

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

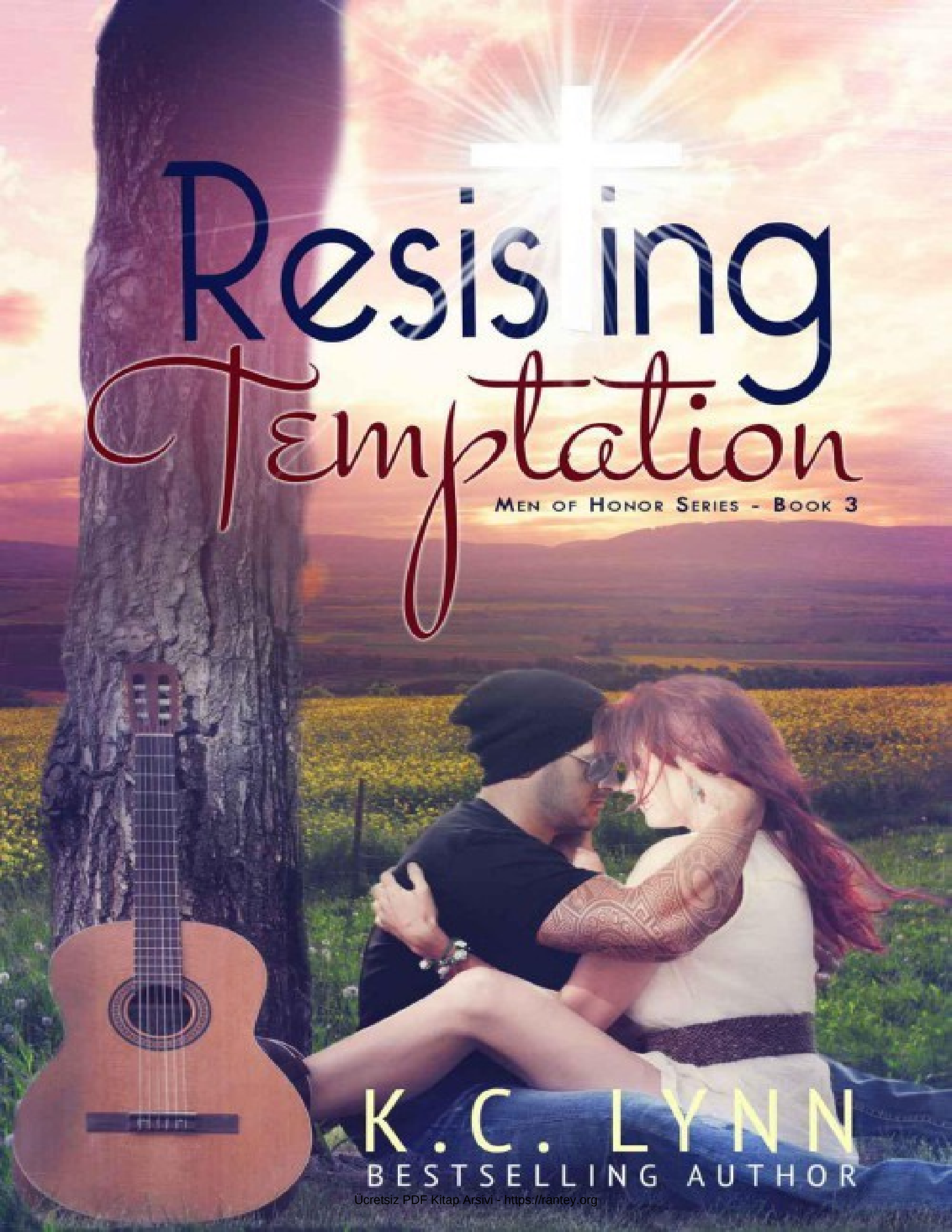
BESTSELLING AUTHOR

K.C. LYNN

RESISTING TEMPTATION

MEN OF HONOR SERIES - BOOK 3

Resisting Temptation

MEN OF HONOR SERIES - BOOK 3

K.C. LYNN
BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Günaha Karşı Direnmek

Onurlu Adamlar Serisi

K.C. LYNN

Günaha Karşı Direnmek Telif

Hakkı © 2014 K.C. LYNN e-

Kitap Baskısı

Yayınlayan: K.C. LYNN

Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılarının kullanımı dışında, bu kitabın veya bölümlerinin yazılı izin alınmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Adanmışlık

Bu kitap benim tatlı Cupcakelerime adanmıştır: Megg, Alissa, Lauren, Sierra, Kim, Nancy, Tonya, Aimee ve Margie (nam-ı diğer Cade'in kızı). Bana sürekli gösterdiğiniz büyük destek için çok teşekkür ederim hanımlar. Beni deli gibi pohpohladığınız, her zaman arkamı kolladığınız ve her zaman benimle ilgilendiğiniz için. Siz kızlar benim için çok değerlisiniz. Sizler benim için okuyucudan daha fazlasısınız, sizler benim arkadaşlarımsınız ve bu Indy dünyasında başıma gelen en iyi şeylerden birisiniz. Hepinizi çok seviyorum. XO!

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Sayfası İthaf

Şarkı Alıntıları

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Sonsöz

Sevgili

Okuyucu

Teşekkür Yazar

Hakkında

Şarkı Alıntıları

Withers, Bill. "Lean On Me." *Still Bill*. Sussex, 1972.

Cohen, Leonard. "Hallelujah." *Çeşitli Pozisyonlar*. Kolombiya, 1984.

Petty, Tom, ve Jeff Layne. "Free Fallin." *Full Moon Fever*. MCA Records, 1989

Bacharach, Burt ve Hal David. "Wishin and Hopin." *Presenting Dionne Warwick*. Scepter Kayıtlar. 1963.

PROLOGUE

Cade

Yatağında yatıyorum, kafam alkolden bulanık ve vücudum bu akşamki kavgadan dolayı hâlâ adrenalinle dolu. Sawyer'ın beni son kez lanet olası bir tiki sporcu partisine sürüklemesine izin vereceğim. Ona bunun olacağını söylemiştim, ama adam her zaman parti havasında ve nedense bunu bensiz yapabileceğini düşünmüyor.

Elimi sıkıp açıyorum, Clay Rogers'ın suratında kırdığım için hassas parmak eklemlerim ağrıyor. O pislik sadece burnu ve ağzı kırıldığı için şanslı. Belki bir dahaki sefere ailemle ilgili o lanet tuzağını açarken iki kere düşünür. Babamın tacizci bir alkolik, annemin de acınası bir keş olduğunu bilmediğimi mi sanıyor? Neredeyse her gün babamın yumruklarına maruz kalıyordum. Bana hatırlatmasına gerek yoktu.

İnsanların babamdan bahsetmesinden nefret ediyorum, çünkü o zaman kim olduğumu ve nereden geldiğimi hatırlıyorum. Bazen Evans'la dışarıdayken kendimi unutuyorum ya da en azından farklı, olmadığım biri gibi davranıyorum. Ama sonra, bu gece gibi gecelerde, lanet bir uyandırma çağrısı alıyorum. Bana sadece kimden geldiğimi hatırlatmakla kalmıyor, aynı zamanda içimde onunla aynı karanlığa sahip olduğumu da hatırlatıyor. Bazen içimde iltihaplandığını, açığa çıkmayı beklediğini, hep orada olduğunu ama asla yüzeye çıkmadığını hissedebiliyorum. Onu derinlere gömüyorum; yeterince uzun süre görmezden gelirim bir gün yok olacağını umuyorum.

İsteyeceğim son şey onun gibi olmak, hatta annem gibi olmak. Hayır, anne değil... Maria. Anne denmeyi hak etmiyor. Onun babamdan daha kötü olduğunu düşündüğüm zamanlar oluyor. Beni o kadar kötü döverdi ki günlerce yatağa bağımlı kalırdım ve annemin hiç umurunda olmazdı. Hiçbir zaman ona karşı koyacak kadar güçlü olmadı.

Başıma gelen en iyi şeylerden biri, pislik babamın bir gece aptal gibi içip kamyonetini bir ağaca sarmasıydı. Ondan sonra düzeleceğini ve her zaman olması gereken anne olmaya başlayacağını düşünmüştüm ama hayır. Yakın zamana kadar nadiren çalışıyordu, çünkü her zaman ona bir sonraki çözümünü sağlayacak her hangi bir eziğe kendini kaptırmakla meşguldü.

"Cade?"

Tatlı, küçük ses beni acınası düşüncelerimden koparıyor ve saate bakıp saatin sabahın biri olduğunu görmemi sağlıyor. Bakışlarımı kapıya doğru çeviriyorum ve karanlıktaki minik figürü seçiyorum. Mia. Bektan ailemden gelen tek iyi şey ve hâlâ bu cehennem çukurunda olmamın tek nedeni. Küçük kız kardeşim olmasaydı buradan çoktan gitmiştim.

"Hey, bücür. Hala uyanık ne yapıyorsun?"

"Uyuyamıyorum. Seninle tekrar yatabilir miyim?" Daha sorusunu bitirmeden bana doğru ilerlemeye başladı bile, hayır demeyeceğimi biliyordu. Ona hiçbir şey için hayır demem.

Bu iki hafta içinde benimle yattığı dördüncü gece. Normalde geldiğini bile duymuyorum; göğsüme ya da sırtıma yapışmış bir şekilde uyanıyorum. Belli ki bir şey onu rahatsız ediyor.

Küçük bedenini benim iri bedenimin yanına sürünerek getirirken ben de ona doğru ilerliyorum. On beş yaşında biri için yaşıtlım olan çoğu çocuktan daha iriyim; babamdan bana miras kaldığı için minnettar olduğum tek şey bu. Mia ise benim tam tersim. Yedi yaşındaki bir çocuğa göre çoğu çocuktan daha küçük. Aynı zamanda tatlı, masum ve lekesiz. İçinde zerre kadar karanlık yok.

İkimizi de buradan ve Maria'dan uzaklaştırmak için daha fazlasını yapamadığım için suçluluk duygusu beni rahatsız etmeye başladı. Görüştüğü bu yeni adam sayesinde her şeyin daha iyi olacağını söylüyor, yeni bir yola girmesine yardım edecek olan... Tanrı'nın yoluna.

Evet doğru, adam tam bir kaçık ve Maria onunla bir yerde yaşayacağımızı düşünüyorsa daha da deli. Adamın, Maria'yı gelip onun evinde yaşamamız için ikna etmeye çalıştığını duydum. Konuştuklarını duyar duymaz gidip baktım. İzole bir yer ve tamamen berbat görünüyor. Görünüşünden adamın Amish falan olduğunu düşünmüştüm ama Maria öyle olmadığını söyledi. Ne olduğunu bilmiyorum; tek bildiğim kız kardeşimin orada yaşamadığı.

Mia, iki yıl önce fuarda onun için kazandığım ve her zaman yanında taşıdığı peluş pembe tavşanıyla yanıma kıvrılıyor. Ona baktığımda, kendimi bildim bileli her gece yatarken saçına bağladığı kalın, beyaz kurdeleyi görüyorum. Yumuşak, masum, küçük yüzü bana dönük ve çikolata kahvesi gözleri hüzünle dolu.

"Konuş benimle, evlat. Neyin var?"

Göğsüme bakıyor ve omuz silkiyor. "Sadece uyuyamadım."

"Bundan emin misin? Son zamanlarda buraya çok geliyorsun."

Yanıt olarak başını sallıyor ve ben de boş vermeye karar veriyorum çünkü bir sorun olsa bana söyleyeceğini biliyorum. Çok sıkı fıkıyız.

Ortalık birkaç dakika sessiz kaldı ve ben onun uykuya daldığını düşünürken, "Cade, Tanrı'ya inanıyor musun?" diye fısıldadı.

Ne oluyor lan? Birkaç dakika önce beynimi bulandıran alkol etkisini göstermeye başlıyor. Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve nasıl cevap vermem gerektiğini düşündürdü. Gerçeği söylemeye karar verdim.

"Bilmiyorum. Bu konuda gerçekten çok düşünmedim. Belki bir tane vardır diye düşündüğüm zamanlar da oluyor, yoktur diye düşündüğüm zamanlar da." Yani, nasıl bir Tanrı benim tatlı, küçük kız kardeşimin böyle bir cehennem çukurunda sıkışıp kalmasına izin verir? Beni bunun içine atması bir şey, ama Mia bunu hak etmiyor.

Bir şey söylemeyince tekrar aşağı bakıyorum ve hâlâ göğsüme baktığını görüyorum. "Neden soruyorsun?" Nedenini bildiğime dair lanet bir his var içimde.

"Bay Charles özel olduğunu ve Tanrı'nın onunla konuştuğunu söylüyor. Tanrı'nın emirlerine uymamız gerektiğini yoksa cennete gidemeyeceğimizi söyledi."

Gördün mü, biliyordum. Delinin teki, kafadan kontak. "Saçmalıyor Mia, tamam mı? Adam delinin teki." Maria onunla birlikte olduğu için bilmem gereken bir şeydi.

"Annem yarın sabah beni kiliseye götürüyor. Benimle gelir misin?" Derin bir nefes alıp onu nazıkçe bırakmanın bir yolunu düşünüyorum. Ben bir şey söyleyemedim o tekrar konuşuyor. "Lütfen, Cade. Ondan gerçekten hiç hoşlanmıyorum."

Küçük sesindeki bir şey beni gerdi. "Mia? Bir sorun mu var? O adam seni üzecek bir şey mi söyledi ya da yaptı?" Onun iyiliği için yapmamış olsa iyi olur, yoksa onu tamir edilemeyecek şekilde mahvederim.

Cevap vermesi bir dakikasını alıyor. "Hayır. Dediğim gibi, ondan hoşlanmıyorum ve annem çalışmak zorunda olduğu için yarın kiliseye tek başıma gitmemi istiyor. Tek başıma gitmek istemiyorum."

Sanırım Mia'nın çılgın kancasıyla bir yere gitmesi konusunda Maria ile konuşmamın zamanı geldi.

ups. Kız kardeşimin geniş, umut dolu gözlerine bakıyorum ve teslim olmuş bir nefes veriyorum. "Evet, Mia, geleceğim."

Ve kız kardeşime söylediği tüm saçmalıklar hakkında lanet olası deliyle küçük bir konuşma yapacağım. Ayrıca ona asla onun berbat hayatının bir parçası olmayacağımızı bildireceğim. Bizimki yeterince berbat zaten.

"Teşekkürler, Cade. Sana güvenebileceğimi biliyordum." Minik kolunu belime doluyor ve başını çıplak göğsüme gömüyor. "Sence öldüğümde cennete gitmek için yeterince iyi bir kız mıyım?" demeden önce bir dakika daha geçiyor.

Sesindeki şüphe göğsümü sıkıyor. Tanrım, o adam benden ciddi bir dayak yiyecek. Yan dönerek kolumu kardeşime doladım ve onu kendime çektim. "Evet Mia, emin olduğum bir şey varsa o da cennete gidecek biri varsa o da sensin."

Bana daha da sokuldu. "Seni seviyorum, Cade."

"Ben de seni seviyorum, evlat. Yarın için endişelenme. Orada olacağım ve her şey yoluna girecek."

Göğsüme doğru başını sallıyor. Onun küçük sıcaklığı ve bu gece içtiğim alkolün etkisiyle vücudum gevşemeye başlıyor ve uyku beni çekiştiriyor. Derin bir uykuya dalmadan hemen önce "Özür dilerim Cade" diye fısıldadığını duyduğuma emindim.

*

Ertesi sabah ağzımda kuru, kötü bir tat ve gözlerimin arkasında ciddi bir çarpıntıyla uyanıyorum. İnleyerek dönmeye başlıyorum ama dün gece Mia'nın yanımda olduğunu hatırlayınca duruyorum. Gözlerimi açtığımda yanımdaki yatağın boş olduğunu görüyorum. Sabah 10'u gösteren saate bakıyorum. Kahretsin! Mutfakta bir hareket duymadan önce panikle ayağa fırlıyorum. Rahat bir nefes alıyorum ve kalp atışlarım tekrar normale dönüyor. Belki de Maria onu göndermiyordur.

Mutfağa girdiğimde annemin işe gitmek için giyindiğini ve benden daha kötü göründüğünü görüyorum. Belli ki dün gece sert bir şeyler içmiş. Eğer annem keş olmasaydı çok güzel olurdu. Babamla ilk birlikte olduğu zamanki fotoğraflarını görmüştüm. Kız kardeşimle aynı masum, çikolata kahvesi gözlere sahip genç, güzel, Meksikalı bir kızdı. Ama yıllarca uyuşturucu kullandıktan ve birçok berbat ilişkiden sonra, yıpranmış ve otuz beş yaşından çok daha yaşlı görünüyor.

"Mia nerede?"

Sorumu duymazdan geliyor ve aradığını bulana kadar çantasındakileri tezgâhın üzerine boşaltıyor. Bir şişe alıyor, aspirini çalkalıyor ve su içmeden önce ağzına bir demet atıyor.

"Mia nerede lan?" dedim.

Yüzünü buruşturuyor, sonra dönüp bana ters ters bakıyor. "Bağırmayı kes. Charles onu yaklaşık bir saat önce kiliseye götürmek üzere yerleşkeden aldı."

Daha önceki paniğim geri geliyor. "Ona onunla gideceğimi söyledim. O lanet psikopatın onu bir yere götürmesine izin vererek ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Oh, Cade, kes şunu. Onunla daha önce de yalnız kaldı. İyi olacaktır." Bunu ilk kez duyuyorum. "Ayrıca, onu getirmeni istemedi. Senin oraya uyum sağlayamayacağını düşünüyor."

"Çünkü adam lanet bir deli. Tanrım! Onunla gitmem için bana yalvardı, ondan nefret ettiğini söyledi."

Lütfen, Cade. Orada tek başıma olmak istemiyorum, ondan gerçekten çok hoşlanmıyorum...
Sözleri

ve sesinin ne kadar korkmuş olduğunu düşündüğümde içim daralıyor.

Birdenbire bir şeylerin çok yanlış gittiği hissine kapıldım. Hemen odama gidip üzerime bir çift eşofman ve tişört geçiriyorum, sonra da adresi yazdığım kâğıdı kaptığım gibi mutfağa koşuyorum. Maria'ya elimi uzattım. "Arabanın anahtarlarını ver, hemen!"

"Ne dedin? Hayır, birazdan işe gitmem gerek. Ve benimle konuşurken ses tonuna dikkat et. Charles haklı; seni bir eğitim kampına göndermeliyim. Bana hiç saygın yok."

Bazen hissettiğim karanlık, korku ve histeriyle karışarak yeniden içimi kemirmeye başlıyor. Onu tezgâha doğru geri itiyorum ve bendeki değişimi fark etmiş olmalı ki gözleri korkuyla açılıyor.

"Şu anda benimle uğraşmak istemezsin, Maria. Arabanın anahtarlarını ver." Sinirli bir şekilde yutkunuyor ama anahtarları vermek için herhangi bir harekette bulunmuyor. Zamanımın tükenmekte olduğunu hissediyorum ve sabrım taşıyor. "ŞİMDİ!" Yumruğumu onun yanına indirerek sıçramasına neden oldum.

Anahtarları bana fırlattı. "O iyi, Cade, göreceksin."

"Öyle olsa iyi olur. Çünkü eğer değilse, bunun bedelini ödeyecek tek kişi o olmayacak."

"Cinayet işleyecekmiş gibi görüldüğünüzde o yerleşkedeki herhangi birinin sizi içeri alacağını düşünüyorsanız, tekrar düşünseniz iyi olur. Orayı o yönetiyor ve herkes ona çok sadık."

Bildiğim iyi oldu. Uzaklaşarak odasına girdim ve babamın orada tuttuğu silahı bulana kadar dolabını karıştırdım. Hastalıklı bir oyunun parçası olarak kafama dayayıp tetiği çekerken dolu numarası yaptığı silahı.

Evden koşarak çıktım, annemin külüstür, boktan arabasına atladım ve kıcıımı kaldırdım. Polislerin beni durdurmasını umursamadan, neredeyse durdurmalarını dileyerek, çünkü o zaman ona daha hızlı ulaşırdık. Ehliyet alacak yaşta olmasam da on iki yaşımdan beri araba kullanıyorum. Genelde yiyeceğe ihtiyacımız olduğunda ve Maria bize yiyecek getirecek durumda olmadığında.

Yaklaştıkça endişem daha da artıyor. Kahretsin... Sakinleşmem gerek. İyi olmalı; bir şey olsaydı bana söylerdi, değil mi?

On beş dakika sonra, olması gerekenin yarısı kadar bir sürede, yerleşkeye varıyorum. Uzakta bir grup araç görüyorum, büyük, siyah bir kapının girişinden çıkarken uzun bir sıra halinde birbirlerini takip ediyorlar. Kapının kapanmak üzere olduğunu fark edince hızlanıyorum ve kapanmadan hemen önce içeri giriyorum.

Arabayla geçerken, caddenin aşağısında, sağ taraftaki kiliseyi görüyorum. Ahşaptan yapılmış evleri ve Little House on the Prairie'den fırlamış gibi giyinmiş birkaç kadının dışarıda durduğunu kısa bir süre fark ediyorum. Bana bir yabancıymışım gibi bakıyorlar. Kilisenin önüne park edip telefonumu cebime atıyorum ve silahımı alıyorum. Arabadan inerken silahı yanımda tutuyorum.

Genç bir kadın sesi "Burada bulunamazsınız, gitmelisiniz" diyor.

Döndüğümde, benim yaşlarımda görünen, kocaman, lanet olası bir hamile karnı olan bir hatunu görünce şok içinde geri çekiliyorum. Ne. Ne. Sikeyim. Buranın düşündüğümünden daha da berbat bir yer olduğunu hemen anlıyorum. Midem bulanıyor ve histerim yükseliyor.

"Kız kardeşim için buradayım ve onu şimdi istiyorum."

Kimden bahsettiğimi bildiği çok açık. Cevap vermeyince silahımı ona doğrultuyorum. Gözlerinde korku kıvılcımları çakıyor ama hiç sempati duymuyorum, tek umursadığım kız kardeşimi bu berbat yerden çıkarmak.

"Onsuz buradan gitmiyorum. O yüzden bana nerede olduğunu söyleyen iyi olur, yoksa seni olduğun yerde vururum." Umarım tehdidimi ciddiye alır, çünkü işin gerçeği, eğer

Bu hatunun hayatı mı yoksa kız kardeşimin hayatı mı diye soracak olursanız, kız kardeşiminki olacak.

"Söyle ona Helga." Daha da genç görünen başka bir kız onun yanında eyerliyor ve yaprak gibi titriyor.

"Tanrı'nın isteğini değiştiremezsin. Tanrı Charles'la kardeşin hakkında konuştu, o olması gereken yerde."

Sözleri paniğimi arttırıyor. Silahın emniyetini açıp kapatıyorum ve deli sürtüğün ayaklarının hemen yanındaki yere ateş ediyorum. İki kız da çığlık atıp geri sıçradı. "Seni de tanrını da sikeyim. Kız kardeşimin nerede olduğunu söyle hemen!" Kolum çaresizlikten titremeye başlıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir korku göğsümü kaplıyor.

"Kilisenin arka tarafında, kutsal odasında. Sağdan üçüncü kapı," diye yanıtlıyor sonunda genç olan.

Hiç düşünmeden kilisenin merdivenlerini koşarak çıktım. Önümdeki kapıdan başka bir kız koşarak giriyor ve ben de ona yetişmek için kıçımı yırtıyorum.

"Peder Charles, bir sorun var!" diye bağırarak kapıyı yumrukluyor.

Ona ulaşır ulaşmaz onu itiyorum ve kapıyı açmaya çalışıyorum ama kilitli. "Mia!" "İçeride misin?" diye bağırdım.

Kulağımı kapıya dayadığımda boğuk küfürler ve ayak sürüme sesleri duyuyorum. Sonra göğsümü çaresizlikle daraltan bir şey duyuyorum: küçük, sessiz hıçkırıklar. Kız kardeşimin.

Geri çekilip lanet kapıyı tekmeleyerek açtım. Karşılaştığım manzara boğazımda safra birikmesine ve kalbimin kulaklarımda güm güm atmasına neden oluyor. Gördüğüm şeyin gerçek olmadığını düşünerek birkaç kez göz kırpiyorum... gerçek olamaz.

Kız kardeşim lanet bir yatağa bağlanmış ve kalçalarına kadar yükselmiş, en mahrem yerini açıkta bırakan beyaz bir elbise giyiyor. İki adamın elinde kızın kanıyla ıslanmış havlular var. Bana ve silahıma bakarken yüzlerinden korku okunuyor.

Etrafıma bakarken bakışlarım Charles S. Winston'a takılıyor, pantolonu hâlâ açık olan ve kız kardeşimin kanına bulanmış olan adama.

"Şimdi olduğun yerde kal evlat. Bu Tanrı'nın isteğidir ve onun istediğini değiştiremezsin!"

Hayatımda ilk kez, hiç yüzeye çıkmamış olan o karanlık açığa çıktı. "Seni orospu çocuğu!" Ona saldırdım ve onu yere serdim. Vücudumun ona çarpmasının şiddetiyle silahım elimden fırlıyor. Yüzüne darbe üstüne darbe yağdırmaya başlıyorum ve birden kendimi dışarıdan bakıyormuşum gibi hissediyorum, öfke ve umutsuzluk şiddetimi körüklerken bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi.

Eller beni hızla kavıyor ve kollarımı arkamdan kilitleyerek o pisliğe bana karşılık verme fırsatı veriyor. Yine de vuruşlarını hissetmiyorum; damarlarımda dolaşan öfke ve adrenalinden başka bir şey hissetmiyorum. Beni tutan kollardan kurtulmayı başarıyorum ve silahımın yanına iniyorum.

Pisliğin kız kardeşime doğru yürüdüğünü gördüğümde tereddüt etmedim. Silahı kaptığım gibi doğrultup tetiği çekiyorum ve onu kafasının arkasından vuruyorum. Dakikalar gibi gelen ama aslında sadece saniyeler olan bir süre sonra yere düştü. Hızla ayağa kalkıp silahımı diğer iki adama doğrultuyorum. "Sakın kıpırdamayın yoksa sizi de vururum."

Kız kardeşimin sessiz, zayıf hıçkırıkları beni hemen harekete geçirdi. Silahımı diğer ikisine doğrultmuş halde ona doğru koşuyorum. Ona baktığımda, gözyaşları içinde, solgun yüzüyle kalbim paramparça oluyor ve etrafındaki kan miktarını gördüğümde korkum öfkemle yer değiştiriyor.

Cep telefonumu çıkarıp 911'i arıyorum ve onlara yerin adresini verip belli belirsiz neler olduğunu anlatıyorum. İki adam odadan kaçıyor ama umurumda değil ve onları durdurmaya çalışmıyorum. O sırada

Bayan beni telefonda tutmaya çalışıyor ama ben tüm dikkatimi kız kardeşime vermek isteyerek telefonu kapatıyorum.

Bileklerini çözerek yatağa yanına uzanıyorum ve onu bacaklarımın arasına çekiyorum. Minik bedeninin üst yarısını göğsüme yaslıyorum. Nefes alış veriş i bana işlerin kötü gittiğini söylüyor.

Eğilip alnından öpüyorum. "Dayan evlat, her şey yoluna girecek. Yardım yolda." Gözyaşları onun küçük, solgun yüzüne düşüyor ve kendi yüzüne karışıyor. İşte o zaman ağladığımı fark ediyorum. Babam öldüğünden beri ağlamamıştım. Göğsümü kızgın bir bıçak gibi kesen acıdan dişlerimi sıkıyorum. "Neden bana söylemedin?" Gıcırđıyorum.

"Üzgünüm Cade," diye hıçkırıyor zayıf bir sesle, "eğer söylersem seni öldüreceğini söyledi."

Benim için korkuyordu; beni korumak için bu sırrı sakladı. Suçluluk duygusu beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyor, vücudumda titreşen diğer tüm acı verici duygularla karışıyor. Kalbimin bundan daha fazla sıkışabileceğini düşünmezdim ama sıkışıyor. Göğsümü yırtan acı nefes almamı zorlaştırıyor.

Onu kendime doğru çektim, eğer ona daha sıkı sarılırsam benden uzaklaşamayacağını düşündüm, ama yanılmışım. O gün, daha ambulans bile gelmeden, kız kardeşim kollarımda öldü. Ve son nefesini verdiği an, kalbimin buz tuttuğu andı. O gün yaşamayı bıraktığım ve sadece var olduğum gündü.

BÖLÜM 1

Cade

On yıl sonra - Irak

Ağaçların ve kuru otların arasından geçerek son üç gecedir geldiğim yere doğru ilerliyorum ve onun yine orada olduğunu hemen anlıyorum. Çünkü şimdiye kadar duyduğum en güzel ses bana çarpıyor ve her zamanki gibi tatlı, yumuşak sesi göğsüme bir darbe gibi iniyor.

Cidden, neden böyle oldu?

Geniş, çimenli açıklığa geldiğimde onu fark ettim. Bağdaş kurmuş oturuyor, gitarını tıngırdatıyor ve country olduğunu düşündüğüm bir şarkı söylüyor... asla ama asla dinlemeyeceğim bir şey. Ama onun sesinden her zaman duyacağımı bilseydim, hayatımın her lanet gününde seve seve dinlerdim.

Güzelliği karşısında bir kez daha aptallaşıyorum. Uzun, kızıl saçları gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor ve bu manzara parmaklarımın seğirmesine neden oluyor, görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını bilmek için can atıyorum. Onu her zaman gördüğüm güneş elbiseleri yerine, küçük vücudundan gevşekçe sarkan beyaz kolsuz bir üst ve bir çift jean şort giyiyor. Gözlerim uzun, zayıf, çıplak bacaklarında geziniyor ve bir çift kovboy çizmesine takılıyor.

Güneşin batmaya başlama şekli, onu gerçekmiş gibi göstermeyen bir parıltı yayıyor. İnsanların kafanızı doldurmaya çalıştığı ama benim saçmalık olduğunu bildiğim bir şeye, lanet bir meleğe benzetiyor. Ama meleklerle inansaydım, bu hatunun melek olduğuna yemin ederdim. Tüm kişiliği masumiyet çılgınlıkları atıyor.

Üç gece önce kamptan ayrıldım ve yalnız kalmak için yürüyüşe çıktım. Yirmi dört saatlik kısa bir görev olması gereken şey şimdiden beş güne dönüştü ve görünüşe göre bir hafta daha sürebilir. Görevlere gitmeyi umursamıyorum, ne kadar uzun olursa o kadar iyi. Evde beni bekleyen biri yok ki. Ancak her zaman bir ekiple birlikte olduğum için, sürekli insanların etrafında olmak beni tedirgin edebiliyor ve kendime zaman ayırmaya ihtiyacım var. O adamlardan bazıları benim için kardeş gibi olsa bile.

O yürüyüşte, üstten sadece birkaç dakika uzakta, tatlı, yumuşak bir kahkaha dikkatimi çekmişti. Sesi takip ederek bu açıklığa geldim ve onu bir grup Iraklı çocukla birlikte buldum. Bir yandan oyun oynarken bir yandan da onların peşinden koşuyordu. Bakışlarım ona takıldığı anda göğsümde bir şey oldu, yıllardır hissetmediğim ve nedenini bilmediğim bir şey. Elbette güzeldi ama ben bir sürü güzel kadın gördüm. Çoğunu da becerdim. Yine de bu hatunla ilgili bir şey beni ağaçların arasında, gözden uzakta tuttu ve o gidene kadar onu izledim. Bütün gece ve ertesi gün düşündüğüm tek şey oydu. Bu da beni gerçekten kızdırdı.

Ertesi gece onu bir kez daha görebilmek umuduyla geri döndüm, aptallık ettiğime ve onun sandığım gibi biri olmadığına kendimi ikna etmek istiyordum. İstedğim güvenceyi almak yerine, aynı duygu geri geldi, ancak bu sefer daha da güçlüydü, çünkü bir gitarı vardı ve şarkı söylüyordu. Sesi beni yerime mıhladı ve nefesim ciğerlerimde durdu. Eğer mümkün olsaydı beni kıç üstü yere sererdi. Yemin ederim daha önce hiç

daha önce böyle bir şey duymamıştım.

O gece iki saat boyunca oturdum ve normalde asla dinlemeyeceğim şeyleri söylerken onu dinledim. Gözden uzak durup onu gözetlediğim için kendimi sapık gibi hissediyordum ama ona yaklaşmamın hiçbir yolu yoktu. On yıl boyunca tamamen hissiz kaldıktan sonra, güzel, kıvıllı saçlı bir köylü kızının göğsümde hiç kimsede olmayan bir şeyi nasıl uyandırdığını hala anlamaya çalışıyorum. Sıcaklıktan çok uzak çünkü bunu hissetmekten acizim, ama yine de bir şey.

Beyaz Amerikalı bir kızın böyle bir yerde ne işi olduğunu merak ediyordum. Askerlerin çoğu tahliye edilmiş ve savaşın bittiği ilan edilmiş olsa da, burası hala tehlikeli ve isyan hala devam ediyor. Aslında son zamanlarda çok daha kötüye gidiyor, bu yüzden buradayım. Peki o kadar yer varken neden burada olsun ki?

Dikkatim aniden tarlanın öbür ucuna, gülümseyerek ona doğru yürüyen Iraklı bir çocuğa kayıyor. Sekiz yaşlarında görünüyor ve onu kızın bir grup çocukla oynadığı ilk geceden tanıyorum. Kız belli ki onu bekliyordu ve hatta gülümsemesine bakılırsa onu gördüğü için mutluydu.

Ve neden onun gülüşü göğsümde bir şeyler kıpırdatıyor ki?

Çocuk ona doğru yürür ve utangaç bir şekilde tek bir beyaz çiçek uzatır. Çiçeği kabul ederken gülümsemesi parlıyor ve hatta çocuğa yanağından bir öpücük veriyor. Şanslı küçük piç.

Tekrar oturur ve kollarını ona açar. Dönerek kucağına oturur ve gitarı onun eline verir. Kollarıyla onu sarıyor ve gitarı tıngırdatmasına yardım ediyor. Çocuğun yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor ve ikisi de üzerinde çalıştıkları belli olan bir şarkıyı söylemeye başlıyorlar.

Tekrar uzaklaşamayacağımı anlayınca, son üç gecedir oturduğum ağacın yanına oturuyorum ve onunla ilgili her şeyi içime çekiyorum. Bu hatun söz konusu olduğunda cidden kafayı yemiş durumdayım.

*

İnanç

Gizli bir akor olduğunu duymuştum.

*Davut çaldı ve bu Rab'bi hoşnut etti Ama
müzikle pek ilgilenmiyorsun, değil mi? Şöyle
bir şey var.*

Dördüncü, beşinci

Küçük düşüş, büyük yükseliş

Şaşkın kral Hallelujah Hallelujah,

Hallelujah'ı besteliyor.

Hallelujah, Hallelujah

Bir hafta önce tanıştığım Iraklı küçük tatlı çocuk Aadil ile şarkı söylerken, yüzündeki neşeli gülümseme kalbimi ısıtıyor. Müziği en az benim kadar sevdiğine eminim. Beni bu tarlada bulduğu geceden beri bu şarkıyı söyleyerek pratik yapıyoruz. İngilizcesi çok iyi değil ama bana eşlik etmekte giderek daha başarılı oluyor.

Onu ağaçların arasında beni dinlerken gördüğüm günü hatırlıyorum; yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Ona ilk yaklaştığımda çekingendi ama bana çabucak ısındı. O gece kalbimi tamamen ona kaptırmıştım ve o zamandan beri her akşam benimle olmak için bu noktaya geliyor. Hatta geçen gün yanında bir grup arkadaşını da getirdi ve harika vakit geçirdik. Bana oynamayı sevdikleri oyunları öğrettiler ve ben de onlara en sevdiğim oyunlardan bazılarını öğrettim.

Kamptan ayrılmam Beth'i rahatsız ediyor, bu yüzden Aadil'in bize gelmesini sağlamaya çalıştım. Ama nedense fark edilmekten korkuyor, bu yüzden ona her gece buraya gelip ayrılacağım güne kadar onunla birlikte olacağıma söz verdim. Birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde benim için çok şey ifade etmeye başladı ve ayrılma zamanım geldiğinde onu çok özleyeceğim.

Şarkıyı bitirdikten sonra Aadil kocaman bir gülümsemeyle bana döndü.

"Daha iyisini yaptım." Ben de gülümsüyorum, "Evet, yaptın. Sözleri çalıştın mı?"

Başını sallıyor ve gülümsemesi biraz kayıyor. "Sadece burada ama," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Harika bir iş çıkardığını söyleyebilirim Aadil.

Seninle çok gurur duyuyorum."

Övgülerim karşısında gülümsüyor. Tam ona tekrar oynamak isteyip istemediğini soracaktım ki öfkeli bir bağırisla sözüm kesildi. Sahanın öbür ucuna baktığımda, Arapça bağırarak bize doğru gelen öfkeli bir adam görüyorum.

"Olamaz. Babam," diye soluk soluğa bağıır Aadil. Yüzünü saf bir korku kaplıyor ve hızla ayağa kalkıyor. Ben de hemen onu takip ediyorum ve ellerimi titreyen ince omuzlarına koyuyorum. Adamın ne kadar kızgın olduğunu gördüğümde kalbim çarpmaya başlıyor. Aadil bildiğim çok az kelimedenden biri olan Arapça ile bolca özür dilemeye başlıyor.

Babasının benimle birlikte olduğu için üzgün olduğunu hemen anlıyorum. İngilizce anladığını umarak ellerimi kaldırıyorum ve sakince zarar vermek istemediğimi anlatmaya çalışıyorum.

"Kapa çeneni, sürtük!"

Sanırım bu İngilizce anladığı anlamına geliyor. Derin ve gergin bir nefes alarak tekrar deniyorum. Beni tamamen görmezden geliyor. Bize bir kol mesafesi kadar yaklaşır yaklaşmaz elini Aadil'e doğru kaldırıyor.

"HAYIR!" Kollarımı Aadil'in minik bedenine sıkıca dolayarak bizi döndürüyorum ve sırtıma vurmak üzere olan güçlü darbeye karşı kendimi hazırlıyorum. Ama asla gelmiyor.

Birkaç saniye sonra endişeyle arkama baktığımda çok uzun boylu, çok korkutucu bir Amerikalı adam görüyorum. Aadil'in babasının bileğini havada güçlü bir şekilde kavrayarak üzerime düşmesini engelliyor. Amerikalı hiçbir şey söylemiyor ama gözlerindeki soğuk, sert küçümseme yeterince şey anlatıyor.

Aadil'in babası bu iri yarı adam karşısında aklı başında her insanın yapacağı gibi korkuyla bakmak yerine daha da öfkelenir. "Sen kendi işine bak, Asker. Kiminle uğraştığını bilmiyorsun."

Asker mi?

Amerikalıyı biraz daha yakından inceliyorum ve bunun bir olasılık olduğunu fark ediyorum. Ayrıca ne kadar inanılmaz güzel olduğunu da fark ediyorum, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel ve aynı zamanda en korkutucu adam.

Askerin sert yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmaz. Aadil'in babasını sırt üstü yere düşmesine neden olacak kadar sert itiyor. "Kim olduğun umurumda bile değil. Şimdi defol git buradan yoksa seninle işim bittiğinde lanet bir anıdan başka bir şey olmayacaksın."

Vay be.

Bu askerin ölümcül görünüşüne bakılırsa çok ciddi zararlar verebileceğini tahmin ediyorum. Aadil'in babası ayağa kalkmadan önce birkaç saniye ona ters ters bakıyor. Aadil'e Arapça bir şeyler bağıyor ve küçük çocuk irkiliyor. Ona daha sıkı sarılıyorum ve elimden geldiğince rahatlatmaya çalışıyorum.

"Bu iş daha bitmedi. Çok büyük bir hata yaptınız," diye tehdit ediyor, en ufak bir endişe duymuyor gibi görünen askeri, dönüp hışımla gitmeden önce.

Geri çekilen sırtına bakıyorum ve rahatlamış bir nefes alıyorum. Tam Amerikalıya teşekkür edecektim ki Aadil'in sessiz burun çekişleri dikkatimi ona çekti. Önünde dizlerimin üzerine çökerek küçük, korkmuş yüzünü okşuyorum ve kendi ellerimin titrediğini fark ediyorum. "İyi misin Aadil?"

Başını iki yana sallar. "Gitmem gerek."

Panik beni boğmakla tehdit ediyor, onun o adamın yanına yaklaşmasını istemiyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Şu anda çok kızgın. Neden biraz daha benimle kalıp ona sakinleşmesi için zaman vermiyorsun?" Ne yazık ki, hiçbir zaman babasını sakinleştiremeyecekmiş gibi bir his var içimde.

Aadil başını tekrar sallıyor ve önerimi hemen dikkate almıyor. "Hayır, ne kadar beklersem o kadar kötü olacak."

Korkudan midem sıkışıyor. "Aadil, senin için korkuyorum. Benimle kampa geri dön ve sana yardım etmenin bir yolunu bulalım."

"Hayır. İyi olacağım. Söz veriyorum. Ommah'a gideceğim." Ommah öğrendiğim bir başka Arapça kelimeydi. Anne anlamına geliyor.

Yanağımdan öpüyor ve bana sarılıyor. Ben de onu sıkıca kucaklarken boğazım yanmaya başlıyor. Uzun bir dakika sonra geriye yaslanıyorum ve omuzlarını tutuyorum. "İyi olduğunu bilmem için geri gelecek misin?"

"Evet. Ne zaman bilmiyorum ama yapacağım." Benden uzaklaşırken, hâlâ burada olduğunu unuttuğum askere ürkekçe bakıyor. Koşmaya başlamadan önce sessizce, "Teşekkür ederim bayım," diyor. Ağaçların arasında kaybolana kadar izliyorum ve onu bir daha göremeyeceğim için dehşete düşüyorum.

Ayağa kalkarak askere dönüyorum ve iri cüssesi hâlâ tehditkâr bir hava yaydığı için endişeyle yutkunuyorum. "Şey, çok teşekkür ederim. Bizi nasıl bulduğunuzu bilmiyorum ama memnun olduğuma eminim..."

"Sizin derdiniz ne hanımefendi?"

Ona ters ters bakmadan önce sert ses tonundan ürktüm. "Affedersiniz?"

"Dedim ki, senin neyin var? Daha birkaç ay önce burada onlarla bizim aramızda bir savaş olduğunu biliyorsun, değil mi? Burası hâlâ çok tehlikeli, özellikle de senin gibi insanlar için."

Benim gibi insanlar mı?

"Ve işte buradasın, lanet olası dünyada umursamadan, lanet olası la-la diyarında lanet olası gitarını çalıyorsun."

"Hey!" Ellerimi, kendini beğenmiş herifi susturacak kadar yüksek sesle çırpıyorum. "Öncelikle ahbap, buranın dünyanın en güvenli yeri olmadığını biliyorum. Kampım buradan sadece birkaç dakika uzaklıkta ve ben her zaman dikkatliyimdir..."

"Dikkatli mi?" diye bağılıyor öfkeyle. "Bir adamın yumruğunun önüne atlamaya dikkatli olmak mı diyorsun?"

Tanrım, neyin güvenli olduğunu düşündüğünü görmek isterdim."

"Ne bekliyordun ki? Öylece durup Aadil'e vurmasına izin veremezdim. Affedersin ama kim öldü de seni kral yaptı?"

Bu pislik bana küfrettirdiği için şimdi daha da sinirleniyorum. Ona herhangi bir açıklama borçlu olmadığımı bilerek, tepinmeye başladım. Ne yazık ki, öfkem beni ele geçiriyor. Etrafımda dönerek ona

doğru hışımla yaklaşıyorum ve başımı sonuna kadar geriye eğerek onunla göz göze geliyorum. İzin vermemeye çalışıyorum

Soğuk ifadesi ve iri cüssesi gözümü korkutuyor, ki bu neredeyse imkânsız, bu yüzden kendime güveniyormuş gibi yapıyorum. Ayrıca oldukça güzel koktuğunu da fark ettim. Kötü, lezzetli kokan pislik.

Yüzüme savrulan birkaç bukleyi öfkeyle savurduktan sonra omuzlarımı dikleştiriyorum ve parmağımı sert göğsüne sokuyorum. "Bilmeni isterim ki, ben la-la diyarında oturup gitarını tıngırdatan aptal bir kız değilim. Bu yüzden tanımadığın birini yargılamadan önce, dostum, bir dahaki sefere kelimelerini daha dikkatli seçmek isteyebilirsin. Ve birisi 'teşekkür ederim' dediğinde, 'rica ederim' demelisin. Küfür edip bağırarak değil. Belli ki annen sana hiç terbiye vermemiş."

Ona haddini bildirdikten sonra kendimi biraz daha iyi hissederek geri dönüyorum ve gitarıma doğru fırlıyorum. Ama daha oraya varmadan, akla hayale gelmeyecek bir şey oluyor: botum bir çukura batıyor ve dengemi kaybediyorum. Keskin bir sızı ayak bileğimi kesiyor ve acı içinde kıcımın üzerine düşüyorum.

Yüzümün saçlarım kadar kızardığını hissediyorum ve yenilgiyle başımı öne eğiyorum. *Cidden mi, Tanrım? En azından zarifçe düşmeme izin veremez miydin?*

Kaba, seksi askerin hala arkamda olduğunu hissediyorum ve muhtemelen şu anda kıcıyla güldüğünü biliyorum ama egom arkamı dönüp emin olamayacak kadar yaralı. Bunun yerine, ayağa kalkmadan önce toplayabildiğim kadar asalet topluyorum, ancak hassas ayak bileğime ağırlık verdiğim anda beni bırakıyor. Keskin, acı dolu bir nefes çekerek tekrar yere düşüyorum.

Bana yaklaşırken "Sakin ol, Fişek," diyor pislik. Önüme eğiliyor ve yakışıklı yüzünde bir eğlence görmeyi bekliyorum, bu yüzden bunca zamandır sahip olduğu aynı sert ifadeyi gördüğümde şaşırıyorum.

"Ben iyiyim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, hâlâ kızgın ve utanmış hissediyorum. Botuma uzanırken homurdanıyor ama ben geri çekiliyorum. "İyiyim dedim ya. O yüzden devam et ve buraya gelip bana bağırmadan önce ne yapıyorsan ona geri dön."

Beni tamamen görmezden gelerek ikinci kez ayağıma uzanıyor ve ben onu tekrar uzaklaştırınca sinirli bir nefes veriyor. "Dinle, sana bağırduğım için özür dilerim, tamam mı? Şimdi ayağımın burkulmadığından emin olmak için bakmama izin verir misin?"

Ciddi olup olmadığını merak ederek ona bakıyorum ve hemen ciddi olduğunu anlıyorum. "Bu şimdiye kadar birinden duyduğum en kötü özür."

Bana ters ters bakıyor ve bunu düzeltmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Yapmayacağını anladığımda gözlerimi deviriyorum ve teslim oluyorum. Dikkatlice bacağımı ona doğru sallıyorum ve büyük, sıcak eli çıplak bacağımı kavradığında nefesim kesiliyor. Gerçi acıdan değil, başka bir şeyden, daha önce hiç hissetmediğim bir şeyden. Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve bana bakış şeklinden ne düşündüğümü bildiğine yemin edebilirim. Ama bilmesine imkân yok, değil mi?

Başka tarafa bakarak boğazını temizliyor ve botumu çekip çıkarmadan önce bir özür mırıldanıyor. Rahatlamış bir nefes alıyorum; ona verdiğim tepkinin acıdan kaynaklandığını düşünmesine şükrediyorum, ki bunun için hemen kendimi suçlu hissediyorum.

"Sorun değil," diye sessizce cevap veriyorum, beni incittiğini düşündüğü için kötü hissetmesini istemiyorum. Gerçi birine acı çektirdiği için kendini kötü hissedecek birine benzemiyor.

O ayak bileğimi incelerken, ben de kendimi ona iyice bakmaya bıraktım. İlk değerlendirmem doğruydu, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamdı, tüm o 'seni öldüreceğim' havasına rağmen. Dağınık, siyah saçları bir askerde olmasını beklediğimden biraz daha uzun. Sıcak cilt tonunu ve kalın, siyah kirpiklerle çerçevelenmiş koyu ela gözlerini tamamlıyor. Tahmin etmem gerekirse,

içinde biraz Meksika mirası olduğunu söyleyebilirim.

Giydiği beyaz kaslı atlet, zayıf ve kaslı vücudunu ortaya çıkarıyor ve doğal olarak bronzlaşmış teni ve kesilmiş kasları örten siyah mürekkepten oluşan kabile desenini sergiliyor. Desen omzuna kadar uzanıyor ve köprücük kemiğinde son buluyor. Onunla ilgili her şey karanlık bir şekilde güzel ve bana düşmüş bir meleği hatırlatıyor...

Boğazını temizlerken gözlerim onunkilere kayıyor ve az önce onu açıkça süzüşümü izlediğini fark ettiğimde yüzüm alev alev yanıyor. *Tanrım, Faith, kendine gel.*

Beni çağırıp daha da utandırmak yerine, başparmağıyla bileğimi nazikçe yokluyor ve "Acıyor mu?" diye soruyor.

Şu anda konuşursam sesimin nasıl çıkacağından endişelenerek başımı sallıyorum. Ayağımı bıraktığında, sert elinin sıcak bağlantısını anında özlüyorum. *Acınacak haldeyim.*

"Burkulduğunu sanmıyorum ama biraz şişmiş, bu yüzden bir süre hassas olabilir."

Boğazımı temizleyerek botlarıma bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, eminim iyidir. Teşekkür ederim. Tekrar yürümeye çalışmadan önce burada oturup birkaç dakika hareket ettireceğim."

Bir şey söylemediğinde ya da gitmek için herhangi bir hamle yapmadığında, sert bakışlarının göğsümde toplandığını görmek için ona bakıyorum. Nedense tavrı daha soğuk görünüyor ve aşağı baktığımda devasa, som gümüş haç kolyeme baktığını fark ediyorum. Ağır metali gergin bir şekilde kavıyorum ve neden ona dik dik baktığını merak ediyorum. Gözleri nihayet benimkilere dönüyor ve kısa bir an için yüzünde acının yankılandığını gördüğüme emin oluyorum. Ama o kadar çabuk oldu ki hayal ettiğimi düşünmeye başladım.

Aramızdaki ilişki daha da garipleşti. "Bileğime baktığınız için teşekkür ederim. Kendine iyi bak." Onunla yollarımı ayırmak için yaptığım acınası girişimden dolayı irkiliyorum ve duygularını incitmediğimi umarak kendimi suçlu hissetmeye başlıyorum.

Homurdanıyor ve hiç alınmamış gibi görünüyor. "İyi deneme, Red. O pislikle olanlardan sonra seni burada tek başına bırakmayacağım." Bacak bacak üstüne atıyor, daha da rahatlıyor, belli ki hiçbir yere gitmiyor.

Bana Kırmızı dediği için göğsümde bir şeyler ısınıyor. Bana karşı davranışlarını düşününce, bana ne olacağını neden umursadığını merak ediyorum. Karşıma oturuyor ve daha da rahatlıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Geri gelmeyeceğine eminim. O sadece Aadil için buradaydı." Aadil'den bahsedince unuttuğum endişem geri geldi. *Lütfen, Tanrım, iyi olmasına izin ver.*

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorarak beni düşüncelerimden koparıyor. Merakla ona bakıyorum. "Irak'ta yani."

"Kilisemle birlikte bir görev gezisindeyim." Yine gözlerinde bir şey parlıyor ama ben daha sorgulayamadan kayboluyor. *Bütün bunlar da ne demek oluyor?* "Peki ya sen?" Garip sessizliği bir kez daha bozmaya çalışarak soruyorum. "Aadil'in babası haklı mıydı, sen asker misin?"

"Onun gibi bir şey," diye yanıtıyor, başka bir şey söylemiyor.

"Başımızın belada olduğunu nasıl anladın?"

"Yürüyüşe çıkmıştım."

"Üssünüz buraya yakın mı?"

Tek bir baş hareketiyle cevap veriyor.

"Hiç kimse sana gerçek bir geveze olduğunu söyledi mi?" Umduğum gibi gülümsemedi.

Ookay...

Adamın bu kadar yakışıklı olması iyi bir şey, çünkü kişilik açısından pek bir özelliği yok. Yayıdığı titreşimlerden rahatsız olmam, hatta korkmam gerektiğini biliyorum, ama bunun yerine kendimi bu çok seksi, çok karanlık askerin ilgisini çekerken buluyorum.

"Adın ne senin?" Gitmeden önce onun hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek istediğim için soruyorum. Cevap vermiyor. "Hadi ama. Sadece iki kelime mi? Kelime dağarcığın için mükemmel bir soru." Alaycılığımınla kıkırdıyorum.

Beni eğlenmeden izliyor, benim kendimi bulduğum kadar komik bulmuyor. Cevap vermeyeceğini düşünmeye başlıyorum ama sonra cevap veriyor. "Cade Walker."

Anladım, adı bile seksi. Başımı sallamadan önce onu bir dakika inceliyorum. "Sana yakışıyor." 'Teşekkür ederim' demek yerine bana bakmaya devam ediyor. Cidden, bu adamın nesi var böyle? "Tanıştığımıza memnun oldum Cade. Benim adım Faith Williams."

Bir kahkaha patlattığında beni hazırlıksız yakalıyor, ama kulağa komik gelen bir şey yok. "Tabii ki öyle."

Küstah sözleri ve sert ses tonu karşısında irkiliyorum. Hakarete uğramak yerine, ismimle ilgili onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sonra kolyeme ve görev gezime verdiği tepkiyi düşünüyorum. "Tanrı'ya karşı bir şeyin mi var, Cade Walker?"

Cevap vermeden önce birkaç dakika geçti. "Hayır! İnanmadığın bir şeyle sorun yaşayamazsın."

Verdiği cevaptan rahatsız olmadım, herkesin inancına saygı duyuyorum ama üzülmedim desem yalan olur. Belli ki Tanrı'yla, ona inanmamaktan çok daha fazla sorunu var.

"Bileğin daha iyi mi?" diye soruyor, ayağa kalkarak.

Bu çok açık bir görevden alma. Onunla daha fazla konuşamadığım için kendimi hayal kırıklığına uğramış buluyorum. Yine de nedenini gerçekten bilmiyorum, çünkü etrafta olmak o kadar da eğlenceli değildi.

Başımı sallıyorum ve tam ayağa kalkacakken elini tutmam için uzatıyor. Jesti karşısında şaşırarak ona bakıyorum. Kabul etmemi beklerken her zamanki sert bakışları biraz daha yumuşuyor. Ne kadar kafa karıştırıcı bir adam.

Uzanıp küçük elimi onun büyük elinin içine koyuyorum ve yine bacağıma dokunduğunda hissettiğim o duyguya kapılıyorum. Bu bana yabancı bir duygu ama hoşuma gidiyor... hem de çok. Beni yukarı çekerken, onun temiz, erkeksi kokusunu alıyorum ve ona doğru eğilmemek için tüm irademi kullanıyorum. Cidden kendimi kaybediyorum. Elimi çabucak bırakıyor, belli ki yakınlığımızla ilgili benimle aynı sorunu yaşamıyor. Bunun çok fazla acıtmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Her şey için tekrar teşekkürler."

Dönüp gitarıma doğru topallayarak yürümeye başladığımda bana sesleniyor: "Hey, Red." Derin ve seksi sesinden aldığım lakabımla ürperdiğimi görmezden geliyorum ve arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. "Buraya geri gelmediğinden emin ol. Özellikle de tek başına."

Yine kendimi neden umursadığını merak ederken buluyorum. "Üzgünüm ama Aadil'i görene kadar her gece buraya gelmeyi planlıyorum. Beni nerede bulacağını bildiği tek yer burası."

Cevabımdan hoşlanmayarak sinirleniyor. "Burada tek başına kalamazsın, bu çok tehlikeli. Bunu neden anlamıyorsun?"

Asık suratlı cevabına sinirlenmek yerine ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Peki o zaman, belki de seni tekrar göreceğim Cade Walker."

Eğilerek gitarımı toplamaya başlıyorum ve tüm bu süre boyunca beni izlediğini hissettiğimde kalbim çılgınca çarpıyor. Ayağa kalktığımda omzumun üzerinden bakıyorum ve bana ters ters baktığını görüyorum. Alınmak yerine ona bir kez daha gülümsüyorum ve uzaklaşmadan önce küçük bir el sallıyorum.

Evet, bu gecenin Cade Walker'ı son görüşüm olmayacağına dair bir his var içimde. En azından ben öyle umuyorum.

Hayır.

BÖLÜM 2

Cade

Sen lanet bir aptalsın, Walker. Ertesi gece, bir daha asla yanına yaklaşmayacağıma yemin ettiğim kadına yaklaşırken kendimi azarlıyorum. Buraya geri geleceğini söylediğinde ona inanmıştım. Hatun belli ki yanında birini getirecek kadar zeki değil.

En azından kendime bu yüzden geri döndüğümü söyleyip duruyorum. Seksi kızıl saçlıyı aklımdan çıkaramadığım için olamaz. Tanrım, uzaktan güzel olduğunu düşünsem de yakından nasıl görüldüğünün yanında bu hiçbir şey. Onunla ilgili her şey çok güzel; güneşten hafifçe öpülmüş cildi pürüzsüz ve kusursuz. Mükemmel şekilli burnunun üzerinde çok küçük bir çil lekesi var, ancak yeterince yakınsanız görebilirsiniz. Şarkı söylemediği zamanki sesi bile çok güzel. O kadar eşsiz ki; daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım - yumuşak ve tatlı ama güçlü. Bir şey dışında mükemmel... çok büyük bir şey.

Boynundaki o lanet kolyeyi düşündükçe dişlerimi gıcırdatıyorum. Onun hakkında bildiğim her şeyi ve neye inandığını bilmeme rağmen hala onu istiyor olmam beni gerçekten kızdırıyor. Bu da kafamın ne kadar karışık olduğunu gösteriyor. Bu kız benim istediğim her şeyin tam tersi, ama vücudum farklı hissediyor gibi görünüyor.

Onun gibi başka bir kızla hiç tanışmadım. Tam bir hıyar gibi davranıp ona bağırdığımda, çoğu insan gibi korkmak yerine sinirlendi ve hemen karşılık verdi. Kız tatlı ve masum olabilir, ama belli ki biri yanlış düğmelere basarsa küçük bir tükürük ateşine dönüşüyor. Bu da sikimi zaten olduğundan daha sert hale getirdi. Sonra, her şeyin ötesinde, ayak bileğini incelerken onu açıkça bana takdirle bakarken yakaladım ve yanaklarını boyayan allık... Tanrım. Kendimi onun kıyafetlerini yırtmaktan ve bu kızarıklığın nerede bittiğini öğrenmekten alıkoymak için sahip olduğum her kontrol zerresini aldım.

Açıklığa gelip onu gördüğümde düşüncelerim aniden durdu. Bir ağaca yaslanmış, başını arkaya yaslamış, bir yandan da gitarını tıngırdatıyor. Her zamanki gibi, akşamın bu saatinde güneş batmaya başlamış ve onu bildiğim kadar masum gösteren bir parıltı yayıyor.

Başka seçeneğim olmadığını bilerek ona doğru yürüyorum, çünkü artık onunla tanıştığıma göre, ağaçların arkasında kalırsam daha da sapık olacağım. Bu kızdan uzak durmam gerektiğini biliyorum, benden çok onun iyiliği için, ama kendime bunun onu korumak için olduğunu söyleyip duruyorum.

Ona ulaştığımda gözleri kapalıydı ama burada olduğumu biliyordu. "Geri dönmene sevindim, Cade Walker."

Yumuşak sesi adımları söylediğinde aletim seğiriyor. Gözlerini açıyor, masum zümrüt bakışlarını benimkilere dikeyiyor ve güzel bir gülümsemeyle beni şerefendiriyor. Göğsüme doğru ilerlemeye çalışan duyguyu elimle itiyorum.

Homurdanarak yanına oturdum ama çok yaklaşmadım. Bu hatun benim için tehlikeli olduğunu kanıtladı. "Çok heyecanlanma Red, bana fazla seçenek bırakmadın, çünkü yine tek başına olacağını biliyordum."

Gülümsemesi genişler. "Ben de seni gördüğüme sevindim Faith," diye karşılık veriyor tatlı tatlı.

Ona boş boş bakıyorum, alaycılığı hiç hoşuma gitmiyor ama bir yandan da pislik gibi

davrandığım için alınmamasına seviniyorum. "Sanırım çocuk geri gelmedi?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Üzgün bir şekilde başını sallar. "Hayır. Bu gece gelmesini gerçekten umuyorum. Onun için çok endişeleniyorum."

Başka tarafa bakıyorum ve konuyla ilgili düşüncelerimi eklememeye karar veriyorum. Çocuğun geri dönmemesi için pek çok neden var ve bunların hiçbirisi onun daha iyi hissetmesini sağlamayacak.

Gözlerini üzerimde hissediyorum. "Bir asker gibi giyinmiyorsun."

Kollarımı başımın arkasına koyarak ölü çimlerin üzerine uzandım. "Öyle olduğumu hiç söylemedim." "Ama dedin ki..."

"Ben de 'onun gibi bir şey' dedim."

Bir dakika duraklar. "Hmmm, tamam, ne olmuş yani? Özel operasyonlar mı? CIA? Donanma mı? Denizci mi?" Ona kaşlarını çatıyorum ve o da gülümsüyor. "Büyükbabam denizciydi. Çok şey bilmiyorum ama biraz biliyorum."

"Torununun böyle bir yere gitmesini sorun etmemesine şaşırdım."

Omuz silkiyor. "Endişeliydi, babam da öyle, her ne kadar onun kilisesinde olsam da."

Kafam o kadar hızlı onunkine çarpıyor ki neredeyse kırbaçlanacaktım. "Baban lanet bir papaz mı?" Bu kadar sert çıkmasını istememiştım.

Başını eğip beni inceliyor, ki bundan nefret ediyorum. "O bir papaz, evet."

Korkudan midem bulanıyor. Oh lanet olsun. Düşündüğüm kadar masum değil mi? Ona bir şey mi yaptı? Bu düşünceyle vücuduma pompalanan öfkeye karşı çenemi sıkıyorum. *Sakin ol dostum, bu bok seni ilgilendirmez.*

"Merak ettiğim bir şey var, Cade. Ülkesi için savaşıyor ve hayat kurtaran bir adam nasıl olur da Tanrı'ya inanmaz?"

"Kariyer seçimim yüzünden beni iyi bir şekilde resmetmeyin. Benimle ilgili iyi bir şey yok." "Çok onurlu bir işi olan bir adam için buna inanmak zor."

Ne kadar saf olduğuna dair başımı sallıyorum. "Aslında ben işim için mükemmel bir insanım: Ailem yok, ölmekten korkmuyorum ve bunu hak eden insanları öldürmekten çekinmiyorum."

Başka birini öldürmekle ilgilenmediğimi söyledikten sonra beni daha fazla sorgulayacağını düşünebilirdim ama hayır, bunun yerine konuşmaktan nefret ettiğim tek lanet şeyi seçmek zorunda kaldı. "Ailen yok mu?"

Sesindeki hüznü görmezden geliyorum. Acımasına ihtiyacım yok, bunda üzülecek bir şey yok. "Hayır!" "Peki ya baban?"

"O öldü."

"Oh, çok özür dilerim."

"Olma, değilim."

Gözlerinin beni delip geçtiğini hissediyorum ama yine de ona bakmıyorum. "Peki ya annen?" diye soruyor dikkatle. Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum ve umurumda da değil."

"Peki ya..."

"Bu kadar soru yeter!" Daha fazla sormasını istemediğim için tersliyorum. O ırkildiğinde kendimi hemen bok gibi hissediyorum.

"Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştım."

Özrünü kabul etmek yerine konuyu değiştiriyorum. "Söylesene, müzikle aranda ne var?"

Soru onu rahatlatıyor ve güzel yüzünü yeniden bir gülümseme süslüyor. Sırtını ağaca yaslayarak usulca bir şiirin sözlerini okumaya başlıyor: "Müzik ifade edilemeyişi söyler. Zihni yatıştırır ve dinlendirir. Kalbi iyileştirir ve onu bütünleştirir. Ruhu iyileştirmek için cennetten akar." Gülümseyerek bana bakıyor. "Görüyorsun ya Cade, hayatta kalmak için nasıl oksijene ihtiyacım varsa, Tanrı ve müzik de ruhumu canlı tutuyor."

Tanrı kısmına kadar her şey iyiydi. Aslında onun için üzülüyorum, bu kadar hayalperest olduğu için. Ama biliyorum ki bu onun hatası değil ve babasının ona dayattıklarıyla ilgili... Babasının ona başka neler dayattığını düşündükçe midem bulanıyor. Bunu düşünmeye dayanmadığım için bu iğrenç düşünceyi çabucak bir kenara itiyorum. "İtiraf etmeliyim ki Red, oldukça iyisin. Neden hayatını şarkı söyleyerek kazanmıyorsun?"

"Eğer yaşamak için şarkı söyleseydim, bunu bu kadar seveceğimi sanmıyorum ve bu kariyer için yapmak istediğim bir şey değil. Ama merak ediyorum Cade, beni ne zaman şarkı söylerken dinledin?"

Lanet olsun! Kendini orada patlattın, seni aptal. Yüzünde bilmiş bir sırıtış görmek için ona bakıyorum. Cevap vermiyorum çünkü bu işten sıyrılmanın bir yolu yok.

Yumuşak bir kıkırdama fısıldıyor. "Merak etme Walker, sırrın benimle güvende." Küstah gülümsemesine ters ters bakıyorum ve onu ters çevirip şimdiye kadar hissettiğim en tatlı, en dar amcığa dalarak yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmeyi düşünüyorum...

"Tüm müzikleri severim," diyor ve neyse ki beni sapkın düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Elvis en sevdiğim sanatçılardan biri, Johnny Cash ve Beatles da öyle. Country, oldies ve rock'n roll'u seviyorum. Her şarkının bir hikayesi vardır - birinin kalbinden ve ruhundan gelir. Aslında insanları müzik türlerine göre ayırma konusunda oldukça iyiyim" diye gururla ekliyor.

"Öyle mi? Merak ediyorum, bakalım benimkini seçebilecek misin?"

Meydan okumaya gülümseyerek gitar kılıfını karıştırıyor ve iPhone'u ile ayağa kalkıyor. "iPhone'unu Irak'a yanında mı getirdin?"

"Evet. Müzik dinlemek ve fotoğraf çekmek için kullanıyorum."

Çalma listesi olduğunu tahmin ettiğim şeyde gezinmesini izliyorum. Aradığını açıkça bulduğunda gülümsüyor. "Seni dinlerken hayal ettiğim şey bu." Birden telefonundan Twisted Sisters'ın "We're Not Gonna Take It" şarkısı yükseliyor.

Bu şarkıyı sevdiğim doğru değilse ne olayım. Komik olan ise, kısa, beyaz elbiseli ve kovboy çizmeli bu tatlı, masum country hatununun sanki bir rock konserindeymiş gibi şarkıya kafa atması.

Sonunda, şarkı sözlerine eşlik ettiği otuz saniyelik bir gösteriden sonra gülüyor ve bana bakıyor. Gülümsemesi kayboldu ve ağzı düştü. "Aman Tanrım! Yüzünde gördüğüm şey bir gülümseme mi, Cade Walker?" Dudaklarımda küçük bir kalkma olduğunu hemen fark ediyorum.

Sanki kalp krizi geçirecekmiş gibi göğsünü tutuyor ve dramatik bir şekilde yere düşüyor. "Sakin ol kalbim, adamın içinde bir yerlerde mizah duygusu var." Bana bakıyor ve bakışlarına gülüyor, kendini çok komik buluyor.

"Sakin ol, Red. Sadece ne kadar gülünç görüldüğünü düşünüyordum." *Gülünç derecede şirin*, ama bunu kendime saklıyorum.

Alınmak yerine gülümsüyor ve bana yaklaşıyor. "Yakışıklı yüzüne bir gülümseme getireceğini bilsem her gün seve seve gülünç görünürdüm Walker."

Aletim çeliğe dönüşüyor ve gözlerim onun dolgun, öpülesi dudaklarına kayıyor. Kendimi onun tadına bakmaktan alıkoymak için sahip olduğum iradenin her zerresi gerekiyor. Onunla aynı havayı

solumayı bile hak etmiyorum.

Bu hatunu öpmeyi bırak.

Gülümsemesi bilerek değişiyor. "Kız arkadaşın var mı, Cade Walker?"

İsmimin tamamını söylemesinin nesi var ve neden bundan bu kadar hoşlanıyorum? "Ben kız arkadaş yapmam, Red. Ben sadece sevişirim."

Verdiğim doğru cevap onu beklediğim gibi korkutmuşa benzemiyor. "Mmmmm," diye sessizce cevap veriyor yanıma uzanmadan önce, rahat etmek için biraz fazla yakın. "Ve ben hala ilk öpücüğümü bekliyorum."

Başımı ona doğru çeviriyorum. *Hayatta olmaz!* "Bana daha önce hiç bir erkeği öpmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Tabii ki var," diye kıkırdarak cevap veriyor. Bunu duymak beni neden sinirlendiriyor? "Ama ben 'o öpücüğü' almadım."

Ne?

Gülümseyerek bana dönüyor ve yüzümdeki şaşkınlığı görüyor olmalı. "Bilirsin... 'öpücük'. Dudaklarınız dudaklarınıza değdiği anda tüm vücudunuzda hissettiğiniz ve etrafınızda olup biten her şeyin yok olduğu öpücük. En kalabalık, en gürültülü yerde olabilirsiniz ama her şey sessizleşir ve zaman durmuş gibi görünür. Sanki o anda gezegendeki tek iki kişi sizmişsiniz gibi. Hayatınız boyunca hatırlayacağınız tek öpücük budur ve aynı kişiyle olmadıkça bir daha asla böyle bir öpücük yaşayamazsınız çünkü bu 'o öpücüktür'."

Ciddi olup olmadığını merak ederek ona bakıyorum ve hemen ciddi olduğunu anlıyorum. Tanrım, cidden hayal görüyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Red, ama hayatın boyunca bekleyeceksin çünkü böyle bir şey yok."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmek yerine gülümsemesi daha da büyüyor. "Sen de seninkini henüz içmedin, değil mi Walker?"

Gözlerimi deviriyorum. "İnan bana, öyle bir şey yok. Bu saçmalık aşkla aynı boktan kaynaklanıyor. Hepsi uydurma."

"Sen de mi aşka inanmıyorsun?" Ona 'ne sanıyorsun lan' der gibi bakıyorum, bu da onu sadece güldürüyor. "Kendi adına konuş Cade, bir gün o öpücüğü alacağım ve aşık olmayı da planlıyorum."

Homurdanıyorum. "Sana iyi şanslar."

"Teşekkür ederim ama ihtiyacım olmayacak." Eğlenen yüzüne tekrar bakıyorum. "Her ne kadar burada kalıp sana bunun nedenlerini anlatmak istesem de, korkarım yarına kadar beklemek zorundayım. Kampa dönme vaktim geldi."

Yuvarlanarak gitarını topluyor ve çantasına geri koyuyor. Eğilirken bakışlarım kışına takılıyor, keşke elbisesi biraz daha yukarı kalksa da altında ne giydiğini görebilsem diyorum. Ne yazık ki bu gerçekleşmiyor.

Ayağa kalkarak üzgün bir şekilde tarlaya bakıyor. "Umarım Aadil yarın gece gelir." İçimde çocuğun geri gelmeyeceğine dair bir his var ama yine de bunu kendime saklamaya karar veriyorum.

Bana baktığında gülümsemesi geri geliyor. "Her halükarda, yarın gece tekrar görüşmeyi umuyorum, Cade Walker." Bana bir öpücük konduruyor ve tatlı taşralı kışını sahaya doğru sallıyor.

Vedasına karşılık vermiyorum ve gidişini izlerken, tatlı sesini ve büyüleyici gülümsemesini anında özliyorum. Bana neler oluyor böyle?

BÖLÜM 3

İnanç

Birkaç gece sonra gitarımla her zamanki yerimde otururken Cade'in neden bu kadar geciktiğini merak ediyorum. Telefonumdan saati tekrar kontrol ettim. Normalde şimdiye kadar burada olurdu. Başına bir şey gelmiş olabileceği düşüncesi midemi bulandırıyor, zaten Aadil yüzünden düğüm düğüm olduğunu düşünürsek bu hiç de yardımcı olmuyor.

Lütfen, Tanrım, ikisinin de iyi olmasına izin ver.

Cade ilk tanıştığımızdan beri her gece benimle burada buluşuyor. Çoğu zaman fazla konuşmaz ve konuşmanın çoğunu ben yaparım, ancak arada bir açılır ve kendisi hakkında küçük bir şey paylaşır. Sonunda benimle bir SEAL olduğunu paylaştı ve bana eğitiminden biraz bahsetti. Bana arkadaşlarından da bahsetti: Sawyer ve Jaxson.

Onunla geçirdiğim her geceden keyif aldım ama dün gece en sevdiğim geceydi. Kendisi için şarkı söylememi isteyerek beni hazırlıksız yakaladı ve ben de söyledim. Birlikte geçirdiğimiz iki saatin neredeyse tamamında şarkı söyledim. Seveceğini düşündüğüm şarkıları seçmeye özen gösterdim ve o da oturup beni dinlemekten gerçekten memnun görünüyordu. Birçok kişi bana sesimin güzel olduğunu söyledi ama onun beni izleyişi ve dinleyişiyle ilgili bir şey bana kendimi farklı hissettirdi. Kendimi özel hissettirdi.

Cade Walker daha önce tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Seksi, alaycı, düşünceli ve en önemlisi gizemli biri. Benimle paylaştığı az şey için minnettar olsam da kendimi daha fazlasını bilmek için can atarken buluyorum. Mesela onu bugün olduğu adama dönüştüren şeyi. Güçlü ve sessiz, hiç gülümsemeyen ve Tanrı'ya inanmayan bir adam. Ama en çok da onu iyi biri olmadığını düşünen bir adama dönüştüren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum.

Kariyer seçimim yüzünden beni iyi göstermeyin. Benim iyi bir yanımda yok.

Bu söz kafamda sürekli tekrarlanıyor ve her tekrarlandığında kalbim üzüntüyle kabarıyor. Onu çırılçıplak soymak ve içindeki her karanlık yeri öğrenmek istiyorum. Her kusurunu bilmek istiyorum, sonra da ona ne kadar mükemmel olduğunu söylemek istiyorum çünkü belli ki daha önce kimse ona bunu söylememiş, ki geçen gün ailesi hakkında yaptığı yorumlardan sonra bu hiç de şaşırtıcı değil.

Beni en çok rahatsız eden de bu. Kimsesi, ailesi olmadığını bilmek. Umursamıyormuş ve hatta bunu tercih ediyormuş gibi davranıyor ama bu doğru olamaz. Eve döndüğünde seni sevdiğini ya da özlediğini söyleyecek kimsenin olmaması son derece yalnız hissettiriyor olmalı.

Çok bıkkın olabilir ama onun hakkında pek çok iyi şey olduğunu da biliyorum. Sadece ülkesi için savaşıyor bir adam değil, Aadil ve benim için nasıl ayağa kalktığına bir bakın. Ya da güvenliğim için endişelendiği için her gece buraya gelmesine... Yine de bundan biraz daha fazlası olduğunu umuyorum. Belki o da benimle aynı bağı hissediyordur diye umuyorum, çünkü ben bir bağ hissediyorum. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Özellikle de çok az tanıdığım ve uğruna yaşadığım şeylerden nefret eden birine karşı: Tanrı ve aşk.

Ben kız arkadaş yapmam, Red. Sadece sevişirim.

Kaba sözleri kafamda yankılanırken midem tepki olarak geriliyor. Onunla tanıştığımdan beri bu bana sık sık olan bir şey. Vücudumun henüz başka biriyle istemediğim şeyleri arzulamasına neden oluyor.

Bu gezegendeki yirmi iki yaşındaki tek bakirenin ben olduğuma eminim ve bunun nedeni inancım ya da dinim değil. Bunun nedeni henüz yeterince güçlü bir bağ hissettiğim biriyle tanışmamış olmam. Şu anda böyle hissetmemin çılgınca olduğunu biliyorum ama hayatta bazı şeylerin bir nedeni olduğuna, bazı insanlarla tanışmamız gerektiğine inandığım zamanlar vardır ve Cade'in bunlardan biri olduğuna kesinlikle inanıyorum. Bende uyandırdığı hisleri başka nasıl açıklayabilirim?

Bu geceleri artık birlikte geçiremeyeceğimiz günün yakında geleceğini düşünmekten nefret ediyorum, ama daha da üzücü olan, büyük olasılıkla bundan sonra onu bir daha asla göremeyeceğimi bilmek. Ondan iletişim bilgilerini istemeyi düşündüm ama benim çılgın bir sapık olduğumu düşünmesini istemiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, reddedilmesinden biraz korkuyorum.

Gerçi bu geceki gidişata bakılırsa veda etme şansım bile olmayabilir. Telefonuma tekrar baktığımda otuz dakika daha geçtiğini görüyorum ve yine ona bir şey olmasından korkmaya başlıyorum. Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez onu tarlanın karşısında bana doğru yürürken görüyorum.

Tanrı'ya şükürler olsun. Tüm vücudum tatlı bir rahatlamayla dolup taşıyor, sonra kendimi durduramayıp ayağa kalkıyorum ve ona doğru koşuyorum, onunla yarı yolda buluşuyorum. Sert bedenine çarpıyorum ve kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. Ani şefkatim karşısında geriliyor ve açıkça rahatsız oluyor ama umursamayacak kadar rahatlamış durumdayım.

"Her şey yolunda mı Red?" diye soruyor, sesi hem şaşkın hem de endişeli çıkıyor. "Şimdi yolunda. Sana bir şey oldu diye çok korktum, sen hiç geç kalmazsın."

Kolları bana dolanmadan önce birkaç saniye sessizlik çöküyor üzerimize. Onun bu jestine karşılık kalbim şaşkınlıkla çarpıyor ama her şeyden öte vücudumda bir zevk patlaması yaşıyorum. Sıcaklığı beni kucaklıyor ve onun temiz erkekse kokusunu severek derin bir nefes alıyorum.

Boğazını temizliyor. "Üzgünüm, bugün işler biraz gecikti. Buraya yapmaya geldiğimiz şeyi tamamlamaya yaklaşıyoruz."

Verdiği yanıt beni gerçekliğe geri döndürüyor ve hayal kırıklığı kalbimi parçalıyor ama birlikte geçireceğimiz son geceyi mahvetmek istemediğim için bunu bir kenara itmeye çalışıyorum.

Derin bir nefes daha aldıktan sonra geri çekiliyorum ve yüzüme hissetmediğim bir gülümseme yapıştırıyorum. "İyi ki buradasın çünkü sana bir sürprizim var." Elini tutarak onu yerime götürüyorum ve birleşen ellerimizin temasıyla koluma yayılan karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bana bir şey mi getirdin?" diye soruyor kızgınlıkla.

"Evet. Aslında ikimize de bir şey getirdim." Gitarımın yanına oturup onu yanıma çekiyorum ve aradığım şeyi bulana kadar çantamı karıştırıyorum. "Ta da!" Çikolatayı kaldırıp yüzünün önünde dans ediyorum. Bana ifadesiz bir şekilde bakıyor, belli ki etkilenmemiş.

"Alo? Burada ne var görüyor musun Walker? Karamelli çikolata. Bu benim sonuncum. Kibarlık edip seninle paylaşmak istedim. Bu da senden ne kadar hoşlandığımı gösteriyor, çünkü çikolatamı kimseyle paylaşmam." Bu hala onu etkilemişe benzemiyor. "Vay be, memnun etmesi zor bir adamsın. Bunun için çıldıracağını düşünmüştüm. Ne zamandır Amerikan yemeklerinden uzaktasın?"

Benim için sadece on gün oldu ve şimdiden bazı favorilerimi özledim."

"O kadar uzun zaman olmadı ve çikolata özlediğim bir şey değil. Eğer yediğin bir biftek olsaydı, o zaman durum değişirdi" diye yanıtlıyor ve her zaman yaptığı gibi ellerini arkasına koyarak uzanıyor.

Kafa.

Onun bu şekilde uzanmış sert ve zayıf vücuduna bakarken ağzım sulanıyor. Üzerine atlamak ya da ondan bir ısırık almak gibi düşüncesizce bir şey yapmadan önce acele edip çikolatayı açıyorum. Bu düşünce beni küçük bir kıs kıs gülmeye itiyor. Neyi bu kadar komik bulduğumu merak ederek bana soru sorar gibi bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu asla olmayacak çünkü ben et yemem. Ben bir vejetaryenim."

Gözleri şok içinde açılır. "Ne? Et olmadan nasıl hayatta kalabiliyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. İnsanlardan, özellikle de erkeklerden bu yorumu duymaya alışkınım. "Oldukça kolay hayatta kalıyorum ve çoğundan çok daha sağlıklı olduğumu da eklemeliyim. Hayvanlar bizim dostlarımız ve ben onları yemeyi reddediyorum. Nasıl vejetaryen olduğumun hikâyesini dinlemek ister misin?" Onun yanıtı yine boş bakışlar.

"Güzel. Zaten sana anlatmayı planlıyordum. İşte anlatıyorum: Yedi yaşımdayken bir sığır çiftliği olan bir arkadaşım vardı. Hank adında çok tatlı bir inekleri vardı ve aramızda çok iyi bir bağ vardı. Arabayla geldiğimizde ailemin aracını her zaman tanırdı ve beni her zaman çitin önünde beklerdi. Dürüst olmak gerekirse, genellikle onunla arkadaşımından daha fazla zaman geçirirdim. Anlarsınız ya, arkadaşım ondan daha iyiydi." Kaşlarını bana çeviriyor, ben de bunu anladığını onaylamak için alıyorum. "Her neyse, bir gün geldiğimde Hank gitmişti. Ona ne olduğunu anlattıklarında üç gün boyunca ağladım ve bir daha ete dokunmayacağıma yemin ettim. Çocukluğum boyunca aileme bir çiftlik almaları için yalvardım, böylece ineklerim, domuzlarım ve tavuğum olacaktı -kimsenin yemesine asla izin vermeyecektim. Ne yazık ki kulak asmadılar ama en azından beni et yemeye zorlamadılar, yine de zorladılar."

"İnekler bunun içindir, Red" demeden önce bir süre sessizce beni izliyor.

Ona ters ters baktım. "Hayır, değil. Bu kadar, artık sana çikolata yok dostum!" Dudakları hafifçe kalkıyor ve kalbim küt küt atıyor. Oh adamım, sadece tam bir megawatt gülümsemeyle ne kadar seksi görüneceğini hayal edebiliyorum. O gitmeden önce bunu görmeyi kendime görev edineceğim.

Çikolatayı dudaklarıma götürüp bir ısırık alıyorum. Gözlerim kapanıyor ve ağzımdaki tatlı, nefis patlama karşısında zevkle inliyorum. Alçak bir hırıltı havayı delip geçiyor ve beni çikolata aşkımın mutluluğundan çekip çıkarıyor. Gözlerimi açtığımda Cade'in kalp atışlarımı hızlandıran bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. Utanarak lokmamı yutuyorum, sonra çikolatayı ona uzatıyorum. "Biraz ister misin?" Paylaşmayacağımı söylemiş olmama rağmen teklif ediyorum.

"Sorun değil, Red. Sende."

"Önemli değil. İnek yorumu konusunda sadece şaka yapıyordum... yani öyle sayılır. İkimiz de keyif alalım diye getirdim."

"İnan bana, onu yemeni izlemekten zevk alıyorum." Vay canına... Sert bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve sözleri, derin sesindeki yoğun tahrikle birlikte, aralarında başlayan küçük ağrıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırmama neden oluyor.

Ben daha zekice bir yanıt bulamadan, gözlerini kaçırıp konuyu değiştirerek o anı hızla bozuyor. "Nereden geldiysen oraya ne zaman dönüyorsun?"

Elimdeki çikolatayı daha sonra yemek üzere bir kenara koyup, yüzümü ona dönecek şekilde yan yatıyorum ve başımı elimin üzerine koyuyorum. "Bu bana nereli olduğumu sorma şeklin mi Walker? Bilirsin, belki beni aramak istersin diye?" Bana her zamanki sert bakışını atınca

kıkırdıyorum ve cevap vermeyeceğini anlayınca pes etmeye karar veriyorum. "Bir hafta daha buradayım. Sonra Montana'ya döneceğim. Sen nerelisin?"

"Aslen Colorado'luyum ama Kaliforniya'da yaşıyorum. Hiç evde olmadığımından değil."

"Sık sık göreve mi çıkarsınız?" "Evet. Tam istediğim gibi."

"Bundan sonra başka bir tane daha yapacak mısın?" Başını sallıyor. "Ve yakında gidiyor musun?" Sesimden üzüntüyü uzak tutmaya çalışıyorum ama başarılı olamadığımı biliyorum.

Bana doğru baktı. "Evet. Muhtemelen önümüzdeki bir ya da iki gün içinde."

Başımı sallayarak hayal kırıklığımı bastırıyorum ve ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Zavallı adam. Bensiz çok kaybolacaksın." Kaşlarını çatıyor.

"Bu doğru. Sen öldüğünde senin için kim şarkı söyleyecek? Ya da senin müziğinle nasıl rock yapılacağını kim gösterecek? Kabul et Walker, ben gittiğimde beni özleyeceksin..." Doğrulup dizlerime vurmaya ve ellerimi ritimle çırpmaya başlıyorum, sonra şarkı söylemeye başlıyorum: *"Ben gittiğimde, ben gittiğimde, ben gittiğimde beni özleyeceksin. Beni saçlarımdan özleyeceksin. Beni her yerde özleyeceksin, ah, ben gittiğimde beni özleyeceksin."*

O bana sessizce bakarken cırcır böceklerinin sesi geceyi dolduruyor. "Pitch Perfect? Şişko Amy?" Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığı için başını sallıyor. "Ciddi misin Walker? Birkaç ay önce sinemalarda gösterime girdi. Destansı bir film. Eve gidince mutlaka izlemelisin."

İtiraf etmeyen homurtusu pek umut verici değil. "Senin sözüne güveniyorum, Red." Omuz silkiyorum; her neyse, onun kaybı. "Ama yine de haklısın," diye ekliyor sessizce, bana bakmadan, "seni ve sesini özleyeceğim."

Beklenmedik sözleri karşısında kalbim göğsümde sıkışıyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor. Yüz ifadesinin çatık kaşlara dönüştüğünü görüyorum ve bu itirafından pişmanlık duyduğunu anlayabiliyorum. "Ben de seni özleyeceğim, Cade... hem de çok."

İşlerin onun için çok gerginleştiğini anlayabiliyorum, bu yüzden hızlı bir şekilde işleri tekrar hafifletiyorum. "Yani, önümüzdeki hafta burada oturup kendi kendime konuşmak çok yalnız olacak... oh bekle, bunu zaten yapıyorum."

Kelimeler ağzımdan çıktıktan bir saniye sonra inanılmaz bir şey oluyor. Yaptığım şaka onda şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyi yaratmakla kalmıyor, aynı zamanda göğsünden derin bir kahkaha yükseliyor. Çakıllı, paslı ve şimdiye kadar kulaklarıma gelen en güzel ses. Kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesiyor.

Bana doğru baktığında ses aniden kesiliyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Gülümsüyorum ve dürüstçe cevap veriyorum. "Çünkü sen, Cade Walker, şimdiye kadar gördüğüm en seksi gülümsemeye ve duyduğum en güzel kahkahaya sahipsin."

Rahatsızca kıpırdanıyor. "Benimle ilgili güzel olan hiçbir şey yok, Red. Bir daha asla bu kelimeyi benimle aynı cümle içinde kullanma. Ve bu bir kahkahadan çok sessiz bir kıkırdamaydı."

Kesinlikle öyle değildi, ama bunu söylemek yerine onun yaralı erkek egosunu rahatlatmaya çalıştım. "Tamam, özür dilerim, söylemek istediğim şey, neredeyse sessiz kıkırdamalarınızın çok fena olduğuydu."

"Bu daha iyi." Ben kıkırdarken dudakları seğiriyor.

Her zamankinden daha iyi bir ruh hali içinde görüldüğünden, onun hakkında bilmek istediğim tek şeyi açmaya karar verdim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bana doğru baktı. "Sorabilirsin ama cevap vereceğime dair sana söz veremem."

Duraksıyorum, cevabını düşündükten sonra başımı sallıyorum. "Yeterince makul." Boğazımı temizleyerek gergin bir şekilde yer değiştiriyorum. "Şey, merak ediyordum da... neden Tanrı'ya

inanmıyorsun?" Gerginleştğini ve önceki rahat tavrından eser kalmadığını görüyorum. *Ateş et.* Nereye varmak istediğimi yanlış anlamadan önce aceleyle şunu söylüyorum: "Yargılamıyorum, yemin ederim. Ve eğer istemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin. Sadece O'na bu kadar inanmamana neyin sebep olduğunu merak ediyorum."

Bir an sessiz kalıyor ve bana cevap verip vermeyeceğine karar verirken sabırla bekliyorum. Beni şaşırtarak cevap verdi. "Sadece inanmıyorum. Ben açıklanamayan şeylere inanmayan bir adamım."

İçimde bundan daha fazlası olduğuna dair bir his var. "Hayattaki en iyi şeylerden bazıları açıklanamaz olanlardır."

Şimdi gözlerinde kızgınlıkla bana dönüyor. "Etrafına bir bak, Red. Çoğunuzun inandığı gibi büyük ve güçlü bir Tanrı olsaydı, gerçekten böyle berbat bir dünyada yaşayacağımızı mı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bu dünyaya özgür irademizle geldiğimize inanıyorum. Başkalarının yarattığı karmaşayı düzeltmek neden O'nun görevi olsun ki? Pek çok insan Tanrı'nın dünyadaki kötülükleri değiştirmesini bekliyor, ama ben kesinlikle inanıyorum ki bizim değiştirmemizi bekleyen O'dur."

"Siktir et!" diye sertçe çıkışır. "Bu senin beynini yıkadığı her ne boksa onunla konuşan baban."

Bu yorumun beni rencide etmesine izin vermemeye çalışıyorum. "İçinde yaşadığımız dünyanın çok çirkin olabileceğine katılıyorum ama güzel yanlarının kötü yanlarından daha ağır bastığına da inanıyorum. Bu dünyada çok sayıda zalim insan var ama iyi insanların daha fazla olduğuna inanıyorum. İşte bu yüzden buradayım. Babam her zaman der ki..."

"Baban insanların en kötüsü," diye bağırarak sözümü kesti, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke vardı. "İnsanlar onu takip etsin diye Tanrı illüzyonunu uyduranlar onun gibiler. Böylece onları kontrol edebilecek."

Sinirlerim tepeme çıktı. "Benim babam bir papaz, Cade, değil..."

"Yani sizce bu onu iyi bir insan mı yapıyor? Bir grup insanın önünde durup saçma sapan vaazlar verdiği için otomatik olarak iyi biri olduğunu mu düşünüyorsunuz? Lanet olası bir papaz yedi yaşındaki kız kardeşime tecavüz edip öldürdü çünkü bu sözde Tanrı'nın isteğiymi!"

Aman Tanrım.

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum ve gözlerindeki acıyla kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Bunu söylediği için kızgın olduğunu söyleyebilirim. Hemen ayağa kalkıyor ve ben onu durdurmak için kolunu tutmaya çalışıyorum. "Cade, çok özür dilerim. Bilmiyordum..."

"Şimdi mutlu musun, Faith?" Adımı alaycı bir şekilde söylemesinden irkiliyorum. "Sonunda Tanrı'ya neden inanmadığımı öğrendiğin için mutlu musun? Senin baban gibi insanların lanet olası bir yere kapatılması ve toplumdan uzak tutulması gerekir. O zaman dünya daha iyi bir yer olurdu!"

Başımı sallıyorum ve gözlerim yaşarmaya başlıyor. "Hayır. Bu doğru değil. Babam iyi bir adamdır. Kız kardeşine kimin zarar verdiğini bilmiyorum ama seni temin ederim ki o Tanrı'nın adamı değildi."

"Lanet vaazlarını umursayan birine sakla. Kendi iyiliğin için Red, umarım bir gün uyanır ve gerçekliğe katılırsın. Tanrı diye bir şeyin olmadığını ne kadar çabuk anlarsan, o kadar iyi durumda olursun."

Bir kelime daha edemedi arkasını döndü ve fırtına gibi gitti. Şaşkın bir şekilde oturdum ve az önce olanları özümsemeye çalıştım.

Lanet olası bir papaz yedi yaşındaki kız kardeşime tecavüz etti ve onu öldürdü çünkü sözde Tanrı'nın isteği buydu!

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlıyor ve kalbim hayatta hiç şansı olmayan küçük kız, kız kardeşini kaybeden küçük çocuk ve hala çok acı çektiği belli olan adam için parçalanıyor. Ama

en önemlisi, birlikte geçirdiğimiz zamanın bu şekilde sona ermesi kalbimi paramparça ediyor, çünkü onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum. Keskin bir acı göğsümü delip geçiyor ve gözyaşlarım daha hızlı akıyor. Neden hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmişim gibi hissediyorum?

BÖLÜM 4

Cade

Ertesi gece, bir daha adım atmayacağımı düşündüğüm o tanıdık patıkada yürüyorum ve her an yağmur yağacakmış gibi duran kasvetli gökyüzüne bakıyorum.

"Burada olmamasını bile izle," diye mırıldanıyorum kimseye. Kahretsin, ne diyorum ben? Tabii ki gelecek, sadece çocuk yüzünden, benim için değil. Ve onu suçlamıyorum. Dün gece onu nasıl kaybettiğimi düşündüğümde göğsüm suçluluk duygusuyla daralıyor. Ona kız kardeşimden bahsettiğime hâlâ inanamıyorum. Onunla ilgili kararlarımı bozan şey ne?

Geri dönmemem gerektiğini biliyorum ama çocuğu bulduktan sonra onun iyi olduğunu bilmesini istiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, onu bir kez daha görmek istiyorum. Yarın ayrılıyorum ve nedense onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi kalbimin panikle çarpmasına neden oluyor.

Yıllarca uyuşukluktan başka bir şey yaşamadıktan sonra kızıl saçlı, taşralı bir kızın gelip karanlık dünyamla oynaması beni çok kızdırıyor. Nefret ettiğim her şeyi temsil eden bir kız, yine de gözlerimi her kapattığımda gördüğüm tek şey onun gülümsemesi. Genelde sadece yalnızlığı arzuladığım halde, varlığından sürekli acı duyduğum biri. Normalde sessizlikten başka bir şey istemezken, sesini duymak için can attığım biri. Hiçbir şey hissetmemem gereken bir kız çünkü onu sadece mahvederim. O aydınlık bir dünyada yaşıyor ve ben uzun zaman önce karanlık tarafından yutuldum.

Dün gece bana nasıl koştüğünü ve kendini bana nasıl attığını düşünüyorum... *Sana bir şey oldu diye çok korktum, sen asla geç kalmazsın.* Sawyer ve Jaxson dışında hayatımda yaşayıp yaşamadığımı umursayan kimse yok. Bu tam da benim hoşuma giden bir şeydi ve onun ilgisi beni tamamen şaşırtmış ve rahatsız etmiş olsa da göğsümde bir şeyleri de yerinden oynatmıştı. Artık hissedebileceğimi düşünmediğim bir şey.

Sonra da gidip ona babasının hapse atılması gerektiğini söyledim. Tanrım, bunu söylediğime hâlâ inanamıyorum. Adamdan olduğu ve temsil ettiği her şey için nefret ediyorsa bile, bunu ona söylememeliydim. Başımı sallıyorum, kendime tekrar kızıyorum. *Sadece ona çocuktan bahset, söyleyeceğini söyle ve oradan siktir olup git.*

Açıklığa girip onu görür görmez aniden duruyorum. Geçen hafta görmeye geldiğim kıza hiç benzemiyor. Güzel bir gülümsemeyle gitarını tıngırdatmak yerine, sırtını ağaca dayamış ve kollarını dizlerine dolamış bir şekilde oturuyor. Başını yana çevirmiş, benden uzağa bakıyor ve omuzlarının hafifçe sallanmasından ağıladığını anlayabiliyorum. Onu böyle görünce suçluluk duygum artıyor ama bu, bundan sonra ondan uzak durmanın neden en iyisi olduğunu hatırlatıyor.

Ona doğru ilerlerken bir rüzgâr esiyor ve onun yine bir elbise ve kovboy çizimleri giydiğini fark ediyorum. Bu hava için pek de iyi bir kıyafet değil. Ayrıca gitarının olmadığını da fark ettim.

Onu korkutmak istemediğim için yaklaşırken bilerek gürültü yapıyorum. Başını bana doğru çeviriyor ve ıslak, yeşil gözleri benimkilerle çarpışınca kalbim acıyla çarpıyor.

Islak yanaklarını elinin tersiyle siliyor. "Seni gördüğüme şaşırdım. Gittiğini sanmıştım."

üzgün bir şekilde fısıldıyor.

Aniden sıkışan boğazımı temizleyip yanına oturuyorum. "Aslında yarın gidiyorum ama gelip sana çocuğu bulduğumu söylemek istedim."

Umutla ayağa kalkıyor. "Aadil'i buldun mu? O iyi mi?"

"Evet, öyle görünüyordu. Onu annesinin çalıştığı bir yerde buldum." Barda/fuhuş evinde olduğunu onunla paylaşmamaya karar verdim. "Yarın akşam seni görmeye gelmeye çalışacağını söyledi."

Rahatlamış bir nefes verir. "Tanrı'ya şükür o iyi. Bu gece gelmezse yarın gidip onu arayacaktım."

O bunu söyledikten sonra panik vücudumdaki her damara yayılıyor. "İyi bir fikir değil, Red. Onu aramaya gidersen ikiniz için de işleri daha kötü hale getirebilirsin. Sadece burada kal. Gelebildiği zaman sana gelecektir."

Bir süre sessizce beni izliyor, hüzünlü gözleri göğsüme bir hafta öncesine kadar mümkün olduğunu düşünmediğim şeyler yapıyor. "Tamam. Onu burada bekleyeceğim. Gelip bana söylediğin için teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum ve üzerimize garip bir sessizlik çöküyor. Bir rüzgar daha esiyor ve bana onunla fazla zamanım olmadığını hatırlatıyor. Özür dilemek için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama o benden önce davranıyor.

"Dün için özür dilerim, Cade. Konuşmamızın bu şekilde sonuçlanmasını istememiştim. Burnumu sokmamalıydım."

Lanet olsun, bu beni daha da bok gibi hissettiriyor. Ona bakmaktan kaçınıyorum ve bunun yerine bakışlarımı uzaktaki ağaçlarda tutuyorum. "Sorun değil. Belli ki bu benim için hassas bir konu ve her zaman da öyle olacak, ama böyle patlamamalıydım." Boktan bir özür olduğunu biliyorum ama özür dileme konusunda pek iyi değilim.

"Kız kardeşin için çok üzgünüm," diye sessizce ekliyor.

Göğsümü kesen acı karşısında çenemi sıkıyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, Red. Bırak gitsin."

Tekrar özür dilemeye başlıyor ki, gök gürültüsü havada çınlıyor ve gökyüzü açılıyor. Hızlı ve şiddetli bir yağış bizi hemen ıslatıyor.

"Sanırım bu bizim işaretimiz." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım.

Küçük, yumuşak elini benimkinin içine yerleştiriyor ve onu yukarı çekmeme izin veriyor. Beyaz elbisesi çoktan sırlıslık olmuş ve ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmıştı. Gördüğüm manzara karşısında sertleşen sikime lanet ediyorum ve umarım fark etmez.

Bana bakan baştan çıkarıcı yeşil gözleri, benimkilerle eşleşen bir özlemle parlıyor. Ama aynı zamanda sorularla dolu, benden ona veremeyeceğimi bildiğim ama keşke verebilseydim dediğim şeyler istiyor.

Aptalca bir şey yapmadan önce onu kendime çekiyorum ve yağmurun altında beni duyabilmesi için kulağına eğiliyorum. "Dikkatli ol, Red." Sonra alnına sert bir öpücük kondurup arkamı dönüyorum ve oradan siktir olup gidiyorum. Ondaki uzaklaştığım süre boyunca göğsümde on beş yaşımdan beri hissetmediğim bir ağrı var.

*

İnanç

Aman Tanrım, aman Tanrım. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Sırılsıklam saçlarımı gözlerimin önünden çekiyorum.

ve Cade'in kampını bulmaya çalışırken yoğun yağışla mücadele ediyorum. Lütfen Tanrım, başımın belaya girmesine ya da vurulmama izin verme.

Dişlerim takırdıyor, keşke önce kampa dönüp kuru giysiler ve şemsiye alsaydım diyorum. Doğru yolda olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece benimle paylaştığı küçük bilgilere, nerede görev yaptığına ve beni görmeye geldiğinde yürüdüğü yöne dayanarak tahmin edebiliyorum.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda bir deniz üssü aramanın pek akıllıca olmadığını farkındayım. Ama Cade çekip gittiğinden beri içimdeki o hastalıklı duyguyu bir türlü atamadım. Gitmesine izin vererek büyük bir hata yaptığımı hissediyorum. Onun nasıl bir adam olduğunu ve neye inandığını biliyorum. Bir geceden fazla yapmadığını biliyorum. Ama içimden bir ses onunla bir gece geçirmenin hiç geçirmemekten daha iyi olacağını söylüyor.

Bu gece geri döndüğüne hâlâ inanamıyorum. Gittiğinden ve onu bir daha asla göremeyeceğimden o kadar emindim ki. Bütün gün ağır bir kalple dolaştım, hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmişim gibi hissettim. Sonra bu gece o tarlada oturup birlikte geçirdiğimiz geceleri hatırlayınca, her şeyin nasıl sona erdiğine dair duyduğum pişmanlık dayanılamayacak kadar büyük oldu. Ağlıyordum, kederimin içinde kaybolmuştum ki birden karşıma çıktı... kara meleğim. Bu bir işaret olmalı, değil mi? Evet, biliyorum. İçimin derinliklerinde hissedebiliyorum. Lütfen Tanrım, onu bulmama izin ver.

Zihnim kelimeleri söyler söylemez, onun olduğunu varsaydığım bir kampa geliyor. Bir dizi küçük binanın bulunduğu dönümlerce arazinin etrafı tel örgülerle çevrili. Birkaç askeri araçla birlikte uzakta bir helikopter duruyor. Bir Amerikan bayrağı yüksekte duruyor ve fırtınada çılgınca dalgalanıyor. Dışarısı tamamen ıssız. İçeri girmenin bir yolu olup olmadığını merak ederek çitin etrafında yürümeye başlıyorum ki sert bir cisme çarpıyorum.

"Kahretsin!" İri ellerim beni sabitlemek için omuzlarımı kavradı.

Başımı kaldırıp karşımdaki inanılmaz çekici, sırlıslık adamı baktığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Gözleri bariz bir takdirle üzerimde geziniyor ve tamamen sırlıslık olmuş beyaz bir elbise giydiğimi fark ederek yüzümün ısındığını hissediyorum. Beyaz sütyenim ve külotumun ahlaksızlığı azaltması için dua ediyorum.

Bana öyle çekici bir gülümseme takınıyor ki, bahse girerim kızlar anında külotlarını indiriyordur. "Bakalım burada neyiz varmış? Kayıp mı oldun, Country?"

Sinirle yutkunuyorum ve saçlarımı yüzümünden uzaklaştırıyorum. "Cade Walker'ı arıyorum," diye bağıriyorum fırtınanın sesini duyurabilmek için. "Onu tanıyor olma ihtimaliniz var mı?"

Koyu yeşil gözlerinde bir tanıma parıltısı beliriyor ve hemen tanıdığını anlıyorum. Bakışları boynumda asılı duran ağır metal haça takılıyor ve gözleri şüpheyile daralıyor. Cevabını beklerken dişlerim kontrolsüzce gıcırdamaya başlıyor. "Cade'i nereden tanıyorsun?"

"Şey, son bir haftadır akşamları buluşuyoruz ve..."

"Whoa, bekle!" Elini kaldırarak sözümü kesti. "Her gece gittiği yer sen misin?" Çekinerek başımı sallıyorum ve başını belaya soktuğum için endişelenmeye başlıyorum.

"İnanılır gibi değil," diye kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Evet, Country, onu tanıyorum. Bak ne diyeceğim, şuradaki binayı görüyor musun?" Gösterdiği yere başımı salladım. "Sağdan üçüncü kapıya git. Orası onun odası." Beni kapıdaki bir açıklığa doğru çekiyor ve içeri girmeme yardım ediyor.

"Teşekkür ederim," diye bağıriyorum ona, yağmurun altında beni duymasını umarak.

İşaret ettiği yöne doğru koşmaya başladığımda, "Ona Amiral için endişelenmemesini, Sawyer'ın

hallededeğini söyle" diye bağıyor.

Sawyer... Konuştuğumun onun arkadaşı olduğunu bildiğim için rahatlayarak gülümsüyorum.
Cade'in evine vardığımda

Elimi karnıma koyuyorum ve karnımda dans eden dev kelebekleri sakınleştirmeye çalışıyorum. Kahretsin, hala ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. "Hey. Birbirimizi o kadar iyi tanımadığımızı biliyorum ama senden çok hoşlanıyorum ve bekaretimi seninle kaybetmek istiyorum. Tanrım, ne düşünüyorum ben? Bu çok kötü bir fikir. Kötü, kötü bir fikir.

Hayır! Bunu yapabilirim... Omuzlarımı dikleştirerek toplayabildiğim tüm özgüveni topluyorum ve kapıyı çalıyorum.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor ve yemin ederim kusmak üzereyim. Sırılsıklam olmuş saçlarımı sıkıyorum, titreyen ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor. Cevap vermesi ne kadar uzun sürerse, o kadar ciddi bir şekilde kaçmayı düşünmeye başlıyorum. Ama bu düşünce ortaya çıkar çıkmaz kapı açılıyor ve sahip olduğum tüm düşünceler (mantıklı ya da başka türlü) pencereden uçup gidiyor.

Aman Tanrım. Üstsüz Cade giriş kapısını dolduruyor, üzerinde siyah bir atletik pantolon ve boynuna doladığı havluyla yağmurdan ıslanmış saçlarındaki su damlalarını yakalıyor. Gözlerim, gördüğüm en güçlü bedenın etrafını saran siyah mürekkebi kısa bir süreliğine alıyor, metalin üzerine inmeden hemen önce... Aman Tanrım, göğüs ucu halkaları...

"Faith?"

Gözlerim onun şaşkın yüzüne takılıyor ve aniden zorla odanın içine çekildiğimde şaşkınlıkla nefes alıyorum.

Cade kafasını kapıdan uzatıyor ve kapıyı kapatmadan önce beni gören olup olmadığını anlamak için iki tarafa da bakıyor. Arkasını döndüğünde şok içinde bana bakakaldı. "Burada ne halt ediyorsun? Beni nasıl buldun?"

"Ummm... şey... ben..." Küçük tırnağımı sinirli bir şekilde çiğneyerek, ne söylemem gerektiğini bilmeden küçük alanda bir ileri bir geri yürümeye başlıyorum. Durup ona biraz daha yaklaşıyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum." Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ve yanıldığından o kadar da emin değilim.

Başımı sallayarak düşüncelerimi toparlıyorum ve bir inanç sıçraması yapıyorum. "Tek bildiğim, bu gece benden uzaklaştığın andan beri kendimi hasta hissediyorum. Sanki hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmişim gibi. Kulağa çılgınca geldiğini ve senin kız arkadaş olayını yapan bir adam olmadığını biliyorum. Ama seni içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeden gitmene izin verirsem hayatımın sonuna kadar pişman olacağımı da biliyorum. Birbirimizi çok az tanıdığımızı biliyorum ve muhtemelen şu anda seni gerçekten ürkütüyorum. Eğer öyleysem, beni durdurmaktan çekinme.

Ayaklarımdan kaldırılıp duvara çarpıldığımda şaşkın bir nefesle sözlerim kesiliyor. Ağzı ağzıma gelmeden önce ne olduğunu anlamaya ancak zamanım oluyor.

Aman Tanrım.

Dudakları sıcak, sert ve talepkâr. Cevap vermem hiç zaman almıyor. Bacaklarımı zayıf beline dolayarak, parmaklarımı siyah saçlarına geçiriyorum ve onu ilk gördüğüm günden beri yapmak istediğim gibi öpmeden önce ıslak telleri sıkıca kavırıyorum. İniltisi dudaklarımda titreşiyor ve dili ağzımın içine kayıyor. Sıcaklık vücudumda patlıyor, el ve ayak parmaklarımda ucuna kadar yayılıyor. Kalbim küt küt atıyor ve zaman duruyor. Dillerimiz mükemmel bir uyum içinde birbirine kayıyor ve her şey yeni olsa da sanki bunu hayatımız boyunca yapıyormuşuz gibi geliyor. Doğru hissettiriyor. Tam o anda, hiç şüphe duymadan, 'o öpücüğü' yaşadığımı biliyorum. Hayatım boyunca beklediğim öpücüğü. Sonsuza dek hatırlayacağım bir öpücük.

Dakikalar, saniyeler, saatler... Geri çekildiğinde ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. İhtiyacım olan havayı ciğerlerime çekerek yavaşça gözlerimi açıyorum ve onun sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bunu duyuyor musun Walker?" Gülümseyerek fısıldıyorum.

Gözleri şaşkınlıkla kısıılır. "Neyi duymak?"

"Sessizlik."

Ne söylediğimi anladığı gözlerinden okunuyor. "Çünkü burası sessiz, Red. Burada sadece ikimiz varız." Bir kahkaha patlatıyorum ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Şşşt. Anı mahvetme, sadece devam et," diye alaycı bir şekilde fısıldıyorum seksi ağzına tekrar saldırmadan önce.

Düşük bir hırıltıyla ıslak saçlarımı bir eliyle kavıyor ve yumruğunun etrafına sararak kontrolümü sona erdiriyor. Ağzına karşı inliyorum ve kendimi ona karşı öğütmeye başlıyorum, umutsuzca ondan daha fazlasını arzuluyorum.

Çok geçmeden tekrar uzaklaşıyor. "Kahretsin! Ne yapıyoruz biz Red?"

Sesindeki azapla gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve gözleri inkar edilemez bir ihtiyaçla parlarsa da derinliklerinde bir savaş öfkesi görüyorum. Cevap vermemi beklerken göğüslerimiz nefes almak için hızla kabarıyor. "Seninle tanıştığımдан beri düşünmeden edemediğim bir şeyi yapmak üzere olduğumuzu umuyorum."

Bana tereddüt ve sorularla bakarken çenesi esniyor. Daha o söylemeden ne soracağını biliyorum. "Bunu daha önce hiç yaptın mı, Faith?"

Yanaklarım utanç verici bir şekilde ısınıyor ve cevap vermek için bir an bekliyorum. Başımı usulca sallıyorum ve cevabım, içinde sürmekte olan savaşı kızıştırıyor gibi görünüyor. "Söylediklerimde ciddiydim, Cade. Nerede durduğunu biliyorum ve herhangi bir söz vermeni beklemiyorum."

"İşte bu. Neden olmasın? Neden kendini sana söz veremeyen sıkık bir pisliğe teslim etmek istiyorsun? İlk seferinin gerçekten böyle mi olmasını istiyorsun?"

Kaybedecek bir şeyim kalmadığını bildiğimden, gerçeği seçmeye ve ona içimi dökmeye karar verdim. "Hâlâ bakireyim çünkü bunu yapmak istediğim biriyle henüz tanışmadım... şimdiye kadar. Bunu duymak istemiyorsan özür dilerim ama gerçek bu. Daha önce hiç kimse hakkında böyle hissetmemiştim ve şu anda tamamen dürüst olursam, bir daha asla hissetmeyeceğimden kesinlikle korkuyorum. Bu yüzden eğer senden alabileceğim tek şey bir geceyse, o zaman alacağım. Çünkü bir geceliğine sana sahip olmanın hiç sahip olmamaktan daha iyi olacağını biliyorum."

Nefes alış veriş hızlanıyor ve yemin ederim dişlerinin sıkıldığını duyabiliyorum. Başını sallıyor, sonra omzuma bırakıyor ve içinde yaşadığı mücadeleyle savaşıyor.

Onu yakın tutarak yüzünün yan tarafını öpüyorum ve dudaklarımı kulağına yakın tutuyorum, "Bana bunu hissetmediğini söyle, Cade. Bunu en az benim kadar istemediğini söyle."

"Tanrım, tabii ki seni istiyorum. Seni bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum."

"O zaman beni al. Ben buradayım." Tekrar başını sallıyor. "Neden bu kadar korkuyorsun?" Gerginleştiğini hissediyorum ama onu yakınımda tutuyorum ve benimle konuşmasını istiyorum.

"Korkmuyorum."

"O zaman ne oldu? Konuş benimle, lütfen."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, tamam mı!" diye çıkışıyor, sonra çalkantılı bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Sana seviştiğimi söyledim, tek bildiğim bu ve sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun, benden daha fazlasını hak ediyorsun."

Kalbim onun acı dolu itirafı karşısında acıyla sıkışıyor. "Olmadığın biri olmanı istemiyorum. Sadece seni istiyorum, ne şekilde olursa olsun." Tek tepkisi bana bakmak oluyor ve sonunda bunun olmayacağını anlıyorum.

Hayal kırıklığımı içime atarak yenik bir nefes verdim ve alnımı hafifçe onunkine yasladım.

"Tamam. Sorun yok." Bu sözlerin onun için mi yoksa benim için mi olduğundan emin değilim.
"Seni senden daha çok istiyorum.

asla bilemezsin, ama yalvarmayacağım. İsteyeceğim son şey, sabah olduğunda tüm bunlardan pişmanlık duymam. Bu beni öldürür." Sesim duygusallıktan çatlıyor ve gözyaşlarımın yaklaştığını hissettiğimde gözlerim kapanıyor.

"Tanrım, Faith, sabah pişman olacak olan ben değilim, sensin." Bunu ne kadar istediğimi anlaması için başka ne söyleyebileceğimi bilmeden başımı sallıyorum... onu ne kadar istediğimi. "Biliyor musun? Siktir et!"

Gözlerimi açtım ve tam ne demek istediğini soracaktım ki, şaşırtıcı bir şekilde onun boyundaki bir adamın sığabileceği küçük tek kişilik yatağa fırlatıldım. Bir kez daha üstüme çıkmadan önce ne olduğunu anlamaya vaktim olmuyor, sert vücudu beni yatağa yapıştırırken ağzımı yakıcı bir öpücüğe boğuyor.

Tatlı zafer beni yıkıyor ve vücudumda sıcaklık yeniden alevleniyor. Kollarımı ve bacaklarımı güçlü bedenine doluyor ve onu kendime hapsediyorum; eğer yapmazsam tekrar geri çekilmesinden korkuyorum.

Ağzını tekrar ayırıyor ama bu sefer boynuma sıcak, ıslak öpücükler konduruyor. "Tekrar söyle Red," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Bana bundan emin olduğunu söyle."

"Eminim," diye nefes nefese onu temin ediyorum. "Hiç kimseyi seni istediğim kadar istememiştim." İnleyerek oturuyor, ağırlığını benden uzak tutmaya dikkat ediyor ve elbisemin üst kısmını aşağı çekiyor,

belime kadar getiriyor. Beyaz dantelli sütyenime bakarken gözlerinde çözemediğim bir şey fırtına gibi esiyor, ta ki göğsümdeki ağır metal haçı yakalayana kadar. Yavaşça çıkarıyor ve yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koymak için üzerime eğiliyor. "Tamam mı?" diye usulca kulağıma soruyor. Başımı sallıyorum, soracak kadar önemseyi için uygulaniyorum, özellikle de bu konuda nasıl hissettiğini düşününce.

Ayağa kalkarak, göğüslerimin kabarıklığında bir parmağını gezdiriyor. Küçük bir dokunuş, aşırı ısınmış tenimde tüylerimi diken diken ediyor. "Bunu hak etmediğimi biliyorum," diyor kabaca, "ama bencil bir piç olacağım ve bunu kabul edeceğim. Çünkü seni bir hafta önce o tarlada şarkı söylerken bulduğumdan beri her santimini öpmek, tatmak ve becermek için can atıyorum."

Kalbim onun sözleri karşısında zevkle ısınıyor; bunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni mutlu ediyor. İri, sıcak elleri dantelle kaplı göğüslerimi avuçlarken gözlerim kapanıyor ve dudaklarımdan yasak bir inilti kaçıyor. Ellerini kendi ellerimle örtüyorum ve dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Biraz yukarı kaldır, bebeğim."

İstediğini yaptığında, önümde yere diz çöküyor ve beni yatağın kenarına yaklaştırmak için kalçalarımdan tutuyor. Bacaklarım onun iki yanında sallanırken, arkama uzanıyor ve parmaklarının ustaca bir hareketiyle sütyenim düşüyor. Omuzlarımdan aşağı kayıyor ve beni belden yukarısını ona gösteriyor. Meme uçlarım onun dokunuşu için anında geriliyor.

"Sen mükemmelsin." Eğilerek sıcak ve ıslak ağzını ağrıyan bir meme ucuma yapıştırıyor. Başım bir çılgınlıkla geriye düşüyor ve tatlı bir his bacaklarımdan arasından fışkırıyor.

Sırayla ileri geri gidip geliyor, işkence gören her bir tomurcuğa açgözlü bir ilgi gösteriyor ve vücudumda hissedebileceğimi bile bilmediğim hisler uyandırıyor. Bacaklarımdan arasındaki ağrı acı verici hale geliyor ve umutsuzca rahatlama arayışıyla sert karnına sürtünmek için kalçalarımı kaldırıyorum.

Hırıldayarak geri çekiliyor ve sıcak dudaklarını vücudumda gezdiriyor, nazik öpücüklerle geçtiği

her santim tene değer veriyor. Hâlâ kalçalarımda düğümlenmiş olan elbiseme ulaştığında, elbisemin geri kalanını kaydırarak çıkarıyor ve beni beyaz külotumdan başka bir şeyle bırakmıyor. Parmak eklemi dantelin ortasından aşağıya doğru sıyrılıyor ve dikkatini çekmek için çılgık atan şişmiş tomurcuğun üzerinden geçerken vücudumu titretiyor. "Sırılsıklam olmuşsun, tıpkı olacağını bildiğim gibi." Külotumun kenarından tutuyor,

ve bir hamlede onları vücudumdan söküp aldı.

"Tanrım," diye inliyorum ve sırtüstü düşünüyorum. "Bu çok ateşliydi." Ve öyleydi de. Kampa iç çamaşırsız dönecek olmam umurumda bile değil.

Göğsünden yumuşak bir kıkırdama yükseliyor ama gözleri vücudumda gezinip en hassas yerime odaklanınca bu güzel, yabancı ses hızla bir hırıltıya dönüşüyor. "Tanrım, çok güzelsin."

Tatlı sözlerine gülümsedim. Daha önce hiç kimseye bu kadar açık olmadığım için, özellikle Cade gibi biri için daha güvensiz hissedeceğimi düşünmüştüm. Muhtemelen bir sürü muhteşem kadın görmüş bir adam. Ama şu anda bunların hiçbirini hissetmiyorum. Bana onun baktığı gibi bakarken hissetmem imkansız.

"İtiraf etmeliyim ki Red. Ağdalı olduğunu görünce çok şaşırdım ama çok da sevindim. Çünkü dilime degecek en tatlı kedi olacağını bildiğim şeyi tatmaya gittiğimde yolumda hiçbir şey istemiyorum."

Aman Tanrım. Yüzüm alev alev yanıyor ama kalçalarım istemsizce kalkıyor, vücudum açıkça onun sunduğu şeyi istiyor. Beni Brezilya ağdasıyla tanıştırdığı için Katelyn'e hiç şu an olduğum kadar minnettar olmamıştım.

"Sen de kıyafetlerini çıkarmalısın," diye önerdim, gerçekten onun her yerini görmek istiyordum. Her muhteşem parçasını.

Gülümsüyor ve bunun güzelliği her zamanki sert ifadesini yumuşatıyor ve midemin küçük bir takla atmasına neden oluyor. "Merak etme bebeğim, oraya varacağız. Ama önce bu güzel amcığın sikim için güzel ve hazır olduğundan emin olmalıyız." İki parmağını alıp ıslak, ağrıyan etimde gezdiriyor ve birini içime sokmadan önce yağıyor, hemen ardından diğerini sokuyor. Bu tatlı istila karşısında çığlık atıyorum ve bacaklarım otomatik olarak onun kolunun etrafına kenetleniyor.

"Aman Tanrım, Faith, çok sıkısın," diye inliyor, sesi zımpara kağıdı gibi çıkıyor. "Biraz gevşe bebeğim." Bacaklarımı ayırarak parmaklarını yavaşça içime sokup çıkarmaya başlıyor ve içime vahşi bir yangın gibi yayılan bir sıcaklık gönderiyor. "Bu sıkı, sıcak amcığın sikimin etrafına sarılmasının ne kadar iyi hissettireceğini biliyor musun?"

Küfürlü sözleri karşısında içimden bir inilti kaçıyor. Tanrım, genelde konuşmayan bir adam için şu anda söyleyecek çok şeyi var gibi görünüyor. Bana bilmiş bilmiş sırıtıyor. "Seninle edepsizce konuşmam hoşuna mı gidiyor, Faith?"

"Evet," diye soluk soluğa söylendim. "Benimle konuşman için bunun gerektiğini bilseydim, bunu daha önce önerirdim."

Cevabımın onu şaşırttığını söyleyebilirim. Başını sallayarak yarı kıkırdıyor, yarı inliyor. "Yemin ederim Red, o ukala ağzın bir gün başını belaya sokacak ama sikimi kaldırmıyorsa ne olayım."

Başka bir esprili cevap düşünmeden, parmakları hızlanıyor ve sahip olduğum tüm tutarlı düşünceleri yok ediyor. İnleyerek kalçalarımı kaldırıyorum ve onun hızına yetişmeye başlıyorum. "İşte bu bebeğim," diye onaylayarak inliyor, "parmaklarımı becer."

Nefes alışım hızlanıyor ve içimde yabancı bir his kök salmaya başlıyor. "Cade?" İsmi bir soru olarak çıkıyor, anlamadığım bir şey soruyorum.

"Merak etme bebeğim, ben yanıdayım." Parmaklarının ritmini koruyarak eğiliyor ve dilini ıslak yarığım boyunca gezdiriyor.

"Ahhh." Vücudum hislerle patlarken sırtım yataktan kalkıyor. Büyük bir elini

Beni yerimde tutmak için kalçalarımın üzerine.

"Sik beni. Tadının da görüldüğü kadar güzel olacağını biliyordum," diye mırıldanıyor etime karşı, beni en mahrem şekilde yutarken. Dili yavaşça ve ustaca hareket ediyor, tam olarak nereyi yalayacağını ve ne kadar baskı uygulayacağını biliyor.

Parmaklarımı yumuşak, nemli saçlarına sıkıca doluyorum ve kalçalarım açgözlü bir çaresizlikle ağzıyla buluşmaya başlıyor. Onaylayan iniltisi şişmiş klitorisimi titretiyor ve beni uçuşumun kenarına getiriyor. "Tanrım, Cade, boşalacağım."

Şişmiş tomurcuğu ağzına alıp beni uçurmadan hemen önce, "Ver onu bana bebeğim, bırak tadına bakayım," diye homurdanıyor.

Bedenim duyularla dolup taşarken etrafımdaki her şey yok oluyor. Dudaklarımdan kaçan adının çığlıkları bile kulaklarıma uzak geliyor. Ritmini hiç bırakmadan sürdürüyor, ta ki vücudumdaki tüm zevkler dökülene kadar. Sonunda, gerçekliğe geri dönüyorum ve nefesim daha normal bir hıza yavaşladığında, gözlerimi açıyorum. Cade yatağın kenarında durmuş bana bakıyor. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en koyu renkte ve o kadar çok duyguyu yansıtıyor ki bir tanesini bile tespit etmek imkansız.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzüm göğsüyle aynı hizaya geliyor ve kollarımı beline doluyorum. Vücudumda beklenmedik bir elektrik şimşeği çakıyor ve ikimiz de ten tene temasla inliyoruz. Onu kendime yakın tutuyorum ve tam kalbinin üzerine bir öpücük konduruyorum. Kalbinin güçlü ve sabit atışı dudaklarımda güzel bir ritim tutturuyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum göğsüne doğru.

Parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorluyor. "İnan bana Red, bu benim için bir zevkti."

Gülümseyerek, ona bakmadan önce kalbinin üzerine yumuşak bir öpücük daha konduruyorum. "Şimdi biraz keşif yapma sırası bende, Walker."

Çenesi sıkılıyor ve gözleri sıvı ateşe dönüşüyor. Biraz geri çekilerek sıcak elimi pürüzsüz karnına bastırıyorum ve avucumun altında kaslarının seğirdiğini hissederek vücudunun sert hatları boyunca izliyorum. Kalçasından başlayan dövmenin karanlık, kıvrımlı çizgilerine ulaştığımda, parmağımınla güzel tasarımı takip etmeye başlıyorum. Kaburgalarına ulaştığımda izim aniden duruveriyor. Orada, siyah mürekkebin karmaşık çizgileri arasında, kalın beyaz bir kurdeleye benzeyen bir şey var ve ortasında Mia ismi yazılı.

Ona bakıyorum ve gözlerindeki ateşle birlikte öyle güçlü bir acı yanıyor ki, yemin ederim ruhuma kadar hissedebiliyorum. "Kız kardeşin mi?" Yumuşakça soruyorum. Dişlerini gıcırdatıyor ve tek bir baş hareketiyle cevap veriyor.

Kalbim kabarıyor ve hâlâ içinde derinlerde sakladığını bildiğim acıyı dindirebilmeyi her şeyden çok istiyorum. Biraz teselli vermek isteyerek adının üzerine yumuşak bir öpücük konduruyorum. Vücudu kaskatı kesiliyor ve bana işlerin onun için çok yoğun olmaya başladığını söylüyor. Bu anı hiçbir şeyin mahvetmesini istemediğimden, hızla ilerliyorum ve dudaklarımı göğsüne doğru takip etmeye başlıyorum, meme ucu halkasına geldiğimde duruyorum. Yukarı uzanarak metal parçasını hayranlıkla parmaklıyorum.

"Acıdı mı?" Ona bakarak soruyorum. Başını sallıyor ve ben çemberle oynarken gözlerinin kararmasını izliyorum. Tırnağım yanlışlıkla küçük bir çekiştirme yaptığında yüksek sesle inliyor. "Acıttı mı yoksa iyi mi hissettirdi?"

Gözleri bir ton daha koyulaşılıyor. "Güzel, bebeğim. Gerçekten çok iyi."

Gülümseyerek eğilip dilimle halkaya fiske vuruyorum, ardından dişlerimle meme ucunu sıyırıp halkayı bir kez daha ekiştiriyorum. Sadece hayvani bir grleme olarak tanımlanabilecek bir şey

göğsümde ve ben farkına bile varmadan tekrar sırtüstü yatıyorum, o üstte, ereksiyonu onun için en çok arzuladığım noktaya baskı yapıyor. Ona sürtünmek için kalçalarımı kaldırıyorum ve ikimiz de temastan dolayı inliyoruz.

Ağzını meme uçlarımdan birine kilitliyor ve sıkı tomurcuğu öyle sert emiyor ki zevk ve acı bir oluyor. Klitorisimin tekrar beklentiyle şişmesine neden oluyor. "Seni keşfetmeyi henüz bitirmedim." Benden bir zevk iniltisi kaçıyor ve az önce yaptığım şikayetle çelişerek ağzına doğru kıvrılıyorum.

"Çok kötü."

"Hiç adil değil. Beni keşfetmek için istediğin kadar zamanın vardı."

"Vücudunu keşfetmek için bir ömür harcayabilirim ama yine de yeterince uzun olmaz." Donup kalıyorum, sözleri kalbimi yerinden oynatıyor. Bunu söylediği için pişman olduğunu hemen anlıyorum.

Başını sallayarak tam anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor, sonra yatağının yanındaki küçük sehpanın üzerinde duran cüzdanına uzanıyor ve bir prezervatif çıkarıyor. Tekrar tereddütle bana bakıyor. "Eğer vazgeçmek istiyorsan Red, şimdi bunu söylemenin tam zamanı."

Kesin bir ifadeyle bakışlarını yakalıyorum ve başımı sallıyorum. "Fikrimi değiştirmeyeceğim. Seni hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

Ayağa kalkarak sözlerimi bir öpücükle mühürlüyorum ve dillerimiz umutsuz bir ritimle birbirine dolanırken, ellerimi pantolonunun bel bandına ulaşana kadar güçlü vücudunda gezdiriyorum. Siyah kumaşı aşağı doğru iterek ereksiyonunun serbest kaldığını hissediyorum. Pürüzsüz, sert sikini sıkıca kavriyorum ve ne kadar büyük olduğunu hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Cade inleyerek ağzını çekti ve onu okşadığım bedenlerimizin arasına baktı. Daha önce penis görmüştüm. Tam olarak iki tane ve belki de bunun yarısı kadardılar. Vücudumda dolaşan arzuyla az miktarda korku birbirine karışmaya başlıyor. Kendini elime pompaladığında, ondan küçük bir parça ön cum dökülür. Başparmağımı alıp pürüzsüz ucun etrafında döndürüyorum.

"Kahretsin!" diye tıslıyor elimi çekmeden önce. Dizlerinin üzerine çökerek folyo paketi yırtıyor ve rekor bir sürede kendini kılıfına sokuyor. Üzerime geri dönerek dirseklerinin üzerinde durdu. Kalçamın iç kısmında sert uzunluğunu hissediyorum ve kalbim yapmak üzere olduğumuz şey için beklentiyle hızlanıyor.

"Hazır mısın,
bebeğim?" "Evet."

Eğilerek bana yakıcı bir öpücük veriyor, sonra teması kesmeden bir kolunun üzerinde yükseliyor ve diğeriyle sikini kavriyor. Islak bedenimde gezdiriyor ve klitorisimin üzerinden geçerken inliyorum. Ereksiyonu benim uyarılmamla ıslandığında, yavaşça ucunu içime kaydırıyor. Sıkı istila karşısında ağzının içine doğru nefes alıyorum, sonra yüzümü boynuna gömüyorum.

"Ah siktir! Siktir, siktir, siktir!" diye gıcırıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Rahatlamaya çalış, bebeğim."

Bacaklarımın açılmasına izin veriyorum ve bedenimin yaşadığı acı ve zevkle nefes almaya çalışıyorum. Cade'in kolları kısıtlamayla titriyor ve içime tamamen oturana kadar yavaşça ileri geri sallanırken alnını ter kaplamaya başlıyor.

"İyi misin, Red?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Biraz daha iyiye gidiyor."

"Güzel. Çünkü harika hissediyorsun." Alışmam için bana biraz zaman veriyor ve alnıma nazık bir öpücük konduruyor. Bu şefkatli hareket kalbimde sıcaklık patlamasına neden oluyor - ve o biriyle nasıl sevişeceğini bilmediğini söyledi.

Onunla buluşmak için kalçalarımı kaldırıyorum ve ikimiz de temastan inliyoruz. "Şimdi iyiyim," diye ona güvence veriyorum.

Kollarının üzerinde yükseliyor, emin ve sabit vuruşlarla beni itmeye başlıyor. Güzel, güçlü vücudu içimde mutlak bir mükemmellikle hareket ederken bakışlarımız birbirinden hiç ayrılmıyor. Sonunda bunu şimdiye kadar neden kimseyle yapmak istemediğimi anladım - çünkü her zaman onunla olmam gerekiyordu. Varlığımın her zerresiyle biliyorum ki, sadece bu kısa an için bile olsa Cade Walker'la tanışmam gerekiyordu. Ve bundan sonra kim ya da ne olursa olsun, onunla yaşadığım bu anı hayatımın sonuna kadar el üstünde tutacağım.

Elimi kaldırarak sert, kaşınan çenesini pürüzsüz, sert dudaklarına kadar izliyorum. Gözleri kapanıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Tanrım, Red. Bana ne yapıyorsun böyle?"

Sesindeki azap yüzünden kalbim sıkışıyor. Onu olabildiğince rahatlatmak için yakınımda tutuyorum ve ağzımı kulağına doğru çeviriyorum. "Bu sana bahsettiğim, hayatın bize sunduğu o güzel şeylerden biri. Karşı koyma Cade, bir kez olsun hissetmene izin ver."

Cevap vermiyor ama vermesini de beklemiyordum. Bunun yerine güçlü bir öpücükle ağzını benimkine yaklaştırdı ve biraz daha sert ve biraz daha hızlı bir şekilde içime girmeye başladı. Karnımda hafif şok dalgaları dalgalanmaya başlıyor ve ben de ona ayak uydurmaya başlıyorum.

Cade inliyor ve ağzını geri çekiyor. "İşte böyle, bebeğim. Al şunu. Tekrar boşalmaya ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum."

Hızı artıyor ve beni daha da yükseğe çıkaran zevki hissederken bacaklarımdan birini sırtına doluyorum. İtme şeklini değiştirerek, içimde varlığından bile haberdar olmadığım belirli bir noktaya vurmaya başlıyor. "Tanrım, Cade," diye inliyorum, vücudum nihayet uçurumun kenarına düşmeden hemen önce. Orgazmım içimde patlarken haykırıyorum.

"Evet. Çok güzel!" diye homurdanıyor, durup kendini içime boşaltmadan hemen önce.

Alnını benimkine yaslıyor, biz ter içinde nefes almaya çalışıyoruz. Onun yoğun bakışlarına bakıyorum ve gülümsüyorum. "Benden hoşlandığını biliyordum."

Homurdanıyor. "Beğenmek yetersiz kalır, Red."

Kıkırdıyorum ama o içimden çıkarken inlemeye dönüşüyor. Ona daha fazla yer açmak umuduyla yanıma uzandığında yüzümü ona dönüyorum. "Bu yatakta nasıl uyuyabiliyorsun? Çok küçük, özellikle de senin gibi iri bir adam için."

"Görevdeyken normalde uyuduğum yere kıyasla bu yatak tam bir cennet." Uyumak zorunda kaldığı yerleri ve katlanmak zorunda kaldığı şeyleri sadece hayal edebiliyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Çözemediğim bir ifadeyle beni izliyor ve gitmemi mi bekliyor diye merak ediyorum. Bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama henüz onu terk etmeye hazır değilim. Aslında hiç hazır olacağımı sanmıyorum ama işleri daha da zorlaştırıp sözümünden dönmeyeceğim.

Boğazımda hızla oluşan yumruyu yutkunarak geçiriyorum ve aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Sanırım gitsem iyi olacak." Sesimden üzüntüyü uzak tutmaya çalışıyorum ama başarılı olamadığımı biliyorum.

Kolunu çıkarıp belime dolamadan önce gözlerinde alarma benzer bir şey parlıyor. Beni kendine doğru çekti. "Henüz değil, Red. Birkaç saat kal ve uyu. Alarmımı kuracağım ve kimse kalkmadan buradan gittiğinden emin olacağım."

Vücudum rahatlıyor ve onun da beni bırakmaya henüz hazır olmaması kalbimi ısıtıyor. "Seni sarılacak bir tip olarak düşünmemiştim Walker," diye takılıyorum.

Umduğum gibi gülümsemiyor. "Ben değilim." Bu itirafı karşısında kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi oluyor. Gülümseyerek kolumu boynuna doluyorum ve yumuşak bir öpücük veriyorum: "İyi misin?"

Sesindeki endişe elimi yüzünün yan tarafına götürmemeye neden oldu. "Evet. Mükemmeldi, sen mükemmelsin."

Homurdanıyor ve iltifatıma omuz silkmeye çalışıyor. "İnan bana Red, mükemmel olmaktan çok uzağım." "Benim için mükemmelsin," diyorum ona dürüstçe.

Gözleri yumuşuyor ama rahatsız bir şekilde kayıyor. "Çünkü beni sadece bir haftadır tanıyorsun." "Bana bundan daha çekici olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü, cidden, eğer bu olursa külotumu eritebilir." Ben gülüyorum ve o bana ters ters bakıyor, belli ki beni benim bulduğum kadar komik bulmuyor.

Ona acıyarak konuyu değiştiriyorum. "Umarım başını belaya sokmam. Sawyer bana Amiral'le ilgileneceğini söyledi."

"Sawyer?" diye tekrarlıyor şok içinde.

"Umm, evet. Kampı fark ettiğimde dışarıda onunla karşılaştım. Bana hangi odada olduğunu söyleyen oydu." Buna üzülüp üzülmediğini anlayamıyorum. "Umarım sorun olmamıştır?" Gergin bir şekilde sordum.

"Evet, endişelenme, sorun yok. Sadece bunun sonunu asla duyamayacağım. Adam tam bir baş belası."

"Onun en iyi arkadaşın olduğunu sanıyordum?" "Öyle. Ama yine de tam bir baş belası."

Gözlerimi deviriyorum. "Muhtemelen seninle konuşan herkesin baş belası olduğunu düşünüyorsun." "Oldukça fazla."

Kıkırdıyorum. "Bana baş belası olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Alaycılığımı gülümsemek yerine, nefesimi kesen bir yoğunlukla bana bakıyor. "Bana pek çok şey yapıyorsun Red, ama baş belası olmak bunlardan biri değil." Sözleri zaten duygusal olan kalbimi çılgına çeviriyor. Sözleri karşısında kimin daha çok şaşırdığından emin değilim - onun mu yoksa benim mi? Kaşları çatıldı.

Onu daha fazla rahatsız etmek istemediğim için elimi göğsünde gezdiriyor ve meme ucu halkalarının üzerinden geçiriyorum. Kaşlarını çatması umduğum gibi kayboluyor ve gözlerindeki sıcaklık yeniden alevleniyor. "Donanmada olduğun için bunlara sahip olmana izin verilmesine şaşırdım."

Omuz silkiyor. "Sen değilsin ama onlar göremedikleri şeyi bilmezler. Ben katılmadan önce de vardı."

Elim yoluna devam ediyor ve dövmesine ulaşana kadar pürüzsüz, sert kasları üzerinde kayıyor. Parmak uçlarımı kız kardeşinin isminin üzerinde hafifçe gezdiriyorum. "Neden kurdele?"

Gözlerinde mutsuzluk parladığında merakıma lanet ediyorum. Tam özür dileyecekken cevap vererek beni şaşırtıyor. "Çünkü kendimi bildim bileli her gece saçında beyaz bir kurdeleyle uyurdu." Sesinin acıyla karışık sertliği boğazımın duygularla yanmasına neden oluyor.

Kalın kalın yutkunarak eğildim ve ağzımı onunkinin üzerine koydum. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Cevap vermek yerine, ağzını benimkiyle birleştiriyor ve ciğerlerimdeki havayı emen derin, uzun bir öpücük veriyor. İnleyerek geri çekiliyor ama beni kendisine sımsıkı sarıyor. "Daha fazla dayanamayacağını anladığımda seni tekrar becermeden önce git uyu Red."

Gülümseyerek yanağımı onun sabit kalp atışlarının üzerine koyuyorum ve büyük olasılıkla bir

daha asla duyamayacağımı bilerek bu güçlü ritmi hafızama kazımaya çalışıyorum. Uzun bir süre uykuya dalmaya çalışıyorum, hatta arada bir uyuklamayı bile başarıyorum ama saatler geçtikçe kalbim daha da ağırlaşıyor.

Sonunda vazgeçmeye karar verdim, daha fazla kalırsam çatlayacağımı ve ondan yapmayacağıma söz verdiğim şeyleri isteyeceğimi biliyordum. Sessizce altından sıyrılıp, onu uyandırmamaya dikkat ettikten sonra elbisemi ve kolyemi giyiyorum. Yerde yatan parçalanmış külotuma bakıyorum ve onları vücudumdan nasıl yırttığını hatırlayarak içimden bir sıcaklık dalgası geçiyor. Onları kurtarmamın hiçbir yolu olmadığını bildiğim için yatağın kenarına oturuyorum ve küçük sehpanın üzerindeki kalemi alıyorum. Üzerine yazacak bir şeyler bulmak için etrafıma bakıyorum ve çöpünden nispeten temiz görünen buruşuk bir peçete çıkarıp vedamı yazmaya başlıyorum.

Cade,

Her zaman hayatımın en güzel gecesi olacağını bildiğim şey için teşekkür ederim. Yollarımız kesiştiği ve sizinle tanışma fırsatı bulduğum için çok mutluyum. Herhangi bir söz beklemediğimi söylediğimi biliyorum ve bunda ciddiylim. Ama Montana'ya yolunuz düşerse diye numaram burada, ya da belki nasıl olduğunuzu ve güvende olduğunuzu bildirmek için bana bir mesaj atabilirsiniz.

Kalbimde her zaman özel bir yere sahip olacaksın ve her şeyden çok, dışarıda seni seven ve sana ne olduğunu önemseyen birinin olduğunu bilmeni istiyorum. Seni her zaman dualarımda tutacağım.

Kendine iyi bak, Cade Walker.

Sevgi, İnanç

Cep telefonu numaramı yazarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Kalemi bıraktıktan sonra yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve onu uyandırmak istemediğim için hıçkırıklarımı sessiz tutmaya dikkat ediyorum.

Sonunda kendimi bir nebze olsun kontrol edebildim ve ıslak yanaklarımı elimin tersiyle kurularken bir gümüş parıltısı dikkatimi çekti. Babamın bana mezuniyet hediyesi olarak aldığı halhalımdaki müzik notasına bakınca ne yapmak istediğimi hemen anlıyorum. Dizimi yukarı kaldırarak bileğimdeki küçük, zarif zinciri çözüyorum ve beni hatırlayacağı bir şey olsun diye peçetenin üzerine yerleştiriyorum.

Tekrar Cade'e bakarak birkaç dakika onu izliyorum. Yüzü uykudan yumuşamış ve ilk kez korumasızken nasıl göründüğünü görebiliyorum. Her zamanki gibi güzel ama daha huzurlu görünüyor. Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum, sonra eğilip ona çok nazik bir öpücük veriyorum ve uykuda kalması için dua ediyorum.

"Güvende kal, Cade Walker. Seni sonsuza dek hatırlayacağım," diye fısıldıyorum sıcak dudaklarına usulca.

Her şeyi Tanrı'nın ellerine bırakmaktan başka yapabileceğim bir şey olmadığını bilerek, toplayabildiğim kadar cesaret topluyorum ve isteksizce kapıdan çıkıyorum. Zifiri karanlıkta ilerlerken, kalbimde kocaman bir boşluk hissederek kampa dönerken yol boyunca ağlıyorum. *Lütfen Tanrım, onu tekrar görmeme ya da en azından ondan haber almama izin ver.*

Kampıma girdiğimde, kederime o kadar kapılıyorum ki, çok geç olmadan bir şeylerin yanlış gittiğini fark edemiyorum.

"FAITH, KOŞ!" Beth'in çılgılığı karanlık geceyi delip geçiyor, tam o sırada bir silah patlıyor ve beni arkamdan yakalıyorlar.

Panik bedenimi sarıyor ve bir el çılgılığını bastırmak için acımasız bir güçle ağzımı kapatıyor.

Birinin beni sıkıca kavrayışından kurtulmak için var gücümle mücadele ederken arkamdan emirler yağıyor. Kısa bir süre için ismimin bağırıldığını fark ediyorum ama kalbim panikten ne söylendiğini anlayamayacak kadar yüksek sesle çarpıyor.

Mücadelemin ortasında, başımın arkası arkamdaki kişinin yüzüyle birleşiyor.

Dönüp yüzüme ters bir yumruk yemeden önce acı dolu bir homurtu duyuyorum. Güçlü darbe beni yere düşürüyor ve acıdan görüşüm kararıyor. Beth'in cansız bedeninin yanına iniyorum ve sadece birkaç dakika önce duyduğum silah sesinin onu öldürdüğünü fark ediyorum. Boğazımdan acı dolu bir hıçkırık kopuyor ve dehşet beni sarıyor.

Başım saçlarımdan acımasızca yukarı çekiliyor ve orada, gecenin karanlığında, bulanık bakışlarım dehşete düşmüş bir Aadil'e takılıyor. Şişmiş ve morarmış yüzünden yaşlar süzülürken kendisini tutan bir adama karşı mücadele ediyor. Adımı haykırıyor ve adamlara beni bırakmaları için yalvarıyor. Hıçkırıklarının sesi zaten acı çeken kalbimi parçalıyor.

Büyük botlar görüş alanıma girerek onu görmemi engelliyor. Aşağı doğru eğilen Aadil'in babası görüş alanıma giriyor ve uğursuz yüzündeki kötü niyetli gülümsemeyle paniğim artıyor. "Ödeşme zamanı, sürtük."

Olamaz!

Yumruğunu kaldırıp yüzüme indiriyor. Aadil'in yalvaran hıçkırıkları, karanlık beni ele geçirmeden önce duyduğum son şey.

BÖLÜM 5

Cade

"Bizimle de konuşabilirsin dostum, bu işin peşini bırakmayacağımı biliyorsun."

Sawyer'a ters ters bakıp biramdan bir yudum daha alıyorum. Gecenin bir yarısı ben uyuyormuş gibi yaparken Faith'in kapıdan çıkıp gitmesini izlediğimden beri göğsümde dayanılmaz bir ağrı vardı ve bu ağrı onun notunu ve lanet olası bileziğini gördüğümde daha da arttı.

...her şeyden çok, dışarıda seni seven ve sana ne olduğunu önemseyen birinin olduğunu bilmeni istiyorum.

Gittiğinde uyuyor numarası yaptım çünkü ona veda edemeyeceğimi biliyordum. Her şeyi berbat eder ve ona tutamayacağımı bildiğim sözler verirdim. Yanımda ağladığını hissettiğimde neredeyse bunu yapacaktım. Dün gece onu kaçırdığım, masumiyetini kendimle lekelediğim için hala kendimi pis bir piç gibi hissediyorum ama lanet olsun ki pişman olacağım. Yapamam, o çok inanılmaz hissettirdi.

Bir daha hiç uyumadım. Bütün gece uyumadım, kendimden şüphe ettim ve ne yapacağımı düşündüm. Sabah olduğunda duygularım o kadar yoğundu ki minnetle eşyalarımı topladım ve buradan siktir olup gitmek için sabırsızlanıyordum.

Odamdan çıktığımda Drake'le karşılaştım, o da kendi odasından çıkıyordu. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı ve taşaklı orospu çocuğu bana ateşli kıcımı neden paylaşmadığımı sordu. Onun bu yorumu beni çileden çıkardı ve kendimi kaybettim. Onu yerden yere vurmaya başladım ve Sawyer ile Jaxson'ın beni çekip çıkarması gerekti. Amiral kendini kaybetti ve ben sakinleşene kadar beni götürmelerini söyledi.

Beni götürürlerken, Sawyer beklerken hızlıca bir bira içmemizi önerdi. Bar her şeyden çok bir geneleve benziyordu. Ordu üslerine yakın bir yer ve ayrılmak üzere olan ama ülkeyi terk edemeyen askerlere hitap ediyor. Çocuğun annesinin çalıştığı yerle aynı, bu yüzden kabul ettim. Onu tekrar görmeyi ve bu gece Faith'i görmeye gitmesini söylemeyi umuyorum, çünkü biliyorum ki o lanet olası açıklıkta onu bekliyor olacak. Ama şu ana kadar sadece çocuktan bir iz yok, annesi de burada değil.

Sawyer'ın ilk sorusuna cevap vermemi bekleyen Sawyer ve Jaxson'a bakıyorum- şey... çok kötü. Çok uzun süre bekleyecekler çünkü onlara hiçbir şey anlatmayacağım.

"Tamam, peki," diyor Sawyer, sanki pes ediyormuş gibi ama ben daha iyi biliyorum. "En azından bize kilisedeki bir kıza nasıl rastladığını anlat. Çünkü sana söylemek zorundayım dostum, şu anda en çok şaşırdığım şey bu."

Bir bira daha içtikten sonra, tam ona kendi işine bakmasını söylemek üzereydim ki barın kapısı çarparak açıldı. Görmeyi umduğum çocuk, şişmiş ve morarmış yüzünden akan gözyaşlarıyla koşarak içeri girdi.

Ne oluyor lan?

Üçümüz de sandalyelerimizden fırladık, belaya hazırдық ama Jaxson ve Sawyer'ın bilmediği bir şey vardı

onu tanıdığımı fark ettim. Çocuk beni görür görmez hemen üzerime atladı. Yeterince dikkat edersem normalde anlayabileceğim Arapça bir şeyler bağılıyor ama o kadar histerik ki hiçbir şey anlayamıyorum.

"Acele et!" diye bağırarak kolumu çekiyor ve dil değiştiriyor. "Ona yardım etmelisin. Onu kaçırdı.

Şu anda ona zarar veriyorlar."

Söylediği birkaç İngilizce kelime kanımı donduruyor ve damarlarımda buz dolaşüyor. Çocuğu omuzlarından tutup sarsıyorum. "Kim? Ellerin kim var?" Cevabı zaten biliyorum ama tüm benliğimle yanılıyor olmayı umuyorum.

"Faith," diye hıçkırdı, "babam onu gecenin bir yarısı kampında aldı. Arkadaşını vurdular."

Dehşet göğsümü sıkı bir mengene gibi kavıyor, nefes almamı imkânsız hale getiriyor. Bu daha önce sadece bir kez yaşadığım ve bir daha asla hissetmek istemediğim bir duyguydu. Korkularımın arasında, on yıl önceki o korkunç sabahtan beri kilit altında tuttuğum karanlık vardı ve beni tekrar ele geçirmekle tehdit ediyordu.

Çaresizlikle çocuğun kollarını tutuyorum. "Beni ona götür, nerede olduğunu göster, tamam mı?"

Çocuk başını sallıyor, ama gözlerinde görmezden gelmemem gereken bir tereddüt var, ama görmezden geldim çünkü tek umursadığım ona ulaşmaktı.

Jaxson'ın beni kampa geri dönüp destek almam için ikna etmesine izin verdim. Ancak Amiral, sıraya koyduğu başka bir görev nedeniyle onun peşinden gitmemize izin vermedi ve yetkili makamlara haber vereceğini söyledi. Sawyer ve Jaxson beni o orospu çocuğunu boğmaktan alıkoymak zorunda kaldılar.

Üçümüz aceleyle odalarımıza döndük ve silahlarımızı kuşandık. O gün bir karar verdik ve hayatımızın geri kalanında yapacağımızı düşündüğümüz tek şeyi bıraktık. Bize verilen göreve gitmek yerine kendi görevimizi üstlendik ve bu görev şimdiye kadarki en büyük görevimiz oldu.

Benim içinse bu işe tek bir amaçla girmiştım: Onu bulmak ve ona zarar vermeye cüret eden herkesi öldürmek. Ancak hedefimize yaklaştıkça bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettik ve artık çok geçti. Pusu bir anda ortaya çıktı. Otuz kişilerdi ve biz üç kişiydik. Onlar bizi alt etmeden önce yarısından fazlasını öldürmeyi başarmıştık.

Karanlık beni ele geçirmeden önce gördüğüm ve duyduğum son şey, özür dileyen bir çocuğun haykırışıydı. "Çok özür dilerim. Bunu yapmazsam onu öldüreceğini söyledi."

O gün hayatım ikinci kez geri dönülmez bir şekilde değişti. Ben, kardeş olarak gördüğüm iki adamla birlikte, hayatımızın en kötü haftasını yaşamayı başarmıştım. Pişmanlık duyduğum tek şey, bu tuzağı daha önce fark edememiş olmamdı. Çünkü kız kardeşim dışında benim için önemli olan tek kızı kurtarmak için her şeyi tekrar yaşamak zorunda kalsaydım, bunu gözümü kırpmadan tekrar yapacağımı biliyordum.

BÖLÜM 6

İnanç

2 Yıl Sonra

Dışarıdan **bir** korna sesi geliyor ve Katelyn'in geldiğini haber veriyor. Aceleyle merdivenlerden inip mutfak masasından suyumu alıyorum. İhtiyacım olmayacağını düşünerek ceketimi ve cüzdanımı almamaya karar veriyorum. Daha Mayıs ayında olmamıza rağmen, burada hava Montana'da alışık olduğumdan çok daha sıcak ve Katelyn, arkadaşlarının kocaları tarafından bir deneme olduğu için alacağımız kendini savunma dersinin ücretsiz olduğunu söyledi.

Kapıdan çıkıyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve Katelyn'in küçük Honda Civic'ine doğru adımlarımı atmaya başlıyorum. Güneş güzel bir gün vaadiyle parlak ve ılık bir şekilde parlıyor ve kuzenim görüldüğü anda yüzümü kocaman bir gülümseme kaplıyor. O da kendi gülümsemesine uygun bir gülümseme takıyor.

Arabasına binip kapıyı kapatır kapatmaz beni kucaklıyor ve yanağıma kocaman bir öpücük konduruyor. Ben de onu sıkıyorum ve boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Onu çok özledim ve sonunda tekrar bir araya geldiğimiz için çok mutluyum.

Parlak bir gülümsemeye arkasına yaslanıyor. "Bunun için hazır mısın? Manzaranın çok güzel olacağına söz veriyorum.

Bu adamların tadına bakana kadar bekle."

Kıkırdıyorum, yorumuna şaşırmadım. "Evet, hazırım. Giydiğim şey uygun mu?"

Her zamanki egzersiz kıyafetlerime bakıyor: yoga şortu ve eşleşen atlet, sonra başıyla beni onaylıyor. "Mükemmel görünüyorsun. Her zamanki gibi."

Gözlerimi deviriyorum. Evet, doğru. İkimiz kuzen olabiliriz ama birbirimize hiç benzemiyoruz. Benim koyu kırmızı saçlarım varken, onunki koyu kahverengi. Benim ten rengim hafif güneş yanığı, onunki altın sarısı. Benim gözlerim yeşilken, onunki çikolata kahverengisi. O bir Amazon'a benziyor, ben ise tam tersine. O garaj yolumdan geri geri çıkarken uzun saçlarımı bir omzumun üzerinden gevşek bir örgüyle örmeye başladım.

"Bana gözlerini devirerek bakma. Kusursuz derecede güzelsin ve bunu biliyorsun. Makyajsız senin gibi görünmek için neler vermezdim. Bu yüzden kendini savunma dersinde makyaj yapıyorum."

"Sen de makyaj yapmak zorunda değilsin ama yapıyorsun. Ve senin güzellik tavsiyelerin sayesinde bu kadar iyi görünüyorum."

"Bu doğru," diye kabul ediyor ve ikimizi de kıkırdatıyor. Bana doğru bakıyor. "Kızım, burada olduğuna hâlâ inanmıyorum; bir kez daha aynı şehirde olduğumuza. Üç hafta olduğunu biliyorum ama hâlâ aklım almıyor."

"Biliyorum. Benim için de öyle."

"Buraya nasıl alıştın? Tek başına olmaktan hoşlanıyor musun?"

"Gerçekten hoşuma gidiyor. Ailem ve babam zorlanıyorlar ama onları neredeyse her gün

görüyorum, bu da durumu biraz daha kolaylaştırıyor. Bunu yapmamın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorlar. Görebildiğim kadarıyla kasabanın kendisi de harika görünüyor. En güzel yanı da sana tekrar yakın olmak. Babam için bu fırsatın doğmasına çok sevindim. Bu değişikliğe gerçekten ihtiyacım vardı" diye dürüstçe itiraf ediyorum.

Uzanıp elimi kapattı. "Burada her şey harika olacak Faith, senin için yeni bir başlangıç. Ve arkadaşlarıma bayılacaksın. Sana kocalarının ne kadar seksi olduğunu söylediğimi biliyorum, ama cidden, arkadaşlarımdan içi de dışı da çok güzel. Bize mükemmel uyum sağlayacaksın."

"Onlarla tanışacağım için çok heyecanlıyım. Bana onlar hakkında anlattığın her şey kulağa harika geliyor. Gideceğimiz spor salonunun sahibi kocaları, değil mi?"

"Evet. Biri kocası, diğeri nişanlısı. Diğer adam ise onların arkadaşı ve size şunu söyleyeyim, bu adam çok seksi. İçlerinde en yakışıklısı o olabilir ama aynı zamanda korkunç bir adam." Ona kaşlarını çatıyorum.

"Ciddiyim. Normalde beni oracıkta öldürmesinden korktuğum için göz teması kurmamaya çalışırım." Bir kahkaha patlattım ve başımı salladım. "Her neyse, ne demek istediğimi anlayacaksın. Her neyse, kilise sen ve baban için nasıl gidiyor? Yardım etmek istediğim kadar orada olamadığım için kendimi kötü hissediyorum."

Suçluluk duygusunu elimle savuşturuyorum. "Yapma. Sen artık bir iş kadınısın ve endişelenmen gereken kendi işlerin var. Kilise güzel bir şekilde ilerliyor; umarım birkaç hafta içinde bitecek. Bu kasabadaki pek çok gençle tanıştım, onları yardım etmeye gönderen aileleri sayesinde."

"Peki ya diğer çocuk? Hâlâ kamu hizmetini yapmak için geliyor mu?"

Bana birkaç yıl önce tanıştığım başka birini hatırlatan on beş yaşındaki öfkeli çocuğu düşünüyorum. Her gün düşünmemeye çalıştığım birini. "Çocuğun adı Christopher ve evet, hala geliyor, bu konuda herhangi bir seçeneği olduğundan değil." Bir an duraksıyorum. "Onun için üzülüyorum. İyi bir çocuk olduğunu söyleyebilirsiniz; sadece kötü bir yerde. Ona ulaşmaya çalıştım ama benimle ilişki kurmaktansa çivi yemeyi tercih ediyormuş gibi davranıyor."

Katelyn bana bakıyor. "Herkes yardım edemezsin Faith, ama ona ulaşabilecek biri varsa o da sensin."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler."

"Cooper sana hiç kamu hizmeti almak için ne yaptığını anlattı mı?" diye soruyor, şimdiye kadar iki kez tanışma fırsatı bulduğum çok çekici şeriften bahsederken.

"Pek sayılmaz. Cooper geçen gün beni kontrol etti ve nasıl olduğunu sordu. Christopher'ın iyi bir çocuk gibi göründüğünü ama aynı zamanda sinirli bir çocuk olduğunu kabul etti. Ben de onu haberdar edeceğimi söyledim. Cooper harika birine benziyor ve gerçekten önemsiyor."

Katelyn içtenlikle gülümsüyor, "O cidden en iyisi. Bu kasabadaki herkese göz kulak oluyor, özellikle de Kayla'nın arkadaşlarına. Benim için çok şey yaptı. Sen de Kayla'yı seveceksin."

Katelyn'in burada tanıştığı tüm harika insanları ve ne kadar iyi durumda olduğunu duymak beni çok mutlu ediyor. Büyürken hiç de kolay olmadı. Ailesi - teyzem ve amcam - iyi insanlar değiller.

"Tamam, geldik," diye anons ediyor Katelyn, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Kasabanın ana caddesinin hemen dışındaki yüksek, tuğla binanın önüne park ediyoruz. Henüz gitmediğim birkaç bölgeden biri. Yeni evime yerleşmekle ve kiliseye yardım etmekle o kadar meşguldüm ki dışarı çıkmaya pek fırsatım olmadı.

"Bunun için çok heyecanlıyım. Biraz kış tekmelemek için sabırsızlanıyorum," diye heyecanla bağıyor arabadan inerken. "Kolan bana bazı hareketler gösterdi ama onu bilirsin, benim yapmamdansa benim için insanları dövmeyi tercih eder."

Evet, kardeşi olabildiğince korumacı ve doğuştan savaşçı. Muhtemelen daha çok, hayatta kalmak istiyorsa ona başka seçenek bırakmayan pislik amcam yüzünden.

Midem çalkalanıyor ve bu kötü düşüncüyü uzaklaştırmaya çalışıyorum. Tam Kolan'ın nasıl olduğunu soracaktım ki, spor salonunun kapısından girer girmez gördüğüm en güzel kızlarla yüz yüze geldik. Hepsi sarılmak için Katelyn'e koşuyor. Rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum ve muhtemelen yüzümdeki en garip gülümsemeyle sabırla bekliyorum.

Herkes sırayla kuzenime sarılırken, parlak akuamarin gözlü esmer bir kız yanıma geliyor. Sıcak gülümsemesi anında sinirlerimi yatıştırıyor. "Merhaba. Sen Faith olmalısın. Sonunda seninle tanışmak harika. Katelyn bize senin hakkında çok şey anlattı."

Tam cevap vermek üzereydim ki Katelyn yanıma gelip kolunu bana doluyor. "Evet, bu benim kuzenim ve en iyi kızım," diye neşeyle karşılık veriyor ve yanağıma dramatik bir öpücük konduruyor. Onunla tanışmak kalbimi ısıttı.

"Faith, bu Julia," diyor, az önce bana yaklaşan kızı göstererek. "Kayla," diyerek Cooper'ın nişanlısı olduğunu bildiğim koyu mavi gözlü sarışın kızı işaret ediyor. "Ve şuradaki tatlılık da Grace." Sıcak kehribar gözlü diğer sarışın kız utangaçça el sallıyor. Kendisine tatlı denmesinden dolayı yanakları pembe bir renk alıyor. Yanlış hatırlamıyorsam, henüz ziyaret etme fırsatı bulamadığım turta fırınının sahibi oydu.

Ben de küçük bir el salladım. "Merhaba kızlar, sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Katelyn bana hepiniz hakkında harika şeyler anlattı. Bugün size katılmam için beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil," diye nazikçe yanıtlıyor Julia. "Gelebilmenize çok sevindik."

"Evet. Katelyn'in her arkadaşı bizim de arkadaşımızdır," diye ekliyor Kayla, hepimiz yürüyüp büyük antrenman ringinin önündeki mindere otururken.

"Pekâlâ, Cumartesi sabahı Centennial Park'a gelmeniz gerekiyor," diyor Katelyn arkasından bu parkın nerede olduğunu tahmin ettiğim yeri işaret ederken. "İlk açık hava yoga dersimi vereceğim." Ellerini heyecanla çırparak yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Bu harika. Antrenmana ihtiyacım var," diye yanıtlıyor Julia, hiç de antrenmana ihtiyacı varmış gibi görünmüyor.

Kayla alaycı bir sesle düşüncelerimi dile getiriyor. "Julia, her neyse. Cidden, daha bir ay önce karnında bir bebek taşıırken nasıl oluyor da tekrar süper model gibi bir vücuda sahip olabiliyorsun?"

"Oh dur. Yapmıyorum. Sadece saklamakta iyiyim."

Katelyn gözlerini devirir. "Nasıl saklayabilirsin ki? Yoga şortu ve vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan bir atlet giyiyorsun."

Başını sallayan Julia gülerek cevap verir. "İnanın bana, saklıyorum ama iltifatınız için teşekkür ederim hanımlar."

"Katelyn bana kızınızın fotoğraflarını gösterdi. Çok şirinmiş," diyorum içten bir dürüstlikle. Katelyn'in buzdolabında Annabelle'le birlikte bebek partisinde çektiydikleri bir fotoğraf vardı. Ve bu doğru; koyu kahverengi saçlı, sıcak pembe tenli ve buz mavisi gözlü küçük bebek çok sevimli.

"Teşekkür ederim, o benim için dünyalara bedel." Gözleri parlıyor ve teni sözlerinin doğruluğuyla ışıltıyor.

Kayla esprili bir cevapla geri dönüyor ve gözlerim geniş spor salonunda dolaşırken istemeden de olsa dikkatim dağılıyor. Oldukça harika bir yer olduğunu ve tonlarca alana sahip olduğunu itiraf etmeliyim. Görünüşe göre burada herkes için bir şeyler var. Ben her zaman egzersiz yapmaktan hoşlanan bir insanım, ancak son iki yıldır koşmayı yeni keşfetmiş bir sevgim var. Terapistim Dr. Mathews'in Irak'tan sonra yaşadığım sürekli anksiyete ataklarına yardımcı olması için önerdiği bir

şeydi. Kısa sürede bağımlısı oldum ve benim için harikalar yarattı. Hâlâ tek tük de olsa ilaç kullanıyorum ve kendi başıma kontrol altına alamadığım bir şey ama neredeyse bir yıldır hiç atak geçirmedi. Çok uzun zaman oldu.

Ama Tanrı'ya olan inancım, ailemin sevgisi ve Dr. Mathews'in yardımıyla neredeyse eski halime döndüm... kalbimin eksik parçası dışında.

Oraya gitme, Faith.

"Fırında senin için kim var Grace?" Katelyn soruyor, neyse ki beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Şu anda sadece Mac. Buradan hemen sonra oraya geri döneceğim. Bugün liseli bir kızla görüşmem var. Umarım işe yarar. Ruby ve Mac harikaydı ama biraz daha yardıma ihtiyacım var. Havalar ısınmaya başladığından beri işler normalden daha da yoğun."

"Ne tür bir yardıma ihtiyacın olduğundan emin değilim ama sen birini bulana kadar haftada birkaç akşam ya da gün yardım edebilirim," diye teklif ediyorum. Yardıma ihtiyacı olduğunda yardım etmekten çekinmiyorum ama beni henüz hiç tanımadığı için bu konuda rahat olmayabilir. Kendime zihinsel bir tokat atıyorum.

Neyse ki Grace bundan etkilenmiş görünmüyor ve hatta nazikçe gülümsüyor: "Teşekkürler Faith, çok nazıksın. Seni bu konuda ikna etmem gerekebilir. Kayla ve Julia da ellerinden geldiğince yardım etmeye çalışıyorlar."

Cidden çok tatlı bir aksanı var. Tam cevap vermek üzereyken Grace arkasını dönüp salonun diğer ucundaki bir odadan çıkan iki uzun boylu adama bakıyor. Gözlerinin onu yiyip bitirmesinden ve yanaklarının pembeleşmesinden birinin nişanlısı olduğunu anlıyorum. Bize doğru gelmelerini izliyorum, Katelyn'in bahsettiği seksi adamlara iyice bakmak istiyorum.

Gözlerim sağdaki adama takılıyor ve oldukça uzakta olmasına rağmen, nedense, sanki onu daha önce görmüşüm ama nerede olduğunu bilmiyormuşum gibi bir aşinalık zihnimi kurcalıyor. Başımı yana eğiyorum ve onu daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum. Yaklaştıkça bu his daha da güçleniyor. Sonra oluyor - anı ve tanıma bir yük treni gibi içime çarpıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Kalbim öyle bir çarpmaya başlıyor ki tek duyabildiğim bu. Nefesim hızlı ve sık hale gelirken duvarların etrafıma kapandığını hissediyorum.

Grace'e çapkınca göz kırptıktan sonra gözleri bana kayıyor ve beni tanımaya çalışırken bakışlarının meraklı bir ifadeyle daraldığını izliyorum. Beni tanımasını engellemek umuduyla hızla arkamı dönüyorum ve titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalkmayı başarıyorum.

"Aman Tanrım. Oh Tanrım, oh Tanrım..." Başımı eğerken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

"İnanç mı? Ne oldu, sorun ne?" Katelyn endişeyle soruyor, beni durdurmak için kolumu tutuyor.

Elinden çekip alıyorum. "Özür dilerim. Gitmek zorundayım. Buradan çıkmam gerek." Yanıtımı zor nefes alarak verirken kelimelerim boğuk boğuk çıkıyor.

"Ne? Neden?"

Ona daha sonra açıklayacağımı söylemek üzereydim ki, Sawyer'ın beni tanıdığı anı haber veren şok edici bir küfür havayı doldurdu. Bir an bile düşünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmaya çalışırken kendi ayaklarıma takılıp tökezliyorum. Tam başımı kaldırıp kapıya ne kadar yakın olduğumu görecekken, kendimi tuğla bir duvara çarparak buluyorum.

"Whoa." Büyük, sıcak eller beni sabitlemek için omuzlarımı tuttu.

"Ah, çok özür dilerim, ben..." özrüm, bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm adamın yüzüne baktığımda bir nefese dönüşüyor. Neredeyse her gece rüyalarımda gördüğüm adam.

Cade'in parmakları omuzlarımda geriliyor ve ela gözleri buza dönüşmeden sadece bir saniye önce şokla açılıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Sert ses tonundan irkiliyorum ve yüzündeki tiksintiyle kalbimin yeniden paramparça olduğunu

hissediyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve boğazımdan küçük bir hıçkırık süzülürken onun elinden kurtulup kapıdan dışarı koşuyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz ellerimi dizlerime koyuyorum ve panik beni boğmakla tehdit ederken çok ihtiyacım olan havayı ciğerlerime çekmeye çalışıyorum. *Burada olmaz... lütfen, şimdi olmaz.* Ayağa kalkıp yönümü bulmaya çalışarak etrafıma bakıyorum ve sola baktığım anda hangi yöne gitmek istediğimi anlıyorum.

"Faith, bekle!" Katelyn kapıdan fırlıyor ve ben tam çıkmak üzereyken kolumu tutuyor. Gözlerimiz buluştuğunda yüzündeki endişeli ifadeyi hüznün kaplıyor. "Oh, Faith, konuş benimle. Neler oluyor?"

"Bu o!" "Hepsi bu!" diye haykırdım. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığı için şaşkınlıkla beni izliyor. "Irak!"

Gözlerinde şok ve farkındalığın belirmesi bir dakika sürüyor. "Ne? Aman Tanrım. Oh, Faith, çok üzgünüm. Ben asla..."

Elinden kurtulup geri çekilmeye başladım. "Sorun yok, senin hatan değil. Sadece... Buradan çıkmam gerekiyor."

Başını sallıyor. "Tamam, sadece anahtarlarımı almama izin ver..."

Başımı sallıyorum ve cevabını kesiyorum. "Hayır, kal. Lütfen, şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var. Çok özür dilerim. Lütfen anlayın." Başını sallıyor ama yüzünden bir damla gözyaşı süzülürken suçluluk duygusuna kapılıyorum. "Çok özür dilerim. Seni sonra ararım." Başka birinin çıkıp gitmesinden korktuğum için yanıtını beklemeden arkamı dönüp çıkıyorum.

Gözyaşlarımdan bulanıklaşan görüşümle, buraya geldiğimden beri gitmeyi sevdiğim tek yere doğru koşuyorum. Parlak sabah güneşi üzerime vuruyor ama bedenim sıcaklığını hissedemeyeceğim kadar çok duyguyla boğuşuyor. İki yıl öncesine ait anılar kafamda oynasırken, damarlarımdan akıp boğazıma dolanıyor ve beni boğmaya çalışıyorlar. İyi olanlar, kötü olanlar, hepsi birden bana çarpıyor...

Dikkatimi çeken güzel ama karanlık bir adamın masum gülümsemesi. Gün batımında ona şarkı söylediğim akşamlar. Ben onunkini keşfederken onun elleri ve ağzı bedenimi keşfediyordu. Gözleri beni esir alan ve içimde hareket ederken bana dünyanın en güzel kadını olduğumu hissettiren, sadece bedenimi değil kalbimi de sahiplenen bir adam. Bana önümüzdeki iki yıl boyunca ve belki de hayatımın geri kalanında bileceğim tek sevgi dolu dokunuşu gösteren aynı adam.

Sonra çirkin anılar gelir. Sadece bedenime acı değil, ruhuma da utanç veren kaba, istenmeyen eller. Kıyafetlerimi yırtan ve onlara sunulmayan şeyleri alan eller. Küçük bir çocuğun çığlıklarının sesi, durmaları için yalvarırken, bana en kötü şekilde tecavüz edilmesini izlemek zorunda bırakıldı.

Sürtükler bunun içindir, evlat. Sikişmek, şarkı söylemek değil. Seni adam edeceğiz.

Boğazımdan acı dolu bir hıçkırık kopuyor ve kendimi daha sert ve daha hızlı itiyorum. Bacaklarımdan ve ciğerlerimin yanması, kafamın içinde dolaşan şeytani susturmaya yetmiyor.

"*Hâlâ Tanrı'na inanıyor musun, kadın?*" diye soruyor, haç kolyemi dövülmüş ve çıplak bedenimin üzerinde tutarak. Cevap vermediğimde, zaten hırpalanmış yüzüme bir darbe daha indiriyor. "CEVAP VER BANA!"

Ağzımda biriken kanın içinden "Evet," diye boğuluyorum. Küçük bir çocuğun kırık hıçkırıklarının sesi havayı dolduruyor ve zaten işkence görmüş kalbimi parçalıyor.

"*Sen aptal, aptal bir kadınsın. Sana gerçek Tanrı'nın kim olduğunu öğreteceğim. Ve bu dünyadan ayrılmadan önce bana Allah diyeceksin.*"

*Bu iğrenç insan bedenimi çalmış ve ruhuma işkence etmiş olabilir ama inancımı alamayacaktı.
Asla. Onun kötü niyetli kara gözlerine meydan okurcasına bakıyorum, korkum çoktan unutulmuş.
"Bitti*

cesedimi."

Kötü niyetli bir gülümsemeyle karşılık verir, "Öyle olsun, kaltak."

Yakın mesafede kristal mavisi dalgaları görünce, güzel, ıssız sahile doğru koşarken kendimi daha da zorluyorum. Ayaklarım kuma değer değmez, buz gibi okyanusa koşmadan önce sadece koşu ayakkabılarımı ve bilek çoraplarımı çıkaracak kadar yavaşlıyorum. Yeterince uzaklaştıktan sonra balıklama dalıyorum ve tatlı suyun nefesimi kesip ruhumu temizlemesine izin veriyorum.

Ciğerlerim o kadar yanmaya başlıyor ki neredeyse dayanılmaz, ama işe yarıyor. Kirli ve çirkin anılar akıp gitmeye başlıyor, ama bir zamanlar kalbimi elinde tutan adamın güzel anıları yerine, benim yüzümden ağır işkence görmüş ve dövülmüş bir adamın anıları geliyor. Hayatımı kurtaran aynı adam beni bir daha görmeyi reddetti. Ve en kötüsü de, beni suçladığı için mi yoksa bana yaptıklarını bildiği halde bana bakmaya dayanamadığı için mi böyle davrandığını hala bilmiyorum.

*

Cade

Şok beni tamamen yerime mıhladı. Nabzım hızla atıyor ve kulaklarımda kan uğulduyor. Zihnim az önce gördüklerimi, daha doğrusu kim olduğunu anlamaya çalışırken, saklamak için çok uğraştığım duygular bir volkan gibi patlıyor. Son iki yıldır düşündüğüm, hayalini kurduğum ve bir bağımlı gibi arzuladığım kızın az önce çıktığı kapıya bakıyorum. Uzak durmak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanmak zorunda kaldığım aynı kız.

"Tanrım, Walker. Bu kadar sert olmana gerek var mıydı? Belli ki o da en az bizim kadar şaşırmış." Sawyer'ın hararetli sözleri beni gerçekliğe geri döndürüyor, Faith'in ses tonum karşısında nasıl irkildiğini ve duygusal, ıslak, zümrüt gözlerinin nasıl acıyla parladığını hatırlamamı sağlıyor.

Göğsümdeki gerginliğe karşı dişlerimi sıkıyorum. Siktir... Siktir! Siktir! Siktir! Siktir! *Onun burada ne işi var?*

Katelyn şaşkın ve solgun yüzünden akan gözyaşlarıyla tekrar içeri girer. "Aman Tanrım. O sizdiniz çocuklar. Onu cehennemden çıkaran sizdiniz." Kızların şaşkınlık dolu solukları odanın sağır edici sessizliğini doldurur. Katelyn inanamayarak başını sallar ve onlara bakar, "İsimlerini hiç söylemedim, hep Jaxson ve Sawyer'dan kocalarınız olarak bahsettim. Navy SEALS'ın onu çıkardığını biliyordum ama bir an bile aklıma gelmezdi..." diye devam ediyor ve gözlerini öfkeyle kısarak bana bakıyor.

"Ve sen..." suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti, "Onunla böyle konuşarak kim olduğunu sanıyorsun? O bilmiyordu. Hiçbirimiz bilmiyorduk."

Söyleyeceğim hiçbir şeyin onu gördüğümde verdiğim tepkiyi telafi etmeyeceğini bildiğim için cevap verme zahmetine girmiyorum.

Bakışlarından, Faith ve benim hakkımda her şeyi bildiğini anlıyorum.

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve ağlıyor. "Aman Tanrım. Bunun olduğuna inanamıyorum. Bunun onun için yeni bir başlangıç olması gerekiyordu." Bütün kızlar onu teselli etmek için yanına koşuyor.

"Nerede o?" diye sordum. Sesimin ne kadar hırçın olduğunu duyunca şaşırdım.

Cevap vermeden önce bana ters ters baktı. "Çekip gitti. Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi ve ben de her şeyi çözmesi için ona biraz zaman vermek istedim."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Julia sessizce sorar.

"Sanırım plaj, oraya gidiyor... HEY!" Ben kapıya doğru ilerlerken Katelyn önüme atlıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Kızgınlıkla ona bakıyorum. "Onu aramak için."

"Hayır, değilsin!" Parmağını göğsüme o kadar sert sokuyor ki kopmamasına şaşırıyorum. "Kuzenimden uzak dur. Beni duyuyor musun? Ona yeterince acı çektirdin." Sadece kuzenini kolladığını bildiğim için soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama Faith'i görmemi engelleyebileceğini sanıyorsa aklını kaçırmış demektir.

"Katelyn," diye çekingen bir şekilde söze başladı Julia, "belki de Cade gidip onunla konuşmalı. Şu anda tek başına olmamalı ve belli ki konuşmaları gereken pek çok şey var."

Kıpırdamayınca Grace elini omzuna koyar ve ekler: "Ona zarar vermeyecek." "Çoktan verdi bile!"

Bunu duyunca duyduğum suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum, ne kadar zor olursa olsun doğru şeyi yaptığımı biliyorum ve ona ters ters bakıyorum, "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Neden ondan uzak durduğumu sanıyorsun?" Beni değerlendirirken gözleri kısılıyor, doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor. Onayını bekleme zahmetine girmiyorum; etraftan dolaşıp kapıdan çıkıyorum.

Uzaklaşır uzaklaşmaz müziğimi açıyorum, yeniden su yüzüne çıkmaya çalışan anıları engellemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Kafamın içinde lanet bir film gibi oynamaya başlıyorlar: bana şarkı söylerken tatlı, yumuşak sesinin sesi, güzel gülümsemesinin içimdeki her soğuk, karanlık yeri ısıtması, şimdiye kadar hissettiğim en tatlı, en sıcak vücuda batarken zevk çığlıkları... daha sonra ihlal edilen ve iradesine karşı alınan bir vücut.

Öfke damarlarımda dolaşıyor ve ben onu durduramadan, hatıra lanet bir tsunami gibi içime çarpıyor...

Dövülmüş ve kırılmış bedenim, bileklerimi taş duvara bağlayan zincirlerden sarkıyor. Ve ilk kez, sırtımı ve göğsümü islatan kanın sıcaklığını hissedebiliyorum, son dozdaki ilaçların felç etkisi nihayet geçiyor. Ama vücudumun hissettiği acı, Faith'e yaptıklarından korktuğum için göğsümdeki yakıcı acıyla kıyaslanamaz bile.

Siktir, siktir, siktir... Buradan siktir olup gitmeliyiz. Tam Jaxson ve Sawyer'ın kendilerine gelip gelmediğine bakmak üzereydim ki, bir çocuğun çığlıkları ve ağır çizme sesleri beton koridora doğru ilerliyor.

Hücre kapımızın açılma sesini duyduğumda başımı eğiyorum, ilaçların etkisinin geçtiğini henüz bilmelerini istemiyorum, belki kasıtlı değildir diye. Bu şerefsizlerin bizim için başka ne planladıkları hakkında hiçbir fikrim yok.

"Hangisi? Bu sürtük hangisine ait?" Adamın Arapça sorusu karşısında bedenim geriliyor, Faith'ten bahsettiklerini biliyorum.

"Sana daha fazla anlatmayacağım," diye hıçkırır çocuk.

Çocuğun acısının sesini duymadan önce yüksek sesli bir çatırtı havayı dolduruyor. "SÖYLE BİZE!" diye bağırıyor, "Baban onu getirmemi istiyor!"

Kafamı kaldırıp hücremizdeki iki adama bakıyorum. İçlerinden biri çocuğu yakasından tutmuş ve elini tekrar vurmak için kaldırmış. "Ben buradayım, orospu çocuğu." Kendimi ona doğru çağırırken sesimdeki acı açıkça belli oluyor.

Çocuğu diğer adama fırlattıktan sonra bana doğru yürüdü ve yüzüme doğru eğilerek, "Yani

sürtük sana ait, öyle mi?" diye sordu. Sorusunu ne onaylıyorum ne de reddediyorum. "O ateşli biri, Asker."

Damarlarımdan sıcak lav gibi tehlikeli bir şiddet akıyor. "Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm."

"Çok geç," diye cevaplıyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Merak etme, o hâlâ hayatta. Ama bizim oğlana erkek olmanın ne demek olduğunu ve onun gibi sürtüklere ne yapılacağını göstermemiz gerekiyordu."

Çocuğun hıçkırıkları bana bu piçin söylediklerinin doğru olduğunu söylüyor. "Ve lanet olsun ki savaştı, ama sonunda yeterli olmadı. Onu öyle bir siktik ki."

Bitirmesine izin vermedim; öfkem hala sahip olduğumu bilmediğim bir gücü körüklüyor. Bacaklarımı tekmeleyerek altımdan kaldırıyorum ve onları o orospu çocuğunun boynuna doluyorum ve hızlı bir çevirmeyle, ölü bedeninin önümde yere düşmesine izin vermeden önce mide bulandırıcı çatırtıyı duyuyorum.

Diğer gardiyan koşarak dışarı çıktı ve diğerlerine bağırmaya başladı. Anında, birkaç botun düşme sesi koridordan bizim hücremize doğru geliyor.

"Siktir!" Küfür Evans'tan geliyor.

Küçük çocuk bana bakıyor, gözleri şok ve korkudan kocaman olmuş, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Ona yardım edeceğim. Söz veriyorum, sizi buradan çıkarmaya çalışacağım ve..."

Hücremiz en az on iki piçle dolmadan önce söyleyebildiği tek şey buydu. Hepsinin elinde kırbaçları, zincirleri ve sahip oldukları diğer işkence aletleri vardı.

Kırbaçlarının her darbesini, hançerlerinin her dilimini ve kemiklerimi kıran her darbeyi sessizce karşıladım. Vücudum pes etmem için ne kadar bağırırsa bağırsın, pes etmedim çünkü zamanımın geleceğini biliyordum. Onu buradan çıkarana kadar savaşmayı bırakmayacaktım ve bunu yaptığımda, ona dokunan her birini öldürecektim.

Sahile yanaştığımda şimdiki zamana geri döndüm, anı hala zihnimin bir köşesinde dururken bedenim ölümcül bir öfkeyle sımsıkı sarılmıştı.

Başımı geriye atıyorum ve kendimi sakinleştirmek için bir dakika bekliyorum. Tanrım, neden bu şimdi olmak zorundaydı? Ülkenin öbür ucundayken ondan uzak durmaya çalışmak yeterince zordu, ama şimdi aynı şehirde... Kahretsin!

Derin bir nefes alarak kamyonetten iniyorum ve onu bulmamın uzun sürmemesini umuyorum. Kumda ilerlemeye başladığımda bir çift koşu ayakkabısı ve çorap görüyorum ama ondan bir iz yok. Bakışlarım sahili tararken okyanustaki bir şey dikkatimi çekiyor. Ve işte orada, kristal mavisi suyun içinden bir yeryüzü meleği gibi çıkıyor.

Uzun kızıl saçlarını savururken beni fark etmiyor. Ondan beklediğim gibi yürümek yerine suyun içinde duruyor ve dalgaların ayak bileklerine çarpmasına izin veriyor. Başını geriye atarak masmavi gökyüzüne bakıyor ve kollarını iki yana açıp avuçlarını yukarı kaldırarak güneşin sıcaklığının tadını çıkarıyor. Güneş ışığı ona öyle bir vuruyor ki, güneşin sadece onun için parladığına yemin edebilirsiniz. Bu beni ilk haftaya geri götürüyor, o açıklığa her girdiğimde gitarını tıngırdatırken gün batımının onun üzerinde bir parıltı yarattığını görüyordum.

Eski hislerimi ve duygularımı bir kenara itmeye çalışıyorum ama başını öne eğdiği anda güzel, yeşil gözleri doğrudan benimkilerle çarpışıyor ve göğsüme bir darbe gibi iniyor, tam bir nefes almakta zorlanıyorum. Gözleri şok içinde açılıyor ve bir an bana bakıp yaklaşıp yaklaşmamaya karar veriyor. Bakışlarındaki acı ve belirsizlik beni boğmakla tehdit eden bir suçluluk duygusu yaratıyor.

Ona doğru ilerlemeye başlayınca, benimle yarı yolda buluşmak için yürümeden önce sadece bir

an tereddüt ediyor. Sudan sadece birkaç metre uzakta duruyoruz ve o hüzünlü, masum gözleriyle bana bakarken

Onu kendime çekmemek için ellerimi yanımda kenetledim.

"Özür dilerim." Özür dileyerek başlıyorum, sonra sesimin ne kadar hırçın çıktığını duyunca boğazımı temizliyorum. "Beni hazırlıksız yakaladın."

"Oh, gerçekten mi? Çünkü ben de seni görmeyi bekliyordum."

Hak ettiğimi bildiğim için alaycılığını görmezden geliyorum. "Biliyorum. Dediğim gibi, özür dilerim."

Bir an sonra bakışlarını kaçırıyor ve sinirli bir şekilde kumu tekmeliyor. "Sanırım bu artık Kaliforniya'da yaşamadığın anlamına geliyor."

"Hayır. Bizden sonra..." Rehabilitasyon kliniğinden çıktıktan sonra bunu söylemek üzereydim ama vazgeçtim. "Sawyer ve ben yaklaşık bir yıl önce Jaxson'ı görmek için buraya geldik. Daha sonra spor salonunun sahibi olma fırsatı üçümüze de sunuldu ve biz de kabul ettik."

"Artık Donanma'da değil misin?" diye fısıldıyor, sesi bir dakika öncesine göre daha üzgün çıkıyor.

"Hayır."

Başını sallıyor ama başını eğiyor. "Babama Peace Hill Kilisesi'nde Baş Pastörlük işi teklif edildi. Katelyn ve kuzenim Kolan'a yakın olabilmek için kabul etti."

Başımı sallıyorum ve hala bana bakmadığı için beni göremediğini fark ediyorum. "Biliyorum. Katelyn'in geçen sonbahar Şükran Günü'nde bundan bahsettiğini hatırlıyorum. İkimiz de Jaxson ve Julia'larda akşam yemeğindeydik. Açıkçası, bahsettiği kişinin sen olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

Yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor, ki bunun kasıtlı olduğuna eminim. "Neydi o?" "Hiçbir şey," diye tekrar mırıldanıyor, belli ki bir şey demek istiyor.

Sinirlenmeye başlıyorum ve tam ona baskı yapmak üzereyken küçük bir esinti başlıyor. Kollarını kavuşturmadan önce pürüzsüz, kusursuz teninde tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. Gözlerim ıslak atletine ve her kıvrımına yapışan şortuna takılıyor ve bu manzara karşısında kıpırdayan sikime lanet ediyorum. "Gel hadi. Seni eve bırakayım."

Başını iki yana sallar. "Hayır, böyle iyi. Kurulanmam lazım ve eve yürürken güneş bunu yapacaktır."

Başının tepesine ters ters baktım. "Eve bu şekilde yürüyemezsin. Eşyalarını topla, ben seni bırakırım."

Başını kaldırıyor ve gözlerinde ateş parlıyor. "Yürüyeceğim dedim!" "Ben de seni ben götüreceğim dedim!"

İkimiz de ters ters bakıyoruz ve her ne kadar inatçılığından rahatsız olsam da gözlerindeki bu ateşi üzüntüye tercih ediyorum. Bu şekilde bir yere varamayacağımızı hemen anlıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir nefes vererek farklı bir taktik deniyorum. "Dinle, önemli bir şey değil, sadece seni eve bırakmama izin ver ya da en azından Katelyn'e geri götürmeme izin ver... Lütfen," diye ekliyorum, bana kahrolası görgü kurallarım hakkında birkaç kez ders verdiğini hatırlayarak.

Neyse ki işe yarıyor, bakışlarını indirip başını sallamadan önce gözleri biraz yumuşuyor. "Pekâlâ."

Çoraplarını ve ayakkabılarını aldıktan sonra beni kamyonete kadar takip ediyor, ancak tüm zaman boyunca başını eğik tutuyor, bu da beni gerçekten kızdırmaya başlıyor. Kamyonetime vardığımızda kapının kilidini açtım ve ona kapıyı açtım.

Tereddüt ediyor. "Koltuğunu ıslatacağım."

"Önemli değil Red, o deri."

Kafasını kaldırıyor ve az önce ne söylediğimi hemen anlıyorum. Bir an birbirimize bakarken aramızda bir şeyler geçiyor, takma adını kullanması eski şeyleri hatırlatıyor. Bakışlarını tekrar düşürüyor

ve neyse ki kamyona kendisi binmeyi başardı. Çünkü ona dokunmak ve kalkmasına yardım etmek zorunda kalsaydım, kendimi kontrol edebileceğimden emin değilim. Kapısını kapattıktan sonra yanına gidip kendi tarafıma geçiyorum.

"Spor salonundaki Katelyn'in yanına mı?"

Pencereden dışarı bakarak başını sallıyor ve cevap verirken bana bakmıyor. "Hayır, eve lütfen." Bir an tereddüt ediyorum; şu anda yalnız kalmasını istemiyorum ama sonra bunun beni ilgilendirmediğine karar veriyorum. Yönünü takip etmeye başlıyorum ve benden çok uzakta olmadığını fark ediyorum. Mükemmel... Bu gittikçe daha iyi olmaya devam ediyor.

Evine giderken yol sessizdi, normalde böyle şeyleri severim ama şu anda bundan nefret ediyorum. Birkaç dakika sonra garaj yoluna girdiğimde, küçük, müstakil eve bakıyorum ve etrafta başka araç olmadığını fark ediyorum. Ailesiyle değil de yalnız yaşadığını tahmin ediyorum. Ona sormak istiyorum ama vazgeçiyorum, ne kadar az şey bilirim o kadar kolay olacak.

Ayakkabılarını toplarken sessizce "Bıraktığın için teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Nedense, onu görmeden bu kadar uzun süre geçirdikten sonra şu anda çekip gitmesi düşüncesi göğsümde paniğe yol açıyor. *Bir şey söyle, seni bok kafalı...* "Bak, Faith, ben..."

Elini kaldırır. "Yapma. Bir şey söyleme. Endişelenmene gerek yok. Senin olabileceğin her yerden uzak durmaya çalışacağım. Sana asla rastlamayacağıma söz veremem ama elimden geleni yapacağım."

Ne oluyor lan? Kamyondan inmeden önce kolunu tutuyorum ve basit bir temasla vücuduma yayılan farkındalığı görmezden geliyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Kolunu yanıyormuş gibi çekip koparıyor. "Bu, mesajını iki yıl önce yüksek sesle ve net bir şekilde aldığım anlamına geliyor."

Hayal kırıklığıyla dişlerimi gıcırdatıyorum ve bunu neden yaptığımı açıklamam gerektiğini biliyorum, ama bu içine girmek istediğim bir şey değil. Ne şimdi ne de muhtemelen hiçbir zaman. "Dinle, bunu yapmana gerek yok. Burası küçük bir kasaba ve eninde sonunda birbirimize rastlayacağız, bu kaçınılmaz." Başını eğdi ve ayakkabısını karıştırmaya başladı. "Ayrıca, spor salonu dışında pek fazla yere gitmiyorum, bu yüzden zaten sık sık olmamalı." Kahretsin, bu hiç de doğru çıkmadı...

Başını sallar ve acı acı güler. "Not edildi. Bıraktığın için tekrar teşekkürler."

Ben daha kendimi toparlayamadan kamyonetten atladı ve kapıyı çarptı. Onun uzaklaşmasını izlerken göğsümde oluşan yanma hissi, peşinden gitmek istememe neden oluyor, ama gitmiyorum, çünkü sonunda en iyisinin bu olduğunu biliyorum.

BÖLÜM 7

İnanç

Birkaç saat sonra babamı görmek için kiliseye doğru yola çıktım. Araba kullanmak yerine yürümeye karar verdim, güneşin sıcaklığının ve temiz havanın ağır kalbimi yatıştırmasına yardımcı olmasını istiyordum.

Cade beni bıraktıktan sonra duygusal yorgunluktan kanepeye yığılmıştım ama kısa bir süre sonra Katelyn'in endişeli telefonuyla uyandım. Daha önce fark etmediği için kendini suçlu hissederek bolca özür diledi. Ama gerçekten hiçbirimiz bunu nasıl tahmin edebilirdik ki? Katelyn Irak'ta aşık olduğum adamı ve onun beni kurtaran SEAL'lerden biri olduğunu biliyordu ama bu konu hakkında konuştuğundan sonra onun adını ona hiç söylemediğimi fark ettim. Onun adını kendime bile çok az söyledim... Çok acı veriyordu. Hâlâ da acıtıyor.

Sudan çıktığımda onu sahilde ayakta gördüğümde kalbimin göğsümde nasıl döndüğünü hatırlıyorum. Siyah atletik pantolon, koyu gri atletik gömlek giymiş ve bir çift havacı gözlük takmış, güçlü ve güzel duruyordu. Onunla ilk tanıştığımda hatırladığım gibi görünüyordu; taktığı siyah bere dışında. O yeniydi.

Hiç geçmeyen ama derinlere gömdüğüm güçlü duygularım hızlı ve sert bir şekilde ortaya çıktı. Ona koşmayı, kollarımı ona dolamayı ve onu ne kadar özlediğimi söylemeyi her şeyden çok istiyordum. Ama tek yapabildiğim durup ona bakmaktı, bunca zaman sonra onun gerçekten orada, tam karşımda olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Spor salonundaki tepkisinden sonra, hissettiklerimin karşılıksız olmadığını anladım. Bırakın özür dilemeyi, beni bulmaya gelmesine bile hâlâ şaşıırıyordum. İki yıl öncesinden hatırladığım Cade kolay kolay özür dileyen biri değildi. Arabayla eve dönerken ona çok şey söylemek istemiştim. Onun ve arkadaşlarının benim yüzümden yaşadıkları için ne kadar üzgün olduğumu söylemek, hayatımı kurtardığı için ona teşekkür etmek ve en önemlisi de beni hastanede neden reddettiğini sormak istiyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, verdiği cevapların gerçekliğine katlanabilecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim.

Başımı sallayarak titrek bir nefes alıyorum ve artık bunu düşünmemeye çalışıyorum. Kilise görüldüğünde hızlanıyorum, umutsuzca babamı görmeye ihtiyacım var.

Joshua Williams tanıdığım en iyi adam ve her ne kadar anne ve babamla ve büyükannem öldüğünden beri bizimle yaşayan babamla çok yakın olsam da, babamla aramızda özel bir bağ var. Başka kimseyle paylaşmadığım bir bağ.

Kilisenin büyük, ahşap kapısından içeri girdiğimde, elinde bir kutuyla ofisinden çıktı. "Selam tatlım. Nasıldı..." Bana baktığında duraksıyor ve yüz ifadesinden hissettiğim acının yüzümün her yerinde yazılı olduğunu anlıyorum. Kutuyu bırakıp bana doğru geliyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden kollarına atılıyorum. "Faith, tatlım, sorun ne?"

Duygularım boğazımı yakıyor ve konuşmamı zorlaştırıyor. "Sadece bana bir dakikalığına sarılmanı istiyorum," diye mırıldanıyorum göğsüne.

Bana daha sıkı sarılıyor, elleriyle sırtımda rahatlatıcı daireler çiziyor. Onun rahatlatıcılığının

tanıdık sıcaklığı, bu sabah Cade'i gördüğümünden beri ilk derin nefesimi vermemi sağlıyor. Bir kolunu tutarak

Babam etrafımda dolanarak bizi tadilattan dolayı tozlanmış sıralardan birine götürüyor ve oturtuyor. "Konuş benimle, kızım."

Başımı omuzlarıma doladığı koluna yaslıyorum ve endişeli yeşil gözlerine bakıyorum. "Buna asla inanmayacaksın."

"Dene beni."

"Katelyn'in bu sabah beni kendini savunma dersi için arkadaşının kocasının spor salonuna götürdüğünü biliyor musun?" Başını sallıyor. "Oranın sahibi olan adamlar beni Irak'ta kurtaran adamlarla aynı kişiler."

Gözleri şok ve inançsızlıkla açılıyor, tıpkı olacağını bildiğim gibi. Derin bir nefes verdi. "Vay be."

"Biliyorum. İkisi arkadaşının kocasıydı ve üçüncüsü de... oydu," diye fısıldıyorum üzüntüyle. Ayrıntıya girmeme gerek yok çünkü Cade'den bahsettiğimi biliyor.

"En hafif tabirle bu hepiniz için büyük bir şok olmuş olmalı." Başımı sallıyorum, boğazım tekrar konuşamayacak kadar gergin hissediyorum. "Bununla nasıl başa çıktınız?"

Bu durumun hiç de komik bir yanı olmamasına rağmen gülüyorum. "Pek iyi değil. Bir adamı hemen tanıdım ve o beni tanımadan oradan kaçmaya çalıştım ama bunun yerine Cade'e çarpmadan önce dikkatleri üzerime daha çok çektim." Bir an duraksıyorum ve kalın kalın yutkunuyorum. "Tam bir kabustu baba."

"Eminim hiçbiriniz için kolay olmamıştır."

Başımı salladım. "Hayır, değildi ve bunca zaman sonra Cade'i görmek..." Sesim çatallaştığında sözümü kesiyorum.

Babam kendi boğazını temizliyor ve bu konuşmanın daha yoğun ve muhtemelen biraz garip bir hal almak üzere olduğunu anlıyorum. "Faith, tatlım, sana onun hakkında fazla soru sormadım çünkü bu konuda konuşmanın seni çok incittiğini biliyordum. Her şey olmadan önce onunla tanıştığını ve ondan oldukça etkilendiğini biliyorum ama... Onunla ne kadar yakınlaştın?" Bu durum babam için olduğu kadar benim için de rahatsız edici olsa da gözlerinin içine bakıyorum ve gerçeği görmesine izin veriyorum. Ağır bir nefes daha veriyor ve başını benimkinin yanına düşürüyor. "Ah oğlum."

"Özür dilerim baba," diye başlıyorum sessizce, "biliyorum muhtemelen hayal kırıklığına uğradın ve evlenene kadar beklememi istedin ama..."

Elini kaldırdı. "Hayır, bu tam olarak doğru değil. Sanırım çoğu baba gibi ben de evli olsan da olmasan da bunu asla ama asla yapmayacağını umuyordum." Ona kaşlarını çatıyorum ve o da kıkırdıyor. "Ama bunun mantıklı olmadığını da biliyorum ve bu dünyada her şeyden daha çok bildiğim bir şey varsa, o da kendin için doğru kararları vermek konusunda sana güvendiğimdir. Sen iyi bir kızsın Faith, şimdiye kadar tanıdıklarımın en iyisi." Bunu söylediğini duyunca bir damla gözyaşı süzüldü ve başparmağıyla sildi. "Peki sana bir soru sorayım: Pişman mısınız?"

Hemen başımı sallıyorum. "Hayır ve asla yapamam. Ben de sana bunu söylemek üzereydim. Sadece bu kadar derinden hissettiğim tek erkek olduğu için değil, aynı zamanda bana acımasız ya da zorlayıcı olmayan bir şekilde dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdiği için." Nefesim kesiliyor ve gözyaşlarım daha hızlı akıyor. "Benden alınmadan önce onunki gibi sevgi dolu bir dokunuşu deneyimleyebildiğim için Tanrı'ya her gün şükrediyorum."

Beni kendine çekmeden önce babamın çenesinin sıkışmasını ve gözlerinin akmayan yaşlarla dolmasını izliyorum. Kollarımı beline doluyorum ve gözyaşlarımın gömleğini ıslatarak özgürce akmasına izin veriyorum. "Artık her şey yoluna girecek, Faith. Bu hepimiz için yeni bir başlangıç,

ama özellikle de senin için."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye göğsüne bastırdım. "Burada yeni ve parlak bir geleceğim olduğundan emindim ama şimdi

Cade'in de burada olmasıyla..." Cümlemi tamamlayamadan sözümü kesiyorum.

"Belki de onun da bu geleceğin bir parçası olması gerektiğini hiç düşündün mü? Çünkü bana sorarsan tatlım, bu Tanrı'nın ikinizi yeniden bir araya getirme işi olabilir."

Geri çekilip gözlerimi sildim, "Hiç sanmıyorum baba. Beni gördüğünde verdiği tepkiyi bir görseydin..." Başımı üzüntüyle sallıyorum. "Bana bakmaya bile zor dayanıyor."

"Bundan pek emin değilim. Biri sana bakmakta nasıl zorlanabilir ki?" Gözlerimi deviriyorum ve babam olduğu için adamın önyargılı olduğunu biliyorum. Kıkırdıyor ve alnımdan öpüyor.

Ona daha ciddi bakarak en büyük korkumu paylaşıyorum. "Beni suçladığı için mi, yoksa bana ne yaptıklarını bilmeye dayanamadığı için mi emin değilim."

Gözleri sempatiyle parlar. "Oh, Faith. Eğer düşündüğüm kadar akıllıysa, bahse girerim bu ikisi de değildir. Olanların hiçbirisi senin hatan değil ve utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Dr. Mathews ile uzun süre çalıştıktan sonra bunu mantıklı bir şekilde biliyorum, ancak bazen yakalamamın bir parçası olarak zarar gören veya öldürülen tüm insanları düşündüğümde kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum. Beth, Cade, arkadaşları ve en önemlisi Aadil... Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve şu anda bununla başa çıkabilecek durumda olmadığımı bildiğim için anının yeniden ortaya çıkmasını engellemeye çalışıyorum. Babam gözyaşlarımı sildiğinde gözlerimi yeniden açıyorum.

"Bu adamdan gerçekten bu kadar etkilendin mi?"

"Birine bir hafta içinde aşık olmanın mümkün olduğunu düşünseydim, sana onu sevdiğimi söylerdim." *Muhtemelen hala da öyle...* Ama bu kısmı kendime saklıyorum.

"Her şey mümkün. Anneni sevdiğimi hemen anladım. Onu karım yapacağımı da biliyordum. Neyse ki onu da aynı şeye ikna etmem uzun sürmedi."

Onun gururlu gülümsemesi benimkini de beraberinde getiriyor. "Evet, çok şükür. Aksi takdirde mükemmel bir çocuğa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu asla deneyimleyemezdim."

Kıkırdıyor. "Bu konuda kesinlikle haklısın." Kıkırdıyorum ve bugün ilk kez kalbim biraz daha hafifliyor.

Babamın ifadesi bir kez daha kasvetli bir hal alıyor. "Her şey yoluna girecek Faith, göreceksin. Bazen Tanrı bizim için neyin doğru olduğunu bizden önce bilir. Bu arada, burada yapacaklarımız için hedeflerine ve hayallerine odaklan. Gerisi kendiliğinden gelecektir ve her zaman söylediğim gibi... inancını kaybetme." Elimi bir kez daha sıkarak yanağımdan öptü, sonra kutusunu aldı ve ben geldiğimde ne yapıyorsa onu yapmaya koyuldu.

Biraz daha oturmaya karar veriyorum ve bakışlarım güzel, inci beyazı İsa heykeline kayınca dua etmeye başlıyorum. Tanrı'ya güç vermesi, yol göstermesi ve en önemlisi de hepimizin iyileşmesi için dua ediyorum.

Birden bir boğaz temizleme sesi dikkatimi dağıtıyor ve arkamı döndüğümde Christopher'ın arkamda durduğunu görüyorum. Kalan gözyaşlarımı hızla siliyorum ve ağladığımı fark ettiğinde her zamanki düşünceli ifadesi biraz daha yumuşuyor.

"Ah, özür dilerim," diye sessizce özür diler. "İçeri girdiğimi duymadınız. Sadece beni nerede istediğini bilmem gerekiyor."

Ayağa kalkıyorum ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Sorun değil. Babamın neye ihtiyacı olduğunu öğreneyim."

Cevap ağızımdan çıkar çıkmaz babam içeri girdi. "Oh, merhaba, Christopher." Christopher selamını zar zor kabul ediyor ama babam fark etmemiş gibi davranıyor. O kolay kolay

kırgın.

"Christopher ve benim ne yapmamızı istersiniz?"

Christopher muhtemelen birlikte yapacağımız bir şey olmayacağını umarak sertleşiyor, çünkü genellikle benden vebadan kaçır gibi kaçıyor. Neyse ki babam onu tanımaya çalıştığını biliyor.

"Giriş boyanmaya hazır, eğer siz bu işe başlayabilerseniz ben de ofisimde çalışmaya devam edebilirim, bu harika olur."

"Elbette," diye kolayca kabul ediyorum. Christopher bu fikre pek sıcak bakmıyor ama yine de beni takip ediyor ve hızlıca her şeyi ayarlıyoruz.

Çalışırken müzik dinleyebilmek için eski kilise müzik setini getirdim. Tam ona hangi kanalı dinlediğini soracaktım ki, "Bak, bunu yapmama yardım etmene gerek yok. Kendi başıma halledebilirim ve gitmeden önce büyük bir kısmını bitirmiş olurum."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, sanki benden kurtulmaya çalışmıyormuş da sadece kibarlık olsun diye söylemiş gibi davranarak. "Gerçekten berbat bir gün geçirdim, bu yüzden kafamı dağıtmak için çalışmak istiyorum."

Homurdanıyor. "Evet, hayatın ne kadar boktan olabileceğini bildiğine bahse girerim."

Hiçbir fikri olmadığını bildiğim için bu sözün canımı yakmasına izin vermemeye çalışıyorum, ama ben daha durduramadan küçük, acı bir kahkaha kopuyor. "Oh, Christopher, hiçbir fikrin yok." Bakışlarının ağırlığını hissediyorum, ama dönüp bakmıyorum ya da ayrıntıya girmiyorum. Onun yerine radyoyu açıp dinleyebileceğini düşündüğüm bir istasyona koyuyorum. Konuşacak durumda olmadığı için sessiz kalıp resim yapıyorum. Birkaç dakika sonra Coldplay'in "Viva La Vida" şarkısı çaldığında şarkı söylemeye başlıyorum.

Tepsime biraz daha boya dökmek için döndüğümde Christopher'ın beni şaşkınlıkla izlediğini görüyorum. "Senin gibi bir kilise hatunu Coldplay biliyor mu?" diye soruyor şüpheyle.

Onun kilise kızı yorumunu görmezden geliyorum. "Tabii ki. Tüm müzik türlerini bilirim. Cidden müziğin kraliçesiyim," diye gururla böbürleniyorum. Bana inanmayarak homurdanıyor. "Bu doğru. Herhangi bir grup söyle, sana onlar hakkında her şeyi anlatayım."

Bir süre daha beni izledikten sonra pes etmeye ve oyuna katılmaya karar verdi. "Peki, tamam. Metallica."

"Metallica 1981 yılında James Hetfield, Lars Ulrich, Kirk Hammett ve Robert Trujillo'nun katılımıyla kurulmuş bir heavy metal grubudur. 'The Unforgiven' onların en sevdiğim şarkısıdır. Grup dokuz Grammy Ödülü kazandı ve arka arkaya beş albümü Billboard 200'de bir numaraya yükseldi." Duraklıyorum ve şok olmuş yüzüne kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. "Devam edeyim mi yoksa benim için bir tane daha var mı?"

Bana meydan okurcasına bakıyor, bir yandan da benim bilmeyeceğim bir tane bulmaya çalışıyor. Kime meydan okuduğu hakkında gerçekten hiçbir fikri yok... "Guns N' Roses."

"Hmmm," diye düşünüyorum ve düşünüyormuş gibi yaparken parmağımla dudağıma dokunuyorum. Beni şaşırttığını düşündüğünde gülümsüyor.

Derin bir nefes alarak, "Guns N' Roses 1985 yılında kurulmuş bir hard rock grubudur. Üyeleri Axl Rose, Slash, Izzy Stradlin, Duff McKagan ve Steven Adler'dan oluşuyordu. Bugün ise Axl Rose grubun geriye kalan tek orijinal üyesi. En sevdiğim şarkıları 'Paradise City'. Dünya çapında 100 milyondan fazla kopya satarak tüm zamanların en çok satan gruplarından biri oldular." Duraksadım ve tekrar gülümsedim, "Sıradaki."

Ağzı bir karış açık bana bakıyor. "Vay anasını. Senin gibi biri bunu nasıl bilebilir?"

Yürüyen, konuşan, nefes alan bir müzik sözlüğü gibisiniz."

Gülümsemem kayboluyor ve parmağımı ona doğru sallıyorum. "Öncelikle, buradayken ağzından çıkana dikkat et.

Bu saygısızlık." Gözlerini deviriyor ama başını sallıyor.

"İkinci olarak, size söyledim, tüm müzikleri bilirim. Küçüklüğümden beri müziği severim ve tüm türleri severim, ancak en sevdiğim country ve oldies. Johnny Cash, Elvis Presley ya da Beatles gibi." Bana kaşlarını çatı. "Hey, Johnny, Elvis ve Lennon'a laf atmak yok, yoksa seninle aramızda büyük sorunlar çıkacak." Homurdanıyor, benden zerre kadar korkmuyor.

"Hiç onların şarkılarından birini dinledin mi?" 'Benimle dalga geçiyor olmalısın' bakışı her şeyi anlatıyor. "O zaman yargılayamazsın. Bak ne diyeceğim; iPod'umu getireceğim ve eve götürmene izin vereceğim. Bir geceliğine en sevdiğim şarkıları dinlemen ve onlara bir şans vermeni istiyorum. Eğer beğenmezsen, tamam. Ama içimde bir his var Christopher, sen iyi müziği duyduğunda anlarsın."

Rahat tavrı aniden kayboluyor ve gözleri şüpheyile kısılıyor. "Eve götürmem için iPod'unu bana mı vereceksin?"

"Evet," diye cevap veriyorum yavaşça, neyi yanlış söylediğimi merak ederek. Başını sallıyor ve anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor... Oookay, belki iPod yoktur o zaman.

Konuyu değiştirmeye karar verdim ve onu tekrar iyi bir ruh haline sokmaya çalıştım. "Kilise açıldığında Cuma geceleri bir gençlik grubu kuracağım. Sen de gelmelisin. Orada..."

Acı bir kahkahayla sözümü kesti, "Hayır, sanmıyorum."

"Neden sanmıyorsun?"

Bana tam bir aptalmışım gibi bakıyor. "Kabul et Faith, burası benim uyum sağlayabileceğim türden bir yer değil." "Ne demek istiyorsun? Tabii ki uyum sağlayabilirsin. Bütün çocuklar senin yaşlarında ve biliyorum ki

Muhtemelen havalı olmadığımı düşünüyorsunuz ama sizi temin ederim, beni tanıdığınızda aslında güzel olduğumu göreceksiniz. Vay be. Havalı." Başımı sallarken son birkaç kelimeyi yavaşça söylüyorum.

Beklediğim gibi gülümsemedi. Gözleri yine şüpheyile kısıldı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?"

"Neden bana iyi davranıyorsun?"

Sorusu karşısında şaşkınlıkla geri çekildim. "Neden olmayayım ki?"

"Çünkü burada bulunduğum bir yıl boyunca başka hiç kimse bunu yapmadı." Bunu duyunca kalbim gerçekten kırıldı. "Onlar sadece bildiklerini sandıkları şeyleri görüyorlar."

"Peki bildiklerini sandıkları şey ne?" Cevabını duymaktan biraz korkarak sessizce soruyorum.

"Ben kötü adamım. Bu kasabada ya da okulda kötü bir şey olduğunda otomatik olarak beni suçluyorlar."

"Yapmadığınız bir şey yüzünden suçlandığınız için mi burada olduğunuzu söylemeye çalışıyorsunuz?" Eğer durum buysa Cooper'la konuşmam gerek.

"Oh hayır. O adama kesinlikle yumruk attım ama hak etmişti. Bu kasabadaki insanların, onlar kadar param olmadığı ya da geldiğim yer yüzünden çene çalmalarından bıktım."

Bir sonraki sorumda dikkatli davranıyorum, benimle konuşmaya devam etmesini istiyorum. "Kimden geliyorsun?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Ne yani, babamı daha duymadın mı? O zaman bu her şeyi açıklıyor. Sadece bekle, duyacaksın ve duyduğunda sen de diğerleri gibi olacaksın."

Başımı salladım. "Hayır, yapmayacağım, çünkü kimden geldiğin umurumda değil." "Her neyse," diye mırıldanıyor bana inanmayarak. "Bu doğru. Christopher, eğer..."

"Bak, söylediklerimi unut tamam mı? İşimize geri dönelim ki ben de buradan gidebileyim."

Konuşmanın sona erdiğini bilerek yenik bir nefes veriyorum. "Pekâlâ. Ama bir şey daha söyleyebilir miyim?"

"Ne?" diye sinirli bir şekilde homurdanıyor.

"Kimden geldiğiniz ya da ne kadar paranız olduğu önemli değil. Bu kilisede herkese kapımız açık. Ve muhtemelen hayatın ne kadar berbat olabileceğini anlamadığımı düşündüğünüzü biliyorum, ama çok yanılıyorsunuz. Aslında senin bilebileceğinden çok daha fazlasını anlıyorum. Eğer konuşmak istersen ya da bir şeye ihtiyacın olursa bana gelebilirsin. Bana güvenebilirsin, Christopher."

Yüz ifadesinden bana inanmadığını anlayabiliyorum. Üzüntüyle iç çekerek, kaldığım yerden devam etmeden önce fırçamı elime alıyorum. Zamanımızın geri kalanını sessizlik içinde tamamlarken, bana güvenebileceğini ona kanıtlamayı kendime görev edinmeye karar veriyorum.

BÖLÜM 8

Cade

Birkaç gün sonra spor salonundayım, aletleri kullanmayı bilmiyormuş gibi davranan ve sürekli ya kışını ya da memelerini yüzüme vuran sinir bozucu bir hatuna kendimi kaptırmamaya çalışıyorum.

"Doğru yapıyor muyum?" diye soruyor sinir bozucu bir kıkırdamayla, kıcı havada ağırlık sehpasının üzerine eğilmiş triseps kickback yaparken.

"Tabii," diye cevap veriyorum sıkılmış bir ses tonuyla, sonra da yürüyüp gidiyorum.

Ön tezgâha doğru ilerlerken arkamdan alay ettiğini duyuyorum. Her neyse. Eğer sadece sevişmek için buradaysa, o zaman yanlış ağaca havlıyor demektir. Çünkü yeşil gözleri, kızıl saçları ve hafif çilli kusursuz bir teni olmadığı sürece sikim onu istemiyor... Aptal sik.

Irak'tan bir yıl sonra, rehabilitasyon kliniğinden nihayet çıktığımızda, Evans ve ben evimize yakın yerel bir barda yüz yüze gelmiştik. Her zaman olduğu gibi, eve biriyle gitmek için bolca fırsatım vardı ve bunu yapmaya çok yakındım. Uyanıkken aklımdan çıkmayan taşralı kızı becermek istiyordum. Ama iş başa düştüğünde, başka birine dokunma düşüncesi bile sikimi gevşetiyordu. Hâlâ da öyle. Özellikle de onu tekrar gördükten sonra.

Düşüncelerimin daha ileri gitmesine izin vermeden önce başımı sallıyorum. Evet, aletim tekrar işbirliği yapmaya başlayana kadar bir süre ben ve sağ elim olacağız.

Şimdi kendimi tedirgin hissediyorum, tam Benson'a bir tur atmak isteyip istemediğini soracaktım ki Evans kıcı yanıyormuş gibi kapıdan fırladı. "Cooper ve Jaxson gelmedi mi daha?"

Etrafa bakındım. "Hayır. Olmaları mı gerekiyordu?"

"Evet, onlara mesaj attım."

Bunun üzerine Cooper arkasından kapıdan içeri girer. "Pekâlâ Evans, aceleyle işten ayrılmanı gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?"

"Güven bana, bunu yaptığına memnun olacaksın."

O daha detaylandıramadan Jaxson içeri giriyor ve ben gördüklerime inanamayarak iki kere bakıyorum. Göğsüne parlak pembe bir şey bağlanmıştı, bu onun kız bebeğiymiş ve sağ elinde lanet olası bir bebek bezi çantası taşıyordu.

"Neler oluyor Evans? Eğer aptalca bir şey için beni buraya sürüklediysen kışını tekmeleyeceğim." Ona bakarken herkes sessizleşti. "Neye bakıyorsunuz lan siz?"

Önce Sawyer cevap verir. "Dostum, çok gülünç görünüyorsun." O ve Cooper kıkırdarken ben de kendimi tutmaya çalışıyorum ama bu konuda Evans'a katılmak zorundayım. Arkadaşımın her zamanki kıyafetlerini giydiğini, dövmelelerini sergilediğini ve göğsünde bir bebek bağlıyken 'benimle uğraşma' ifadesini görmek oldukça komik.

Jaxson ona ters ters bakıyor ve yemin ederim, şu anda kızı yanında olmasaydı Sawyer'ı yere sererdi.

"Merak etme Annabelle," diye cilveleniyor Sawyer ve cesurca ona doğru yürüyor, "gülünç görünüyorsun,

Tıpkı baban gibi. Sen de tıpkı annen gibi güzelsin."

Jaxson onu göğsünden itti. "Kapa çeneni ve çocuğumu öpme."

Cooper söze girmeden önce üçümüz onun pahasına güzel bir kahkaha attık, "Pekala, söyle bakalım Evans, bizi buraya neden getirdin?"

Bok gibi sırtıyor. "Neye rastladığıma asla inanamayacaksınız. Beni takip edin." Kapiya doğru yöneldi, sonra durdu ve bana baktı, "Sen de, hadi."

Ona aptalmış gibi bakıyorum. "Hepimiz spor salonundan çıkamayız." "Evet, çıkabiliriz. Holly burada."

Okuldaki iş deneyimi için bir aylığına burada çalışmasına izin verdiğimiz boktan resepsiyonistimize bakıyoruz. Sakızını çıtlatıyor ve tırnaklarını törpülemeye devam etmeden önce bize gülümsüyor. Evans'a bakıyorum ve ona 'benimle dalga geçiyor olmalısın' der gibi bir bakış atıyorum.

"O iyi olacak, o kadar uzun süre kalmayacağız ve hemen sokağın aşağısında. Güven bana, bunu kaçırmak istemezsin."

Başımı sallayarak, isteksizce takip ediyorum. İtiraf etmeliyim ki, onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu biraz merak ediyorum.

Bizi sokağın aşağısına götürüyor ve parkın tam karşısında, açık alanda yoga yapan bir grup kızın olduğu yerde duruyor. "Bakın, size ne demiştim. Çok güzel, değil mi?"

Ciddi misin lan sen? Tam kafasına bir tokat atmak üzereydim ki, bakışlarım kıvılcıklara takılınca elim havada durdu. Birkaç gün önce bana rastladığından beri tekrar görmek için can attığım kıza bakarken tüm nefesim ciğerlerimden çekiliyor.

Sawyer, Jaxson ve benim sırtımı sıvazladı. "Oturun çocuklar ve vücutları insanoğlunun bildiği her pozisyonda bükülürken, daracık kıyafetler içindeki güzel kadınlarımızın manzarasının tadını çıkaralım."

Yanımdaki banka oturuyorum ve "bizim kadınlarımız" yorumunu duymazdan geliyorum. Onların tüm kadınları orada olabilir ama ne kadar aksini dilesem de Red benim kadını değil ve asla da olmayacak. *Başka birinin kadını mı?* Bu düşünce kanıma şiddetli bir öfke pompalıyor. *Kahretsin, oraya gitme Walker, yoksa anevrizma geçirebilirsin.* Sawyer'a ters ters bakıyorum, son birkaç gündür düşüncelerimi toparlamakta yeterince zorlanırken beni buraya getirdiği için ona kızıyorum.

Kendini beğenmiş bir şekilde bana gülümsüyor. "Bir şey değil." Kibirli piçin koluna bir yumruk atıyorum, bu da sadece kıkırdamasına neden oluyor. "Her neyse, seni buraya sürüklediğim için mutlu değilmişsin gibi davranma," diye cevap veriyor ve sonra beremi kafamdan yırtıyor. "Ayrıca bu lanet şeyi hâlâ kış mevsimindeymiş gibi giymenin nesi var? Dışarısı seksen beş derece amına koyayım."

Elinden çekip aldıktan sonra tekrar takıyorum ve ne diyeceğimi bilemeden omuz silkiyorum. Nedense bu lanet şeye bağlandım. Onu giymediğimde sanki pantolonum olmadan dolaşıyormuşum gibi hissediyorum.

"Madem bu kadar çok giymek istiyorsun, bari git yazlık bir tane al. Sana bakarken bile taşaklarım terliyor."

Sinirli bir şekilde ona baktım. "Sen kimsin lan, moda polisi mi? Neden çeneni kapatıp kadın garson elbiselerinden birini giymiyorsun ve lanet bir turta pişirmiyorsun, seksi lanet Sawyer."

Jaxson ve Cooper bir kahkaha krizine girerken Evans bana sırtıyor, hiç alınmamış gibi. "Herkes

gittiğinde ve o seksi üniformasını giydiğinde o fırında kadınıma neler yaptığımı görmelisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Bana detayları anlatma." Yemin ederim ki adamın tek yaptığı o fırına her gün uğrayıp kızını öldüresiye sikmek.

Kahkaha sesleri dikkatimi kızlara çekiyor ve Faith'inkini anında diğerlerinden ayırabiliyorum. Yüzündeki güzel gülümsemeyle birlikte tatlı, yumuşak sesi göğsüme güçlü bir darbe gibi çarpıyor.

Tanrım, çok güzel. Onun sıkı, kıvrak vücudunun her erkeğin fantezisi olan pozisyonlara girmesini izliyorum. Ellerimle, ağzımla ve vücudunun her santimini sevecek kadar şanslı olduğum gecenin görüntüleri kafamda dolaşmaya başlıyor.

"Hey, o bebek bezi çantasında ne tür atıştırmalıklar var? Acıktım," diye soruyor Sawyer, neyse ki beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Jaxson ciddi olup olmadığını merak ederek ona bakıyor. "Ne? Hatunlar çocukları için her zaman o çantalara yiyecek koyarlar. Julia'nın içinde muhtemelen tonlarca şey vardır."

"O daha beş haftalık, seni aptal. Sadece mama yiyor."

"Bunu nasıl bilebilirim ki, lanet olası kreşçi baba? Tanrım, bugün tam bir ruh hali içindesin. Kızına ne girdi senin?"

"Çünkü beş haftadır biriyle yatmadı."

Jaxson bakışlarını Evans'tan Cooper'a çeviriyor ve onun kıkırdayarak verdiği yanıtı takdir etmiyor.

"Ah, bu her şeyi açıklıyor. Daha ne kadar beklemen gerekiyor? Tanrım, Grace olmadan o kadar uzun süre beklemek zorunda kalırsam sikim düşer." Başımı salladım. Adam ne zaman susacağını bilmiyor.

Jaxson kızının başına bir öpücük kondurmadan önce, "Birkaç gün içinde doktoru göreceksin... Tam olarak üç gün," diye mırıldandı.

Kimse daha fazlasını söyleyemeden, hızlı küçük bir motorun sesi havayı yararak dikkatimi sol tarafa çekiyor. Küçük, yaşlı bir kadının, ön sepeti yiyeceklerle dolu motorlu arabasıyla cehennemden çıkmış bir yarasa gibi bize doğru yarışını izliyorum. Frene öyle sert basıyor ki, bankın önünde kayarak duruyor.

"Sapıklar," diye öfkeyle tükürüyor, burada ne yaptığımızı açıkça biliyor. Sonra parmağını Cooper'a doğru sallıyor. "Peki sizi bunu yaparken gördüğüme neden şaşırmadım Şerif? Hepiniz kendinizden utanmalısınız."

"Hey!" Evans araya giriyor, "Dışarıdakiler bizim kadınlarımız ve istersek onlara sapıklık yapabiliriz."

Cidden böyle mi söyledi?

Cooper sakince, "Merak etmeyin Bayan Haywood," diye karşılık veriyor, "biz sadece kızları bekliyoruz. Kayla'ya onu bugün öğle yemeğine çıkaracağıma söz verdim."

Hepimize sessizce bakıyor ve yemin ederim, eğer bakışlar öldürebilseydi, şu anda üç metre aşağıda olurduk. Hızla uzaklaşmadan önce, "Araçlarınızda beklemelisiniz," diye homurdandı. Bu şeyin arkasında gerçek bir güç olduğunu kabul etmek zorundayım.

"Tanrım, ne lanet bir cadı. Senin hakkında pek bir şey düşünmüyor gibi, Şerif," diye alay ediyor Sawyer, yaşlı kadını taklit etmeye çalışarak.

Coop hiç alınmamış görünerek homurdanıyor. "Çünkü bir keresinde ben on dört yaşındayken beni gül fidanlarına işerken yakalamıştı ve bunu hâlâ atlatabilmiş değil."

Jaxson tam bir şeyler eklemek üzeredir ki, bir grup tiz ciyaklamayla sözü kesilir. Julia "Aman Tanrım, bebeğim geldi," diye sevinçle bağırıyor ve arkasından gelen bir grup civcivle birlikte koşarak geliyor. Annabelle'i Jaxson'ın elinden alıyor ve bebeğin yüzüne öpücükler yağdırmaya

başlıyor. "Annesinin tatlı kızı nasılmış bakalım?" diye cıvıldıyor. Sonra Jaxson'a bir öpücük vermek için eğiliyor.

Hızlı bir öpücük, ama sonunda kafasının arkasını tutuyor ve beş haftadır hiç almamış gibi onu hırpalıyor.

Kız grubunun içinde Faith'i göremeyince parka doğru bakıyorum ve onun tereddütle geri çekildiğini görünce göğsüm sıkışıyor. Bakışlarımız karşılaştığında başka tarafa bakıyor ve matını toplamaya başlıyor, açıkça hoş karşılanmadığını hissediyor, bu da kendimi tam bir bok gibi hissetmeme neden oluyor.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?" Grace dikkatimi tekrar gruba çekerek soruyor.

"Evans sizi burada gördüğünde bize mesaj attı," diye yanıtıyor Cooper, Kayla'yı kucağına alıp onu da öpmeden önce.

Tanrım, çıkar beni buradan.

Grace kıkırdar ve başını sallar, "Bunun senin fikrin olduğunu duyduğuma neden şaşırmadım, Sawyer?" "Çünkü beni çok iyi tanıyorsun, bebeğim."

Ayağa kalkıp onu kaldırıyor ve omzunun üzerinden atıyor. Kız ciyaklıyor ve kıvranarak kaçmaya çalışıyor. "Sawyer Evans, beni hemen yere bırak, beni utandırıyorsun!"

"Üzgünüm, Cupcake, ama fırına dönmeden önce senin için planlarım var."

"Sonra görüşürüz, Grace!" Kayla ve Julia onu götürmeye başlarken gülüyorlar.

Utanarak el sallıyor, sonra homurdandığını duyuyorum, "Seni ciddi den öldüreceğim Sawyer."

"Merak etme bebeğim, bir dakika içinde hıncını benden çıkarabilirsin." Çok uzaklaşmadan duruyor ve önce parka sonra da bana bakıyor. Daha o söylemeden ne diyeceğini biliyorum. "Götlük yapma, Walker." Ben ona kendi işine bakmasını söyleyemeden kamyonetine doğru ilerliyor.

Ortamın birden sessizleştiğini fark edince, diğer herkes rahatsız bir şekilde yer değiştirirken Katelyn'in bana ters ters baktığını görüyorum. Annabelle'i Julia'ya teslim ettikten sonra caddenin karşısındaki kuzenine doğru yürüyor. Herkes beklenti içinde beni izliyor.

"Biliyorum, gidiyorum," diye mırıldanıyorum, caddenin karşısına geçmeden önce. Tüm bu süre boyunca onunla konuşmayı planlıyordum, çünkü onunla konuşmak istediğim bir şey vardı, ama bunu yaparken lanet bir kalabalığın beni izlemesine ihtiyacım yoktu.

Faith yerde diz çökmüş, sırtı bana dönük, Katelyn'in her şeyi toplamasına yardım ediyor. Sanki yaklaştığımı hissetmiş gibi aniden donup kalıyor ve arkasına bakıyor. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerinde şok beliriyor ve başka bir şey daha... kabul etmek istemediğim bir şey, yoksa beni içine çekecek ve bir daha asla çıkamayacağım. Beni her zaman kendine çeken o lanet şey.

Benimle yüzleşmek için ayağa kalkmadan önce Katelyn'e bir şeyler mırıldandığını izliyorum. Katelyn de hemen onu takip ediyor ve önünde koruyucu bir adım atıyor. Eskiden bana bakmaya bile korkan bir kızın şimdi beni her gördüğünde ters ters bakması ve gerekirse kavga etmeye hazır görünmesi bana komik geliyor.

Ölümcül bakışlarını görmezden geliyorum ve sadece Faith'e odaklanıyorum. "Hey, Red."

Lakabını duyunca parlak yeşil gözlerinde bir şaşkınlık beliriyor. "Merhaba."

Sesini duyduğumda göğsümde gezinmeye çalışan sıcak duyguyu elimle itiyorum. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Tabii." İkimiz de Katelyn'e bakıyoruz ve onun gitmek için hiçbir çaba göstermemesine şaşırmıyorum. Faith elini onun omzuna koyuyor. "Seninle arabada buluşuruz, tamam mı?"

Tereddüt ediyor. "Emin misin?" Faith başını sallayınca eğilir ve eşyalarını alır. "Bana ihtiyacın olursa hemen şurada olacağım." Sokağa park ettiği arabasını işaret etti. Bana son bir kez bakıyor

yanımdan geçip kasıtlı olarak omzuma çarpıyor. Kıpırdamayınca oflayıp pufluyor ve yoluna devam ediyor.

Faith'e kaşlarımı çatıyorum, "Benden pek hoşlanmadığı hissine kapılıyorum." Umduğum gibi gülümsüyor ve bunu görmek kalbimin lanet bir ergen gibi göğsümde çarpmasına neden oluyor. Tanrım, acınacak haldeyim.

"Üzgünüm, biraz korumacıdır." Omuz silkiyorum, gerçekten kırılmadığımı bilmesini istiyorum. Aksine, birinin ona göz kulak olmasına sevindim.

Sessizlik üzerimize çökerken gülümsemesi kayboluyor ve bakışlarını kaçırıp yere tekme atmaya başlaması hiç hoşuma gitmiyor. "Peki benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Yaklaşarak bir parmağımı çenesinin altına koydum ve gözlerini benimkilere dikmeye zorladım. "Neden diğerleriyle birlikte gelmedin?" Tekrar başka tarafa bakmaya çalışıyor ama çenesini sıkıca tutuyorum ve izin vermiyorum. Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor ve umarım bundan dolayı dikilen sikimi fark etmez. Tabii ki bu lanet şey şimdi çalışmak zorunda...

"Hoş karşılanacağımdan emin değildim, bu yüzden olduğum yerde kalmanın en iyisi olduğunu düşündüm," diye dürüstçe cevap veriyor ve beklediğim cevap bu olsa da yine de suçluluk duygusuyla göğsüm daralıyor.

"Kapımız sana her zaman açık, Red." Yüz ifadesinde yine bir şaşkınlık belirliyor. Nefesimi üfleyerek devam ediyorum. "Bak, tekrar karşılaşmamız ikimiz için de çok zor oldu ama söylediklerimde ciddiydim. Uzak durmak zorunda değilsin. Kızlarla arkadaş olmanı istiyorum. Onlar iyi insanlar ve sana iyi davranacaklardır. Eğer bu birbirimize daha çok rastlayacağımız anlamına geliyorsa, o zaman sorun değil. Kimse için garip bir durum olmasını istemiyorum ve özellikle de ben orada olabilirim diye bazı yerlere gidemeyecekmişsin gibi hissetmeni istemiyorum. Tamam mı?" Geçen gün kamyonda olduğu gibi yanlış bir şey söylemediğim için kendimle gurur duyuyorum.

Kararsızca beni izliyor ama bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor, her kelimemde ciddi olduğumu bilmesini umuyorum. "Tamam, teşekkür ederim."

Ondan yumuşak bir cevap gelir gelmez, onu kollarıma almak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum, bu yüzden aptalca bir şey yapmadan önce hızla bir adım geri çekilip ellerimi ceplerime sokuyorum. Boğazımı temizliyorum ve başımı sallıyorum. "Bu da beni seninle konuşmak istediğim bir sonraki konuya getiriyor. Geçen gün gerçekleşmediği için çocukların düzenlediği bir sonraki kendini savunma dersi için spor salonuna gelmeni istiyorum."

Başını merakla eğdi ve bir süre bana baktıktan sonra sessizce sordu: "Öğretmenlik yapıyor musunuz?"

Bu mu?"

"Hayır. Bir şey olmadığı ve mecbur kalmadığım sürece hiçbirine ders vermeyeceğim. Ben gerçekten büyük bir insan."

"Hayır, sen - insanlardan hoşlanan biri değilsin - gerçekten mi? Bu şok edici bir haber," diye hafif bir gülümsemeyle alay ediyor ve bana ne kadar ukala olduğunu hatırlatıyor.

"Evet, Evans çok fazla hatunu ağlatacağımı düşünüyor." Kıkırdıyor ve sesi yine sikime doğru fırlıyor. Tanrım, bundan nefret ediyorum... Bir nevi.

"Bunun tek nedeni kimsenin gerçek seni görmesine izin vermemen. Eğer izin verseydin, o zaman kimse senden korkmazdı." Ona bakıyorum ve bunu yüksek sesle söylemek istemediği her halinden belli olan gergin bir şekilde kaykılıp başka tarafa bakmasını izliyorum.

"Katelyn beklediğine göre gitsem iyi olacak."

Örgüsünü omzuna attığında gözlerim göğsüne kayıyor ve şok içinde donup kalıyorum...

Bu ne lan!

"Hoşça kal," diyor usulca, dikkatimin nereye çekildiğini bilmediği belli.

O uzaklaşmadan kolunu tutuyorum, sonra parmağımla uzanarak mükemmel göğsünün kabarıklığını ve bir müzik notasının küçük dövmesini izliyorum. Aadil ismi yazıyla yazılmış, altında da Onurlu kelimesi var.

Nefesinin kesilme sesini duyunca gözlerim tekrar onunkilere kayıyor ve derinliklerinde gözyaşlarının oluştuğunu görüyorum. Boğazını temizliyor ve kalın kalın yutkunuyor. "Eve döndükten kısa bir süre sonra yaptırdım. Onu hatırlayabileceğim ve kalbime yakın tutabileceğim bir şey olsun istedim. Adını araştırdım ve Onurlu anlamına geldiğini öğrendim. Onun için mükemmeldi."

Sesi çatladığında, göğsümdeki acıya karşı çenemi sıkıyorum. Eski şeyler hızla yüzeye çıkmaya başlıyor ve beni dibe çekmesine izin vermeden önce onu kendime çekip başının tepesine sert bir öpücük konduruyorum. "Dikkatli ol, Red. Görüşürüz." Sonra arkamı dönüp, her şeyi onarılamayacak kadar berbat etmeden önce oradan siktir olup gidiyorum.

BÖLÜM 9

İnanç

Birkaç gün sonra kilisedeydim, bazı gençlerin görevleri için organize olmalarına yardım ediyordum ki Christopher koşarak geldi, yıpranmış ve stresli görünüyordu. Küçük bir kız onun elini tutarak arkasından geliyor. Gözleri odayı tarıyor ve bana takılır takılmaz hemen yanıma koşuyor.

"Dinle, gerçekten üzgünüm ama bugün kız kardeşimi de yanımda getirmem gerekiyordu. Onu evimde bırakamazdım... bugün olmaz."

Yüzüne kazınmış endişeden, onu evde bırakmamasının iyi bir nedeni olduğunu anlayabiliyorum. Merak etmek yerine, kendisine küçük gelen kıyafetler giymiş ve parlak mavi gözlerini koruyan büyük kalın gözlükleri olan sevimli küçük kıza bakıyorum. Gözlükler yüzünün büyük bir bölümünü kaplıyor ve onları bir arada tutan banttan bir ya da iki kez kırıldıkları anlaşılıyor. Kardeşiyle aynı açık kahverengi saçlara ve sıcak zeytin teni tonuna sahip.

Christopher'a güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Sorun değil, Christopher. Sana bu kilisede herkesin yeri olduğunu söylemiştim, buna kız kardeşin de dâhil." Küçük kız onun etrafından bakıyor ve bana gülümsüyor.

"Teşekkürler. Sorun çıkarmayacağına söz veriyorum. Ben işimi bitirene kadar şurada oturacak." Kız kardeşi büyük gözlüklerini küçük burnunun köprüsünde daha yukarı itiyor ve bir kenara atılmaktan etkilenmediği belli olan kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"Daha iyi bir fikrim var," diyorum bir fikir oluşurken. "Aslında tam da yeni arkadaşımı pastanesinde ziyaret etmek ve dünyanın en iyisi olduğunu duyduğum turtasından bir dilim almak için gidiyordum. Kız kardeşini de yanımda getirsem sorun olur mu?"

Küçük kızın yüzü heyecanla parlıyor. "Oh tan I pwease, Twistiphwor?" Christopher kararsızca etrafına bakınıyor, belli ki bu fikirden kız kardeşi kadar hoşlanmamış. Ona karşı çok korumacı olduğu belli.

"Sadece sokağın aşağısında ve çok uzun kalmayacağız," diye ekliyorum, onu rahatlatmaya çalışarak.

Sonunda pes etmeden önce kız kardeşinin umutlu yüzüne bakıyor. "Pekâlâ. Sadece... onunla çok uzun kalmayın."

Küçük kız heyecanla ona sarıldıktan sonra yanıma geldiğinde gülümsüyorum. Hemen elimi tutuyor, belli ki ağabeyi gibi güven sorunu yaşamıyor. "Otay, ben Weady."

Kendi gülümsememin yayıldığını hissediyorum. "Mükemmel. Gitmeden önce bilmem gereken iki önemli şey var." Merakla bana bakıyor ve sormamı bekliyor. "Herhangi bir şeye alerjin var mı?" Başını sallayan kardeşine bakıyor. "Güzel. Ve bir sonraki... adın ne?"

Kıkırdıyor ve o cevap veremedi Christopher onun yerine cevap veriyor. "Ben Ruth Jean." Bana kaşlarını çatı ve sonra omuz silkti. Bu isimden hoşlanmadığı çok açık ve kabul etmeliyim ki... benzersiz bir isim.

"Merhaba Ruth Jean, benim adım Faith ve bana turta yerken eşlik edeceğin için çok mutluyum." Bana heyecanla bakıyor ve ben de bizi endişeyle izleyen Christopher'a bakıyorum. I

"Söz veriyorum ona iyi bakacağım ve çok uzun kalmayacağız." Kız kardeşine hitap etmeden önce başını salladı: "Faith için iyi ol."

Ona gözlerini deviriyor. "Ben her zaman öyleyim."

Gülümsüyor ve kızın saçlarını karıştırıyor. "Biliyorum. Sonra görüşürüz."

Son bir vedalaşmanın ardından dışarıya, parlak ve sıcak güneşin altına çıkıyoruz ve bir blok ötedeki Grace'in fırınına doğru yürümeye başlıyoruz. Ruth Jean elimi tutuyor ve ben de gülümseyerek ona bakıyorum.

"Bana biraz kendinden bahset, Ruth Jean."

"Otay. Altı yaşındayım ve birinci sınıfa gidiyorum. Dünyadaki en güzel isme sahibim çünkü annem bana büyükannemin adını vermiş. Sizin de bildiğiniz gibi, çok fazla şey söylemem. Çok fazla arkadaşım yok, ama bu sorun değil çünkü onlar zaten kötüler ve benim Twistiphwor'um var. O benim en iyi arkadaşım ve onu çok seviyorum." Bana mutlulukla bakıyor; sanki az önce kardeşi dışında kendisiyle ilgili yanlış gördüğü her şeyi sıralamamış gibi.

"Sizi gayet iyi anlayabiliyorum ve bence isminizde yanlış bir şey yok. Canlandırıcı ve benzersiz." Bana şüpheyile bakıyor, bana inanmıyor, ama görmezden geliyorum ve devam ediyorum. "Ayrıca kardeşini sevmenin de çok özel olduğunu düşünüyorum, harika bir ağabey gibi görünüyor."

Başını sallıyor, "O en iyisi. Otay, şimdi turnuva zamanı."

Gülümsüyorum ve ben de onun gibi başlıyorum. "Şey, yirmi dört yaşındayım, neredeyse yirmi beş, doğum günüm birkaç hafta sonra. Müziği, şarkı söylemeyi ve dans etmeyi seviyorum. Ben tek çocuğum. Hep bir erkek ya da kız kardeşim olsun istedim ama annem benden sonra başka çocuk sahibi olamadı. Ve..."

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum. "Pek emin değilim. Sanırım Tanrı ailem için sadece benim olmamı istedi." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Muhtemelen sen özel olduğun içindir."

Bu genç kızın kalbinin ne kadar güzel olduğunu görmek bedenimde bir sıcaklık patlaması yaratıyor. "Sana hiç ne kadar tatlı olduğunu söyleyen oldu mu, Ruth Jean?"

Cevap vermeden önce bir an düşünür. "Hayır! Şey, belki Twistiphwor. Tuhaf çocuklar benimle alay ettiğinde bana küçük olduğumu söyler ve onlara aldırmamamı söyler."

Christopher dışında kimsenin ona bunu söylemediğini duyunca ailesini merak ettim. "Eminim annen ve baban da senin gerçekten özel olduğunu düşünüyorlardır."

Omuzları çöküyor ve üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Hayır. Annem ben daha bebekken Twistiphwor'la beni evlatlıktan reddetti çünkü artık bizi istemiyordu. Ve babam... çoğu zaman pek de iyi biri değildir. Özellikle de Twistiphwor'a karşı."

Kalbim suçluluk duygusuyla kabarıyor ve bu konuyu açtığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Neyse ki bunu çabucak unutuyor ve fırını gördüğünde yüzü tekrar aydınlanıyor.

"Bu o mu?" Heyecanla pembe-beyaz, Viktorya döneminden kalma, zencefilli çörek tarzındaki pastaneyi işaret ediyor: 'A Slice Of Hope With A Sprinkle Of Grace'.

"Öyle," diye cevap veriyorum aynı heyecanla.

Kapıdan içeri girdiğimde sadece birkaç müşterinin oturmuş kahve ve turta yediğini görüyorum. Grace beni fark ettiğinde masaları temizliyordu. Dostça bir gülümsemeyle yanıma koşuyor. "Faith, merhaba," diye nazikçe selamlıyor ve beni sıcak bir şekilde kucaklıyor, "Sonunda geldiğin için çok

mutluyum."

"Teşekkür ederim, ben de öyle." O geri çekildikten sonra Ruth Jean'i gösteriyorum. "Bu benim arkadaşım, Ruth Jean. Ruth Jean yeni arkadaşım Grace ile tanış."

Grace diz çöker ve küçük kızın elini sıkar. "Merhaba, Ruth Jean. Tanıştığımıza memnun oldum.

sen."

Ruth Jean ona parlak bir gülümseme verir ve kibarca elini sıkar. "Sen de, Gwace. Adını ve güzelliğini çok beğendim."

Bana bakmadan önce Grace'in kalbinin erimesini izliyorum. "Teşekkür ederim, ben de senin adını seviyorum."

Ruth Jean ona inanmıyor ama adını ne kadar sevmediğine dair büyük bir açıklamaya girişmeden önce ben konuşuyorum: "Gelip dünyanın en iyi turtasını deneyelim dedik." Grace bu iltifat karşısında kızardı. "Dünyanın en iyisini bilmem ama annemin harika tarifleri olduğu kesin. İçeri gelin ve oturun. Zamanlamanız mükemmel, öğle yemeği telaşı yeni bitti. Hepinize günün spesiyalini getireceğim. Çikolata ve ahududu sever misiniz hanımlar?" Hem Ruth Jean hem de ben heyecanla başını salladı. "Harika, git ve bir masa bul. Ben hemen getiriyorum."

Ruth Jean'in masamızı seçmesine izin veriyorum ve dışarıya bakan pencerenin yanındaki köşeye oturuyoruz. Tezgâhın arkasındaki duvarda asılı, genç bir Grace ve annesi olduğunu tahmin ettiğim güzel bir kadının resmini inceliyorum. Üstünde yazı ile şöyle yazıyor: Hope Morgan'ın Sevgi Dolu Anısına. Katelyn bana Grace'in birkaç yıl önce annesini trajik bir şekilde kaybettiğini ve Sawyer'ın bu fırını annesinin anısına onun için inşa ettiğini söyledi.

"Burası çok güzel. Bana Hansel ve Gwetel'deki tandı evini hatırlattı. O zulayı biliyor musun?"

"Evet. En sevdiklerimden biri ve haklısın, gerçekten de öyle görünüyor."

Bir dakika sonra Grace elinde iki büyük parça çikolatalı kremalı turta ile geldiğinde Ruth Jean'in gözleri parlıyor. "Buyurun hanımlar. Müesseseden."

"Oh hayır. Sorun değil Grace. Parasını ben ödeyeceğim."

Beni başından savdı, "Saçmalama. Bunu bir hoş geldin hediyesi olarak düşün. Umarım beğenirsiniz. Bu annemin en sevdiğim tariflerinden biri, adı Grace'in İlk Öpücük Turtası." Ruth Jean bu isme kıkırdıyor, bu da Grace ve benim aynı şeyi yapmamıza neden oluyor. Yaşlı bir adam mutfaktan başını uzatıyor ve Grace'e sesleniyor. Kendini affettiriyor ve garsona bize içki getirmesini söylüyor.

Ruth Jean ve ben turtamızı yedik ve her lokmada inledik. Tüm övgülere katılmalıyım, bu cidden şimdiye kadar yediğim en iyi turta ve annem mutfakta hımbıl değil.

Biz yemek yerken Ruth Jean açıldı ve kendisiyle ilgili biraz daha fazla şey paylaştı. Bana Christopher ile birlikte bir yıl önce Columbia'dan buraya taşındıklarını söyledi. Onları buraya neyin getirdiğini söylemiyor ama ya bana söylemek istemediğini ya da bilmediğini varsayıyorum. Onun ve Christopher'ın hayatını daha derinlemesine araştırmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Babaları hakkında duyduklarımdan sonra daha da endişeliyim ama bunu ondan asla gizlemem. Beklemek ve Christopher'ın bir gün bana açılmasını ummak zorundayım.

Bana en sevdiği yemeklerin listesini anlatmaya başlamasını dinlerken, göz ucuyla iki kişinin pastaneye girdiğini fark ediyorum. Daha bakmadan kim olduklarını anlıyorum, çünkü kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve oda birden küçülüyor.

Sawyer'ın, Cade'in onu ittiği bir şeye güldüğünü görüyorum. Bakışlarım anında sadece Cade'e odaklanıyor ve onunla ilgili her şeyi kavırıyorum. Bol, siyah atletik pantolonundan, zayıf, kaslı vücudunu doğru yerlerden saran ve sahip olduğunu bildiğim dövmelemlerden sadece bazılarını sergileyen kırmızı tişörtüne kadar her şeyi. Dağınık, koyu renk saçları, onunla karşılaştığım son birkaç seferde taktığını gördüğüm siyah berenin altından görünüyor ve itiraf etmeliyim ki ona yakışıyor.

Her zamanki gibi güçlü ve güzel görünüyor ve iki yıl içinde ikinci kez içimdeki duygular ısınmaya başlıyor. Bir daha hissedebileceğimi hiç düşünmediğim ve sadece onun hissedebileceği duygular.

Bana hissettirdikleri: farkındalık ve arzu.

İki adam da beni görünce şaşkınlıktan bocalıyor. Sawyer'ın rahat gülümsemesi hemen geri dönüyor ama Cade'in ifadesini okumak her zamanki gibi zor. Sinirle yutkunuyorum ve geçen gün söylediklerinde ciddi olduğunu ve burada olmamın onun için sorun olmadığını umuyorum. Masamıza doğru ilerliyorlar ve ikisinin de Ruth Jean'e merakla bakmalarını izliyorum.

"Nasıl gidiyor, Country? Seni tekrar görmek güzel," diyerek beni kolayca selamlıyor Sawyer. Onu spor salonundan beri ilk kez görüyorum ve uzun zaman önce bir gece bana taktığı lakabı kullanması beni biraz rahatlatıyor.

"Merhaba Sawyer. Ben de seni gördüğüme sevindim."

Cade'e bakıyorum ve onun Sawyer'a kaşlarını çatıldığını görüyorum. "Merhaba," diye onaylamam niyet ettiğimden biraz daha sessiz çıkıyor.

Bana baktığında yüz ifadesi yumuşuyor. "Hey, Red."

Derin ve pürüzsüz sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor ve Tanrı'ya tepkimi fark etmemesi için dua ediyorum. Ama atlet giydiğimi düşünürsek, eminim herkes fark ediyordur.

"Peki bu güzel kız kim?" Sawyer, Ruth Jean'e bakarken ani gerginliği kırarak sorar.

Kendimi duygularıma o kadar kaptırmışım ki onu tanıştırmayı unuttuğum için hemen suçluluk duyuyorum. Yüzündeki ifade karşısında gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum. Başını sonuna kadar arkaya eğmiş, iri mavi gözleri fincan tabağı gibi açılmış ve ağzı bir karış açık iki adama bakıyor.

"Bu güzel kız benim arkadaşım, Ruth Jean. Ruth Jean, bu benim..." Arkadaş kelimesinin doğru olmadığını bilerek duraksıyorum, "Sawyer ve Cade." *Oh Tanrım!* Kulağa nasıl geldiğini fark ettiğimde gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Neyse ki kimse bunu fark etmiyor.

Sawyer ona çekici bir gülümseme verir ve elini uzatır. "Ruth Jean? Bu... farklı."

Kendinden geçen Ruth Jean gözlüklerini burnuna doğru iter ve adamın elini tutar. "Biliyorum, tuhaf bir isim. Bunu ben seçmedim."

Sawyer'ın gözleri şaşkınlık ve eğlenceyle parlıyor ama hemen toparlanıyor. "Ah, bunun için endişelenme," diye cevap veriyor ve yumruğuyla çenesinin altına vuruyor. "Güzel yüzün bunu telafi ediyor."

Kızın yanakları pembeleşirken, iltifat karşısında gözleri parlıyor. "Tanks." Bakışlarını daha sonra Cade'e çeviren kızın gülümsemesi, Cade'in kolundaki dövmelemleri görünce kayboluyor ve başını geriye doğru çevirip yüzüne bakıyor. Ağzı açık kalıyor ve gözleri tekrar büyüyor.

Ona gülümsemiyor, ki gülümsemesini de beklemiyordum, ama başıyla küçük bir selam veriyor. "Hey, evlat."

Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle yutkunuyor. "Merhaba." Ruth Jean bakmaya devam ederken Cade'in rahatsız bir şekilde kaymasını izliyorum.

Sawyer ona acır ve dikkatini tekrar ona çeker. "Kadınımın turtaları hakkında ne düşünüyorsun? Oldukça iyiler, değil mi?"

"Gwace senin kadının mı?"

Gururla sırtıyor ve biraz daha uzun duruyor. "Kesinlikle öyle. Oldukça şanslıyım, değil mi?"

Merakla başını eğiyor. "Peki bu turta senin adını mı taşıyor? Onun ilk dokusu sen miydin?"

Sawyer'ın rahat sırtışı kayboluyor ve yüzünde bir çatıklık oluşuyor. Cade'e bakıyorum, onun cevap vermesini beklerken eğlenerek izlediğini görüyorum. "Önemli olan tek kişi benim evlat," diye yanıtlıyor odayı taramadan önce. "Bu arada benim Cupcake'im nerede?"

"Buradayım," diye neşeyle anons etti Grace, arka taraftan çıkarken, ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Konuşma konumuz.

Sawyer birden görev adamı oluverir. Ona doğru koşuyor, ayakları yerden kesilsin diye onu kaldırıyor ve ona müthiş bir öpücük veriyor. Ruth Jean kıkırdıyor ve Cade'in başını salladığını gördüğümde ben de öyle yapıyorum.

Sawyer uzaklaştığında Grace'in yanakları pespembedir. "Merhaba, Seksi Sawyer. Bu ne içindi?" Adam kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Neden insanlara İlk Öpücük Pastası'nı ikram ediyorsun?" "Çünkü günün spesiyali bu ve hem Ruth Jean hem de Faith çikolata seviyor." "O zaman bu boktan şeyin adını Sawyer Benim Tek Öpücük Pastam olarak değiştirmelisin."

Gözlerini deviriyor. "Saçmalamayla bırak ve beni yere bırak." Adam homurdanıyor, kadının cevabından memnun değil ama onu tekrar ayağa kaldırmadan önce dudaklarına sert bir öpücük daha konduruyor.

Bir paket servis poşeti alıp Cade'e uzatıyor. "Al bakalım. İçinde Jaxson için de bir şeyler var." "Neden ona veriyorsun ki?" Sawyer küstahça sorar. "Çünkü sana veririm hepsini yiyeceksin ve paylaşmayacaksın."

Yine homurdanıyor. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık, Cupcake. Sen benim kadınımsın, dolayısıyla bunlar da benim turtalarım. İstemezsem paylaşmak zorunda değilim." Hem Ruth Jean hem de ben onun cevabına kıkırdıyoruz. Grace başını sallıyor ama dudaklarına yerleşen küçük gülümsemeyi gizleyemiyor. Adamın yanağını öpmek için eğiliyor ama onun yerine adam onu tutuyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor. Çok tatlı olduklarını itiraf etmeliyim.

Cade'e baktığımda onun beni izlediğini görüyorum ve ela gözlerindeki sert bakış yüzümdeki gülümsemeyi siliyor ve kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesiyor. Bu çok iyi hatırladığım ve rüyalarımda sık sık gördüğüm bir bakış - iyi olanlarda, kâbuslarımda değil. Birbirimize bakarken aramızdan bir şey geçiyor ve eminim herkes bunu hissediyor çünkü tüm oda onunla dolup taşıyor.

Sawyer koluna yumruk atıyor. "Hadi dostum, dövüşçüler gelmeden geri dönmeliyiz."

Sawyer Ruth Jean'e veda ederken bir saniye daha beni izliyor, sonra uzanıp parmak eklemiyle çenemin yan tarafına dokunduğunda beni şok ediyor. Kalbim küt küt atıyor ve vücudum onun basit dokunuşuyla canlanıyor. Umutsuzca elinin sıcaklığına doğru eğilme isteği duyuyorum, ama az önce ne yaptığını fark etmiş gibi çok hızlı bir şekilde elini çekiyor. "Görüşürüz, Red."

"Hoşça kal," diye fısıldıyorum, kelimeleri oluşturmakta zorlanıyorum.

Ruth Jean'e bakarak başını sallar ve sonra Sawyer'la birlikte ortadan kaybolurlar.

Sersemlemiş bir halde oturuyorum ve elimi az önce parmak ekleminin sıyırdığı yere koyuyorum, hâlâ dokunuşunun sıcaklığını hissediyorum. Grace'in hüzünlü bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ediyorum. Ben de ona karşılık veriyorum ve dikkatimi Ruth Jean'e çeviriyorum. "Evet, kızım, hazır mısın? Kiliseye geri dönmeliyiz. Christopher neredeyse bitirmiş olmalı."

Başını sallayarak ayağa kalkar ve Grace'e döner. "Lezzetli turta için tekrar teşekkür ederim, Bayan Gwace. Şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi."

Bu küçük kızın ne kadar tatlı olduğunu görünce gülümsemelerimiz daha da samimi bir hal alıyor. "Bir şey değil Ruth Jean. Umarım bir ara beni tekrar görmeye gelersin."

"Emin olabilirsin," diye mutlu bir şekilde yanıtlıyor.

Grace'e bir kez daha ödeme yapmayı teklif ediyorum ama o reddediyor ve bana sıcak bir şekilde sarılıyor. Bir dahaki gelişimde ona bahşiş için fazladan para bırakmaya karar veriyorum.

Vedalaştıktan sonra Ruth Jean ve ben rahat bir sessizlik içinde kiliseye doğru yürümeye başladık.

konuşması uzun sürmüyor. Elleriyle büyük, dramatik bir jest yaparak, "Bu adamlar çok büyüktü," diyor. "Özellikle de dövme olan, o kadar da iyi görünmüyor."

Gülümsüyorum, "Cade sadece sessizdir. Onu tanıdığınızda size ısınıyor."

"Onu nereden tanıyorsun?"

Meraklı yüzüne bakıyorum ve ona gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Onunla birkaç yıl önce kilisemle birlikte bir görev gezisindeyken tanıştım. O da kendi görevi için oradaydı. O ve Sawyer, ikisi de Navy SEAL'dı. Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Başını sallıyor. "Askerin ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, insanları ve Amewica'yı kurtarmaya yardım eden iyi adamlara huşu duyuyorlar."

"Bu doğru. Navy SEAL'lar biraz farklı eğitilmeleri ve farklı görevler yapmaları dışında birbirlerine çok benzerler. O... o benim hayatımı bazı çok kötü adamlardan kurtardı."

"Öyle mi?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Evet, o yaptı. Sawyer ve bir başka arkadaşları Jaxson ile birlikte... Grace'in bahsettiği kişi oydu."

"Yani o iyi bir adam den?" Başımı sallıyorum ve ne kadar iyi olduğunu düşünerek kalın kalın yutkunuyorum. "Şey, o gerçekten çok iyi."

Ona hüzünle gülümsüyorum, "Ruth Jean, o tanıdığım en güçlü adam." Kalbimdeki ağırlık yüz ifademden anlaşılıyor olmalı ki elime uzanıp onu sıkıyor. Tüm bu jest boğazımın duygularla yanmasına neden oldu.

"Twistiphwor tanıdığım en sünepe adam. Benim dışımda kimseyi ıslatmaz, babamı bile."

İçimdeki alarm çığlıklarıyla üzüntümden çabucak sıyrılıyorum. Tam onu daha fazla sorgulamak üzereydim ki, benden önce merdivenlerden çıkıp kiliseye girdi. Peşinden gidiyorum ve Christopher'ın temizlik yaptığını görüyorum. Alissa'yı izlediğini de fark ettim. Ailesi kilisenin üyesi olan ve gençlik grubuma katılmasını umduğum on beş yaşındaki kız. Dış görünüşü kadar içi de çok güzel.

Ruth Jean, Christopher'ın arkasından koşar ve üzerine atlar. Arkasını dönerek onu kucağına alır ve kollarını boynuna dolar. Alissa'nın dönüp onu izlediğini fark etmiyor. Birden aklıma bir fikir gelince kendi kendime gülümsüyorum...

"Selam, abla. Eğlendin mi?"

"Evet, en iyisiydi. Gwace çok iyi biri ve turtası da çok lezzetli. Sonra o büyük adamlarla karşılaştık, biri biraz ürkekti ama Faif onun iyi biri olduğunu söyledi. Uzun zaman önce karısını kötü adamlardan kurtarmış." Christopher gözlerinde sorularla bana bakıyor ama hiçbir şey sormuyor. Bu iyi bir şey çünkü şu anda bu konu hakkında konuşamayacak kadar kötü hissediyorum.

"Dinle," dedi sessizce, bana yaklaşıp, "şu anda üzerimde hiç para yok, ama pastanın fiyatı ne kadarsa sana geri ödeyeceğim..."

"Hayır, hayır. Bunu hiç beklemiyordum ve bunun bir önemi yok çünkü arkadaşım Grace bunu bize hediye etti."

Ruth Jean onaylamak için başını sallayana kadar gözleri bana inanmayarak şüpheyle kısıldı. "Pekâlâ, onu aldığınız için çok teşekkürler. Teşekkür edebilir misin, Ruth Jean?"

Çantasını almak için onu yere bıraktı. Koşarak yanıma geliyor ve kollarını belime doluyor. "Çok teşekkürler Faif. Artık arkadaş olduğumuza gerçekten çok sevindim."

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve sırtını sıkıyorum. "Ben de, Ruth Jean. İstedğin zaman gelebilirsin."

kardeşim her zaman. Sana tekrar eşlik etmek isterim." Eğilip onu bırakmadan önce başına bir öpücük konduruyorum. Christopher beni izliyor ve her zamanki gibi ne düşündüğünü söylemek zor.

"Sizi eve bırakabilir miyim?"

Hemen başını sallar. "Hayır, biz iyiyiz. Ama yine de teşekkürler."

Bu fikri zorlamak istiyorum. Özellikle de Ruth Jean'in az önce söylediklerinden sonra. Nerede yaşadıklarını görmek ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum ama yüz ifadesinden bunun bir faydası olmayacağını biliyorum. "Pekala o zaman, sanırım yakında görüşürüz."

Başını sallayarak Ruth Jean'in elini tutar ve kapıya doğru yönelir, ancak Alissa'ya bir kez daha bakmadan önce değil.

Onu dışarı kadar takip ettikten sonra eğilip fısıldıyorum, "Adı Alissa."

Gözleri kısılmadan önce şaşkınlıkla bana bakıyor. "Yani? Umurumda değil." Gülümsememi bastırıyorum ve omuz silkiyorum, "Sadece bilmek isteyebileceğini düşündüm." Karamsar bir şekilde homurdanıyor. "Evet, ama ben istemiyorum."

"Tamam," diye kolayca cevap veriyorum ama ona inanmadığımı biliyor. Başını sallayarak merdivenlerden inmeye başlıyor, sonra Ruth Jean'in sırtına atlayabilmesi için diz çöküyor. Kaba, sert görünümlü çocuğun kız kardeşine karşı bu kadar nazik olduğunu görünce kalbim kabarıyor. Bana Cade'i daha çok hatırlatıyor. Dışı sert ama içi yumuşak. Kiliseye doğru yürümek için dönmeden önce usulca "Hoşça kal Christopher," diyorum.

Başını sallıyor ve Ruth Jean onlar gitmeden önce bana son bir kez gülümsüyor.

Onların gitmesine izin verdiğim için içimde oluşan ani panik duygusuna engel olamıyorum, çünkü ev hayatlarında bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum. Neler olup bittiğini öğrenmeye ve elimden geldiğince yardım etmeye karar veriyorum. Çünkü elimden bir şey gelirse başka bir çocuğun daha mahvolmasına seyirci kalmayacağım. Bir daha asla.

BÖLÜM 10

Cade

Birkaç sabah sonra, temiz hava almak için koşmak üzere parka gitmeye karar verdim. Her zamankinden biraz daha erken çıkmaya özen gösterdim, parkurun çoğunu kendime ayırmayı umuyordum ama tabii ki şansım yaver gitti, biri çoktan buradaydı. Peki bu biri kim olabilir? Uyanıkken her düşünceme musallat olan o lanet kız. Aniden duruyorum ve kalbim onu tekrar görme beklentisiyle hızlanıyor. Verdiğim tepki yüzünden anında kendimi yumruklamak istiyorum.

Ayakkabılarını bağladıktan sonra ayağa kalkıyor ve kulaklıklarını kulaklarına takıyor. Antrenman şortu ve atletinin en iyi şekilde sardığı küçük, kıvrak vücuduna bakıyorum, sonra gördüğüm manzara karşısında seğirdiği için sikime lanet ediyorum.

Bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi arkasını dönüyor ve bakışları benimkileri buluyor. Şımarık bir gülümseme takınmadan önce gözlerinde şaşkınlık parlıyor. "Önce fırın, şimdi de burası mı? Daha iyisini bilmesem Walker, beni takip ettiğini düşünürdüm."

Zeki ağzı yarı kalkık sikimi acı verici bir şekilde sertleştiriyor. Bakışlarımı ona dikiyorum ve fark etmemesini umarak homurdanıyorum. "Buraya ilk ben taşındım, unuttun mu Red?" Onun yanıtı ise eğlenen bir gülümsemeyle beni izlemek oluyor. "Koştuğunu bilmiyordum?"

Gülümsemesi kayboluyor. "Irak'tan sonra yapmaya başladım, iyileşme sürecimin büyük bir parçası oldu," diye itiraf ediyor usulca. Ne tür bir iyileşme sürecinden geçmek zorunda kaldığını düşününce göğsüm sıkışıyor.

Eşeklik ettiğim için özür dilememe fırsat kalmadan boyu uzadı ve küstah gülümsemesi geri geldi. "Kendimi söylemem gerekirse, aslında oldukça hızlı oldum. Bakalım sen de ayak uydurabilecek misin... Tabii buna hazır değilsen?" Bana cevap verme şansı bile vermiyor; ukalaca alay ağzından çıkar çıkmaz çekip gidiyor. Konu bu boka geldiğinde yanlış kişiye meydan okuyor. Ona yetişmeden önce birkaç saniye zafer kazanmasına izin veriyorum. Yavaşlayarak kendimi tam önünde tutuyorum ve arkama bakıyorum. Gülümsüyor, meydan okumamı kabul ediyor ve hızlanıyor. Hızlı olduğunu kabul etmek zorundayım ama benim hızıma yaklaşıyor. Hızımı koruyorum ve her zaman onun hemen önünde olduğumdan emin oluyorum, onu yemliyorum.

"Kendini fazla beğenme Walker. Bacaklarım seninkilerden çok daha kısa, bu da senden daha çok çalıştığım anlamına geliyor." Arkama dönüp baktığımda kaşlarımı eğlenerek çattım, bu da onun tekrar hızlanmasına neden oldu. Çok ısrarcı olduğu kesin.

Kendini zorlamaya devam ettikçe ve beni geçmeye çalıştıkça nefes alışları ağırlaşıyor. Cildini kaplayan ve ona parıltılı bir etki veren hafif ter parıltısını fark ediyorum ve bu bana onu böyle gösterdiğim başka bir zamanı hatırlatıyor, ama o bundan çok daha eğlenceliydi. Tanrım, biriyle yatmam lazım. Keşke aletim başkası için de çalışsa ama onu görünce...

Birkaç dakika sonra "Ayakkabının bağı çözülmüş," diye soluk soluğa bağırıyor. Homurdanıyorum. O kadar aptal olduğumu düşünmesine imkan yok. Acınası çabasına kanmadığımda, kendini daha da zorluyor ve omzumu itiyor, beni bocalatmaya çalışıyor ama kıpırdamıyorum. Gülüyor, kendini çok komik buluyor ve bu güzel sesin bende yarattığı etkiyi inkar

edemiyorum.

Kısa süre sonra ölecekmiş gibi nefes nefese kalmaya başladı, ben de ona acımaya karar verdim.
Yavaşlıyorum.

Yanında duruyorum. "Seni kaldırıp hayata döndürmek zorunda kalmadan önce biraz dinlen Red."

"Şey, bu şekilde ifade ettiğinizde..." Aniden durdu, dramatik bir şekilde yere düştü ve yemyeşil çimlerin üzerine uzandı. Duruyorum ve etkilenmeden ona bakıyorum, onu komik bulmuyorum. Tamam, belki biraz komik ama bunu bilmesine asla izin vermeyeceğim.

Onu kurtarmaya gelmeyeceğimi anladığında ayağa kalkıyor ve dirseklerinin üzerine yaslanıyor. Nefes almak için çırpınırken mükemmel göğüslerinin nasıl yükselip alçaldığını fark etmemeye çalışıyorum. "Merhaba, beni canlandırmayacak mısın, yoksa sadece dalga mı geçiyordun?"

Onun küstah ağzı karşısında sikim acıyla zonkluyor ve ellerimi yumruk yapıp yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi öpmemek için kendimi zor tutuyorum. "Dikkatli ol Faith. Ateşle oynuyorsun."

Gülümsemesi duraksıyor ve gözlerinde benimkiyle eşleştiğini bildiğim bir sıcaklık tutuşuyor. "Belki de ateşi seviyorumdur." Kahretsin, beni öldürecek. Ona ters ters bakıyorum ve kendimi patlamaya yakın hissediyorum. Gözlerini deviriyor ve ayağa kalkıyor. "Pekâlâ, sakın ol Bay Çok Ciddi." Bana doğru yürümeye başladığında irkildi ve bileğini tuttu. "Ah, kahretsin."

Hemen geldim. "Ne oldu?"

Ona ulaşır ulaşmaz, lanet bir roket gibi havalanıyor. "Enayi!" diye bağılıyor, kıcıyla gülerek.

Başımı öne eğiyorum ve bu saçmalığa kanacak kadar aptal olduğum için kendimi tokatlamak istiyorum. Kıcıımı kaldırıp geri dönmeye başlamadan önce onun neredeyse başlangıç noktamıza kadar koşmasını izliyorum.

Ona ulaştığımda kendini beğenmiş bir gülümseme takınıyor. "Ben kazandım. Dostum, çok yavaşsın." Ona ters ters bakıyorum, bu da onu güldürüyor. "Kabul etmelisin Walker, bu iyiydi."

"Seni aldatan biri olarak düşünmemiştim."

Omuz silkiyor. "Bir kızın yapması gerekeni yapması gerekir."

Homurdanıyorum ve onunla birlikte esnemeye başlıyorum, bir yandan da değerli kontrolümü kaybetmeye yakın olduğumu bildiğimden iyi bir mesafeyi koruduğumdan emin oluyorum. Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir yöntem ve her zaman çok işe yaradı, seksi, yeşil gözlü kızıl saçlı köylü kızları hariç...

"Görünüşe göre kötü geçen sabahım iyiye dönmek üzere," diye gürlüyor derinden gelen bir ses. Sol tarafa baktığımda, tuhaf bir şekilde tanıdık gelen, tiki bir dangalağın koşarak yanıma geldiğini görüyorum. Red'e bakışlarına bakılırsa, onu kıcının üstüne devirmek istiyorum.

Faith ona kibarca gülümsüyor, ama gözlerini aydınlatan ince endişeyi kaçırmıyorum. "Merhaba, Dr. Carson."

Evet, Sawyer ve Jaxson'ın sürekli şikayet ettiği Dr. Sikik Sissy. Onu bir yerden tanıdığımı biliyordum.

"Bana Blake de, unuttun mu?" diye çapkın bir göz kırpmayla cevap veriyor.

Ne ezik ama. Kendimi soğukkanlı tutmaya çalışıyorum ve sanki bu orospu çocuğunun kıcına tekmeyi basmak istemiyormuşum gibi gerinmeye devam ediyorum.

Faith başını sallar. "Doğru. Blake."

"Görünüşe göre biraz geç kaldım. Çok yazık, sonunda sana teklif ettiğim randevuya çıkabilirdik."

Kıskanç bir öfke içimi öfkeyle doldurmaya başladığında geriliyorum. Faith bana bakıyor ve duygularım yüz ifademden anlaşılıyor olmalı çünkü o ahmağa dönmeden önce bana bilmiş bir gülümseme veriyor.

"Evet. Bu çok kötü," diye cevap veriyor biraz fazla tatlı bir şekilde.
Göt herifin gözlerinde umutlu bir ışık yanıp sönüyor. "Cuma akşamı yedide çıkıyorum. Seni alabilirim.

akşam yemeğini geç yiyebiliriz?" Lanet olsun, onu mahvedeceğim.

Faith bana eğlenen bir gülümsemeyle bakıyor ve ben de ona bir bakış atarak beni zorlarsa ne olacağını tam olarak bilmesini sağlıyorum. Böyle hissetmeye hakkım olmadığını biliyorum ama bunu kontrol edemiyorum. Tıpkı bu hatunun etrafındaki hiçbir şeyi kontrol edemediğim gibi.

Gülümsemesini engellemeye çalışırken alt dudağını ısırıyor ve Doktor'a dönüyor. "Üzgünüm Blake, ama aslında zaten planlarım var."

Kiminle? Muhtemelen Katelyn'le. Öyle olmalı. Başka kimseyi tanımıyor, değil mi?

"Belki başka zaman o zaman," diyor kaybeden, hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak gülümseyerek. "Belki," diye kayıtsızca başını sallıyor. "Gitsem iyi olacak. Bugün kiliseye yardım edeceğim."

Arkadaşlarımla öğle yemeği yemeden önce. Kendinize iyi bakın, Dr. Blake." Sonra daha samimi bir gülümsemeyle bana baktı. "Eminim seni buralarda göreceğim, Cade Walker."

Kız parktan koşarak çıkarken, göt herif aptal bir gülümsemeyle bana döndü ve yüzümdeki ifadeyi görünce hemen kayboldu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Sen de mi? Neden buraya ne zaman yeni biri gelse, siz pisliklerden birine ait oluyor?" Bu seferlik pislik yorumunun ağzımdan kaçmasına izin vermeye karar veriyorum.

Ben cevap vermeyince tekrar konuştu. "Bekle bir saniye, o senin mi?" Ben sessiz kalırken gülümsüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. "İyi olan kazansın."

Tam koşarak uzaklaşmaya başlamıştı ki onu gömleğinin arkasından tutup yanıma çektim.

"Hey. Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bırak beni, dostum."

Gömleğini sıkıca kavriyorum ve bu sık kafalının boğazını sıkmamak için kendimi zor tutuyorum. "Aslında, göt herif. Kimse onu kazanamayacak çünkü o lanet olası bir oyuncak değil. O yüzden şöyle olacak. Ondan uzak duracaksın yoksa o lanet suratını dağıtırım. Anladın mı?" Onu bir hamleyle bırakıyorum ve cevap beklemiyorum çünkü bir daha ağzından cahilce bir şey çıkarsa kıcına tekme basacağımı biliyorum.

Spor salonuna geri koşarken, kararlılığımın düşündüğümünden daha fazla kaydığını fark ediyorum, özellikle de bu kısa sürede. Ondan uzak durmanın en iyisi olduğunu düşünmemin tüm nedenleri önemsizleşmeye başlıyor ve bu beni dehşete düşürüyor, çünkü kararlılığım azalırsa ve o da buna izin verirse, bu ikimizi de yok edebilir.

BÖLÜM 11

İnanç

O günün ilerleyen saatlerinde Grace'in pastanesinde oturmuş Katelyn, Julia ve Grace ile öğle yemeği yiyorum. Düşüncelerimi Cade'e değil de konuşmamıza odaklamaya çalışıyorum. Ama bu sabah parktan ayrıldığımdan beri onu düşünmeden edemiyorum.

"Pekâlâ kızım, konuş bizimle," diyor Katelyn, bir kolunu bana dolayarak. "Seni rahatsız eden ne?"

Duygularımı çok iyi saklayamadığımı fark ettiğimde kendimi kötü hissediyorum. Öğle yemeğimizi mahvetmek istemediğim için yalan söylemeyi ve hiçbir şey söylememeyi düşünüyorum ama hepsinin yüzündeki ifadeden daha iyi anlayacaklardır. Bu konuşmayı er ya da geç Grace ve Julia ile yapmam gerektiğini de biliyorum. "Bu sabah parkta Cade'e rastladım," diye itiraf ediyorum yumuşakça.

"Ne yaptı o?" Katelyn öfkeyle soruyor, Cade'in kafasını koparmaya hazır görünüyor.

"Yok bir şey," diye rahatlatmaya çalışıyorum. "Aslında birlikte koşturmacaya başladık ve... güzeldi." *Gerçekten güzeldi ve bu bana onu ne kadar özlediğimi ve onu hâlâ ne kadar önemsemiş olduğumu hatırlattı.* Ama bu kısmı kendime saklamaya karar verdim. "Sanırım bunca zamandan sonra onu tekrar gördüğüm için hala kendimi kötü hissediyorum."

Julia uzanıp nazikçe elime dokunuyor. "Sadece biraz zaman alacak. Hepiniz için büyük bir şok oldu ama daha kolay olacağından hiç şüphem yok."

Hem o hem de Grace bana anlayışla gülümsüyorlar ve ben de söylenmesi gerekeni söylemek için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorum. "Size bir özür borçluymuşum gibi hissediyorum." İkisi de şaşkınlıkla geri çekildi.

"Ne? Neden böyle bir şey düşündün ki?" Grace şok olmuş bir şekilde sorar.

"Sawyer ve Jaxson'ın beni kurtarmak için yaptıkları için," diye fısıldıyorum. Katelyn rahatlatmak için elini masanın altından bacağıma koyuyor ve ben de uzun zamandır hissettiğim suçluluk duygusunu dizginlemek için gerçekten çok uğraşıyorum, bunu olduğundan daha zor hale getirmek istemiyorum.

"Ah, Faith, hayır," diyor Julia, sesi benimki kadar sert çıkıyor. "Seni hiç suçlamıyoruz. Dinle, hâlâ ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Jaxson bana çok az şey anlattı ama yeterince şey biliyorum. Olanlar karşısında hepiniz için yüreğim parçalanıyor ve bunu söylemek benim için ne kadar zor olsa da, Jaxson'ın yanınızda olmasına çok sevindim. Çünkü eğer hiçbiri orada olmasaydı, Anna'yı da kurtaramayacaklardı. Ve Tanrı bilir şimdi ikiniz de nerede olurdunuz."

Son iki yıldır sık sık merak ettiğim genç kızın adını duyunca şaşkınlıkla irkiliyorum. "Anna'yı gördün mü?"

Julia gözleri yaşararak içtenlikle gülümsüyor. "Evet. Bizi sık sık ziyaret ediyor ve hepimizin hayatının büyük bir parçası haline geldi. Harika gidiyor ve çok değer verdiği bir erkek arkadaşı bile var."

Kendimi daha fazla tutamayarak yüzümü kapatıyorum ve ellerimin içine hıçkırarak ağlıyorum. Genç kızın yaşadıkları için üzülüyorum ama aynı zamanda iyi olduğunu duyunca rahatlıyorum.

Hemen etrafımda sıcak, rahatlatıcı kollar ve nazik güvenceler hissediyorum. Daha fazla olay çıkarmak istemediğim için çabucak soğukkanlılığımı topluyorum. Kafamı kaldırdığımda, hepsinin gözlerinde yaşlarla etrafımda toplandığını görüyorum.

"Tanrım, çok özür dilerim," diye özür dileyerek ıslak yanaklarımı siliyorum. "İyi olduğunu duyduğuma çok sevindim. Onu sık sık merak etmişimdir."

"Üzülme, Faith. Bu tamamen anlaşılabilir bir durum," diyor Grace yumuşak bir sesle. "Julia'nın söylediklerine hemen bir şey eklemek istiyorum. Sawyer da bana pek bir şey anlatmadı ama bana söylediği tek şey, eğer bu kararı yeniden vermek ve size yardım etmek için yaptıklarını yeniden yapmak zorunda kalsaydı, bunu gözünü kırpmadan yeniden yapacağını söyledi. Kimse sizi suçlamıyor, bu yüzden lütfen kendinizi suçlamayın."

Keşke ona yapmayacağımı söyleyebilsem ama bu zor ve üzerinde çalıştığım bir şey. Kimsenin beni suçlamamasına gelince... bundan pek emin değilim. Kimse Cade adına konuşamaz. Yine de benden uzak durmasının nedeni bu mu yoksa bana olanlarla başa çıkamıyor mu hala emin değilim. Bu sabahki koşumuzdan sonra ne düşündüğü ve ne hissettiği konusunda kafam daha da karıştı. Bugün bana gözlerinde nefesimi kesecek kadar büyük bir sıcaklıkla baktığına yemin edebileceğim zamanlar oldu. Ve Blake'i kıskanıyor gibi görünmesi... Ya da belki de sadece görmek istediğim buydu.

"Selam kızlar. Geciktiğim için üzgünüm," diyen Kayla fırına hızla girerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Yapmak zorundaydım..." Hepimizin gözyaşları içinde birbirimize sarıldığımızı görünce aniden durdu. "Uh... geri geleyim mi?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Gel otur. Kusura bakma, sadece dertleşiyorduk ve kızlar da beni teselli ediyordu."

Grace ve Julia'nın arasına oturur. "Çünkü Julia ve bizim küçük Grace," diyor mırıldanarak ve Grace'in yanaklarını sıkarak, "duygusallaşmayı çok seviyorlar."

Grace gülerek onun elini tokatlıyor, sonra eğilip Kayla'yı yanağından öpüyor. "Özellikle de seninle." Kayla gözlerini deviriyor ama duygulandığı belli oluyor. Bu kızlar gerçekten harika ve Katelyn'in buraya taşındığından beri böyle harika arkadaşlara sahip olmasına sevindim.

"Her neyse, içeri girerken de söylediğim gibi, geciktiğim için özür dilerim, Coop için karakola bir şey bırakmam gerekiyordu. Adam da her zamanki gibi seksi görünmek zorundaydı, ben de gitmeden önce kışına saldırmak zorunda kaldım." Kayla'nın memnun sırtışına hepimiz gülüyoruz ve itiraf etmeliyim ki Cooper kesinlikle çok yakışıklı. Bütün erkekler öyle.

Yemeğe devam ediyoruz ve bir daha Cade ya da Irak hakkında konuşmuyoruz. Kayla'nın yaklaşan düğününün ayrıntılarını konuşuyoruz ve herkes beni de dahil ettiğinden emin oluyor. Katelyn'in bakışlarının ağırlığını hissederek döndüğümde yumuşak bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum. Masanın altından uzanıp elimi tutuyor ve nazikçe sıkıyor. Ben de ona gülümsüyorum ve hepimiz Kayla'nın esprili yorumlarına gülerken, beşimizin çok iyi arkadaş olacağımızı fark ediyorum.

*

O gece, annemin telefonunu kapattıktan sonra, yatmak için hazırlanmak üzere üst kata çıkmak üzereydim ki kapım çalındı. Mutfaktaki saate bakıyorum ve bu saatte kimin geleceğini merak ediyorum. Yanına gidip gözetleme deliğinden baktığımda Sawyer olduğunu görüyorum. *Bu da ne böyle?* Hemen kapının kilidini açtım ve kapıyı açtım.

"Sawyer, merhaba," diye şaşkınlıkla selamlıyorum.

"Hey, Country. Umarım çok geç değildir."

"Hayır, hiç de değil," diye yalan söylüyorum, kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Sanırım saat o kadar da geç değil; muhtemelen yirmi dört yaşında olup da dokuz buçukta yatan tek kişi benim.

"Grace'i almaya gitmeden önce seninle birkaç dakika konuşabileceğimi umuyordum.

Fırın."

"Ah, tabii." Hırkamı üzerime sarıyorum ve verandaya çıkıyorum, bu kadar güzel bir gece olduğu için burada konuşmaya karar veriyorum. "Sana içecek bir şey getireyim mi? Su ya da meyve suyu?" Kulağa ne kadar tuhaf geldiğini düşününce gülümsüyorum. "Üzgünüm, henüz içki dükkanına gitmedim."

O da sırtıyor. "Sorun değil. Ve hayır, ben iyiyim."

Başımı sallıyorum ve başlamasını beklerken ortalık rahatsız edici bir şekilde sessizleşiyor. Derin bir nefes alarak parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve ben söyleyecekleri için gerilmeye başlıyorum. "Grace bana bugün öğle yemeğindeki konuşmanızdan bahsetti."

"Oh," diyorum başka nasıl cevap vereceğimi bilemeden.

Onunla bu konuyu konuştuğum için üzülüp üzülmeydiğini merak ediyorum ama ben sormadan ya da özür dilemeden devam ediyor. "Bak, bunun hakkında konuşmanın kolay olmadığını biliyorum ve muhtemelen seni görmek için daha erken gelmeliydim, ama..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken sözlerini yarıda kesiyor. "Sadece seni suçlamadığımı bilmeni istiyorum. Olan her şey senin suçun değildi."

Kalbim hemen suçluluk duygusuyla kabarıyor. "Bunu söylediğin için minnettarım ama hepimiz biliyoruz ki peşimden gelmeseydiniz yaralanmayacaktınız."

"Belki, belki de değil." Omuz silkiyor, "kim bilir gidip yapmamız gereken bir sonraki görevde neler olacaktı. Bu bizim işimizin bir parçasıydı; asla bilmeden girdik ama her zaman canlı çıkmak için cehennem gibi savaştık. Bu görevin farkı, kendi başımıza seçtiğimiz bir görev olması ve asla pişman olmayacağımız bir karar olması."

Samimi bakışlarına bakıyorum ve cevabını duymaktan korktuğum tek soruyu soruyorum. "Hiçbirinizin pişman olmadığından bu kadar emin misiniz?"

Boğazım yanmaya başlıyor ve patlamak üzere olan duygularımı zapt etmek için mücadele ederken gözlerim yaşıyor. Sawyer başını eğiyor ve şaşkınlıkla beni izliyor. "Evet, öyleyim. Neden? Kimin pişman olduğunu sanıyorsun?"

Cevap vermiyorum ama cevabı gözlerimde görebildiğini biliyorum. Başını sallıyor, "Faith, hayır, yok."

Buna inanmayı çok istiyorum ama... "Hastaneye nakledildikten sonra beni görmeyi reddetti. Sonrasında gözlerimin içine bile bakmadı, Sawyer." Acımı bastırmaya çalışırken nefesim kesiliyor. "Eğer bu değilse, o zaman bana ne yaptıklarını bildiği için bana bakmaya dayanamadığı içindir ve hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim." Durduramadığım için son sözlerim küçük bir hıçkırıkta boğuluyor.

"Kahretsin!" diye öfkeyle küfrediyor, sonra beni kendine çekip kucaklayarak şaşırtıyor. Şaşkın bir dakikanın ardından, ne kadar üzgün olduğumu bilmesini isteyerek kucaklamasına karşılık veriyorum. "Bunların hiçbirisi değil, sana söz veriyorum."

Yanıt vermeyince geri çekilip omuzlarımdan tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Beni dinle. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Çok kötü şeyler yaşadı ve bu onu mahvetti."

"Kız kardeşini biliyorum," diye fısıldıyorum üzüntüyle, yanaklarımı sıvazlayarak. Şok içinde geri çekiliyor. "Mia'yı biliyor musun?"

"Evet," diye başımı salladım, "çok değil, ama Irak'ta birlikte olduğumuz bir gece bana ondan bahsetti. Bana bir bakanın ona zarar verdiğini söyledi." O geceyi ve Cade'in yüz ifadesindeki acıyı

hatırlamak beni yeniden hüngür hüngür ağlatmaya yetiyor ama bir saniye önce onun önünde kendimi kaybettiğim için yeterince utandığımdan kendimi tutmayı başarıyorum.

Sawyer bir süre şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Vay anasını. Sana söylediğine inanamıyorum."

"Bunu kastettiğini sanmıyorum. Ne yazık ki, bu büyük bir tartışmaya dönüştü. Belli ki benim Tanrı ve babamın papaz olması konusundaki düşüncelerim onunkilerden farklı."

"Kız kardeşini öldüren bir papaz değildi."

"Ne?" Şok içinde, "Ama o..." dedim.

"Annesinin birlikte yaşadığı hasta herifin tekiydi. Adam çok eşli bir komün işletiyordu ve Tanrı'nın peygamberlerinden biri olduğuna yemin ediyordu."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, başka kelime bulamıyorum.

"Kendine papaz diyordu ama ikimiz de biliyoruz ki gerçek bir din adamı böyle bir şey yapmaz. Ama bu Cade'i asla ikna edemeyeceğin bir şey; inan bana denedim. Ben de bunu söylüyorum, Country. Kafadan çatlak; onun mantığı bizimkinden farklı. Onun yaptığı aptalca şeyleri ciddiye alamazsın."

"Mantığının farklı olduğunu biliyorum ama o iyi bir insan," diye fısıldıyorum içtenlikle, onu savunma ihtiyacı hissederek.

Sawyer sırtıarak bana bakıyor. "Bunu bana söylemene gerek yok. O tanıdığım en berbat adam." İkimiz de kıkırdıyoruz, sonra saatine bakıyor. "Gidip Grace'i almam lazım." Gülümseyerek başımı sallıyorum. Kolunu omzuma atıyor ve beni kapıya kadar geçiriyor. "Dayan, Country. İçimde hepimiz için taşların yerine oturmaya başlayacağına dair bir his var."

Beni son bir kez sıkarak merdivenlerden aşağı iniyor. "Sawyer!" Durdu ve bana döndü. "Teşekkür ederim. Sadece bu gece buraya gelip bunu söylemek için değil, aynı zamanda hayatımı kurtarmaya yardım ettiğiniz için. Hiçbirinize borcumu asla ödeyemeyeceğim."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Buna gerek yok. Dediğim gibi, bu asla pişman olmayacağımız bir seçim yaptık." Gözlerimi yeniden yaşlar yakarken gülümsemesine karşılık veriyorum. Bana küçük bir el sallayarak kamyonetine biniyor ve yola çıkıyor.

Eve giriyorum, kapıyı kilitliyorum ve biri hariç tüm ışıkları kapatıyorum, sonra da yatağa giriyorum. Loş odamda uzanırken Sawyer'ın bu gece bana anlattığı her şeyi düşünüyorum.

Bunca zaman yanılmış olabilir miydim? Benden uzak durmasının nedeni düşündüğüm nedenlerden hiçbiri değil miydi? Ama eğer bu değilse, o zaman neden? Yorgun bir nefes vererek gözlerimi kapatıyorum, aniden bitkin hissediyorum. Umarım bir gün ona soracak kadar güçlü olurum.

BÖLÜM 12

Cade

Onu gördükten sonra kâbusların geri gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordum ve bu gece tüm kâbusların anası olmalıydı: kaçtığımız gece.

Hücremiz, karanlık, rutubetli beton koridorda bize doğru yürüyen ağır botların sesiyle doluyor, hava yaklaşan ölümün kokusunu taşıyor. Ancak her şey planlandığı gibi giderse bu bizim değil onların ölümü olacak. Çocuğun annesinin önceki ziyareti sayesinde bu lanet yerden canlı çıkabiliriz.

"Beni nereye götürüyorsun?" Bunu duymayı beklememe rağmen, Faith'in dehşete kapılmış sesi göğsümde şiddetli bir ateşin yayılmasına neden oluyor.

Plana sadık kalarak gevşek duruyorum ve zayıf görünüyorum. Ki bu zor değil. O orospu çocuğunun boynunu kırdıktan sonra bana çok kötü davrandılar. Bize uyuşturucu vermeyi kesmelerinin sebebi bu. Yeterince zayıf olduğumuzu düşünüyorlar ama bilmedikleri şey, her zaman içimde sakladığım şey ve bunun hepimizi buradan çıkarmak için ihtiyacım olan gücü bana vereceğini biliyorum.

Hücre kapımızın açılma sesini duyuyorum ve ne kadar başımı eğmeye çalışsam da yapamıyorum. Çünkü hayatımın en uzun haftasından sonra, sonunda onu göreceğim.

Önce iki muhafız içeri giriyor, her ikisinin de yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme var, ellerinde tahta beyzbol sopasına benzeyen ama uçlarında küçük metal çiviler bulunan ve çarptığı her et parçasını parçalayan silahlar taşıyorlar.

Ayrıldıklarında bakışlarım ona takılıyor ve onu görünce keskin bir nefes alıyorum. Biri çocuğun babası olmak üzere iki muhafız tarafından sürüklenerek getiriliyor. Uzun, siyah, ipek bir gecelik giymiş, yüzü korkudan solmuş ve tacizden şişmiş. Açıkta kalan pürüzsüz çıplak teninin her santimi yara bere içinde. Karanlığım yüzeye çıkıyor, sıcak ve hızlı, lanet bir volkan gibi patlamakla tehdit ediyor.

Beni görür görmez, daha önce hiç kimsede görmediğim bir acı kapladı içini, "Aman Tanrım, Cade? Tanrım, hayır." Onu tutan piçlerin elinden kurtulup bana doğru koşuyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Elleri kana bulanmış bedenimde geziniyor ve kollarını boynuma dolamadan önce boğazından acı dolu bir hıçkırık kopuyor. "Tanrım, çok üzgünüm. Çok üzgünüm, Cade!"

Titreyen bedenini karşımda hissetmekten duyduğum acıyı bastırmaya çalışırken göğsüm hızla kabarmaya başlıyor. Burnumu onun hırpalanmış yanağında gezdiriyorum ve ağzımı kulağına götürüyorum, "Hazır ol, Red. Buradan siktir olup gidiyoruz." Bunu sadece onun duyabileceği kadar sessiz söylüyorum.

Arkasına yaslanarak bana bakıyor ve güzel yeşil gözlerine keskin bir acı çarpmadan önce yüz ifadesinde bir farkındalık beliriyor. "Onu öldürdüler," diye hıçkırıyor ve bana çocuk hakkında zaten bildiğim şeyi söylüyor. "Beni kurtarmaya çalıştı ve onu öldürdüler."

Onun ıstırapı beni sanki biri içimi dışıma çıkarıyormuş gibi hissettiriyor. Tam da anlatmak

üzereydim.

her şeyin yoluna gireceğini söyledim ama buna fırsatım olmadı. Onu buraya sürükleyen orospu çocuklarından biri saçlarından tutup benden uzaklaştırdı.

"AHHHH! Hayır, bırak beni!" Kız tekme atıyor ve kaçmaya çalışarak ona karşı mücadele ediyor. Pislik herif arkasını dönüyor ve ona arkadan vurarak yere düşürüyor.

Öfkem yepyeni bir seviyeye çıkıyor ve beni duvara bağlayan zincirlere karşı mücadele ederken öfkeli bir kükreme havayı yırtıyor. "Sizi öldüreceğim," diye tehdit ediyorum sıkılmış dişlerimin arasından, "her biriniz öleceksiniz orospu çocukları!"

Sawyer'ın lanetini duyuyorum, sakın olmam için beni uyarıyor ama artık bunu aştım. Çocuğun babası gülmeye başladı. "Öyle mi, Asker?" Yanıma yaklaşıp yüzüme bakıyor, alaycı gülümsemesi ortaya çıkıyor. "Senin için neler hazırladığımı görene kadar sabırsızlanıyorum. Seni mahvedeceğim!"

Ona kendi ölümcül gülümsememi veriyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Zaten kırılmış olan bir şeyi kıramazsın." Faith'in bir hıçkırık daha çıkardığını duyuyorum ve hızla saklamadan önce gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirliyor.

"Biz asker değiliz, seni aptal. Bunu size daha kaç kere söylememiz gerekiyor? Biz N-a-v-y S-e-a-l-s'iz." Evans'ın alayına gözlerimi kapatıyorum, o pisliğin ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Dik durarak ona doğru yürüdüm ve göğsüne bir darbe indirdim. Etinin parçalarının yüzümün yan tarafına çarptığını hissettiğimde Sawyer zar zor bir ses çıkarıyor. "Navy SEALs. Askerler," diye tükürüyor sik kafalı. "Hepsi aynı, hepiniz onurunuzla yaşıyor ve nefes alıyorsunuz. Pekala çocuklar, biz

sözde onurunuzu kırmak için ne gerektiğini göreceksiniz."

Arkasındaki adamlara döner. "Kaldırın onu!" Faith'i dizlerinin üzerine yatırıyorlar ve çocuğun babası ona doğru yürüdüğünde korkum öfkemle karışmaya başlıyor. İnatla ona bakarken gözlerinde meydan okuma öfkesi var.

İçimde şiddetli bir hayranlık yükseliyor, ancak piçin bir sonraki söylediğiyle kısa sürede unutuluyor. "Çok aşık görüldüğün bu adamla biraz eğleneceğiz. Belki ona sana öğrettiğimiz yeni numaralardan bazılarını gösterebilirsin." Doğruldu ve kendini beğenmiş bir gülümsemeye bana baktı. "Asker, birçoğumuzun onu becerdiğini biliyor muydun? Onu yatağa bağladık ve yapmamamız için bize yalvarırken onu becerdik. Sonra onu becerdikten sonra, siklerimizde boğulmak zorunda kaldı."

Tüm o orospu çocukları kahkahalar atarken beyaz bir öfke göğsümü daraltıyor ve damarlarımda hızla dolaşıyor.

"K e n d i n e hakim ol dostum," diye mırıldanıyor Sawyer, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Patlamak üzere olduğumu açıkça söyleyebilmek.

Faith'in utanç içinde başını eğişini ve hıçkırıklarıyla omuzlarının titreyişini izlerken güçlü bir suçluluk duygusu öfkemle karışıyor. Çünkü, bir kez daha, onu durduramadım. Sadece ona değil, aynı zamanda her şeyden çok sevdiğim başka bir küçük kıza da ne olduğunu düşünmek kafamdan geçiyor ve göğsüme çarpan acı acımasız ve kalbimi durduruyor.

Kontrolümü kaybetmemeye çalışarak, bu orospu çocuklarını öldürmek için aklıma gelen tüm farklı yolları düşünüyorum. Her birinin bağırsaklarını deşeceğim ve vücutlarındaki tüm kanı boşaltacağım.

"Akram. Askeri hazırla," diye emrediyor çocuğun babası.

Akram olarak anılan kişi elinde anahtarlarla bana doğru yürüyor. Ona alaycı bir ifadeyle bakarken gözlerindeki korkuyu kaçırmıyorum. Beni duvardan çözüyor, ama bileklerimi önümde zincirli tutarak Faith'e yaklaştırıyor ve beni onun olduğu gibi kuruyor. Ben bakmıyorum

Cnk ağlama sesi başımı dik tutmamı zorlaştırıyor.

Olacaklara karşı kendimi hazırlayamadan, piç kurusu sopayla canıma okumaya başlıyor, sivri uçları sırtımda kalan azıcık eti oyuyor.

"DUR!" Faith'in ęaresiz ęıđlıkları havayı yırtıyor ve bana darbelerden daha fazla acı veriyor. "Tanrım, lütfen ona zarar vermeyi bırak."

Pislik herif sonunda yoruluyor ve ben yönümü bulmaya ęalıřırken daha fazla emrin bağırıldığını duyuyorum. Farkına bile varmadan Jaxson aniden önümde, arkasında bir muhafızla, elleri hâlâ önünde kilitli duruyor. Faith'e baktığında, ęocuđun babasının onun yanındaki tek yeri aldığını görüyorum. Ne oluyor lan? Bayıldım mı?

Jaxson'a "Söyle bana Asker, sen hiç bir kardeşine sırtını döner misin?" diye sorar.

Birbirimize bakarken Jaxson sessiz kalıyor, vuruş zamanının yaklaştığını biliyor. Cevap vermeyince, arkasındaki muhafız sırtına bir darbe indiriyor ve etinin vücudundan fırlayıp dizlerinin üzerine düşmesine neden oluyor. Acısının sesini bastırmak için ęenesini sıkıyor.

Gardiyan onu ayağa kaldırmadan önce "Allah'a cevap ver!" diye emrediyor. şaka yapıyor olmalısın. Kendine Allah mı diyor?

Jaxson başını sallar ve sorusuna "Hayır" diye cevap verir.

Adam gülüyor. "Hayır mı? nndeki bu adamı ldrmeni gerektirecek bir şey yok mu? Ya bu kadını kurtarmak için olsaydı? Onun kadınıını."

Jaxson başını tekrar sallayarak adamın gülümsemesini sağlar. "Göreceğiz bakalım. Hanęeri ona ver!" Muhafız hanęeri eline tutuşturuyor ve zamanımızın gelmek üzere olduğunu bilen bedenimde bir beklenti uğuldamaya başlıyor.

"şimdi fazla heyecanlanma ve kafanı herhangi bir fikirle doldurma." Pislik herif bir bıçak ęekip Faith'in boğazına dayayarak şöyle der. "şimdi ne kadar sadık ve onurlu olduğunu görelim. Bu sözde kırık askerin hayatına son vermeni istiyorum. Eğer yapmazsanız, bu güzel kadını tekrar becereceğiz, ama hepinizin önünde. Ve onun hayatına son vereceğim ana kadar yalvarışını hepinize izlettireceğiz."

"Tanrım, hayır!" Faith hıçkırarak, "Yapma. Lütfen ona zarar vermeyin. Bana ne yapacakları umurumda değil." Bunu söylediğini duymak ve benim için ölebileceğini bilmek zaten işkence gören ruhumun kanamasına neden oluyor. Bunun için ona öfke mi duyayım yoksa onu öpeyim mi bilemiyorum.

"Kapa ęeneni, kaltak!" diğer tarafındaki muhafız ona tekrar ters vuruyor. Bedenim titremeye başlıyor, karanlık benim onu serbest bırakmamı beklemek yerine patlamak üzere.

"Yap şunu!" Jaxson'ın hamlesini yapmasına yetecek kadar kendimi tutmaya ęalıřarak bağırıyorum. "Yap şunu artık! Ne bekliyorsun lan?"

"Hayır! Yapma. Yapma bunu!"

"Sürtük, eğer ęeneni kapatmazsan..." Jaxson'ın hamlesini yaptığı anı biliyordum, gözlerinde parladığını gördüm ve hızlı davrandım. Hanęer elinden çıkıp havadayken, hedefini vuracağını bilerek hareket ettim.

Karanlığım serbest kalıyor ve hatırladığımdan daha güçlü. Tüm gerçekliği görmemi engelliyor ve sahip olduğumu bilmediğim bir gücü besliyor. Zincirlerimi piçin boynuna dolayarak, cop elinden benimkine düşene kadar onu boğuyorum. Boynunu kırarak işini bitirmektense, piç kurusunu içten dışa doğru deşiyorum. Kanı, kadınıımı becerdiğim için benimle alay ettiklerinde hayal ettiğim gibi dklyordun. Bu beni daha iyi hissettirmek yerine öfkemi arttırdı.

Saniyeler sonra Faith'in dehşet dolu çığlığı karanlık dünyamı yarıp geçiyor ve dikkatimi onu sürüklemeye çalışan tek adama çekiyor. Çığlığı daha sonlanmadan onun üzerine atıldım. Son adama yaptığının aynısını ona da yapıyorum, yıldırım hızıyla vücudundaki her şeyi boşaltırken kollarım hiç yorulmuyor. Onunla işim bittiğinde, çocuğun babasının alnının ortasına saplanmış hançerle yerde ölü yattığını görüyorum. Faith'e yaptığı onca şeyden sonra ve çocuğu öldürenin o olduğunu bildiğimden, yeterince acı çekmediğini biliyorum. Hiçbir gerçeklik duygusu olmadan ona doğru ilerliyorum ve sahip olduğu her lanet organın bağırsaklarını deştigimden emin oluyorum, etrafımızdaki duvarlar ve zemin kan gölünden başka bir şey olmuyor.

Adımın haykırıldığını duyuyorum ama hiçbir şey beni tüketmesine izin verdiğim şiddeti kıramıyor. Birinin kolumu tuttuğunu hissettiğimde dönüyorum ve saldırmak üzereyken bir çift dehşete düşmüş yeşil gözle çarpışıyorum.

Faith ellerini korumacı bir şekilde kaldırır. "Dur! Benim. Sadece benim. Onlar öldü," diyor dikkatle, sanki vahşi bir hayvanı dizginlemeye çalışıyormuş gibi. Ama ben daha iyi biliyorum; bu vahşi bir hayvan değil, bir canavar.

Silahu bırakarak, kendini bana doğru attığı anda onu yakalıyorum. Ayaklarını yerden kesip kollarıma aldığımda yüzüme öpücükler kondurmaya başlıyor. Gözyaşları, sadece benim değil, öldürdüklerimin de kanıyla yıkandığım kana karışıyor.

Jaxson, Sawyer'ın kilidini açmayı bitiriyor ve onlar da hemen gereken kişiyi öldürmek için dönüyorlar ama önlerindeki sahnede donup kalıyorlar, sadece birkaç saniye içinde yarattığım karmaşayı görüyorlar.

Faith'in kulağıma haykırdığı kelimeleri anlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Çünkü odaklanabildiğim tek şey Jaxson ve Sawyer'ın az önce yaptığım şey karşısında, gerçekten yapabileceklerim karşısında yüzlerinde oluşan saf şok. Bu bakış çabucak kayboluyor ama sonsuza dek hafızamda yer edecek bir görüntü ve kollarımda tuttuğum bu kadına neden asla sahip olamayacağımı hatırlatıyor.

BÖLÜM 13

İnanç

Spor salonuna yaklaştıkça, kalbim Cade'i tekrar görme beklentisi ve endişesiyle daha fazla çarpmaya başlıyor.

Lütfen orada olsun.

Christopher bana kamu hizmetini tamamladıktan sonra bir iş bulacağını çünkü paraya ihtiyacı olduğunu söylediğinde aklıma hemen spor salonu geldi. Yardım etmek ve biraz para kazanmak için yapabileceği bir şeyler olabileceğini umuyorum. Cade, Sawyer ve Jaxson gibi adamların etrafında olması onun için iyi olur. İşleri her zaman kolay olmamış ama hayatın kötü yanlarıyla başa çıkmayı öğrenmiş adamlar. Christopher'ın canını sıkkan ve onu bu kadar çok kavgaya sürükleyen her neyse onunla başa çıkmasına yardımcı olabileceklerini umuyorum.

Cade'i son gördüğümünden bu yana iki gün geçti ve onu düşünmeden edemiyorum. Sawyer'la konuştuğumdan beri kalbim ona yakın olmak için ağrıyor. Bu hissin tehlikeli olduğunu biliyorum. İki yıldır benden uzak durmasının bir nedeni var ve bunu unutmamam gerekiyor ama artık bunun bir önemi yok gibi görünüyor. Hatta onunla tekrar karşılaşma umuduyla daha fazla dışarı çıkıyorum, ama öyle bir şansım yok.

Spor salonuna vardığımda, kapıdan içeri girmeden önce durup derin bir nefes alıyorum. Sawyer'ı hemen ringin yanında bir dövüşçüyle konuşurken görüyorum.

Gözleri kısa bir süre şaşkınlıkla parladıktan sonra içten bir gülümsemeye bana doğru ilerliyor. "Selam, Country. Seni gördüğüme sevindim."

Ben de kolayca gülümsüyorum, onun dostça selamlaması endişemin bir kısmını hafifletiyor. "Merhaba Sawyer. Cade buralarda mı acaba? Ona sormak istediğim bir şey var."

"Evet. Ofiste adamlarımızdan biriyle dövüşmek için hazırlanıyor."

"Oh, eğer meşgulse geri gelebilirim," diye cevap veriyorum, suçluluk hissederek, işi bölmek istemeyerek. Suçluluk duygumu elinin tersiyle itiyor. "Hayır, sorun değil. Aşağı in, soldaki son kapı."

"Emin misin?" "Evet, eminim. Git hadi."

Beni doğru yöne doğru biraz ittiğinde kıkırdıyorum. "Tamam, teşekkürler."

Sawyer'ın işaret ettiği yere doğru ilerlerken, Jaxson'ın ağırlıkların orada birini fark ettiğini görüyorum. Bana küçük bir el sallıyor, ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum.

Ofise ulaştığımda kapının hafif aralık olduğunu görüyorum. Derin bir nefes daha alarak kapıyı hafifçe tıkladıyorum ve ardından yavaşça iterek açıyorum. Karşılaştığım manzara boğazımdan acı bir nefesin çıkmasına ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. Cade sırtı bana dönük, gömleksiz bir şekilde duruyor ve iki yıl öncesinden kalma korkunç yara izlerini görünce keskin bir acı içimi kesiyor. Anlık ve kalbimi durduran bir acı. Acı sesimi duyunca dönüyor ve panik atağım beni güçlü ve hızlı bir şekilde vuruyor.

"Siktir!" Bana doğru koşuyor, tam dizlerimin bağı çözülürken beni yakalıyor ve kapıya en yakın

kanepeye oturtuyor. Bana bağıırken bulanık bir görüşle onu izliyorum, endişeli gözleri

umutsuzca nefes almaya çalışırken benimkine sıkıyor. Kendimi gerçeklikten kopup geçmişe doğru kayarken hissediyorum. O korkunç günün görüntüleri bir yük treni gibi üzerime çarpıyor ve başımı patlayacakmış gibi hissettiriyor.

Onu duvara zincirlenmiş, dövülmüş ve kırılmış vücudu çiğ ve kana bulanmış halde bulmak. Benim yüzümden katlanmak zorunda kaldığı işkenceden dolayı gözleri vahşi ve çılgındı. Aşık olduğum adamın gözümün önünde öldürülüşünü izlemek üzere olduğumu düşünürken çaresizlik çığlıklarım. *Zaten kırılmış olan bir şeyi kıramazsın.*

"Faith! Hadi, kendine gel!" Onun boğuk komutuyla kendime geliyorum. Ellerim kulaklarımı kapatıyor, odayı delip geçen en acı verici sesi susturmaya çalışıyorum ve işte o zaman benden geldiğini fark ediyorum.

"Bu ne lan!" Jaxson ve Sawyer odaya uçarak girdiler. Nefes almak için çırpınışımı izlerken şok ve endişe içinde bana bakıyorlar.

"Dışarı, hemen!" Cade onları iter ve kapıyı çarparak kapatır.

Yüzümü iki iri eliyle kavrayarak alnını alnıma yaslıyor ve sıcak dudaklarını soğuk, gözyaşlarıyla ıslanmış yanağımda gezdiriyor. "Hadi Red, nefes al bebeğim. Sen iyisin. Her şey yolunda." Kulağıma gelen derin ve sıcak sesi ve güçlü bedeni sayesinde daha fazla hava alabiliyorum. "İşte böyle bebeğim, derin nefes al."

Sorun şu ki, artık daha fazla hava alabildiğim için boğazımdan kopan sert ve acı dolu hıçkırıkları kontrol edemiyorum. Kollarımı ona dolayarak, suçluluk duygusu ruhumu sararken onu kendime yakın tutuyorum. "Tanrım, çok üzgünüm. Lütfen beni affet," diye boynuna doğru hıçkırıyorum.

Onun gerildiğini hissedince geri çekilip yüzümü avuçluyor, bakışları şaşkınlıkla daralıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Seni affediyorum da ne demek?"

"Şimdi anlıyorum. Gerçekten anlıyorum ve beni bir daha görmek istemediğin için seni suçlamıyorum."

Sertleşmeden önce yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Sence bu yüzden mi uzak durdum? Gerçekten seni suçladığımı mı düşünüyorsun?"

"Bu benim hatam. Benim yüzümden hepiniz hayat boyu yara aldınız." Acı içinde bu sözleri nasıl söyleyebildiğimi bilmiyorum.

Başını sallıyor ve ne hissediyorsa onu bastırmaya çalışırken çenesinin sıkışmasını izliyorum. "Hayır! Bu doğru değil. Bu senin hatan değil bebeğim. Seni suçlamıyorum. Yemin ederim Red, bu yüzden uzak durmadım."

Daha fazla açıklama yapmayınca, konuyu kapatmaya karar verdim ve sordum. "O zaman neden? Bana ne yaptıklarını öğrendikten sonra bana bakmaya dayanamadığın için mi?"

İfadesinin inançsızlığa ve öfkeye dönüşmesini izliyorum. "Yok artık! Şu anda gerçek misin?"

Ne kadar ciddi olduğumu görebilmesi için doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. Nefesim kesiliyor ve ihtiyacım olanı söyleyebilmek için derin bir nefes alıyorum. "Oradan ayrıldığımız anda bana bakmadın bile. Sonra hastanede beni görmeyi reddettin." Gözlerinde suçluluk duygusunun parlayışını izliyorum ve devam etmek için gözümü ondan kaçırmak zorunda kalıyorum. "Son iki yıldır seni düşündüm, iyi olduğunu bilmek için acı çektim ve sen benimle iletişime geçmeyi ya da beni görmeyi hiç denemedin bile... Tek bildiğin ölmüş olabileceğimdi. Bu yüzden biliyorum, ya bana bakmaya dayanamadığın için ya da beni suçladığın için olmalı." Cesedini gördükten ve benim yüzümden neler yaşadığını hatırladıktan sonra mantıklı geliyor. Ve benimle hiç iletişime

geçmemesi ne kadar acı verse de, uzak durduğu için onu suçlayamam.

Kapıya bakıyorum, buradan çıkmam gerektiğini biliyorum. Tam ayağa kalkmaya başladığımda, nefesimi kesen bir güçle kollarımdan tutuyor ve beni yerime oturtuyor. "Hayır, gitmiyorsun.

Her yerde. Bana bak!"

Emriyle gözlerim ona kayıyor ve gözlerindeki yoğunluk karşısında keskin bir nefes alıyorum. Acı, öfke ve onun hissetmesinin imkânsız olduğunu düşündüğüm tek şey olan korku, hepsi ela gözlerinde parlıyor. Kalbim bana söyleyeceği şeyi beklerken çarpıyor. Ama sonra söyledikleri beni derinden sarsıyor ve hiç beklemediğim bir şey.

"Great Falls, Montana'da 216 Maple Drive'da annen, baban ve büyükbabanla birlikte yaşıyordun. Kırmızı bir kamyonet kullanıyordun ve neredeyse her yere seninle birlikte gelen Porsuk adında bir köpeğin vardı. Eve geldikten kısa bir süre sonra Dr. Alex Mathews adında bir terapistle gittin. Altı ay sonra babanın kilisesinde haftada üç gün çocuklara müzik dersleri vermeye başladın ve her Pazar gecesi evsizler barınağında gönüllü olarak çalıştın."

Tek yapabildiğim ona bakakalmak, sözleri karşısında nutkum tutuluyor. Büyük, sıcak ellerini kollarımdan yukarı kaydırarak boynumu çenemin hemen altından kavıyor. "Seni hiç düşünmediğimi mi sanıyorsun Red? Yaşadığımı ya da öldüğünü bilmediğimi mi? Eve geldiğin ilk dokuz ay boyunca seninle ilgili her şeyi biliyordum ve sonra bıraktım çünkü sana yakın olamamanın göğsümde yarattığı sızı çok fazlaydı. Ama sakın bir saniye bile senin her hareketini bilmeyi bıraktığım için seni düşünmeyi de bıraktığımı sanma. Senden uzaklaştığımdan beri hayatımın her saniyesinde seni düşündüm."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp, hâlâ yüzümü ellerinin arasında tuttuğu bileklerine dökülüyor. Sadece bunu duyduğum için değil, bunu bana itiraf ettiği için de şok olmuş durumdayım. "O zaman neden uzak durdun?" Fısıldıyorum, şimdi her zamankinden daha da şaşkın hissediyorum. Gözlerine yine o soğuk, sert bakış girdiğinde neredeyse sorduğuma pişman oluyorum, ama o soğukluğun içinde korku, umutsuzluk ve kendinden nefret de var. Ve kendimden nefret ettiğim için kalbime bir acı daha saplanıyor.

"Onlara ne yaptığımı gördün. O orospu çocuklarını hiç düşünmeden içten dışa nasıl deştigimi, ölü olanları bile. İçimde olan şey bu, Faith; her zaman içimde olan şey bu. Benim..."

"Ve Tanrı'ya şükür öyle," diye sözünü kesiyorum, kendisinden bir canavarmış gibi bahsetmesine dayanamayarak. "Çünkü eğer yapmasaydın oradan çıkamayabilirdik."

"Anlamıyorsunuz. Onları öldürdüğüm için pişman değilim. Gözümü kırpmadan yine yaparım. Ama o bok içimde patladığında kontrol edemiyorum. Neredeyse seni öldürüyordum ve bunu biliyorsun."

Başımı salladım, "Hayır. Buna inanmıyorum. Duracaktın. Durdun." "O zaman, neyse ki durdum, ama ya bir dahaki sefere?"

"Her zaman duracaksın," diyorum mutlak bir kesinlikle.

"Bundan bu kadar emin misin? Hayatın üzerine bahse girmeye hazır mısın? Çünkü ben değilim."

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Başını salladı ve tartışmak üzereydi, ama ben

ona izin verme. "Evet. Beni dinle. Hepimizin içinde karanlık var, Cade. Herkesin var, bu hayatın bir gerçeği, ama korkutucu olan bu değil. Korkutucu olan, içinde iyilikten çok karanlığın olması ve bunun seni kontrol etmesine izin vermendir. Bu sen değilsin."

"Beni tanı mıyorsun, Red."

"Evet, biliyorum," diye karşılık veriyorum. "Seni uzun zamandır tanı mıyor olabilirim ve senin hakkında her şeyi bilmiyor olabilirim ama şüphesiz bildiğim bir şey varsa o da senin iyi bir adam olduğundur. Tanıdığım en iyilerden biri ve kesinlikle en güçlüsü."

Dişlerini gıcırdatıyor ve nefes alışının yeniden ağırlaşmasını izliyorum. "Benden intikam almak için seni aldı. Bana işkence etmek için sana o pıslığı yaptılar ve yaptılar da. Fiziksel bir darbeden çok daha fazlası

vücut. Sana zamanında ulaşamadığım için nefret ediyorum."

Suçluluk duygusuyla dolu sesini duyunca kalbim acıyla sıkışıyor. Daha yakına eğilerek ellerimle bileğini kavriyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum, ağızlarımız birbirine sadece bir nefes uzaklıkta. "Zamanında yetiştin. Hayatımı kurtardın. Siz olmasaydınız şu anda ölmüş olurdum. Hepiniz için."

Bakışlarının yoğunluğu ağzımın kurumasına neden oluyor. "Gerekirse her şeyi baştan yapardım. Eğer bu seni kurtarmak anlamına gelecekse, aldıkları her darbeye katlanırdım. Hepimiz yapardık."

Samimi sözleri karşısında kalbim kabarıyor ve gözyaşlarım sıcak ve hızlı bir şekilde yüzümden aşağı akıyor. "Orada söylediklerinde ciddi miydin?"

"Ne hakkında?" diye soruyor

usulca. "Kırıldığın hakkında."

Yüz ifadesi yumuşuyor, "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım buna inanıyorsun ama bence yanılıyorsun. Hasar görmüş olabilirsin Cade ama kırılmamışsın."

Pişmanlık dolu bir nefes verir. "Hayır, Red. Hasarlı demek tamir edilebilir ve tekrar bir araya getirilebilir demektir, kırık ise tamir edilemez ve bu benim bebeğim."

Cevabıyla dudaklarımdan acı dökülüyor. Hangimizin önce hareket ettiğinden emin değilim ama aniden dudaklarımız birbirininkini en aç ve çaresiz şekilde yutuyor. Ruhumun acısını çektiği o tanıdık tat dilimde patlıyor ve gözyaşlarımla acımıza karışıyor.

Onun aç hırıltısı ve benim özlem çığlığım, şehvet ve tutku fırtınasına kapıldığımızda birbirine dolanıyor. Parmaklarım yumuşak saçlarına saplanıyor, beresini başından düşürüyor ve onu kendime esir ederek kaçmasına fırsat vermiyorum. Kaçmaya çalıştığından değil. Oh hayır. Ağzı sıcak ve talepkâr, nefesimi kesen bir yoğunlukla benimkinin ırzına geçiyor.

"Seni çok özledim," diyorum ona içtenlikle, ağzının içine doğru inleyerek.

İnleyerek, sıcak, açgözlü dudaklarını boğazımdan aşağıya, narin derimi ısırarak kadar geri çekiyor. "Ben de bebeğim. Her gün her saniye seni düşündüm."

Bu sözleri onun ağzından duymak hasarlı ruhuma çok iyi geliyor. Başımı yana eğerek ona tam erişim izni veriyorum ve o da açgözlülükle daha fazlasını alıyor, hala bacaklarımdan arasında diz çökerken sert vücudu benimkinin üzerine geliyor. Beyaz sundress elbisemin ince askıları kollarımdan aşağı kayarken, dudakları göğüslerimin kabarıklığı boyunca iz sürerek yollarına devam ediyor. "Sik beni, tadın hatırladığımdan bile daha güzel."

Sıcak, ıslak ağzı sundress elbisemin ince kumaşı arasından büzülmüş meme ucumu bulduğunda inliyorum. Kalçalarım onun sert karnına karşı sallanmaya başlıyor, bir daha asla hissetmeyeceğimi düşündüğüm bir acıdan kurtulmaya çalışıyorum.

İnleyerek ellerini elbisemin altından geçiriyor ve çıplak kalçalarımın gezdiriyor. Ateş vücudumda yükseliyor, serbest bırakılma ihtiyacım neredeyse acı verici ve boğucu hissediyor. Ama parmakları ıslak külotumun ortasına değdiği anda donup kalıyorum. Panik göğsüme vuruyor, oraya en son dokunduğum zamanın anıları zihnimin karanlık girintisinden yolunu zorlamaya çalışıyor. *Hayır, şimdi değil, lütfen şimdi değil.*

Tepkimi anında fark eden Cade geriliyor ve elini hızla çekiyor. Başını kaldırıp bana baktığında, az önce yüz ifadesindeki şehvet tamamen kaybolmuş ve yerini öfkeye bırakmıştı.

Utanç ve aşağılanmışlık üzerime çökerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum suçlulukla. O bir şey söyleyemeden kapı açılıyor ve gözünde buz torbasıyla iri

yarı bir adam içeri giriyor. Uygunsuz bir şey yaptığımızı düşünmeden önce Cade'den uzaklaşıyorum. Yapmış olsak bile. Hayır, uygunsuz değil. Her şeyi berbat edene kadar çok güzel ve mükemmeldi. *Tanrım.*

Git buradan.

"Oh, kahretsin. Üzgünüm, Walker. İlk yardım çantasına ihtiyacım var," diye özür diliyor adam, gözlerini kaçırarak. "Geri geleceğim."

"Hayır!" İtiraz ediyorum ve hızla ayağa kalkıyorum. "Sorun değil, ben de tam gidiyordum." Kapıya doğru ilerlerken duraksıyorum ve Cade'e dönüyorum ama gözlerinin içine bakmıyorum, bakamıyorum. "Çok özür dilerim. Sonra görüşürüz."

Spor salonundan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarken gözlerimin arkası utançtan bulutlanmaya başlıyor. Tam kapıdan çıkarken Sawyer arkamdan koşuyor ve adımı sesleniyor. Duruyorum ve gözlerinde parlayan sempatiyi görmek için dönüyorum. "Seni eve bırakabilir miyim?" Boğazım duygudan konuşamayacak kadar tıkalı olduğu için başımı sallıyorum ve yola çıkmadan önce ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

Yirmi dakika sonra, içim burkularak amaçsızca dolaştıktan sonra, düşüncelerimle yalnız kalmak istemediğim için ailemin yanına gitmeye karar veriyorum. Annemi ve babamı neredeyse bir haftadır görmemiştim ve moralimi düzeltebilecek biri varsa o da babamdır.

Yol boyunca Cade'le olanları düşündüm. Yara izlerinden, neden uzak durduğunu itiraf etmesine kadar ve en çok da öpüşmemizi düşünüyorum. Vücudumun onun dokunuşuyla nasıl canlandığını ve ruhumun onu nasıl bu kadar iyi hatırladığını. Mükemmeldi ve bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir şeydi.

Peki neden bunu mahvetmek zorundaydım? Vücudum hala onun dokunuşuyla yanıyor, ama utanç ve aşağılanma da öyle. Ağır bir nefes alarak başımı sallıyorum, hayal kırıklığına uğramış ve kafam karışmış bir halde.

Ailemin sokağına geldiğimde, iki katlı beyaz kolonyal tarzdaki evin önünde Katelyn'in arabasını görüyorum ve gülümsüyorum. Eminim babam çok sevinmiştir.

Baba George babamın, Katelyn ise annemin tarafından olmasına rağmen, ona her zaman kendi torunuymuş gibi davrandı. Çocukken Katelyn'in evden kaçması gerektiği günlerde, babam ve büyükannemin çiftliğinde uzun günler ve geceler geçirirdik. Babamla macera yürüyüşlerine çıkmaktan, büyükannemle kurabiye pişirmeye, sonra arkada kamp kurup hayalet hikayeleri anlatmaya, sadece babamın gizlice gelip bizi korkutmasına kadar. Adam tam bir şakacı ve babamın tam tersi. Açıkçası, eski bir denizci ve bir papaz olabilirdi.

Gülümsüyorum ve hem Katelyn'in hem de benim ona sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Eğer babam olmasaydı, Katelyn'in kendi dükkânı olmayacaktı ve ben de şu anda çalışmak zorunda kalacak ve sadece müzik okulunu kurmaya konsantre olamayacaktım.

Büyükannem öldüğünde çiftliğini satıp yanımıza taşındıktan sonra çok büyük bir kısmını Katelyn ve bana verdi. Bu Katelyn için iyi bir zamana denk geldi çünkü Kolan onu buraya getirdiğinde ikisini de ailelerinden mümkün olduğunca uzaklaştırmak istiyordu.

Ön basamağı çıkarken, kapıyı açmadan önce gözyaşlarımın kurduğundan emin olmak için yanaklarımı sıvazlıyorum. İçeri girdiğimde babamın gürültülü sesini duyuyorum. "Sana söylüyorum, o doktor bir moron ve neden bahsettiğini bilmiyor."

"Baba, ona küfretmene ve lakap takmana gerek yok," diye azarlıyor annem usulca. Katelyn'in kıkırdamasını duyunca gülümsüyorum ve sesleri takip ederek mutfığa giriyorum. Annemin yüzü aydınlanıyor ve bana doğru koşuyor. "Merhaba bebeğim."

"Merhaba anne."

Ağladığımı fark edince gülümsemesi kayboluyor ve endişesi yüz ifadesini değiştiriyor. Ona

üzgün bir gülümseme veriyorum ve başımı sallayarak bu konuda konuşmak istemediğimi belirtiyorum. Usulca iç geçiriyor ve yüzümü kavrayarak alınma bir öpücük konduruyor.

"Hey, işte benim kurabiyem, kışını buraya getir ve babana biraz sevgi göster."

"Baba! Bu kadar dil yeter," diye annem yine azarlıyor, babam da gözlerini deviriyor. Neden rahatsız olduğunu bile bilmiyorum, adam böyle biri ve her zaman da böyle oldu.

Gülümseyerek mutfak masasında oturan babama doğru yürüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Merhaba baba, bugün nasılsın?"

Kanlı gözlerimi görmeden önce hızla arkamı dönmeye çalışıyorum ama adam hiçbir şeyi kaçırmıyor. Ben uzaklaşmadan kolumdan tutuyor. "Neden ağlıyormuş gibi görünüyorsun?"

"Ben iyiyim baba. Sadece yorgunum, hepsi bu."

Katelyn homurdandığında ona bakıyorum, endişeli ve kızgın bakışları ne için, daha doğrusu kim için ağladığımı biliyor. Ona sessiz kalmasını sağlayacak bir bakış atıyorum. Şimdilik. Babam homurdanıyor, o da bana inanmıyor ama neyse ki zorlamıyor.

Bir muz alıp karşısına oturuyorum. "Sen neden yakınıyorsun ki? Hangi doktor moron?"

Gözlerinde kızgınlık parlıyor. "Şu lanet olası kibirli Dr. Carson. Her şeyi bildiğini sanıyor ama bilmiyor."

"Bence tıp alanında senden daha çok şey biliyor baba."

"Neden, ne dedi?" Babamın herhangi bir sağlık sorunu olduğunu duymak istemediğim için endişeyle soruyorum.

Ciddi bir şekilde oturuyor ve annemi işaret ediyor. "O pislik herif annene diyetimi değiştirtmeye çalışıyor. Kolesterolümün çok yüksek olduğunu söylüyor."

"Öyle mi?"

Homurdanıyor. "Herkesi buna inandırmaya çalışıyor. Yani, ben ona ne yaptım ki? Beni tanımıyor bile."

Katelyn ve ben kahkahayı patlattık. "Baba, eminim kolesterolün yüksek olmasaydı sana bunu söylemezdi."

"Evet," diye ekliyor Katelyn, beni destekleyerek, "ve o pislik çok yakışıklı."

Babamın yüzündeki ifadeye ikimiz de tekrar gülüyoruz. Öfkeyle Katelyn'i işaret ediyor, "Ondan uzak dur. O kötü haber, bunu söyleyebilirim."

Gözlerini deviriyor. "Onunlayken benim için endişelenmene gerek yok. O Faith'i istiyor."

Koca ağzını açtığı için ona ters ters bakıyorum. Tatlı tatlı gülümsüyor ve bana bir öpücük konduruyor. Babama dönüp baktığımda yine öfkeyle doğrulduğunu görüyorum. Parmağıyla beni işaret ediyor. "Sakin ona yaklaşayım deme, Shortcake, ciddiym. O kötü haber. Muhtemelen benimle ve diyetimle uğraşmak için sana ulaşmaya çalışıyor." Annem dahil hepimiz ona gülüyoruz. "Ben ciddiym," diye bağılıyor, komik bulmuyor. "Eğer o yalancı her şeyi bilen kıcı senin yanına yaklaşırsa, tüfeğimi çıkarırım."

"Baba, bırak artık şunu. Bence Faith'in dışarı çıkması harika olur ve ona oldukça aşık görünüyor."

Annemin pek de ince olmayan imasına gözlerimi deviriyorum ve babam patlamak üzereymiş gibi görüldüğünde elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Merak etme baba. Öyle bir planım yok. İyi birine benziyor ama müzik okulunu faaliyete geçirmeye çalışmakla çok meşgulüm." *Ve ben başka birine aşığım... Sanırım. Aşka inanmayan birine.*

Hem annem hem de Katelyn onaylamayan sesler çıkarıyor ama babam bana kocaman bir zafer gülümsemesi veriyor. "İşte benim kızım. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa var, Shortcake." Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum.

"Şey, salona geri dönmem gerekiyor. Arabama kadar benimle yürür müsün?" Katelyn bana

soruyor. Başımı salladım ve
Onu.

Annesine sarılıyor, sonra babasına yöneliyor ve onu kocaman öpüyor. "Seni seviyorum, evlat. Uslu dur ve yakında geri gel."

"Ben her zaman iyiyimdir. Pazar akşam yemeğinde görüşürüz."

"Gelirken Kolan'ı da getirmeyi unutma tatlım," diye bağılıyor annem mutfaktan çıkarken.

Katelyn kayıtsızca el sallıyor. Kolan hiçbir zaman aile toplantılarını sevmemiştir. Bu ailede yakın olduğu ya da sevgi gösterdiği tek kişi Katelyn ve benim.

Arabasına doğru yürüdüğümüz süre boyunca Katelyn'in bakışlarının ağırlığını hissediyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Başımı sallıyorum, bugün yaşananlar aklıma gelince boğazım düğümleniyor. Üzüntüyle iç geçiriyor ve elime uzanıyor. "Tamam, zorlamayacağım. Hazır olduğunda benimle konuşacağını biliyorum. Yalnız kalmak istemiyorsan benim evimde benimle kalabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsüyorum ve ona sarılıyorum. "Evet, bunu biliyorum. Teşekkür ederim. Şu anda konuşmak için hala biraz fazla taze." Bana endişeyle bakıyor ama öfke daha belirgin. "Düşündüğün gibi değil, Katelyn. O yanlış bir şey yapmadı. Hepsi benim yüzümden oldu," diye fısıldıyorum kalın bir sesle. Onun hakkında bu kadar kötü düşünmesinden nefret ediyorum. Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorum.

"Mmmhhmm," diye cevap veriyor, bana inanmayarak. "Her neyse. Yarın gece dışarı çıkmak ister misin? İyi bir arkadaşım Charleston'da bir piyano bar açtı. Birkaçımız gideceğiz ve doğum gününü biraz erken kutlayabiliriz diye düşündüm."

"Tabii. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Mükemmel! Seni yedide alırım." Bana son bir kez sarılıp yanağımdan öptükten sonra küçük Honda Civic'ine atlayıp yola çıktı.

Arabasının köşede kayboluşunu izliyorum ve birden kendimi duygusal olarak tükenmiş hissediyorum. Annemle babamın merdivenlerini çıkarken babamın yine söylenmeye başladığını duyuyorum: "Ben ciddiym Linda. İkinci bir görüş almadan acele karar vermemeliyiz!"

"Baba, pastırma yemeyeceksin ve bu son sözüm!"

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. Tanrım, uzun bir akşam yemeği olacak ama evde tek başıma oturmaktan iyidir.

BÖLÜM 14

İnanç

Kabus görmeyeli neredeyse bir yıl oldu. Ama günün erken saatlerinde geçmişe geri döndükten sonra, bir tanesinin beni rahatsız edeceğini bilmeliydim. Rüya gördüğümü biliyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimi uyandıramıyorum. Yoğun bir duygu fırtınasının içine sürüklendim. Dehşet, umutsuzluk, aşağılanma ve keder.

"Faith, uyan. Lütfen uyan. Seni buradan çıkarmalıyız."

Aadil'in dehşet dolu sesiyle irkiliyorum, hırpalanmış ve kullanılmış bedenim protesto çığlıkları atıyor. Uyanıyorum ve aşağıya baktığımda uzun, siyah, ipek bir gecelik giydiğimi görüyorum. Buraya geldiğimden beri ilk kez örtünüyorum.

Yüzümü onunkine çevirerek, parmak uçlarımı gözyaşlarıyla ıslanmış yanağında gezdiriyor ve elimden geldiğince onu yatıştırmaya çalışıyorum. Bileklerime bağlı zincirler ancak bu kadar erişimime izin veriyor. "Şışt. Sorun yok, Aadil. Her şey yoluna girecek."

Geçtiğimiz hafta boyunca yalan söyledim ve başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için ona bunu anlattım. İlk birkaç gün buradan çıkacağıma ve birilerinin beni almaya geleceğine dair umudum vardı. Ama her geçen gün bunun giderek daha az olası olduğunu fark ediyorum. Kimse nerede olduğumu bile bilmiyor. Bir zamanlar dolu olan kalbim, sadece benim değil Aadil'in de çekmek zorunda kaldığı acılar yüzünden neredeyse tamamen paramparça oldu. Babasının ve adamlarının elinde en kötü şekilde dövülmemi ve vahşileştirilmemi izlemek zorunda bırakıldı. Her gece gizlice içeri giriyor, yatağımın yanında diz çöküyor ve yanımda hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Sürekli babası adına özür diliyor ve af diliyor. Ona ne kadar onu sevdiğimi ve bunun onun suçu olmadığını söylesem de, yine de öyle hissediyor gibi görünüyor. Bazı geceler dua ediyoruz, bazı geceler de şarkı söylüyoruz, bu da ıssız gecelerimizi birlikte atlatmamıza yardımcı oluyor.

Aadil çılgınca başını sallar. "Hayır, her şey yolunda değil. İyi olmayacak. Babamın konuştuğunu duydum. Seni ona götürecekler ve korkunç bir şey yapacaklar. Seni buradan çıkarmalıyız, Faith."

Neden bahsettiğine dair biraz daha uyanık ve şaşkın oluyorum. "Neden bahsediyorsun sen? Beni kime götüreceksin?"

Suçluluk duygusu gözlerinde parlıyor. "Sana hiç söylemediğim için çok üzgünüm. Bunu bana babam yaptırdı. Söylemezsem seni öldüreceğini söyledi."

Kalbim endişeyle çarpmaya başlıyor, benden saklayacak kadar korkunç ne olabilir diye merak ediyorum. "Bana ne olduğunu söylemedin? Ne olduğunu?"

Ağlamaya başladığında parmaklarımı gür, siyah saçlarında gezdiriyor ve onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Şışt, sorun yok. Bana anlatabilirsin, Aadil."

"Asker burada."

Nefesim kesildi. "Cade mi? Cade burada mı?" Başını sallıyor ve bana babasının ona ne yaptırdığını ve üçünün ne kadar zamandır burada olduğunu anlatıyor. Onların da en az benim kadar uzun süredir burada olduklarını fark ettiğimde içimi bir korku kaplıyor. Tanrım, lütfen iyi

olsunlar.

"Babamın seni ona götüreceklerini ve gerçekten korkunç bir şey yapacaklarını söylediğini duydum. Seni hemen oradan çıkarmalıyız. Daha sonra askerlere yardım etmeye çalışacağım ama önce senin gidip yardım bulman gerekiyor." Cebinden bir anahtar çıkardı ve bana baktı. "Onu çaldım. Gittiğini anlaması uzun sürmez. Hızlı hareket etmeliyiz."

Bir haftadır ilk kez, umutsuzluğumu ve üzüntümü küçük bir umut ışığı kırıyor. Eğer buradan çıkıp Cade'in kampına geri dönebilirim... Mutlaka birileri onları arıyor olmalı.

Aadil bileklerimin kilidini açar açmaz, kollarıma hücum eden acı çığlığını bastırmak zorunda kalıyorum. Yuvarlanırken, vücudum protesto için ağrıyor ama durmuyorum, adrenalin ve umut acıyı bastırmak için bana güç veriyor.

Aadil'in elini tutuyorum ve ona bakıyorum. "Benimle gelmelisin, tamam mı? İkimiz de buradan gideceğiz."

"Peki ya askerler?"

Cade'i düşündükçe dehşete kapılıyorum ama aynı zamanda Aadil'i de düşünmek zorundayım ve Cade'in onu da kurtarmamı isteyeceğini biliyorum. "Hemen koşup onlara yardım getireceğiz. Nereye gideceğimiz konusunda bir fikrim var ama burada kalamazsın Aadil. Baban ve adamları sana zarar verecek ve o zaman kimseye yardım edemeyeceksin."

Gözlerindeki korku nöbetine neden olduğum için kendimi kötü hissediyorum ama şu anda dürüst olmam gerekiyor. Başıyla onaylıyor. "Mutfaktan geçip bahçe kapısından gizlice çıkacağız. Babam ve adamları evin diğer tarafındaki çalışma odasındalar ama yakında seni almaya gelecekler, o yüzden acele etmeliyiz."

Kapıyı sessizce açıp başını dışarı uzatıyor, sonra elimden tutup beni son bir haftadır tutulduğum malikânenin devasa koridoruna doğru hızla çekiyor. Kalbim korku ve adrenalinden o kadar hızlı çarpıyor ki tek duyabildiğim bu.

Tam köşeyi döndüğümüzde, odalardan birinden bir hizmetçi çıkıyor ve bizi görüyor. İkimiz de donup kalıyoruz ve göğsümü panik kaplıyor. Aadil'e bakmadan önce gözleri telaşla açılıyor. Onu Arapça azarlıyor ve ne söyledikleri hakkında hiçbir fikrim yok ama Aadil'in sesi yalvaran ve çaresiz bir tonda. Kadın bana bakıyor ve başını sallayıp arkasını dönmeden önce gözlerinde sempati parlıyor.

Aadil bana baktı, "Sorun yok. Söylemeyecek."

Rahat bir nefes alıyorum ve çok daha hızlı hareket etmemiz gerektiğini bilerek hızla arkasından gidiyorum. Koridorlara girip çıktığımız uzun bir dakikanın ardından, tam ona daha ne kadar yolumuz olduğunu soracaktım ki, aniden saçlarımdan tutulup geriye çekildiğimde, keskin bir acı kafa derimi delip geçiyor.

"Faith, hayır!" Aadil arkamdaki muhafıza doğru koşuyor ve onu tekmeleyip yumruklamaya başlıyor. "Bırak onu!"

Muhafız yardım için bağırmaya başlıyor ve Aadil'e öyle sert bir yumruk atıyor ki, darbe onu duvara çarpıyor. Paniğimin yerini güçlü bir öfke nöbeti alıyor. Elinden kurtulmayı başararak dişlerimi boğazıma kilitlenmiş olan ön koluna geçiriyorum ve kanının ağzıma dolmasına neden olacak kadar sert ısıyorum. Acıyla inliyor ve tutuşu gevşer gevşemez arkamı dönüp bacaklarının arasına bir diz atıyorum.

Gürültülü, delici bir alarmin çalma sesi paniğimi tüm gücüyle geri getirdi. Hiç vakit kaybetmeden Aadil'i yakalayıp ayağa kaldırıyorum. Hızla ayağa kalkıyor ve koşabildiğimiz kadar hızlı koşmaya başlıyoruz. Daha hızlı adımlar atabilmek için boştaki elimle uzun geceliğimi

kaldırıyorum. Korku ve çaresizlik hızımızı artırıyor ama ne kadar uğraşırsak uğraşalım yeterince hızlı olamıyoruz.

Geniş, açık odalardan birine girdiğimizde, Aadil'in eli benimkinden koptu ve ikimiz de

yakaladı. "İnanç!" diye bağıyor korku içinde, babasının adamlarından birine karşı savaşırken eli benimkine uzanıyor.

Beni tutsak eden kollara karşı tüm gücümle mücadele ediyorum. Beni kendi etrafında döndüren adam, zaten hırpalanmış yüzüme ters bir tokat atıyor ve beni yere düşürüyor. Acı başıma yayılıyor ve görüşümde siyah noktalar dans ediyor.

"Ne oluyor lan?" Aadil'in babasının öfkeli sesiyle ellerim ve dizlerimin üzerinde debeleniyorum ve Aadil'in korkudan açılmış gözlerini görmek için başımı kaldırıyorum. Babasının yüz ifadesi öfke ve ihanetle çarpılmıştı. "Seni küçük piç. Bu fahişe için kendi babana ihanet mi ediyorsun?"

Aadil'i yıldırım hızıyla diğer adamın kollarından çekip alıyor ve gömleğinin önünden tutarak ayaklarının yerden kesilmesini sağlıyor. Çocuğun gözlerinde artık korku değil, sadece kararlılık ve güç parlıyor. "Artık ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Cesur sözleri kalbimi ısıtıyor ama babası genç çocuğu yere düşürecek kadar sert bir tokat attığında kalbimin yerini korku alıyor. Tam da Aadil'in annesi çılglık atarak odaya girerken hızla ayağa kalkıyorum. "Allah'ım, hayır. Dur!"

Babasının silahını ona doğrulttuğunu gördüğümde kalbimi durduran bir dehşet kaplıyor. "HAYIR!"

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Uzattığı koluna doğru koşuyorum ama yeterince hızlı değilim. Silahın patlamasıyla birlikte ruhuma acı çöküyor. Acı o kadar keskin ki beni dizlerimin üstüne çöktürüyor, göğsümden acı dolu bir çaresizlik çılgılığı kopuyor, ta ki boğazım düğümlenene kadar.

"AHHHHHH!" Çılgılığımın sesiyle uyanıp ayağa fırlıyorum ve yatak odasının etrafına bakıyorum. Gözyaşlarımdan sıırsıklam olmuş yüzümle, kalbimi parçalayan acıyı hafifletmek için göğsümü tutuyor, bir yandan da bedenimi saran acı dolu hıçkırıklarla nefes almaya çalışıyorum.

Dik duracak gücü kendimde bulamayınca tekrar yere çöküyorum, top gibi kıvrılıyorum ve yastığıma sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Suçluluk ve ıssızlık havayı yırtıyor, ruhumu yeniden paramparça ediyor.

"Çok özür dilerim. Çok, çok üzgünüm, Aadil." Ama bunu kaç kez söylersem söyleyeyim, hiçbir şeyin masum bir çocuğun benimkini kurtarmaya çalışırken hayatını kaybetmesinin yarattığı suçluluk duygusunu hafifletemeyeceğini biliyorum.

BÖLÜM 15

Cade

Gösterişli piyano barın önüne yanaşıp binanın arkasındaki son boş yere park ettikten sonra kalabalık otoparka göz gezdiriyorum. Başımı geriye atıp derin bir nefes alıyorum. *Ne yapıyorum ben böyle? Burada olmamalıydım.*

Evans bu sabah spor salonuna gelip bana bu gece piyano bara geleceğimi söylediğinde homurdanarak "Öyle mi? Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü bu Faith'in doğum günü için ve henüz pek fazla insan tanımıyor. Ve çünkü eğer yapmazsan suratına yumruğu yersin." Bundan sonra arkasını döndü ve yanıtlımı bekleme zahmetine bile girmeden çıkıp gitti. Muhtemelen ne söyleyeceğimi bildiği içindi.

Bütün gün kendime gitmemem gerektiğini, onun yanında olmak için kendime güvenemeyeceğimi söyledim ama onu görme ihtiyacım sağduyuma galip geldi. Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor, çünkü dün beni terk ettiğinde yüzünde beliren acı o günden beri peşimi bırakmıyor. Bunu düşünmeden edemiyorum... Yara izlerimi görünce geçirdiği panik ataktan, onu suçladığımı düşünüp suçluluk duymasına kadar... Tanrım, böyle düşündüğüne hâlâ inanamıyorum. *Evet, eğer bir aptal olmasaydın ve ona nedenini en başından söyleseydin böyle düşünmezdi.*

Sonra sonrasını düşünüyorum - hiç unutmadığım tatlı tadının anısı ya da ihtiyaç içinde adımları inleyişinin sesi, vücudunun dokunuşumla canlanması, ellerimin her güzel kıvrımı hatırlaması. Her şey mükemmeldi, aptalca olsa bile, parmaklarım pürüzsüz, ıslak külotunun üzerinde kayana ve korku içinde donup kalana kadar. Yüzünü karartan utanç ve aşağılanma ifadesi hâlâ göğsümü öfkeyle daraltıyor. Ona bunu yaptılar, sadece akıllara durgunluk veren zevki bilmesi gereken güzel, masum bir kadına utanç ve korku hissettirdiler...

Aniden gelen bir mesaj beni öfkeli düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Telefonumu cebimden çıkarınca Evans'tan geldiğini gördüm.

Kıçımın ağrısı: *Neredesin lan sen? Ben ciddiym. Buraya gel yoksa seni sikerim.*

Homurdanıyorum. *Evet, denediğini görmek isterdim, pislik.* İkinci sınıftan beri, zengin kıçımı dayak yemekten ve lanet ayakkabılarını çaldırmaktan kurtardığımdan beri, bu adam kıçımın ağrısından başka bir şey olmadı. Tamam, bazen iyi, ama çoğu zaman baş belası. Bu yüzden ona verdiğim isim bu.

Başımı sallayarak, burada olduğum için cevap vermiyorum ve kamyonetten iniyorum. Girişe geldiğimde fedai kolayca kenara çekiliyor ve yirmi bir yaşından büyük olduğumu açıkça anlayabildiği için bana kart göstermiyor. Beremi çıkarmamı istemediği için minnettarım. Burası üst sınıf bir yer olduğu için bunu yapmasını bekliyordum ama yapmadığı için çok memnunum.

İçeri girdiğimde yüksek bir piyano melodisi ve Journey'i söyleyen birinin gürleyen sesi kulaklarıma saldırıyor. Kırmızı duvarları ve siyah deri masalarıyla kalabalık, loş ışıklı, lüks barı tarıyorum.

Tanıdık yüzler. Hatunun biri kıkırdayarak bana çarptı, sonra durup beni sikmek istedi. Ona ikinci kez bakmadan geri döndüm. Tanrım, kalabalıktan nefret ediyorum.

Sawyer'ın elini kaldırıp beni oturdukları yere, yani sahnenin tam önüne doğru işaret ettiğini hemen fark ediyorum. Onlara doğru ilerlerken gözlerim masada Faith için hızlı bir tarama yapıyor ve hemen onun koyu kırmızı saçlarını görüyorum. Kalbim beklentiyle çarpıyor ve sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor. *Aptal sik!*

Masamızın tanıdığım herkesle dolu olduğunu görmekten memnunum. Cooper, Jaxson ve Sawyer başlarını sallayarak beni onaylıyorlar. Kayla, Julia ve Grace ise bana gülümseyip el sallıyorlar. Katelyn bana her zamanki ölüm bakışını atıyor ama ben görmezden geliyorum ve Red henüz arkasını dönmedi. Sawyer'ın yanındaki, tam karşısındaki boş koltuğa oturuyorum.

"Nasılsın, Cade?" Kayla'nın sorusuyla Faith'in kafası bana doğru döndü ve güzel yeşil gözleri şok içinde açıldı. Çabucak toparlandı ve bana küçük bir gülümseme verdi. Ve bu onda gördüğüm en hüzünlü gülümsemeydi.

Bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anlıyorum. Dün aramızda olanlardan daha yanlış. Çünkü makyajı ve saçları yapılmış olsa bile, tatlı, masum yüzü çizilmiş ve solgun, gözleri yorgun ve perili. Bir haftadır uyumamış gibi görünüyor. Ama yine de hayatımda gördüğüm en güzel kız.

"Merhaba," diye usulca selamlıyor beni. O kadar yumuşak ki müzikten onu zar zor duyuyorum. "Selam Red. Doğum günün kutlu olsun."

Tekrar gülümsüyor, "Oh, teşekkürler. Daha iki hafta var. Biraz erken kutluyoruz."

Herkesin bize baktığını hissediyorum ama gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. Ona sorularla baktığımda endişeyle gözlerini kaçırıyor ve tekrar sahneye bakıyor. *Evet, kesinlikle bir şeyler oluyor.*

Sawyer koluma yumruk atıyor ve bana her zamanki pislik sırtışını yapıyor. "Mesajımdan sonra çok çabuk geldin. Ödünü kopardım, değil mi?" Ona ters ters bakıyorum, bu da sadece kıkırdamasına neden oluyor.

Grace ona şakacı bir şekilde dirsek atar. "Onu kışkırtmayı bırak."

"Seni onun önünde utandırmak zorunda kalmadan önce kadını dinle."

Sırıttırıyor ve başını sallıyor, "Öyle bir şey olmayacak Walker. Artık ikinci sınıfta değiliz."

Homurdanıyorum. "Fark etmez. Hala kıcını tekmeleyebilirim ve bunu biliyorsun."

Grace sidik yarışmamıza gözlerini deviriyor. "İkiniz de durun. Kimse kimsenin kıcını tekmelemiyor. Siz en iyi arkadaşlırsınız ve birbirinizi seviyorsunuz."

Evans ve Jaxson kahkahalara boğuldu. Bunu o kadar da komik bulmuyorum ve tam ona bu sik kafalıyı sevmediğimi söyleyecektim ki şarkı bitiyor ve ortalık alkıştan yıkılıyor.

"Herkes teşekkürler, Journey ile asla yanlış yapamazsınız," diyor piyanonun başındaki adam mikrofona. "Pekâlâ, sıradaki. İyi bir arkadaşım bana bu gece burada doğum gününü kutlayan biri olduğunu ve bu kişinin en iyilerden daha iyi şarkı söyleyebileceğini söyledi."

Red hemen sertleşir ve Katelyn'e döner. "Lütfen bana yapmadığını söyle."

"Özür dilerim," diye cevap veriyor sinsi bir gülümsemeyle, hiç de üzgün görünmüyor.

"Faith Williams," diye sesleniyor adam doğrudan onu işaret ederek, "buraya gel ve bize neler yapabileceğini göster. Katelyn benden daha iyi olduğunu söylüyor ve bunu kendim duymak istiyorum."

Homurdanıyorum. Kız ondan çok daha iyi. Zümrüt gözlerindeki endişenin kıvılcımını izliyorum

ve gözle görülür bir şekilde titremeye başladığını fark ediyorum. Ama herkes ona baktığı için yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırıyor ve

Ayağa kalk.

Giydiği kıyafete baktığımda aletim yeniden canlanıyor. Straplez, krem rengi, dantel elbise mükemmel göğüslerine tam oturuyor, ardından pürüzsüz, ince kalçalarının üstüne kadar gevşekçe akıyor. Kalın, kahverengi bir kemer belinin üst kısmında, göğüslerinin hemen altında kıvrılıyor ve kahverengi kovboy çizmeleriyle eşleşen mücevherlerle parılıyor. Tanrım, çok güzel. Kıyafetindeki tek yanlış şey göğsünden aşağıya sarkan büyük, ışıltılı gümüş haç. Olan onca şeyden sonra hâlâ o şeyi giydiğine inanamıyorum. Eminim bunun babasıyla bir ilgisi vardır.

Herkes alkışlayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve sahneye çıkarken onu cesaretlendiriyor, özellikle de masamızdaki kızlar. Kayla ve Katelyn parmaklarıyla o kadar yüksek sesle ısıklık yapıyorlar ki kulak zarımın patlamak üzere olduğuna yemin edebilirim.

Faith piyanonun başındaki adamın yanına oturuyor ve herkese endişeyle el sallıyor, elleri gözle görülür şekilde titriyor. Yine gözlerinin ne kadar perili göründüğünü fark ediyorum. *Ona neler oluyor böyle?*

"Anladığım kadarıyla kalabalık önünde şarkı söylemekten hoşlanmıyor?" Jaxson biraz da eğlenerek soruyor. "Hayır, pek sayılmaz. Ama başladığında iyi olacaktır. Gerçi, bu gece daha çok

her zamanki gibi." Katelyn bana ters ters bakıyor; belli ki bunun benim hatam olduğunu düşünüyor. Belki de yanıliyorum ve öyle, ama onu son gördüğümde daha kötü görünüyor.

Kayla ani gerginliği bozar, "Onu dinlemek için sabırsızlanıyorum, özellikle de söylediğiniz kadar iyiye." Ne duyacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktur.

Endişeyle gülümseyen Red mikrofona doğru eğilir. "Bu iş bittikten sonra kuzenimi öldüreceğim." Katelyn ona bir öpücük verirken herkes kıkırdar. Yanındaki adama bakar. "Ne söyleyeceğimden pek emin değilim."

"Ne istersen söyle, tatlım. Küçük kalbin ne istiyorsa." Onun bu tatlı sözleri bende oraya gidip suratına bir yumruk atma isteği uyandırıyor.

Kararını verirken yüzünden geçenleri izliyorum. "Pekâlâ. Söyleyeceğim şarkı muhtemelen burada genelde çalınanlardan farklı olacak ama şu anda kalbimin tam olarak hissettiği şey bu. Arkasında bir hikaye var ama kısa tutacağım." Kısa bir süre duraklıyor ve boğazını temizliyor. "İki yıl önce kilisemle birlikte bir görev gezisi için Irak'a gittim." Kalbim göğsümde sıkışıyor ve Sawyer'ın yanımda gerildiğini hissediyorum. "Orada geçirdiğim süre boyunca hayatımın en onurlu, cesur ve yürekli adamlarıyla tanışacak kadar şanslıydım." Gözleri benimkilerle kısa bir temas kuruyor ve bakışlarında parlayan duygu boğazıma bir yumruk gibi çarpıyor. "Bunlardan biri, müziği en az benim kadar sevdiğinden emin olduğum sekiz yaşında Iraklı bir çocuktü. Bir akşam açık bir alanda gitar çalıp şarkı söylerken bana rastladı. Bu şarkıya o kadar hayran kaldı ki, o andan itibaren her gece benimle buluştu ve ben de ona nasıl çalınacağını öğrettim."

Gülümsemesi kayboluyor ve kalın kalın yutkunmasını izliyorum. "O kalbimi çalan harika bir çocuktü ve aynı zamanda hayatımı kurtarmaya çalışırken ölen bir çocuk." Bu sözlerin hüznünlü bir fısıltıyla son bulması göğsümde acıya yol açıyor. Barın her yerinden toplu nefes alışlar duyuluyor ve Jaxson ile Sawyer'ın bana baktıklarını hissediyorum ama onlara cevap vermiyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum.

"Bu gece söyleyeceğim şarkı ona öğrettiğim şarkı. En sevdiği şarkıydı... Bu senin için Aadil." Adama doğru eğilir ve şarkıyı söyler. Adam başını sallıyor ve onun için mikrofonu ayarlıyor. Sonra parmakları tuşların üzerinde gezinmeye başlıyor ve onların söylediğini hatırladığım şarkının

melodisini çalmaya başlıyor.

"Aman Tanrım, bu şarkıya bayılıyorum," diye fısıldıyor Grace, duygusu sesinden belli oluyor. Faith'in sesi hiç unutmadığım bir şey; bir kez duyduğunuzda asla unutamayacağınız bir ses.

Unut. Ama ilk kelimeler dudaklarından dökölüp mikrofondan akmaya başladığı anda, hiçbir şey beni bunu tekrar duymaya hazırlayamazdı. Tamamen kalp durdurucuydu. Herkes onun sesinin güzelliği karşısında şaşkına dönerken, salonda hep bir ağızdan nefesler tutuldu.

*Gizli bir akor olduğunu duymuştum.
Davut çaldı ve bu Rab'bi hoşnut etti Ama
müzikle pek ilgilenmiyorsun, değil mi? Şöyle
bir şey var.*

*Dördüncü, beşinci
Küçük düşüş, büyük yükseliş
Şaşkın kral Hallelujah'ı besteliyor*

*Hallelujah, Hallelujah
Hallelujah, Halleluuuuujah*

"Vay anasını! İnanılmaz bir kız," diyor Evans şok içinde ve benim zaten bildiğim şeyi dile getiriyor. "Biliyorum," diyor Katelyn gururlu bir gülümsemeyle usulca.
"Hollywood'da değil de burada ne işi var?"

Hem Katelyn hem de ben aynı anda cevap veriyoruz: "Bu işi para kazanmak için yapsaydı bu kadar sevmeyeceğini düşünüyor."

Katelyn'in kafası bana doğru dönüyor ve göz göze geliyoruz. Gözlerinde kısa bir süre bir şey parladı, ne olduğundan emin değilim ama ölüm bakışı değildi, bu yüzden kabul edeceğim.

Faith'e dönüp baktığımda ses tonunda ve ifadesinde bir değişiklik olduğunu fark ediyorum. Her zaman kalbinden şarkı söylediğini söyleyebilirsiniz, ama bu onun ruhundan gelmeye başladı. Onunla ve çocukla ilgili anıların zihninden akmaya başladığı anı tam olarak görebiliyordunuz.

*Belki de yukarıda bir Tanrı vardır.
Ama aşktan öğrendiğim tek şey
Seni geride bırakan birine nasıl ateş edilirdi?
Geceleri duyabileceğin bir çığlık değil bu.
Işığı gören biri değil
Soğuk ve kırık bir Halleluuuuujaaah*

*Haaaalleluuujah, Haaaalleluuujah,
Haaaalleluuujah, Haaaalleluuujah,
Haaaalleluuujah, Haaaalleluuuuujaaaah,*

Sesini gerçekten serbest bıraktığında ve herkese neyden yapıldığını gösterdiğinde, hepimiz o anda asla unutamayacağımız ve başka hiçbir şeyin onunla boy ölçüşemeyeceği bir sesle karşılaştığımızı biliyoruz. Başı geriye düşüyor ve anıların yüzünde yarattığı acıyı izliyorum. Bu acı beni derinden etkiliyor ve göğsümü öyle bir sıkıyor ki nefes alamıyorum. Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlıyor ama bir kez olsun sesinin güzelliğinin çatlamasına ya da titremesine izin vermiyor.

Kalabalığa şöyle bir bakıyorum ve herkesin şaşkınlık içinde olduğunu görüyorum. Neredeyse her
kız

Bu güzel kadının içinde taşıdığı acıya tanık olan herkesin gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Jaxson ve Sawyer ile göz göze geliyorum ve yüz ifadeleri tam olarak ne hissettiğimi ortaya koyuyor. Julia ve Grace'in ikisi de kollarını boyunlarına dolamış ve her kız gibi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Faith şarkıyı bitirdikten sonra, herkes onu ayakta alkışlamadan önce uzun bir süre boyunca tüm barda tam bir sessizlik olur. Başını öne eğip kalabalığa bakar ama kimseyle göz teması kurmaz. Gözyaşlarını siliyor ve yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirdikten sonra herkese teşekkür ediyor. Ayağa kalkıp hızla tuvalete kaçmadan önce eğilip adama bir şeyler fısıldıyor.

Hem Katelyn hem de ben onu takip etmek için aynı anda ayağa kalkıyoruz ama neyse ki Julia onun elini tutuyor. "Bırak ona gitsin, Katelyn." Onun cevabını duymak için beklemedim. İnsanlara çarpıyor olmamı umursamadan büyük kalabalığın içinde ilerlemeye başladım. Tek umursadığım ona ulaşmak.

Kızlar tuvaletinin önüne geldiğimde tereddüt etmeden içeri giriyorum. Faith lavabonun başında duruyor, kollarını tezgâha dayamış ve başını eğmiş. İçeride başka kimsenin olmadığını fark ettiğimde, rahatsız edilmemek için kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Kilidin yerine oturduğunu duyunca hızla yüzünü silmeye başladı ve aynada kendini düzeltiyormuş gibi yaptı. Gitmek için dönüyor ve beni kapının önünde görünce aniden duruyor. Sesini bulması bir dakikasını aldı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmem gerekiyordu," diyorum ona dürüstçe. Acısını bastırmaya çalışmasını izlerken nefesi kesiliyor. Bir saniye daha uzak kalamayarak ona doğru yürüyorum ve üzgün, narin yüzünün iki yanını avuçluyorum. Sonra eğilerek dudaklarımı ıslak yanağında gezdiriyor, ağzım kulağına varana kadar gözyaşlarının tuzluluğunu tadıyorum. "Konuş benimle, Red."

Yumruklarıyla gömleğimi kavırıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor ve sonunda bırakıyor. "Onu çok özleyorum ve gitmesine izin veremiyorum. Orada olan pek çok şeyi geride bırakmayı başardım ama ona olanları asla atlatabileceğimi sanmıyorum."

Acı dolu hıçkırıkları boğazımı jilet yutmuşum gibi hissettiriyor. Onu kendime çekip sarılıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum, keşke daha iyi olması için yapabileceğim bir şey olsaydı diyorum. Ama olmadığını biliyorum.

"Bu olmamalıydı, Cade. Benim yüzümden ölmemeliydi."

Sesindeki suçluluk duygusuyla kanım hızla ısınıyor. Ona bakmak için geri çekiliyorum ama o yüzünü göğsümde tutuyor. "Bana bak, Faith." Bakmayınca yüzünü tekrar kavırıyor ve acı dolu bakışlarını kendime çeviriyorum. "O senin yüzünden ölmedi. O boktan babası yüzünden öldü! Bunların hiçbirisi olmamalıydı, çocuk o şerefsizden doğmamalıydı ve sen de alınmamalıydın... hepsi bu. Bunların hiçbirisi olmamalıydı. Ama böyle bir dünyada yaşıyoruz, bebeğim. Berbat bir durum, biliyorum ama kendini suçlayamazsın."

Perili zümrüt gözleriyle bana bakarken, kendimi daha fazla tutamıyorum. Eğilerek yavaşça ve usulca dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, geçen sefer olanlardan sonra zorlamak istemiyorum. Nefes nefese kalıyor ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değilim, bu yüzden tam geri çekilmek üzereyken parmakları beremin altındaki saçlarıma giriyor ve hissettiğim bir çaresizlikle ağzıma saldırıyor.

İnleyerek eğildim ve onu ayağa kaldırdım, ayak bilekleri hızla arkamda kilitlendi. Onu kapıya yaslayıp yavaş hareket etmeye çalışıyorum ama o hiçbir şeyi yavaştan almıyor. Dilinin her sıcak darbesinde sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor. Tadı ağzımda patlıyor ve içime akıyor.

sistemi uyuşturuıcı gibi. Buna bir de güzel kokusu eklenince bağımlılık yapıyor. Kokusu bana yağmur ormanlarını hatırlatıyor. Taze, yine de tatlı bir şeylerin ipucu, tıpkı kadının kendisi gibi.

Bana karşı daha çılgınca davranıyor ve kendimi tutmak gerçekten zorlaşıyor. Dudağıımı sertçe ısırduğında, artık direnmiyorum. Bir hırıltıyla, vücudunu istediğim gibi ağzını beceriyorum ve kendini karnıma sürtmeye başladığında, ellerimi elbisesinin altına kaydırıyorum ve onu daha da yaklaştırmak için küçük, mükemmel kıcını kavıyorum. Aletime dayanana kadar biraz aşağı doğru kıpırdıyor. Kot pantolonumun üzerinden amının sıcaklığını hissederek inliyorum ve eğer devam ederse pantolonuma boşalacağım. Nefes alışının değişmeye başladığını fark ediyorum ve boşalmaya çok yakın olduğunu biliyorum, ama o boşalamadan kapı aniden vuruluyor.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle isteksizce geri çekiliyorum.

"Hayır. Lütfen durma," diye inleyerek yalvarıyor ve beni kendine çekmeye çalışıyor. "Birinin içeri girmesi lazım, Red."

"Ha?" Vuruşlar tekrar başladığında, nihayet farkına varır. "Ah..."

Kızarmış yüzüne, şişmiş dudaklarına ve artık acıdan çok şehvetle parlayan parlak gözlerine bakarken, kapının diğer ucundaki diğer kişiye siktir git demekten başka bir şey istemiyorum. "Ne istiyorsun, bebeğim. Söyle, ben de sana vereyim." Ve vereceğim. Acısını dindirmeye yardımcı olaksa şu anda ona vermeyeceğim hiçbir şey yok.

Bir an bana bakıyor, sonra yüzümün yan tarafını avuçluyor. "Beni eve götürmeni istiyorum. Şu anda burada olamam ve sadece seninle olmak istiyorum."

Bu konuda iki kere düşünmedim. "Tamam o zaman, gidiyoruz."

"Sanırım diğerlerine veda edip eşyalarımı almalıyım."

Bunu gerçekten yapmak istemediğini ama yapılacak en kibar şeyin bu olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. "Hayır, dışarı çıkacağız ve Sawyer'a Katelyn'e söylemesi için mesaj atacağım. Orada bıraktığın diğer şeylerle birlikte çantanı da eve getirebilir. Şu anda kimseyi görmene gerek yok Red."

"Tamam," diye fısıldıyor başını sallayarak.

Onu yere bırakmak yerine kapının kilidini açıyorum ve kollarımda dışarı çıkıyorum. Yüzünü boynuma saklıyor ve bunun utandığı için olduğunu biliyorum. Gerçekten sinirli birkaç kız var ama onlara bir şey söylemeleri için cesaretlendiren bir bakış atıyorum. Kollarımdaki kızın daha önce şarkı söyleyen kız olduğunu anladıklarında, kaba sözler söylemiyorlar ve yolumdan çekiliyorlar.

Neyse ki arka giriş doğrudan kamyonetime çıkıyor çünkü bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Faith'i hızla yolcu koltuğuna bırakıp kapıyı kapatıyorum. Kendi tarafıma doğru ilerlerken, bunu yapmamam gerektiğini söyleyerek içime sızmaya çalışan şüpheyi bir kenara itmeye çalışıyorum.

Bu gecenin geri kalanında ne olursa olsun ilişkimizin değişeceğini ve geri dönüşü olmayacağını biliyorum. Sadece ne olursa olsun ikimizin de zarar görmeden çıkması için dua ediyorum.

*

İnanç

Cade'in kamyonu binip çalıştırmasını izliyorum. Koltukta unuttuğu ceketini bana uzatıyor ve ben de memnuniyetle alıyorum. Üzerime örtüyor ve kokusunu severek yüzüme yaklaştırıyorum. Sonra

kaloriferi açıyor ve havalandırma deliklerinin bana dönük olduğundan emin oluyor. "Bunu hissedebiliyor musun?" Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

Hâlâ burada olduğuna, doğum günüm için geldiğine inanamıyorum. İyi ki de gelmiş, çünkü dün gece Aadil'le ilgili korkunç kâbusumdan sonra tam da ihtiyacım olan kişi ve şey oydu. Kalbim hâlâ ağır ama vücudum Cade'in dokunuşuyla canlı ve yanıyor. Bu gecenin bizim için ne getireceğini bilmiyorum, tek bildiğim onunla birlikte olmam gerektiği, sadece onunla. Kendimi güvende hissetmeye ve acımı anlayan biriyle birlikte olmaya ihtiyacım var. Ve onun anladığını biliyorum.

Sawyer'a kısa bir mesaj gönderdikten sonra kamyoneti vitesine takıyor ve benim evime doğru yola çıkıyoruz. İlk birkaç dakika sessiz geçiyor, çünkü bu gece olan her şeyi kavriyorum.

"Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim. Herkesi orada bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum. Özellikle de Katelyn bunu benim doğum günüm için planladığından beri. Tüm bunların olmasını istememiştim."

Sözlerimin sonuncusu bir fısıltıya dönüşüyor ve Cade uzanıp elimi nazikçe kavrayarak beni şaşırtıyor. "Onlar iyi. Bu kadar çok şey için kendini suçlu hissetmeyi bırakmalısın, Red."

Hmmm, bilgece sözler, kendi kendine söylemesi gerekenler ama ben söylemiyorum. Bunun yerine ona gülümsüyorum ve parmaklarımı onun sıcak eliyle birleştiriyorum, bundan duyduğum güç ve huzur hoşuma gidiyor. Kendimi yorgun hissederek başımı cama yaslıyorum ve yağmurun ağır ritmini dinliyorum. Rahat bir sessizlik içinde ilerliyoruz ve arka yola girip kasabaya yaklaştığımızda kamyonun yavaşlamaya başladığını hissediyorum.

"Lanet olası bir yağmur fırtınasında gecenin geç bir saatinde arka yolda yürüyen biri ne halt ediyor?"

Doğrulup ön camdan dışarı bakıyorum ve sağanak yağıştaki kişiyi görmem bir dakikamı alıyor. Cade'in onları nasıl bu kadar çabuk görebildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Biraz daha yavaşlıyor ve o kişiye karşı dikkatli olmaya dikkat ediyor. Tam ona yaklaşırken pencereden dışarı bakıyorum ve nefes nefese, "Aman Tanrım. Kamyonu durdur!"

"Ne? Neden?"

"Kamyonu durdurun lütfen. Onu tanıyorum!" Durdu ve ben dışarı çıkıp koşmaya başlamadan önce tamamen durmasını zar zor bekledim.

"Tanrım, Faith, buraya geri gel."

Öfkeli komutunu duymazdan geliyorum ve önümde olduğunu bildiğim çocuğa doğru koşuyorum. Neredeyse tam önüme gelene kadar yoğun yağış yüzünden onu göremiyorum. "Christopher, iyi misin? Burada ne işin var?"

"Kahretsin!" diye küfrediyor ve hızla benden uzaklaşıyor. Üzerinde palto yok ve tepeden tırnağa sıırılsıklam. "Ben iyiyim. Sadece yürüyüşe çıkıyorum." Bir şeylerin ters gittiğini zaten anlamamış olsaydım, ses tonundan anlardım, cızırtılı ve zayıf.

Biraz kamburlaştığını ve dik durmadığını fark ettiğimde midem bulanmaya başlıyor. "Ne? Ne demek yürüyüşe çıkıyorum?"

Cade hışımla yanımıza geliyor ve bana çok kızgın görünüyor. Şimdilik onu görmezden geliyorum ve sadece bana bakmayı reddeden Christopher'a odaklanıyorum.

"Christopher, bana bak." Bakmayınca yaklaşıp çenesini tutuyorum. Yüzünün şişmiş, kanlı bir karmaşadan başka bir şey olmadığını gördüğümde keskin bir nefes alıyorum. "Aman Tanrım. Ne oldu böyle? Bunu sana kim yaptı?"

Arkasını dönüyor. "Yok bir şey, ben iyiyim."

Gömleğini tutup bana bakması için zorluyorum ve acı içinde irkiliyor. "İyi değilsin. Konuş benimle, Christopher, lütfen. Sana yardım edebilirim."

Öfkeyle benden uzaklaştı. "Senin neyin var, bayan? Neden beni rahat bırakmıyorsun! Senin lanet yardımına ihtiyacım yok."

Cade'in yaklaştığını hissediyorum. "Onunla konuşma şekline dikkat et, evlat."

Christopher ona sertçe bakar. "Siktir git. Sen de kimsin be?"

"Kızdırmak istemeyeceğin biri." Cade'in sesi uyarı yüklü ve elimi göğsüne koyarak geri çekilmesini söylüyorum, bunun duruma yardımcı olmayacağını biliyorum.

Yaklaşarak elimi Christopher'ın omuzlarına hafifçe koyuyorum, onu incitmediğimden emin oluyorum ve tam önünde duruyorum. Bana öfkeyle bakıyor ama acısı daha parlak. "Lütfen konuş benimle. Sana yardım etmeme izin ver."

Çenesini sıkıyor ve duygularını bastırmaya çalışırken göğsü kabarmaya başlıyor. "Bana yardım edemezsin," diye cevap veriyor acı dolu bir fısıltıyla. "Kimse edemez. Ruth Jean'i ve beni buradan çıkaracak yaşa gelene kadar ona mahkûmum."

İlk hıçkırığı çıkmadan önce yüzündeki kederli ifadeyi izliyorum. Çaresizlik içinde yere çökmeye başlıyor. Kollarımı ona doluyorum ve onunla birlikte yere düşüyorum. Bana karşı titrediğini hissettiğimde kalbim kırılıyor ve kendi gözyaşlarım dökülmeye başlıyor. Ona sarılmaktan başka bir şey söylemiyorum ya da yapmıyorum.

Cade araya girene kadar bir dakika bu şekilde kaldık. "Red, şunu kamyonu taşıyalım. Burada böyle oturmak güvenli değil ve üzerinde ceket yok."

Yüzümü Christopher'inkine yaklaştırıyorum ki yağmurdan beni duyabilsin. "Benimle gel. Sana yardım edeceğim konusunda bana güven. Seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmayacağım, söz veriyorum."

Başını salladığını hissetmeden önce birkaç dakika sessiz kalıyor. Ayakta durmakta zorlanıyor ve sol tarafını tercih ediyor. Yavaşça yürüyoruz ve Cade bizim için kamyonetin arka kapısını açıyor. Christopher'ın yanına sürünerek giriyorum ve Cade'in ceketini tutuyorum ama o ceketini itiyor. "Hayır, ben iyiyim. Sen al." Anlamsız olduğunu bildiğim için tartışmıyorum.

Cade arabaya bindikten sonra dikiz aynasından talimat almak için bana bakıyor. "Hastaneye gitmeliyiz," diyorum usulca.

"Hayır! Hastane olmaz."

"Christopher, gerçekten yaralısın ve bir doktora görünmen gerek."

"Hayır, ben ciddiym Faith. Doktor ve hastane yok, yoksa buradan giderim."

Yenik bir nefes verdim ve zorlamadım. "Pekala, benim evime gidiyoruz."

Eve dönüş yolunun geri kalanı sessiz geçti. Sırtını ovuyorum ve soru sormadan önce onu mümkün olduğunca rahatlatmak için yakınında duruyorum. Ruth Jean'in bana anlattıklarından ve az önce yaptığı yorumdan sonra, bunu ona yapanın babası olduğundan hiç şüphem yok. Bu kesinlikle kalbimi kırıyor, ama bundan da öte çileden çıkıyorum.

Birkaç dakika sonra eve varıyoruz ve Cade hemen Christopher'ın inmesine yardım etmek için geliyor, ki bu hiç hoşuna gitmiyor. "Ben iyiyim, kendim yapabilirim."

Cade geri adım atmıyor. "Gururunu bir dakikalığına unut evlat, yoksa kıcının üstüne düştüğünde kendini aptal gibi hissedeceksin."

Christopher isteksizce kolunu tutmasına ve ona yardım etmesine izin veriyor. Cade onu çabucak bıraktığından emin olduktan sonra bana doğru ilerliyor. Ben aşağı atlamak üzereyken kalçalarımın tutup beni yavaşça aşağı indiriyor, vücudum onun sert vücuduna doğru kayıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İkimiz de tepeden tırnağa sıırıslıklamız ve bana açlık ve biraz da öfkeyle bakarken yağmur damlalarının onun güzel, güçlü yüzünden aşağı süzülüşünü izliyorum. "Bir daha asla beni böyle terk etme."

Tartışmak yerine başımı sallıyorum, çünkü şimdi bu konuya girmenin zamanı değil. Beni serbest bırakıyor ve ben şimdiden onun yakınlığını özlüyorum ama bunu üzerimden atıp sadece Christopher'a odaklanıyorum. Koluna girerek onu eve götürüyorum ve kanepeme yerleştiriyorum. Uzanmasını sağlamaya çalışıyorum ama inatçı çocuk reddediyor. Gidip havlu getiriyorum ve hem ona hem de Cade'e birer tane veriyorum.

"Sana bakmama izin ver," diyorum önünde diz çökerek.

"Ben iyiyim. Ama eğer varsa biraz buz ve aspirin kullanabilirim."

Artık beni başından savmasına izin vermeyeceğim. "Christopher, ya sana bakmama izin verirsin ya da hastaneye gideriz."

Gözlerinde kızgınlık kıvılcımları çakıyor ve işte o zaman Cade devreye giriyor. "Red, neden gidip üstünü değiştirmiyorsun, bir ilk yardım çantası ve biraz aspirin getir."

Ona dönüp bakıyorum ve gitmem için başıyla beni onaylıyor. İsteksizce uzaklaşıyorum ve bir çift siyah kapri tayt ve ince, krem rengi, uzun kollu, omzu açık bir kazak giyerken mırıldanmalarını duyuyorum. Sonra tüylü çizme terliklerimi giyip ilk yardım çantamı ve biraz aspirin almak için banyoya gidiyorum.

Merdivenlerden inip oturma odasına doğru ilerlerken, Christopher'ın gömleksiz halini gördüğümde keskin bir nefes alıyorum. Gövdesi de yüzünden daha iyi durumda değildi. Kaburgalarının sol tarafının tamamı siyah ve maviydi, kollarının üst kısmında ve göğsünde büyük, kızgın, kırmızı yaralar vardı ve metal bir kemer tokasının izi derisine derin bir şekilde işlenmişti.

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum ama şu anda onun için güçlü olmam gerektiğini bildiğimden gözyaşlarımı hızla siliyorum. Cade onun önünde diz çökerken kaburgalarını değerlendiriyor ve neden benim değil de onun yapmasına izin verdiğini merak ediyorum. Her ne kadar Cade'e hayır diyemeyecek kadar korkmuş olsa da, çoğu öyle olurdu.

Yanına gidip ilk yardım çantasını Cade'in yanına bırakıyorum, ardından Christopher'a bir bardak su ve aspirin verip kanepeye yanına oturuyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, benimle göz teması kurmuyor. Bunu kişisel olarak algılamıyorum çünkü utandığını biliyorum.

Boş bardağı yere bıraktıktan sonra, yaralarına dikkat ederek elimle çıplak sırtını hafifçe ovmaya başlıyorum. Geriliyor ama durmuyorum ve daha fazla rahatsız hissetmesini istemediğim için ona bakmıyorum. Sonunda rahatlıyor ve şefkatimi kabul ediyor.

Cade bir an sonra sessizliği bozuyor, "Kırık olduklarını sanmıyorum, sanırım sadece morarmışlar, ama ben de doktor değilim. Kesikleri temizleyip saracağım, bu en azından acıyı biraz hafifletmeye yardımcı olacaktır."

"Kırılmadılar. Ben bilirim, daha önce de kırılmışlardı."

Bu itiraf karşısında midem bulanıyor ve Cade onun üzerinde çalışmaya başladığında, şimdi onu konuşturmak için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorum. "Baban bunu sana sık sık yapıyor mu?" Sessizce soruyorum. Kaç kez olduğu önemli değil, bir kez çok fazla, ama babası hakkındaki varsayımımın doğru olduğundan emin olmak istiyorum.

Omuz silkiyor. "Yeterli, ama Ruth Jean yerine ben olsam daha iyi."

Bunu kız kardeşini korumak için yaptığını bilmek kalbimi daha da kırıyor. "Daha önce kimseye söyledin mi?"

Başını sallıyor, "Yapamam."

"Yapmalısın, Christopher. Bence Cooper'ı aramalıyız."

Bakışlarında endişe parıldar. "Hayır! Sana söyledim Faith, kimse bilemez. Bu yüzden hastaneye gitmek istemedim."

"Neden? Neden kimsenin sana yardım etmesini istemiyorsun?"

"Çünkü Ruth Jean ve beni lanet olası bir koruyucu aileye verecekler ve bizi ayıracıklarını biliyorum."

Bunun olmasına izin veremem. Kız kardeşimi benden almalarına asla izin vermeyeceğim."

"Sana yardım edebilecek başka bir ailen yok mu?"

Tekrar başını sallıyor. "Hayır, büyükannem ve büyükbabam uzun zaman önce öldüler ve annem bizi

Ruth Jean sadece iki yaşındaydı." Annesinden bahsederken yüz ifadesini öfke kaplıyor.

Hangi anne çocuklarını terk eder, özellikle de böylesine korkunç biriyle?

"Bu saçmalıkla sadece birkaç yıl daha uğraşmam gerekiyor. On sekiz yaşına geldiğimde Ruth Jean'i alıp buradan gideceğim. Babamın bizi asla bulamayacağı bir yere gideceğim."

"Christopher, birkaç yıl daha hayatta kalamayabilirsin. Şu haline bak!"

Omuz silkiyor. "Her şey yoluna girecek. Bu gecenin kötü geçeceğini biliyordum. Yılın bu günü hep öyle olur." "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerinde acı ve öfke yeniden alevleniyor. "Beş yıl önce bugün annemin evi terk ettiği gündü. Babam her zaman sarhoş bir pisliktir, ama her yıl, bu gün, her zaman en kötüsüdür. Orada olmam bile gerekmiyordu, sadece hızlıca bir şeyler almak için eve döndüm. Ezik arkadaşlarıyla dışarıda olması gerekiyordu ama onun yerine onları bizim evde ağırladı."

"Orada başka insanlar da vardı ve sana yardım etmediler mi?" İnançsızlık ve öfkeyle soruyorum.

Tiksintiyle homurdanıyor. "Hayır, yapmadılar. Hatta biri kendi başına birkaç el ateş etti. Babam harika insanlarla takılmaz. Bazıları ondan daha kötü."

Cade tüm bu süre boyunca sessiz kaldı, ama Christopher bunu itiraf ettikten sonra çenesinin sıkıldığını ve taş gibi soğuk öfkesinin ifadesini ele geçirdiğini izliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Babası ona bunu yaptığı için kızgınım ve bu kadar uzun süre bunu yaşamak zorunda kaldığı ve şimdiye kadar kimsenin fark etmediği için kalbim kırıldı. Ama en önemlisi korkuyorum. Yardım almazsa ona olacaklardan korkuyorum.

Aadil'in ani bir görüntüsü gözümün önüne geliyor. Acı beni dibe çekmeden önce hızla başımı sallıyorum ve anıdan kurtuluyorum. Hayır! Hayır! Bunun ona olmasına izin vermeyeceğim. Ne Christopher'a ne de Ruth Jean'e. Kalbimin derinliklerinde ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Cade, Christopher'ın kaburgalarını sarmayı bitirir, sonra ilk yardım çantasını yerine koyar ve ayağa kalkar. "Ruth Jean şimdi nerede?" Christopher'ın evde olmayacağını bildiğimden Onu orada bırak.

"Bayan Jenkins'in evinde. Yolun aşağısında yaşayan yaşlı bir kadın. Babamın gerçekten kötü durumda olduğunu bildiğimde bazen ondan Ruth Jean'i benim için almasını istiyorum, sonra birkaç saat sonra ortalık sakinleştiğinde onu almaya gidiyorum. Bunamış ama güvende. Onu yakında almam gerekiyor ama babam gitmeden Ruth Jean'i bu gece eve götüremem."

Başımı salladım, sonra ona doğru döndüm ve gözlerinin içine baktım. "Bana güveniyor musun?"

Yorgun bir şekilde beni izliyor, bunun nereye gittiğinden emin değil. Cade'in gözlerinin de üzerimde olduğunu hissediyorum ama bakışlarımı Christopher'dan ayırmıyorum. Bir dakika sonra nihayet cevap veriyor. "Herkesten daha çok güveniyorum sanırım, neden?"

"Çünkü Cooper'ı aramak istiyorum." İtiraz etmek için ayağa fırlıyor ama yanlış bir fikre kapılmadan önce bileğini tutup hızlıca açıklıyorum. "Sakin ol ve beni dinle. Senin onaylamadığın hiçbir şeyi yapmayacağıma söz verdim ve bunda ciddiylim."

Sinirli bir nefes verdi ama tekrar yanıma oturdu. "Cooper'ı aramak istiyorum, bir polis olarak değil, bir arkadaş olarak. Ona seçeneklerimizin ne olduğunu sormak istiyorum. Sana yardım etmek için ne yapmam gerektiğini öğrenmeliyim."

Bana şüpheyile bakıyor. "Ne demek istiyorsun? Sana söylüyorum, bizi koruyucu aileye verecekler ve ayıracaklar. Yardım edemezsin!"

"Evet, yapabilirim. Sen ve Ruth Jean'in gelip burada benimle kalabilmeniz için ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum." Yüzündeki ifade tam bir şoka dönüşürken odayı tam bir sessizlik

kaplıyor. Ağırılığı hissediyorum

Cade'in onaylamayan bakışlarının ağırlığını hissediyorum ama görmezden geliyorum.

"Bunu neden yaptınız? Bizi tanımıyorsun bile," diye soruyor inanamayarak.

Uzanıp elini tutuyorum. "Seni ve kız kardeşini önemsemişimi bilmek için seni uzun zamandır tanımama gerek yok. Kalacak bir yere ihtiyacınız var ve benim bir yerim var."

"Faith, seninle mutfakta bir dakika konuşabilir miyim?" Cade araya girerek soruyor. Ses tonunu dengeli tutuyor ve onu tanımayanlar farklı düşünmeyecektir ama ben daha iyi biliyorum.

Ona bir bakış attım. "Bir saniye içinde, evet." Christopher'a dönüyorum ve elini bir kez daha hafifçe sıkıyorum. "Bu hem senin hem de Ruth Jean için en iyi senaryo ve bunu biliyorsun. Lütfen. Bırak sana yardım edeyim."

Cevap vermesi bir dakika sürüyor ve başını sallayana kadar beni geri çevireceğini düşünmeye başlıyorum.

Rahat bir nefes aldım ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Tamam, Bayan Jenkins'i ara. Eğer ona güvenebileceğinden eminsen, Ruth Jean'in geceyi burada geçirip geçiremeyeceğini sor." Eğilerek telefonuma uzandım ve ona uzattım. "Ben mutfığa gidip Cooper'ı arayacağım ve ne yapmamız gerektiğini öğreneceğim."

Yine başını sallıyor, hâlâ şokta ama bakışlarında korkuyu da görebiliyorum. Ayağa kalkarken omzuna hafifçe vuruyorum. "Her şey yoluna girecek, Christopher. Bunu çözeceğiz, söz veriyorum."

Mutfığa giriyorum ve Cade'in hızla arkamdan geldiğini hissediyorum. Tam lavaboya varmıştım ki kolumdan tutup beni döndürerek yüzüme baktı. "Aklından ne geçiyor senin?" diye soruyor sert bir fısıltıyla.

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "İki çocuğun yardıma ihtiyacı olduğunu ve onlara yardım edebileceğimi düşünüyorum."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Red. Sen yirmi dört yaşındasın. Çocuğun annesi değil, kız kardeşi olacak yaştasın."

"Ne olmuş yani? Ben onların annesi olmaya çalışmıyorum. Onlara güvenli bir ortam sağlarken güvenebilecekleri biri olmaya çalışıyorum."

"Şu anda senin kendi derdin var. Başkasınınkini üstlenmemelisin!"

Bunu duymayı bekliyordum. Dürüst olmak gerekirse, bunu diğer insanlardan da duymayı bekliyordum, ama umurumda değil. Doğru kararı verdiğimi biliyorum. "Ne yapmamı bekliyorsun, Cade? Oraya geri dönmesine izin mi vereyim?" Onun böyle düşünmediğini biliyorum.

"Tabii ki hayır. Ama bırakın bu işi Cooper halletsin, bırakın devlet onlarla ilgilensin."

"Ne dediğini duydunuz ve ikimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz. Büyük olasılıkla ayrılacaklar ve bir an için gerçekçi olalım, koruyucu aileler de her zaman en güvenli yerler değildir. Oysa burada, benim evimde, buranın onlar için güvenli bir yer olduğunu biliyoruz."

"Belki ayrılmayacaklar ve eğer ayrılırlarsa... evet bu berbat bir şey ama bu senin sorunun değil Faith!"

"Bunu kendi sorunum haline getiriyorum!" Bana ters ters bakıyor ve ben de başka bir taktik denemeye karar veriyorum. "Ya sen onun yerinde olsaydın? Birinin kız kardeşini senden almasına izin verme riskini göze alır mıydın?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi çok kötü hissediyorum, özellikle de bakışlarında beliren korkunç acı karşısında, ama neden bu işten vazgeçmediğimi anlamasına ihtiyacım var.

Yüz ifadesi tekrar kızgınlaşıyor, ama o daha cevap vermeden Christopher elinde ıslak gömleğiyle hızla içeri giriyor. "Hemen gitmeliyiz!"

"Neyin var?" Ona doğru koşarak sordum.

"Babam bir saat önce Ruth Jean'i Bayan Jenkins'ten aldı." Christopher'ın yüzüne kazınan korku ve paniğın aynısı benim de içime işlemeye başlıyor.

Tamam düşün, Faith, düşün.

Christopher ön kapıya doğru ilerliyor ama ben onu durdurmak için kolundan tutuyorum. "Önce Cooper'ı arayacağız." "Hayır! O kadar bekleyemeyiz. Bu gece ne kadar kötü olduğunu anlamıyorsun. Onunla güvende değil.

onu. Özellikle de arkadaşları hâlâ oradaysa."

"Hadi gidelim. Yolda Cooper'ı arayabiliriz." Ben daha ne olduğunu anlayamadan hem Cade hem de Christopher kapıdan çıktılar. Kıçımı vites taktım ve hızla takip ettim. Cade'in kamyonetine bindiğimizde cep telefonunu çıkardı ve bana vermeden önce bir numara tuşladı. Açıyorum ve Cooper hemen cevap veriyor.

Sakin olmaya çalışıyorum ve bardan ayrıldığımdan beri olanları kısaca anlatıyorum. Öfkeyle küfrediyor ama o kadar da şaşırmış görünmüyor. Bana Kayla ile eve yeni geldiklerini ve en kısa zamanda bizimle orada buluşacağını söylüyor. Ayrıca o gelene kadar kamyonda beklememizi söyledi. Telefonu kapattığımda, bu gece Christopher'ı bulduğumuz aynı arka yolda ilerliyoruz ve Cade'in hızlı sürdüğünü şimdi fark ediyorum. Gerçekten hızlı.

"Bir sonraki dönüş bizim yolumuz."

Hızla dönüyor ve önünde iki siyah motosikletin park ettiği çok küçük, yıkık dökük bir eve çıkan uzun araba yolunu hızla çıkıyor ve frene basıyor.

"Kahretsin! Spike hâlâ burada."

Spike mı? Sanırım bu babasının arkadaşlarından biri ve bu hiç iyi değil. Lütfen, Tanrım, Ruth Jean'in iyi olmasına izin ver.

"Cooper bize kamyonda beklememizi söyledi." İkisi de beni görmezden gelip yine de dışarı çıktılar. Hay aksi! Hay aksi! Hızla onları takip ediyorum ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Christopher önümüzdeki basamakları hızla çıkıyor ama Cade daha fazla uzaklaşmadan gömleğinin arkasından tutuyor. "Sakin ol evlat. Onu dışarı çıkaracağız. Durumu olması gerekenden daha kötü hale getirme."

Christopher başıyla onaylıyor ve kapıyı açıp içeri girmeden önce derin bir nefes almasını izliyorum. Ezici alkol ve bayat sigara dumanı kokusu hızla burun deliklerime doluyor. Sırada Cade var ve ben onu takip etmeye başladığımda kolunu uzatarak beni durduruyor. "Burada kal."

Tam tartışmak üzereydim ki yüksek ve öfkeli bir ses havayı yarı. "Burada ne işin var, seni küçük piç kurusu ve bu da kim?"

Deri kıyafetler giymiş, ellerinde bira olan ve kavgaya hazır görünen iki yağlı adamı görünce kalbim korkudan duracak gibi oluyor. Biri Christopher'a öyle bir nefretle bakıyor ki tüylerim diken diken oluyor. Bu kişinin babası olduğunu tahmin ediyorum, çünkü soruyu soran oydu. Arkadaşı eğlenerek bakıyor ve gözleri üzerime dikildiğinde, tüylerimi diken diken edecek şekilde bana bakıyor. Cade rahatça önüme geçiyor ve onun görüşünü engelliyor.

"Ruth Jean'i almaya geldim," diye cevap veriyor Christopher güçlü bir şekilde, ona yaptıklarından sonra bile sinmiyor.

Babası şimdi hepimize bakıyor ve yüz ifadesinde hızla bir farkındalık beliriyor. Kan çanağına dönmüş gözleri daha da sertleşiyor. "Cehennem gibisin. Sizi şu anda olduğunuzdan daha kötü bir hale getirmeden önce buradan defolup gidin ve bu pislikleri de yanınıza alın."

"Twistiphwor," küçük, korkmuş bir ses yoğun gerilimi kesiyor. Cade'in yanından geçip oturma odasının uzak köşesinde duran Ruth Jean'i görüyorum, titreyen kollarında pelüş bir hayvan var ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Hemen ona doğru yürümeye başlıyorum ama Cade beni yine

tutuyor.

"Ruth Jean, hemen yatağına dön!" diye bağılıyor babası.

"Hayır, Ruth Jean, yapma," diyor Christopher çabucak. "Buraya, yanıma gel. Her şey yoluna girecek, Faith'le kalmaya gidiyoruz."

İlerlemeye başlar, ancak babası "Hayır, hemen odana geri dön!" diye bağırınca hemen durur.

"Twistiphwor, ne yapacağım?" diye sorar korkulu bir hıçkırıkla. Cade küfür ettikten sonra araya girer.

"Christopher. Git kardeşini getir."

Christopher ilk adımını atar atmaz kıyamet kopar. Babası peşinden gider ama Cade daha hızlıdır. Şimşek hızıyla adamı kolundan yakalıyor ve hızlı, kolay bir hareketle onu yüzüstü yere yatırıyor. Spike'ın bira şişesiyle onun peşinden gittiğini görünce bir uyarı çığlığı atıyorum ama Cade bunu zaten bekliyor. Elindeki şişeyi tekmeliyor ve onu boğazından yakalıyor. Onu ayağından kaldırıp mutfığa fırlattı. Adam masanın üzerine öyle bir şiddetle düşer ki masa altında kırılır. Christopher'ın babası çoktan tökezleyerek ayağa kalkmıştı ve cebinden bir bıçak çıkarmasını korkuyla izliyorum.

Aman Tanrım.

Tam saldıracakken, Cade kolunu tekrar yakalıyor ve arkasından büküyor. Adam acı içinde ulumadan önce mide bulandırıcı bir çatırtı duyuyorum. Adamın kolunu garip bir açıyla tutan Cade, onu yine yüzüstü yere yatırıyor ve orada tutmak için sırtının üzerine diz çöküyor. Diğer adam masadan yuvarlanıp ayağa kalkmaya başladığında yüksek sesli bir inilti havayı kesiyor.

"Acele et, Christopher! Kız kardeşini al ve kamyona götür!" Cade'in talebi hepimizi şoktan çıkardı.

Christopher, Ruth Jean'e doğru koşuyor ve Ruth Jean onu yarı yolda karşılıyor, dehşet içinde hıçkırıkları havayı dolduruyor. Onu kucağına almak için çırpınısını izliyorum, ben de bira kutuları ve çöp yığınlarının üzerinden atlayarak onlara doğru koşuyorum. Ruth Jean'i öylece yakalayıp korkutmak istemediğim için önce ben diz çöküyorum. "Hey, tatlım," diye sakince selamlıyorum ve gözyaşlarını siliyorum. "Her şey yoluna girecek ama seni dışarı taşıyabilir miyim? Kardeşin yeterince iyi değil." Başını sallıyor ve ben de vakit kaybetmeden onu kucağıma alıyorum.

"Seni lanet orospu. Çocuğumu hemen yere bırak!"

Cade, adamın acı içinde tekrar ulumasına neden olan bir şey yapıyor ama kontrol etmek için durmuyorum. Kollarımda Ruth Jean ve arkamızda Christopher ile evden dışarı fırlıyorum. Evden daha fazla çarpma sesi ve bağırışlar duyuyorum ve Cade için korkum artıyor.

Tam kamyona varmıştık ki, Cooper sirenlerini çalarak durdu ve arkasından başka bir ekip arabası geldi. Ruth Jean'i Christopher'a teslim ediyorum ve Cooper arabadan inerken onu karşılıyorum. "Kamyonda kalamazdık." Açıklamak için acele ediyorum ve hızla eve doğru giderken onu takip ediyorum, "Durum gerçekten kötü Cooper. Christopher'ın peşine düştüler, bu yüzden Cade devreye girmek zorunda kaldı. İki çocuk da kamyonda."

Bir başka kırıp dökme olayı yaşandığında silahını çekti ve kolumu tutarak daha fazla ilerlememi engelledi. "Git çocuklarla bekle."

Cooper ve şerif yardımcısı silahlarını çekmiş bir şekilde eve giriyorlar. Aceleyle kamyonete geri dönüp çocuklarla birlikte arkaya atlıyorum ama kapıyı açık bırakıyorum ki gerekirse hemen çıkabileyim.

Christopher hıçkırarak ağlayan Ruth Jean'e sarılır. "Seni bulamadığımda çok şaşırmıştım. Seni tekrar bulduğuna çok sevindim, Twistiphwor." Christopher gözlerini dikmiş bakıyor ve cevap vermiyor ama sırtını sıvazlıyor. Duygularını bastırmaya çalışırken çenesinin sıkışmasını ve gözlerinin cam gibi olmasını izliyorum.

Kendi gözyaşlarımın oluştuğunu hissediyorum ve Ruth Jean'in sırtını ovduğu için ben de onun

sırtını ovuyorum. "Artık her şey yoluna girecek, Ruth Jean," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, "Bu gece Christopher'la konuştum ve ikinizin de gelip benimle kalmanız için bir yol bulacağız. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Başını kaldırıp bana bakıyor ve solgun, gözyaşlarıyla dolu yüzünü görünce kalbim parçalanıyor.
"I wike dat

fikir. Burası daha iyi, ha, Twistiphwor."

Christopher ona küçük bir gülümseme verir ve başını sallar. "Evet. Faith'le daha iyi olacak." "Yeterince woom'un var mı?"

"Aslında var. Sadece bir tane fazladan yatağım var ama her şeyi hallettikten sonra sana kendi yatağınızı alacağız."

Heyecanla gülümsüyor ve bunun onun dikkatini dağıtmasına şükrediyorum. Ne yazık ki, Cooper ve şerif yardımcısı babaları ve Spike'ı kelepçeleyerek dışarı çıktıklarında bu uzun sürmüyor. İki adamın da yüzü bıraktığımızdan çok daha kötü görünüyordu. Babaları bana dik dik bakıyor ve gözlerindeki buz gibi küçümseme omurgamdan aşağı bir korku titremesine neden oluyor.

Cade'in arkalarından çıktığını görmek için bakışlarımı ayırıyorum. Kamyonetten atlayarak ona doğru koşuyorum ve kendimi ona doğru fırlatıyorum. Beni şaşkınlıkla yakalıyor ve ona sıkıca sarılıyorum. "İyi misin?" Yumuşakça soruyorum.

"Evet, Red, ben iyiyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Açıkça. Alnımı onunkine yaslıyorum ve yüz ifadesindeki öfkenin bir kısmının hafiflemesini izliyorum. "Çocuklar iyi mi?"

"Evet. Korktular ama iyiler. Senin sayende." Birbirimize bakmaya devam ederken, eğilip ona küçük bir öpücük vermeden önce uzanıp başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum. "Gelip yardım ettiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ağzına. Kısık bir hırıltıyla bana hızlı, sert bir öpücük veriyor ve sonra beni tekrar ayağa kaldırıyor.

Başımın üzerinden bir şeye baktığını görüyorum ve Cooper'ın bize doğru yürüdüğünü, kızgın ve stresli görüldüğünü görmek için dönüyorum. "Onları içeri alıyorum. Onları en az kırk sekiz saat tutabileceğim, çünkü onları bulundurmakla suçlayabilirim ve kefaletlerini ödemek için Pazartesi gününe kadar bir yargıç gelmeyecek."

"Sahiplenme mi?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum.

Başını sallıyor. "Hem onun hem de Tommy'nin üzerinde kokain vardı, bu beni şaşırtmadı. Tommy daha önce kokain bulundurmaktan tutuklanmıştı."

Bu durum içimde bir öfke yaratıyor. "Neden daha önce kimse Christopher'ı kontrol etmedi? Eğer babası bu tür insanlarla takılıyorsa, o zaman neden kimse çocukları kontrol etmiyor?"

Cooper'ın gözlerinde suçluluk kıvılcımları çakıyor. "Floyd Dennison buraya taşındığında başının belada olduğunu biliyordum, özellikle de kimlerle ilişkisi olduğunu öğrendiğimde. Gözüm üzerindeydi ve hakkında bir şeyler bulabileceğim zamanın gelmesini bekliyordum. Christopher'ı dövüşmek için ilk aldığında, ona babası ve ev hayatı hakkında sorular sordum. Ona yardım edebileceğimi söyledim. Beni reddetti ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Yalan söylediğini elbette biliyordum ama elimde aksini kanıtlayacak bir delil yoksa..." diye devam ediyor ve omuz silkiyor.

Sinirli bir nefes verdim ama anladım. "Ruth Jean'le birlikte koruyucu aileye verilip ayrılacaklarından endişeleniyor. Bu yüzden yalan söyledi. İşte bu noktada yardımınıza ihtiyacım var. Onları yanıma almak istiyorum ama bunu gerçekleştirmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Şaşkınlığı gözlerinden okunuyor. "Bu kararından emin misin?" Ses tonunda onaylamayan bir şey yok, sadece emin olmak istediğini söyleyebilirim.

"Evet, yüzde yüz eminim. Başka bir yere gidemez Cooper, yoksa Ruth Jean'i alıp kaçar."

Cevap vermeden önce bir süre sessiz kalır. "Tamam. Bu gece çocukları eve götür. Sabah geleceğim ve Vicki Jameson'ı da yanımda getireceğim. Kendisi çocuk hizmetlerinden sosyal hizmet

görevlisi.

birlikte çalıştığımız. Hepinizin ifadesine ihtiyacım olacak ve hangi adımları atmanız gerektiğini ondan öğrenebiliriz. Onu iyi tanıyorum ve size kefil olurum. Dürüst olmak gerekirse, bu çok zor olmamalı. Bugünlerde zaten çocuklarla dolu olmayan koruyucu aileler bulmak gerçekten zor. Kardeşleri, özellikle de sorunlu bir genç olarak görülen kardeşleri kabul edecek kadar yeri olan bir ev bulmak daha da zor."

Sırtım tutuldu. "O sorun değil. O yanlış anlaşıldı."

Cooper'ın ifadesi yumuşar. "Katılıyorum ve onları kabul etmenize sevindim. Ben sadece başkalarının bunu nasıl göreceğini kastetmiştim."

"Özür dilerim," diyorum, yanlış bir sonuca vardığım için kendimi suçlu hissederek.

"Sorun yok. Sen eve git. Yarın sabah görüşürüz ve sana her şeyi anlatırım." "Tamam. Teşekkürler, Cooper."

Yürüyüp gidiyor ama kamyonun yanında durup Christopher'la konuşuyor. Cade ve ben oraya doğru ilerliyoruz ve Cooper'ı arka kapıyı kapatmadan önce Christopher'ın omzunu sıvazlarken yakalıyorum. "Bir doktora göründü mü?" diye soruyor, öfkeli görünüyor.

Başımı salladım. "Hayır. Reddetti, ama Cade onu kontrol etti ve yarın seninle işimiz bittikten sonra onu bir doktora götüreceğimden emin olacağım, sadece güvende olmak için."

Başını sallayarak ekip arabasına doğru ilerlerken Cade ve ben kamyonete bindik. Ön tarafa atlıyorum, sonra çocuklara dönüp bakıyorum ve Ruth Jean'in gözlerini kocaman açmış merakla Cade'e baktığını görüyorum.

"Ruth Jean, Cade'i fırına gittiğimiz zamandan hatırlıyorsun, değil mi?" Başını sallıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Cade de bir şey söylemiyor ama dikiz aynasından ona baktığını yakalıyorum.

Şimdi Christopher'a bakıyorum. "Cooper sana yarın bizi görmeye geleceğini söyledi mi?" Başını sallıyor ve gözlerindeki endişeyi görebiliyorum, bu yüzden koltuğun üzerinden uzanıp elimi dizine koyuyorum. "Her şey yoluna girecek. Sosyal hizmet görevlisini tanıyor ve benimle kalmanız için her şeyi halletmemize yardımcı olacağını söyledi." Gerginliğinin bir kısmı azaldı ve eve dönüş yolunun geri kalanı sessiz geçti.

Evime döndüğümüzde çocukları yerleştirdim ve Ruth Jean'e sadece iki yatağım olduğu için Christopher'la mı yoksa benimle mi yatmak istediğini sordum. Christopher'a baktı ve onunla uyumayı tercih etti. Ben fazladan yastık alırken beni takip ediyor ve sonra sessizce onu seçtiğini çünkü iyi olduğundan emin olmak istediğini söylüyor. Duygularımı incittiğinden endişelendiğini fark ettiğimde gülümsüyorum, ben de bunun iyi bir fikir olduğunu söyleyerek onu rahatlatıyorum.

Sonra onları aşağıya, üçüncü kattaki boş odaya götürüyorum ve gece için yerleşmelerini sağlıyorum. Eğilip Ruth Jean'i başından öpüyorum. Minik kollarını boynuma doluyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor ki bu kalbimi tamamen ısıtıyor.

Christopher'a baktığımda gözlerini kısıyor. "Kafamı öpmeyi aklından bile geçirme." Kıkırdıyorum ve bunun yerine ona bir öpücük göndermeye karar veriyorum. Tam kapıyı kapatırken adımları sesleniyor. Durup başımı içeri uzatıyorum. "Her şey için teşekkürler," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum, sonra karanlıkta beni göremediğini fark ediyorum. "Bir şey değil. Burada benimle olmanıza sevindim."

Kapıyı kapatarak yukarı çıkıyorum, birden kendimi bitkin hissediyorum. Cade'i oturma odasında otururken gördüğümde aniden duruyorum. "Hâlâ buradasın," diye fısıldıyorum şaşkınlıkla. Nedenini bilmesem de veda etmeden gitmeyeceğini bilmem gerekirdi.

Ayağa kalkıp bana doğru ilerlemeye başlamadan önce bir süre sessizce beni izliyor. Gözlerim

onun büyük ve güçlü vücudunda gezinirken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve ağzım kuruyor. Tanrım, gerçekten çok seksi.

İfadesini çözemiyorum ve şu anda tartışamayacak kadar yorgun olduğum için kararım konusunda bana ders vermemesini umuyorum. Ama neyse ki yapmıyor. Bunun yerine uzanıp başparmağını gözümün altında gezdiriyor ki muhtemelen yaşadığımız duygusal geceden sonra şişmiş ve kabarmış. Dokunuşunun bana verdiği sıcaklık ve huzurla gözlerim kapanıyor. "Bu gece kalacağım."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Ne?"

Bana bakarken bakışları sıcak ve niyetli. "Bu gece kalacağımı söyledim. Bir şeye ihtiyacınız olursa diye kanepede uyuyacağım. Böylece yarın Cooper ifadelerimizi almak için erken geldiğinde ben de burada olurum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum sessizce ve fazla zorlamadan, çünkü işin gerçeği onun kalmasını umutsuzca istiyorum.

"Bilmediğimi biliyorum."

Ona yorgunca gülümsüyorum. "Kanepemde uyumak zorunda değilsin. Benimle birlikte yatağımda uyuyabilirsin." Kulağa uygunsuz geldiğini biliyorum ama öyle demek istemedim ve onun da bunu bildiğini biliyorum.

"İyi bir fikir değil, Red."

Hızlı reddinin canımı acıtmasına izin vermemeye çalışıyorum. "Oh. Tamam," diye cevap veriyorum. "O zaman gidip sana bir yastık ve battaniye getireyim."

Arkamı dönüp tam uzaklaşmak üzereydim ki bir kolunu vücuduma doladı ve beni kendine doğru çekti. Nefesim kesiliyor ve ereksiyonunu belimde hissettiğimde kalbim yeniden hızlanıyor. Eğiliyor ve nefesi kulağıma fısıldadığında inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Düşündüğün gibi değil. Hayır diyorum çünkü şu anda seninle aynı yatakta olmak konusunda kendime güvenemiyorum. Seni tekrar gördüğümde beri sikim senin sıcak, sıkı bedenine girmek için can atıyor. Hayır, onu geçtim, son iki yıldır böyle ama bu gece bunun zamanı değil. Bu yüzden kanepede oturup uyumaya çalışacağım, her ne kadar tek düşündüğüm sen olacak olsan da. Tamam mı?"

Sıcak, sert vücudu etrafımı sarmışken, muhteşem kokusu duyularımı tüketirken sessiz kalıyorum, şu anda tutarlı bir kelime düşünemiyorum.

"Beni anlıyor musun, Red?" Şu anda konuşursam sesimin nasıl çıkacağından endişe ettiğim için başımı sallıyorum. "Güzel." Hafif bir dil hareketiyle kulak mememi yalıyor, sonra dişlerinin arasına alıp hafifçe çekiştiriyor.

İstemediğim küçük bir inilti çıkarıyorum ve ereksiyonuna doğru geri itiyorum. İnliyor ve kolu etrafımda sıkılaşıırken diğer eli kalçamı kavırıyor. "Git bana o yastığı ve battaniyeyi getir bebeğim, yoksa burada kontrolümü kaybedip ikimizi de unutulana kadar beceririm."

Aman Tanrım. Hareket etmeye çalışıyorum. Gerçekten deniyorum ama zihnim bir sis bulutu ve bedenim onun dokunuşu dışında hiçbir şeye tepki vermiyor. Bir hırıltı daha çıkararak beni kendinden uzaklaştırıyor ve arkama bakmak yerine ona bir yastık ve battaniye almak için hızla merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Onu merdivenlerin dibinde beklerken görüyorum ve en iyisinin bunları ona atmak olduğuna karar veriyorum. Onları yakaladığında ona küçük bir gülümseme vermekten kendimi alamıyorum. "İyi geceler, Cade Walker. Tatlı rüyalar. Seni düşünüyor olacağım." Yüzündeki gergin ifadeye kıkırdıyorum ve yatak odama gitmeden önce ona bir öpücük konduruyorum. Ruth Jean ya da Christopher'ın bana ihtiyaç duyma ihtimaline karşı kapımı hafifçe açık bırakıyorum.

Üzerimi değiştirip yatağa girdikten sonra, bu gece çocuklarla ilgili olan her şeyi düşünüyorum. Onları yanıma alırken gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum ama tüm kalbimle doğru kararı verdiğimi biliyorum. Birbirimize alışmamız ve iyi bir rutin bulmamız biraz zaman alacak ama ben

Biliyorum. Christopher'a söylediklerimde ciddiym, burada benimle oldukları için mutluyum.

Annemle babamın ne diyecekleri konusunda biraz endişeliyim. Hatta Katelyn'in de. Şok olacaklarını ve muhtemelen biraz endişeleneceklerini biliyorum, ama aynı zamanda destekleyici olacaklarını da düşünüyorum. En azından öyle umuyorum.

Ve sonra Cade var. Bir dakika önce olanları düşünüyorum, vücudum hala onun dokunuşuyla yanıyor. Spor salonunda onu ziyaretimden bu yana ilişkimizin değiştiğini kesinlikle inkâr edemem, ancak Ruth Jean ve Christopher'ı almanın onu benimle bir şey başlatmaktan caydırabileceğini de biliyorum.

Başımın ağrımaya başladığını hissettiğimde düşüncelerimden sıyrılıyorum ve çok geçmeden derin bir uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 16

Cade

Bir saat sonra hâlâ uyanıktım ve sikim çok sertti, bir yandan da Faith'in benden sadece kısa bir mesafe ötede uyuduğunu düşünüyordum. Zihnim bu geceki olaylar yüzünden karmakarışık bir düşünce ve duygu karmaşası içinde.

Bardan sonra onunla buraya dönmeyi bekliyordum ve... tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Neye hazır olduğundan emin değilim ama ihtiyacı olan her şeyi yapardım. Eğer bu ona zevk vermek anlamına geliyorsa, bunu memnuniyetle yapardım. Uyurken ona sarılmak anlamına gelseydi, yapardım. En azından denerdim.

Ama bunların hiçbirisi olmadı. Onun yerine yolun kenarında bir çocukla karşılaştık. Babasının ona yaptıklarına duyduğum öfke hâlâ kanıma işliyor ve bunun için birkaç el ateş ettiğim için mutluyum.

Faith'in çocukla olan ilişkisini düşünüyorum. Ne kadar denerse denesin, onun kendisini itmesine asla izin vermedi. Sakin ve sabırlıydı, asla pes etmedi. Ve çocuk sonunda kırıldığında - sağanak yağmurda kollarını ona dolaması ve ona sarılması... Buna şaşırılmış değilim. Onun nasıl bir insan olduğunu, her zaman nasıl bir insan olduğunu biliyorum, ama yine de göğsüme garip bir şey yaptı. Çocukları baş belasından başka bir şey değilmiş gibi davranan, her zaman bir sonraki düzeltmesini veya bir sonraki adamı bize tercih eden bir anneyle büyüdüm.

Faith bu çocukları çok az tanıyor ve ne yapıyor? Onları yanına almayı teklif ediyor. Ki ben hala bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Bu çocuklara yardım edebilecek kadar güçlü olduğundan şüphem yok ama o genç ve yaşaması gereken kendi hayatı da var. Hâlâ kendi sorunlarıyla uğraşıyor ve bir başkasının sorunlarını üstlenerek bu sorunlara yenilerini eklememeli. Dürüst olmak gerekirse, bencilce nedenlerden dolayı da hoşuma gitmiyor. Çünkü o bu seçimi yaptığına göre artık arkadaşlıktan öte bir şey yaşayamayacağız. Kendimi bu çocuklarla birlikte konumlandırmamın hiçbir yolu yok. Bu gece sadece Faith'e göz kulak olmak ve sabah Cooper'ın yanında olmak için kalıyorum, hepsi bu.

Ben çocukların etrafında olması gereken biri değilim. İçimde sürekli pusuda bekleyen şeyle değil. Yine de ona bir daha asla dokunamayacağım ya da onu öpemeyeceğim düşüncesi göğsümü panikle daraltıyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona karşı koyacak kadar güçlü olacağımdan emin değilim...

Küçük ayakların yumuşak pıtırtısı beni düşüncelerimden çekip alıyor ve dikkatimi sol tarafa çekiyor. Oturma odasının hemen içinde duran genç kızı gördüğümde tek kolumun üzerinde hızla yükseliyorum, göğsüne doldurulmuş bir hayvana sarılırken beni izliyor. Bir şey söylemesini bekliyorum ama tek yaptığı bana bakmak. "Ne istiyorsun evlat?"

Oh pürüzsüz, pislik, en azından tam bir pislik gibi görünmemeye çalışabilirsin.

Cevap vermeyince tekrar deniyorum ama ses tonumu yumuşatıyorum. "İçecek bir şey ister misin?" Başını sallıyor. "Faith'i çağırmamı ister misin?" Başını sallıyor. "Aç mısın?" Yine başını sallıyor. "Peki, ne istiyorsun?"

Boktan, kırık gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve "Tan seninle süpüreyim mi?" diyor.

Panik beni hızla vurdu. Hayatta olmaz! Sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Kardeşinle yatmak istemiyor musun?"

Başını sallıyor. "Yatak çok büyük değil ve Twistiphwor da çok küçük, bu yüzden onu rahatsız etmek istemiyorum."

Lanet olsun, bu kanepede de çok büyük değil. Benden ölesiye korktuğu apaçık ortadayken neden burada uyumak istiyor? Bunu bana her baktığında yüz ifadesinden anlıyorum, özellikle de bu gece kamyonunda babasına ve arkadaşına yaptıklarını gördükten sonra. Bunu görmesi berbattı ama başka seçenek yoktu.

"Peki ya Faith?" Evet demesini umarak öneriyorum ama demiyor. Onun yerine yine başını sallıyor. Başka bir öneri düşünmeye çalışıyorum ama sessizliğimi evet olarak kabul ediyor ve bana doğru yürüyor. *Hay sikeyim!* "Dinle evlat, bu kanepede yeterince büyük değil."

"O kadar da değil, ben küçüğüm," diye cevap veriyor, yanıma sürünerek.

Geriliyorum ve kanepeye daha da yaslanıyorum. "Evet, öylesin ama ben büyüğüm.

Gerçekten büyük." Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Biliyorum. Bunu görebiliyorum."

Sonra, sanki ondan kurtulmaya çalışmışım gibi, gözlüklerini çıkarıyor ve kırık kollarını katlayıp sehpanın üzerine koyuyor. Ayaklarımın yanına uzanıp battaniyeyi üzerimize çekiyor ve göğsüme bakacak şekilde yan yatıyor. Ona bakıyorum ve bundan nasıl kurtulacağımı merak ediyorum.

"Neden memelerinde yara var?" diye soruyor, meme ucu halkalarımın bakarak.

Tanrım, bu çocuk gerçek mi? "Erkeklerin memesi olmaz," dedim ona

sertçe. "Evet, var, sadece küçükler."

"Hayır, onlara meme deniyor, göğüs değil."

Omuz silkiyor. "İyi. Neden dem'de eawings var?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için bir an düşündüm ve basit bir gerçeği söylemeyi tercih ettim. "Çünkü ben istedim."

Beni daha fazla sorgulamak yerine başka bir konuya geçti. "Yaban ördeklerini süpürmüyorsun, değil mi?"

Artık yapamayacağıma eminim. Ama bunu dile getirmiyorum. Onun yerine tekrar uzanıyorum ve kendimi olabildiğince kanepeye doğru itiyorum, çünkü belli ki hiçbir yere gitmiyor. Peki o ne yapıyor? Bana yaklaştı. *Tanrım, biri bana yardım etsin.*

Tekrar başlamadan önce sadece bir saniye sessiz kalıyor. "Dünyadaki en kötü isme sahibim, ha?" Bana bakıyor ve gerçekten cevap vermemi istiyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. O kadar da kötü değil. Daha kötülerini duymuştum." Tamam, yarı yarıya yalan söylüyorum. İsmi oldukça kötü. Bir insan çocuğuna neden Ruth Jean der bilmiyorum ama daha kötülerini de duydum.

"Evet wight, neydi o?" diye soruyor, bana

inanmayarak. "Tonto Schluckenburger."

Ağzını kapatıp kıkırdamadan önce gözleri büyüyor. "Otay, bu benimkinden daha harika olabilir."

Homurdanıyorum. "Kesinlikle seninkinden daha kötü." Üçüncü sınıftaydı ve o zavallı çocukla ölümüne alay edildiğini hatırlıyorum. Ailesinin kışına tekmeyi basması gerekirdi, onun değil.

"Bir sürü kasın var," diyerek konuyu tekrar değiştiriyor. "Ve sen de çok uzunsun. Twistiphwor'u kurtarmak için babamın acımasız arkadaşını kurtardın."

Ve Şimdi hepsi bir araya geliyor. O pislilere ne yaptığımı görmekten korkmak yerine

Bu gece güvende olduğumu düşünüyör. "Ben kimseyi kurtarmadım, evlat. Sadece polis gelene kadar yapılması gerekeni yaptım." Kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Bunu kardeşine yardım etmek için yapmadığımı düşünmesini istemiyorum ama benim kim olduğumu anlaması gerekiyor. Ve güvenli olmak bunlardan biri değil.

"Faif'in karısını kurtardın."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Faif söyledi. Senin tüm dünyadaki en uzun adam olduğunu söyledi." Sessiz kalıyorum ve bunu duyunca içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. "Bahse girerim hiçbir şey sana bakmıyordur."

Homurdanıyorum, o bunu bilmiyor. O ve Red beni çok korkutuyor. "Çok fazla konuşmuyorsun."

"Ve çok konuşuyorsun."

Alınmıyor; sadece bana yine aptalmışım gibi bakıyor. "Biliyorum." Sonra yine başka bir konuya geçmeye karar veriyor: "Neden bere takıyorsun, sana söyledim mi?"

Kahretsin! Uzanıp koparıyorum ve o lanet şeyi çıkarmayı unuttuğumu fark ediyorum. "Bu gecelik bu kadar soru yeter. Uyumanız gerekiyor. Yarın önünüzde büyük bir gün var."

Küçük bir nefes veriyor ve sonra fısıldıyor, "Umarım her şey yoluna girer. Babamın yanına gitmek istemiyorum. Çok kaba biri, özellikle de Twistiphwor'a karşı."

Minik, korkmuş sesi karşısında göğsüm sıkışıyor. "Merak etme evlat, böyle bir şey olmayacak. Faith bundan emin olacak." Ben de öyle, ama bunu dile getirmemeye karar veriyorum.

Başını sallıyor, sonra daha da yaklaşıyor ve saniyeler içinde uyuyor. Battaniyeyi çıplak kolunun üzerine çekerek onun minik, savunmasız haline bakıyorum ve aklıma bir anı geliyor, o kadar acı verici ki nefes alabilmek için hızla uzaklaştırıyorum. Biraz uyumaya çalışmak için uzandığımda, yüzünü yaralı göğsüme gömüyor. Çok ciddi bir bokun içindeyim!

BÖLÜM 17

İnanç

Herhalde bininci kez uyandıktan sonra saate baktığımda saatin sabahın beşi olduğunu görüyorum. Uyumaktan vazgeçmeye karar veriyorum ve duşa girmeden önce hemen çocukları kontrol etmeye gidiyorum.

Atletimin üzerine hafif bir hırka geçirerek karanlıkta iki kat merdiven inip boş odaya çıkıyorum ve sessizce başımı içeri uzatıyorum. Ruth Jean'i yatakta Christopher'ın yanında göremeyince içimdeki alarm çığlık atıyor. Kapıyı kapatarak televizyon odasına bakıyorum ve onu kanepede göremiyorum. Banyoyu kontrol ediyorum ve orada da olmadığını görüyorum.

Benimle yataktaydı ve ben onu kaçırmış mıydım? Hemen iki kat yukarı çıktım ve onu kaçırmadığımdan emin olmak için odamı kontrol ettim. Orada değildi.

Panik beni boğmak üzereyken, Cade'i uyandırmak için aşağı inip oturma odasına koşuyorum. Kanepeye ulaştığımda ve Ruth Jean'in onun çıplak göğsüne sarıldığını gördüğümde aniden duruyorum. Cade'in dövmeli, kaslı kolunun Ruth'un minik bedenine koruyucu bir şekilde sarılmış olduğunu ve ikisinin de yüzlerinin uykudan yumuşadığını görünce kalbim tamamen eriyip dev bir yapışkan sıvı birikintisine dönüşmeden hemen önce içimi bir rahatlama kaplıyor.

Karşı koyamayıp bir elimle saçlarımı tutuyorum, sonra eğilip Ruth Jean'in alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum, sonra bir tane de Cade'inkine. Tam başka bir battaniye almak için döndüğümde, çünkü sahip oldukları battaniye Ruth Jean'i tamamen sarmıştı, büyük, sıcak bir elin uyluğunun iç kısmını kavradığını ve beni durdurduğunu hissediyorum.

Cade'e bakıyorum ve karanlıkta bile gözlerinin sıcak ela rengini görebiliyorum. Başparmağı bacağımın iç kısmında küçük daireler çizmeye başladığında tüylerim diken diken oluyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum usulca, sonra göğsüne yaslanmış küçük kıza bakıp ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Bana neden göğüslerimde küpe olduğunu sordu."

Ruth Jean'i uyandırmak istemediğim için ağzımı kapatıp elime doğru kıkırdıyorum. Tanrım, zavallı adam. Yüz ifadesi boş ama dudaklarında hafif bir kıpırdanma yakalıyorum. "Çok konuşuyor."

Gülümseyerek karşılarındaki sehpanın kenarına oturuyorum. "Biliyorum. Söyleyecek çok şeyi var, çok zeki biri." Cevap vermeyince bundan gerçekten rahatsız olduğundan endişelenmeye başlıyorum. "Özür dilerim. Beni uyandırabilirdin."

Omuz silkiyor. "Ona burada yeterince yer olmadığını ve ya seninle ya da kardeşiyle yatması gerektiğini söylemeye çalıştım, ama bana küçük olduğunu söyledi ve sıska kışını yine de buraya sürünerek soktu."

Gülümsüyorum. "Senin yanında kendini güvende hissediyor."

Yüz ifadesinden bir şey geçiyor. "Evet, çünkü birisi ona dünyanın en güçlü adamı olduğumu ve hayatlarını kurtardığımı söyledi."

Onun hakkında konuşurken yakalandığım için yüzümün utançtan kızardığını hissediyorum. "Sen tanıdığım en güçlü adamsın," diye fısıldıyorum içtenlikle.

Yüz ifadesi yumuşayarak sessizce izliyor. "Güçlü olan sensin, Red."

Kalbim küt küt atıyor ve göğsümde bir sıcaklık oluşuyor. Uzanıp az önce bacağımın yanında duran elini tutuyorum. "Bunu yapmamam gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama bu doğru, Cade. Bunu kalbimde hissedebiliyorum. Bu çocukların hayatıma girmesinin bir nedeni var. Onları geri çeviremem ve çevirmek de istemiyorum."

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Sadece senin için endişeleniyorum. Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var. Özellikle de tek başına."

"Kolay olmayacağını biliyorum ama tamamen tek başıma da olmayacağım. Sanırım ailem endişeli olsalar da destekleyici olacaklar ve Katelyn de öyle."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Bana ihtiyacın olursa ben de senin için burada olacağım."

Kalbim şaşkınlıkla çarpıyor. Az önce söylediklerine kim daha çok şaşırdı, o mu ben mi emin değilim. Ona her zaman ihtiyacım olacağını söylemek istiyorum ama sonra vazgeçiyorum.

"Benden bebek bakıcılığı yapmamı isteme. Bu işlerde iyi değilim."

Ona gülümsüyorum. "Mmmm, o zaman ne tür iyiliklerden bahsediyoruz, Walker?"

Çapkın sorum karşısında gözlerinin alev alev yanışını izliyorum. "Göğsüme yaslanmış bir çocuk varken böyle şeyler söyleme Red."

Kıkırdamamı bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Önlerinde dizlerimin üzerine çökerek eğiliyor ve sıcak avucunun içine bir öpücük konduruyorum. "Dün gece kaldığın için ve bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sen orada olmasaydın babalarıyla neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve yüzümün yan tarafına dokunuyor. "Sana yardım edemeyeceğim çok şey var ama birinin kışına tekmeyi basmak benim için sorun değil." Gülümsüyorum ve dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Sanırım güneş doğmadan ve onun ödünü koparmadan önce gömleğimi geri giymeliyim."

Yara izlerini düşününce boğazımda oluşan ani yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Hâlâ güzelsin," diyorum ona usulca.

Bana kaşlarını çatıyor. "Ben ve o kelimeyi aynı cümlede kullanma konusunda sana ne demiştim?" Gülümseyerek tam kendimi düzeltecektim ki biri boğazını temizledi. Arkama baktığımda

Christopher oturma odasının kenarında duruyordu. Ayağa kalkıp aceleyle yanına gidiyorum, yüzünü görünce kalbim bir kez daha parçalanıyor.

"Merhaba. Erken kalkmışsın. Kendini iyi hissediyor musun? Aspirin ister misin?"

Başını sallar. "Hayır. Böldüğüm için özür dilerim, Ruth Jean'i bulamadım." Cade'i işaret ediyorum ve onunla yattığı için üzülmediğini umuyorum. "Tahmin etmiştim," diye cevap veriyor, sesi kızmış ya da şaşırmış gibi çıkmıyor.

"Gerçekten mi? Ben değil. Birkaç dakika önce sizi kontrol ettiğimde panik içinde her yerde onu arıyordum."

"Ona gideceğini biliyordum. Dün gece tek konuştuğu babamın ve Spike'ın kışını nasıl tekmelediği. Sonra bana onun senin hayatını kurtardığını söylediğin zamanı ve onun dünyadaki en güçlü adam olduğunu anlatmaya başladı. Bana kimsenin onu yenemeyeceğini söyledi ve ben de uyuyana kadar dinlemek zorunda kaldım." Bütün bunlardan homurdanıyor ama aslında o kadar da rahatsız olmadığını söyleyebilirim.

Odanın öbür ucundan Cade'in sinirli homurtusunu duyduğumda kıkırdıyorum. Christopher'ın gerinirken irkildiğini gördüğümde bu rahat an çabucak kayboluyor. Çıplak kolunu nazikçe

ovuyorum, elim yaranın üzerinde geziniyor. "Biraz daha aspirin istemediğine emin misin?"

"Hayır. Ben iyiyim." İyi görünmüyor ama ilgimden rahatsız olduğunu anladığım için zorlamıyorum.

"Dün gece çok düşündüm," diye gergin bir şekilde başladı, "sadece sana karşı dürüst olmak istiyorum ve

Eğer bir şeyler yolunda gitmezse ve burada kalmamıza izin vermezlerse... Onu alıp gideceğim. Dün geceden sonra oraya geri dönmeyeceğim ve bizi başka bir yere göndermelerine izin vermeyeceğim."

"Böyle bir şey olmayacak, evlat. Bundan emin olacağız."

Başım şaşkınlıkla Cade'e dönüyor ve onun verdiği güvenceyle kalbim ısınıyor. Gün doğumunun başlangıcı pencerelerden içeri süzülürken onu biraz daha net görebiliyorum. Christopher'a dönmeden önce ona küçük, minnettar bir gülümseme veriyorum. "O haklı. Yapmayacağız. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım, söz veriyorum."

Başını sallıyor ama hâlâ emin değil gibi görünüyor. Sonra tekrar boğazını temizlemeden önce ayaklarına bakıyor. "Bir duş alsam sorun olur mu? Bir ara eve dönüp kıyafetlerimizin bir kısmını da almamız gerekecek."

Dün gece eve döndükten sonra bunu düşündüm - gitmeden önce biraz almalıydık. "Tabii ki. Bütün bunları bugün daha sonra çözeceğiz. Gel, sana kendi banyonun nasıl olacağını göstereyim. Ruth Jean ve ben üst kattakini paylaşacağız."

Onu aşağı indirdim ve temiz havlu, sabun ve şampuanla yerleştirdim. Bugün daha sonra tercih ettiği her zamanki markayı almaya gideceğimizi bildiriyorum. İşte o zaman bana baktı ve dedi ki, "Bu iyi, Faith. Pisliğin tekinin içine jilet sokmadığı bir sabun kullanabildiğim için mutluyum."

Sözleri karşısında kalbim duracak gibi oluyor ve ruhum acıyla çarpıyor. Bu zavallı çocuğun katlanmak zorunda kaldığı korkunç şeylerin yarısını bile bilmediğime eminim. Gözlerim yaşla doluyor, kollarımı beline doluyorum, benden biraz daha uzun olduğu için başım çenesine geliyor.

Sevgim karşısında geriliyor ama umurumda değil ve geri çekilmiyorum. "Bir daha asla Christopher," diye fısıldıyorum hırpalanmış göğsüne doğru gözyaşlarıyla. "Söz veriyorum. Bir daha asla." Sonra onun önünde gerçekten kendimi kaybetmeden önce dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Merdivenlerden yukarı çıkarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Mutfığa girdiğimde Cade'in giyinmiş bir şekilde lavabonun başında durduğunu görüyorum. Gözleri endişeyle bana bakıyor. "Ne oldu? Neyin var?"

Kelimelerimi bulmam bir dakikamı alıyor. "Babası sabununun içine jilet koymuş," diye acı dolu bir nefesle boğuluyorum. "Jilet, Cade. Bilerek. Ona zarar vermek için." Hıçkırıklarımı tutmaya çalışarak ağzımı kapatıyorum ve ne olduğunu anlamadan onun kollarındayım. "Bir insan kendi çocuğuna bunu nasıl yapabilir? Bir insan bunu herhangi bir çocuğa nasıl yapabilir?"

Ben göğsüne yaslanıp ağlarken onun büyük, sıcak elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Çünkü dünya berbat insanlarla dolu, Red. Nefes almayı hak etmeyen insanlarla dolu."

Kendimi toparlayarak ona bakıyorum ve o da başparmağıyla yanaklarımı siliyor. "Evet, ama ben hala daha iyilerinin olduğuna inanıyorum." Cevap vermiyor ve bunun çoğunlukla buna inanmadığı için olduğunu biliyorum.

Birden ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum, yumuşak bedenim onun sert, sıcak bedenine karşı, yumruklarım gömleğinde sıkılı. Aniden kuruyan dudaklarımı yalarken gözleri ağzıma düşüyor ve ateşle tutuşuyor. "Öp beni," diye fısıldıyorum kendimi durduramadan.

İnleyerek kollarını sırtıma doluyor ve ayaklarım yerden kesilsin diye beni kaldırıyor, sonra ağzını ağzıma bastırıyor ve beni dün gece bardan çıktığımdan beri öpmesini istediğim şekilde öpüyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve aldığım kadar iyi veriyorum. Sıcak dillerimiz samimi bir şekilde birbirini okşuyor, onun muhteşem tadı ve kokusu duyularımı en iyi şekilde bastırıyor.

Gözyaşlarımın ve acımın bir ipucu, ağızlarımızın birlikte yarattığı güzelliğe karışıyor. Bir elimi ensesinden yukarı kaydırarak beresinin altından geçiriyorum ve saçlarının ipeksi tellerini kavriyorum.

"Bu bere de neyin nesi Walker?" Ağzına karşı soruyorum.

"Bilmiyorum. Bu lanet şeye bağlandım ve onu takmayı bırakamıyorum." Doğru cevabına kıkırdıyorum. "Ben beğendim. Sana yakışıyor ve bence içinde çok seksi görünüyorsun."

Dudaklarıma karşı hırlıyor. "Bence sen çok seksisin Red, her yerinle."

İnliyorum ve tam ellerinin kıcıma doğru yöneldiğini hissettiğimde, küçük bir kızın sesi havayı kesiyor: "Sowwy to intewupt, but I'm hungwy."

"Kahretsin!" Cade beni anında ayağa düşürdü ve geri sıçradı.

Ruth Jean'in bize masumca gülümsediğini görmek için dönmeden önce kendimi toparlamam bir saniye sürüyor. Az önce gördüklerinden rahatsız olmamış gibi görünmesine şükrederek, kendi gülümsememle ona doğru yürüyorum ve eğiliyorum. "Günaydın Ruth Jean, iyi uyudun mu?"

"Evet!" diye mutlu bir şekilde cevap veriyor ve mutfak masasına yaslanmış olan Cade'in yanına gitmeden önce bana hızlıca sarılıp yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Ya sen koca adam?" diye soruyor, yanındaki sandalyeyi kaparak. "İyi süpürdün mü?"

Cade huysuzca ona bakıyor ama gözlerinde daha önce olmayan küçük sıcaklığı inkâr etmek mümkün değil. "Göğsüme yapışmış bir çocuk olduğunu düşünürsek gayet iyi uyudum."

"Şey, başka seçeneğim yoktu çünkü dokunacak yer yoktu," diye dürüstçe yanıtlıyor. "Sana kanepenin yeterince büyük olmadığını söylemiştim."

"Bunu biliyorum. Ben de sana küçük olduğumu söylemiştim. Bu yüzden ikimizin de iyi bir uyku çekmesi iyi oldu."

Cade ne diyeceğini bilmez bir halde ona bakarken gülümsememi bastırıyorum. Ona acıyorum ve araya girmeye karar veriyorum. "Kahvaltıda ne istersin, Ruth Jean?" Omuz silkiyor, emin değil. "Normalde ne yersin?"

"Bazen Twistiphwor bana baton ve yumurta yapıyor, eğer yiyeceğimiz varsa."

Yiyecekleri olmadığını düşünmemeye çalışıyorum yoksa yine hüngür hüngür ağlamaya başlayacağım. "Ne yazık ki bunlardan hiçbirisi bende yok ve olmayacak da. Ben vejetaryenim."

"Bir vega ne?"

"Sen vejetaryen misin?" Christopher yeni duş almış bir halde mutfığa girerken inanamayarak soruyor. Kız kardeşinin yanına oturuyor ve ben de tam cevap vermek üzereydim ki Ruth Jean'in kardeşinin hırpalanmış yüzüne bakan üzgün yüzü beni durduruyor.

İki kez düşünmeden koltuğundan zıplayıp Christopher'ın kucığına tırmanıyor ve yanağını usulca öpmeden önce minik kollarını onun boynuna doluyor. "Seni seviyorum, Twistiphwor," diye fısıldıyor yüzünü Christopher'ın boynuna gömmeden önce.

Gözlerimi bulanıklaştıran yaşları kırıştırmak için elimden geleni yapıyorum. Christopher önümüzde ona yakınlık gösterilmesinden rahatsız olmuş bir şekilde yer değiştiriyor ama "Ben de seni seviyorum, bücür" diye cevap veriyor.

Cade'in gözlerinde bir şeyin parlayışını izliyorum, o kadar acı verici bir şey ki benimkinin onunkinin yanına bile yaklaşamayacağını biliyorum. Kız kardeşini düşünüp düşünmediğini merak ediyorum ve konuyu değiştirmenin herkes için en iyisi olacağına karar veriyorum.

Boğazımı temizliyorum ve Ruth Jean'in asıl sorusuna cevap veriyorum. "Vejetaryen demek et yemiyorum demektir."

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Den ne yiyorsun?"

"Pek çok şey yiyorum. Meyveler, sebzeler... Diğer her şeyi yerim, sadece et yemem." "Neden?" diye merakla soruyor.

"Çünkü hayvanların dostlarımız olduğunu düşünüyorum ve onları yemek istemiyorum." "Yani et yersek kötü mü oluruz?"

"Hayır, hiç de değil. Bu benim için kişisel bir seçim ve başka birinin bunu yemek isteyip istemediğini yargılamam. Et yemeye devam edebilirsin ama bunu ya dışarı çıktığımızda ya da okuldayken yapman gerekecek çünkü ben pişirmeyeceğim."

Omuz silkiyor. "Otay. Seninle et yemediğim için üzgünüm. Ben de hayvanları severim."

Gülümsüyorum. "Bu harika, ama tekrar yemek istersen bu da sorun değil."

Christopher'a bakıyorum ve ellerini önüne doğru kaldırıyor. "Bana bakma. Üzgünüm ama bundan vazgeçmeyeceğim. Onsuz öleceğim."

Cade onaylarcasına homurdanıyor ve yanlarına oturuyor. Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. "Sorun değil. Dediğim gibi, ben pişirmeyeceğim ama başka bir yerde yiyebilirsiniz. Bugün daha sonra market alışverişine gideceğiz ve hepimizin sevdiği ve yiyebileceği yiyecekleri alacağımızdan emin olacağız."

"Twistiphwor da mı?" Ruth Jean umutla sorar.

Ona bakıyorum; sormasına biraz şaşırdım. "Evet, tabii ki Christopher da. Onun da sevdiği şeyleri aldığımızdan emin olmalıyız."

Ona yumuşakça gülümser. "Bu güzel olacak, değil mi Twistiphwor. Artık sen de yemek yiyebileceksin ve yemek zorunda kalmayacaksın..."

"Ruth Jean!" diye sessizce bağırır ve başını sallar.

"Sowwy," diye fısıldayarak özür diliyor ve başını öne eğiyor.

Christopher'ın hemen suçluluk hissettiğini söyleyebilirim. Yanlarına gidip Cade'in yanındaki boş sandalyeye oturuyorum ve yüzümü çocuklara dönüyorum. Bana bakmasını sağlamak için Ruth Jean'in elini tutuyorum. Christopher bakmıyor ama bunun utandığı için olduğunu biliyorum.

"Evde işlerin senin ya da Christopher için iyi gitmediğini biliyorum ama burada bu durum değişecek. Her şey daha iyi olacak. Hata yapmayacağımı söylemiyorum, muhtemelen yapacağım çünkü bu benim için de yeni, ama birlikte yolumuzu bulacağız. İkinizin de bir daha asla yokluk çekmeyeceğinize söz veriyorum ve ayrıca bir daha kimsenin sana ya da kardeşine zarar vermeyeceğine de söz veriyorum."

Ruth Jean'in gözleri kısıılır. "Çünkü eğer yaparlarsa, Tade kızlarına tekmeyi basar, değil mi?" Christopher gözlerini deviriyor ve ben de kahkahamı tutmaya çalışarak dudağımı ısırıyorum. Küfür konusunu yakında ele almam gerekecek.

"Bunu biliyorsun evlat." Cade'e bakıyorum ve cevap vermesine şaşıarak kaşlarımı çatıyorum. Omuz silkiyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve çocuklara dönüyorum. "Artık karar verildi. Bugünden itibaren üçümüz birlikte hayatlarımızı yeniden ve daha iyi bir şekilde inşa edeceğiz."

"De fwor of us demek istiyorsun."

Kalbim duracak gibi oluyor ve Cade'in arkamda gerildiğini hissediyorum. Rahatsız bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Şey, hayır. Üçümüz. Cade burada yaşamıyor."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Neden olmasın?"

"Çünkü biz sadece arkadaşız. Dün gece sadece burada uyudu çünkü hepimiz zor bir gece geçirdik ve Cooper bu sabah geldiğinde burada olmak istedi." O benim için bir arkadaştan çok daha fazlasını ifade ediyor ama çocukları yanıma almaya karar verdiğimde aramızdaki ilişkinin bundan ibaret olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum.

Ruth Jean bizi kuşkuyla izliyor ve ben de yüz ifadesinde göreceklerimden korkarak Cade'e dönüp bakmıyorum. "Ama sizi biçerken gördüm ve dostlar biçmez."

Kahretsin! Rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum ve ben açıklama yapamadan Christopher araya giriyor. "Bu bizim işimiz değil, Ruth Jean."

"Sowwy," diye tekrar sessizce özür diliyor.

"Üzölme. Bana her şeyi sormaya hakkın var."

"Yani bu seni bir daha göremeyeceğimiz anlamına mı geliyor?" diye soruyor ve kalbimi sıkıştıran üzgün bir ifadeyle Cade'e bakıyor.

"Beni göreceksin, evlat. Burada uyumuyorum ama buralarda olacağım."

Yine şaşkınlıkla ona bakıyorum. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor, bu yüzden bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunun bizim için henüz bir şeyler olabileceği anlamına geldiğini umuyorum, ama değilse ve bu hala onu hayatımıza almak anlamına geliyorsa, o zaman kabul edeceğim. Onu alabileceğim her şekilde alacağım.

BÖLÜM 18

İnanç

Bir hafta sonra kilisedeydim, Christopher kamu hizmetinin son gününü tamamlarken ben de müzik okulu için fikirlerimi ve planlarımı gözden geçiriyordum. Neredeyse bitmek üzere olan kiliseye bakıyorum, kendimi hiç olmadığım kadar yorgun ama aynı zamanda huzurlu hissediyorum. Geçtiğimiz hafta, üçümüzün de yerleşmeye ve hepimiz için işe yarayan bir rutin bulmaya çalıştığı bir kasırga gibiydi.

Sosyal hizmet görevlisiyle işler beklediğimden çok daha iyi gitti. Christopher ve Ruth Jean dürüst davrandıktan ve babalarıyla ev hayatlarının nasıl olduğu hakkında her şeyi anlattıktan sonra, onları babalarının velayetinden almak hiç de zor olmadı. Özellikle de evinde bulunan uyuşturucu miktarından sonra.

Benim için geçici vesayet almak biraz daha zorlu bir süreçti. İlk başta hanımefendinin çocukların benimle kalması konusunda çekinceleri olduğu açıktı. Sorumluluk almak için çok genç olduğumdan endişeleniyordu, bekar olmamdan ve bir işim olmamasından hoşlanmıyordu. Ben de her türlü endişesini giderdim ve onu rahatlattım. Ona bu yaz açacağım müzik okulundan ve gelecek okul yılı için yürüteceğim okul öncesi programından bahsettim. Bu arada, gelir için, babam sayesinde çocuklara bakmakta zorlanmayacağımı banka hesap özetimle belirttim. Cooper da devreye girdi ve bana kefil oldu ve her iki çocuk da benimle kalmak konusunda çok istekliydi. Ona ailemin bizim için çok büyük bir destek sistemi olacağını da söyledim. Ve haklıydım, öyle de oldular.

Ruth Jean ve Christopher'ı yanıma aldığımı söylediğimde ailemin şok olduğunu söylemek çok hafif kalır. Ayrıca endişelendiler de. Ancak onlara çocukların başına gelen her şeyi ve benim için ne kadar önemli olduklarını açıkladıktan sonra hemen harekete geçtiler ve ihtiyacım olan her konuda bana yardımcı oluyorlar. Ve desteğim onlarla da sınırlı kalmadı. Sadece Katelyn'den değil, yeni arkadaşlarımdan da akan sevgi hayret verici.

Grace, Julia ve Kayla çocuklarla tanışmak için aradılar ya da geldiler ve bir şeye ihtiyacım olursa yanımda olduklarını söylediler. Hatta Ruth Jean, Grace ile birlikte fırında biraz zaman geçirerek turta pişirmeyi öğrendi ve Grace bundan çok mutlu oldu. Hatta kendi turtasını yaptı ve ona 'Yeni Aile Turtası' adını verdi. "Yeni ailemize huşu içinde" demişti. Bu da kalbimi tamamen ısıtmıştı.

Bir de Cade var. O da harikaydı ama biraz da mesafeliydi. Cooper ve sosyal hizmet görevlisi gittikten sonra verandamda bana veda ettiği günden beri beni öpmedi ya da bana sevgiyle dokunmadı.

Yine de bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum, çünkü bu kararı verirken arkadaşlıktan başka bir şey yaşama şansımızın muhtemelen olmayacağını biliyordum. Ve o hala harika biri, neredeyse her gün bana mesaj attı ve kontrol etti. Ayrıca çocuklar için yatak odası mobilyası aldığımızda gelip yardım etti, kamyonuyla eve taşıdı ve kurulmasına yardım etti.

Babam ve babamın da bunu yapacağını biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse, onlar en kullanışlı adamlar değillerdi ve

Çok kavga ederler, bu yüzden Cade teklif edince sevindim. Ayrıca onu tekrar görmek istiyordum. Sorun şu ki, onu her zaman görmek ve onunla birlikte olmak istiyorum ama duygularımı kontrol etmem gerektiğini biliyorum. Şu anda en önemli şeye odaklanmam gerekiyor ve o da çocuklar.

Sonuç olarak, hep birlikte iyi bir rutin bulduğumuzu düşünüyorum ve sosyal hizmet görevlisi de dün bizi ziyaret ettikten sonra çok daha güvende görünüyordu. Hâlâ tamamlamam gereken pek çok yasal işlem var ama işler istediğimiz yönde ilerliyor. Her ne kadar şu an için sadece geçici velayet hakkı almış olsam da, kalıcı velayet için her şeyi yapmaya niyetliyim.

"Görünüşe göre hala yerini öğrenememişsin, Dennison!"

Ön girişte bir kargaşa duyduğumda başım aniden sola dönüyor. "Benim evim mi? Orası tam olarak neresi... Hunter?"

Uh oh! Christopher'ın öfkeli sesini duyunca hemen ayağa kalktım.

"Onunla değil, o yüzden sana kim olduğunu ve nereden geldiğini hatırlatmama gerek kalmadan yoluna devam et."

"Ryan, kes şunu. Bu seni ilgilendirmez." Alissa'nın paniklemiş sesini tanıyorum, bu da beni daha hızlı hareket ettiriyor.

"Denediğini görmek isterdim, pislik!"

"Bana uyar ve bu sefer babanın sana verdiğinden daha fazla zarar vereceğim."

Koşmaya başlıyorum ama yeterince hızlı değilim. Tam ön girişe geldiğimde Christopher'ın öfkeyle Ryan'a saldırdığını görüyorum. Alissa bir çığlıkla geri sığıyor ve ben de ikisine doğru koşuyorum.

"Hey, bu kadar yeter! İkiniz de durun!" Beni tamamen görmezden geliyorlar ve itişip kakışmaya devam ediyorlar. Christopher'ın gömleğinin arkasından tutuyorum ve onu geri çekmeye çalışırken hızlı yumruklardan kaçıyorum. "Kesin şunu artık! Christopher, lütfen."

Christopher Ryan "ı itiyor ve onu düşündüğümde daha büyük bir güçle duvara çarptırıyor, ama neyse ki sakinleşiyor. Onu geride tutmak için elimi göğsüne koyuyorum ama Ryan'ın işi bitmedi ve arkasını dönüp bir yumruk atarken beni görmüyor. Tam yüzümün yan tarafına çok sert bir yumruk. Acı yanağımda patlıyor ve saniyeler sonra kulaklarımda çınlıyor.

"Oh kahretsın!" Bu Ryan'dan geliyor.

"Oh kahretsın! Faith, iyi misin?" Bu Christopher'dan geliyor.

"Ben iyiyim. İyiyim," diye fısıldıyorum elimi yanağıma götürerek acı içinde, hiç de iyi hissetmiyorum.

Yönümü bulmaya çalışırken gözlerim sulanıyor ve görüşümde siyah noktalar dans ediyor.

Alissa'nın dik durmama yardım etmek için kolunu sırtıma doladığını hissediyorum ve işte o zaman Christopher'ın öfkeli homurtusunu duyuyorum: "Sen öldün, Hunter!"

Onu durdurmak için etrafımda dönüyorum ama hızlı hareket edince gözlerimin arkasındaki acı beni sersemletiyor. Tanrı'ya şükür babam bir saniye sonra koşarak geliyor ve neyse ki küçük bir adam değil. Babamdan miras kalan tek şey de bu zaten.

"Burada neler oluyor böyle?" diye bağırarak Christopher'ı Ryan'dan uzaklaştırıyor. "Faith'e yumruk attı!" Christopher ona öfkeyle söyler.

"Ne?" Babam arkasını döndü ve koşarak yanıma geldi. "Tatlım, iyi misin?" Artık dik durabiliyorum ve biraz daha iyi görebiliyorum. "Evet, iyiyim."

Babam elimi yüzümden çekiyor ve gözleri sertleşmeden önce kocaman açılıyor. Öfkeyle çocuklara bakıyor ve bir açıklama bekliyor.

Ryan kanlı ağızını temizliyor ve ellerini sinirli bir şekilde kaldırıyor. "Bir kazaydı, yemin ederim." "Öyleydi," diyorum hemen, "o ve Christopher kavga ediyorlardı ve ben de aralarına girdim."

"Umurumda değil. Hiç kavga olmamalıydı! Neler olduğunu hemen öğrenmek istiyorum!" Hem Ryan hem de Christopher konuşmayınca Alissa konuşur. "Christopher ve ben konuşuyorduk ve Ryan bundan hoşlanmadı, bu yüzden de hiç üstüne vazife olmadığı halde gelip kavga çıkardı," diye açıklıyor Ryan'a ters ters bakarak.

Duyduğum kadarıyla, Ryan'ın bunu kışkırttığını biliyordum. Christopher'ın daha önce kavga ederken yakalandığı kişi de oydu ve şimdi nedenini biliyorum. Ryan'ın ailesiyle daha önce tanıştım ve kibrini nereden aldığını biliyorum. Babası eski bir aileden geldiğı ve kasaba meclisinde oturduğu için kendini önemli biri sanıyor.

"Tam olarak öyle olmadı," diye yalan söylüyor.

"Evet, öyle oldu," diye konuşuyorum şimdi. "Buraya gelirken Christopher "a yerinin neresi olduğunu söylemekle ilgili konuşmanızın çoğunu duydum. Ryan, seni bilgilendirmek için söylüyor, Christopher'ın yeri benim yanımda ve bu kilise herkese açık. Eğer buna saygı duymuyorsan ve bununla ilgili bir sorunun varsa, o zaman bir daha gelmemeni öneririm."

Christopher "ın bakışlarının ağırlığını hissediyorum ama bağımlı çevirip bakmıyorum, gözlerimi Ryan "dan ayırmıyorum. Olması gerektiğı gibi utanmak ya da özür dilemek yerine bana küstahça sırtıyor. "Ben öyle düşünmüyorum. Bu kilisenin arkasında babamın parası var."

Bu kendini beğenmiş, küçük pislik karşısında kanım ısınmaya başlıyor ama ben ona haddini bildirmeden babam bunu yapıyor. "Bu, kimin parasıyla olursa olsun buranın benim kilisem olduğu gerçeğini değiştirmez. Ve kızım haklı, burası herkese ve saygın bir yaşam süren herkese açık ve eğer buna ya da Christopher'a saygı duymuyorsanız, o zaman buraya tekrar hoş gelmeyeceksiniz."

Başımı sallıyorum ve babama doğruları söylediğı için gururla sırtını sıvazlıyorum.

Kapıya doğru ilerlerken "Babama haber vereceğim," diye cevap veriyor, sonra durup kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyor. "Yüzün için üzgünüm."

Christopher ona tekrar saldırıyor ama Alissa ve ben onu tutuyoruz.

Babam beni hızla kiliseye geri götürüyor ve endişeyle yüzümü tekrar kontrol etmeden önce beni bir sıraya oturtuyor. "Baba, yemin ederim, ben iyiyim."

"İyi görünmüyor," diye cevap veriyor öfkeyle. Elini nazikçe tutuyorum. "İyi olacak. Söz veriyorum."

Neyse ki bırakıyor. "Sen ve çocuklarla işler nasıl gidiyor? Geçen gün seni gördüğümde beri sorma fırsatım olmadı. Yatak odalarını topladın mı?"

Başımı salladım. "Evet, Cade geldi ve yardım etti."

İfadesinde çözemediğim bir şeyin kaydedildiğini izliyorum. "Biliyor musun, kızımın hayatını kurtaran adamla tanışmak isterim. Belki onu Pazar yemeklerimizden birine davet edebilirsin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum baba." "Nedenmiş o?"

Cade'in Tanrı ve din hakkındaki duygularını ona nasıl anlatacağımı bilemediğim için gergin bir şekilde yer değiştiriyorum. "Şey, o bizden farklı. O... şey..." Kahretsin, başımı sallıyorum ve dökmeye karar veriyorum. "Tanrı'ya inanmıyor. Aslında, O'nun fikrini bile küçümsüyor."

Babamın ifadesi aynı kalıyor ama gözlerinde bir şeyin parlamadığını görüyorum, yargılamaya benzeyen bir şey, ama bunu yapmamaya çalıştığını söyleyebilirim. Açıklamaya devam ediyorum. "Yedi yaşındaki kız kardeşi, papaz olduğunu iddia eden ve bunun Tanrı'nın isteğı olduğunu söyleyen bir adam tarafından tecavüze uğradı ve öldürüldü."

Gözlerinde şok parlıyor ama aynı zamanda anlayış da görüyorum. Anlayacağını biliyordum, babam çok iyi bir

Anlayışlı adam. "Birinin Tanrı'ya olan inancını sorgulamasına neden olacak bir şey varsa o da budur, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve kalın kalın yutkunuyorum. "Çok kolay bir hayatı olmadı ve ben bunun yarısını bile bilmiyorum."

Bir süre düşünceli bir şekilde beni izliyor. "Biliyor musun Faith, düşündükçe buraya gelmemizin çok iyi bir şey olduğunu daha iyi anlıyorum. Sadece bizim ailemiz için değil, başkaları için de. İçimde her şeyin yerli yerine oturacağına ve tam da olması gerektiği gibi olacağına dair çok güçlü bir his var." Bunu söyledikten sonra eğildi ve kalkıp dışarı çıkmadan önce başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Ayrılırken yaptığı yorumu düşünüyorum ve ne demek istediğini anlıyorum. Ona tamamen katılmadığımı söyleyemem, sadece Ruth Jean ve Christopher'a bakın. Umarım haklıdır ve her şey yerli yerine oturur, sadece bizim için değil Cade için de. O yer benim yanımda olmasa bile, yine de onun mutlu olmasını ve incinmemesini istiyorum, ki bunu istediğini biliyorum. Eşyalarımı topluyorum ve Christopher'ı alıp Ruth Jean'i annem ve babamdan almaya gidiyoruz.

Cipime doğru yürürken Christopher beni durdurmak için kolumu hafifçe tutuyor. Suçlulukla çarpılmış ifadesini görmek için arkama bakıyorum. "Yüzün için gerçekten üzgünüm, Faith."

Yumuşakça gülümsüyorum ve bunun verdiği acıyla irkilmemeye çalışıyorum. "Sorun değil, senin hatan değildi ve gerçekten bir kazaydı."

Başını sallıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Ve orada arkamı kolladığın için teşekkür etmek istiyorum."

Ona hızlıca sarılıyorum, bu da onun gerilmesine neden oluyor, sonra omuzlarını tutarak geri çekiliyorum. "Her zaman arkanda olacağım Christopher, ne olursa olsun, ama... kavga etmeyi bırakmalısın." Tartışmasını susturmak için elimi kaldırdım. "Ryan'ın başlattığını ve hatta bunu hak etmiş olabileceğini biliyorum ama hareketlerini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Sana o şeyleri söyledi çünkü seni kızdıracağını biliyordu ve haklıydı."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes üflüyor. "Biliyorum, özür dilerim. Bazen katlanabileceğim çok şey oluyor."

Başımı salladım. "Bunu da anlıyorum ama gerçekten denemeni istiyorum. Ayrıca, eminim artık her şey daha kolay olmaya başlayacaktır."

Bana inanmayarak homurdanıyor, sonra cipe yöneliyor ve biniyor. Ben de kendi tarafıma geçip ona bakıyorum. "İlgilendiğin bir şey var mı? Herhangi bir spor ya da oynamak istediğin bir şey? Diğer çocuklarla takılman için iyi bir yol olabilir."

Acı bir kahkaha attı. "Hayır. Ben pek sporla ilgilenen biri değilim ve etrafımda olmasını isteyeceğim son insanlar da o kibirli pislikler."

"Tamam. İlgini çeken bir şey olmalı. Her zaman denemek ya da yapmak istediğin bir şey?"

Yüzünden bir şey geçiyor, ama o kadar hızlı ki hayal edip etmediğimi merak etmeye başlıyorum. "Hayır."

Hmmm. Buna inanmıyorum... Birden aklıma Alissa'ya nasıl baktığı geliyor ve kendimi tutamayarak ona bilmiş bir gülümseme veriyorum.

"Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorar endişeyle.

"Alissa konusunda haklı olduğumu biliyordum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece konuşuyorduk." İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz. "Mhmm. Tamam."

"Bu doğru!"

"Pekâlâ." Homurdanıyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Sadece numarasının bende olduğunu bilmeni istiyorum eğer..."

"İnanç! Ben ciddiym. Seninle piliçler hakkında konuşmuyorum, bırak artık."

"Neden olmasın?" Alınarak sordum. "Piliçler hakkında konuşmak için mükemmelim. Ben de onlardan biriyim."

Başını iki yana sallar. "Boş ver, konuşacak bir şey yok. Sadece geldi ve merhaba dedi. Ryan gelip saçmalamaya başlamadan önce zar zor konuştuk."

"Belki bir dahaki sefere ona yaklaşmalısın. Neden onu dondurma yemeye falan davet etmiyorsun?" Bana tam bir ezikmişim gibi bakıyor. "Ne? Dondurmanın nesi var?"

"Faith, ben on beş yaşıdayım, on iki değil."

"Yaşın bununla ne ilgisi var? Yirmi dört yaşıdayım ve dondurma yemeye gitmeyi seviyorum."

Bana kaşlarını çatığında gözlerimi deviriyorum. "Tamam, iyi o zaman. Onu sinemaya davet etmeye ne dersin?"

"Doğru, param yokken bunu nasıl yapacağım? Peki onu neyle götüreceğim? Kaykayımla mı?"

Onu kaykayına bindirdiğini düşününce kıkırdıyorum. "Hayır, siz yürüebilirsiniz, burası küçük bir kasaba. Ya da ben sizi götürürüm." Yine bana deliymişim gibi bakıyor ama devam ediyorum.

"Paraya gelince, sana biraz vereceğim. Christopher, herhangi bir şey için paraya ihtiyacın olursa, her zaman benden isteyebilirsin."

"Hayır. Sen zaten Ruth Jean ve benim için çok şey yapıyorsun." Tartışmak üzereydim ama bana izin vermedi. "Ayrıca, bunların hiçbir önemi yok, bensiz daha iyi durumda."

"Kim demiş?" Öfkeyle soruyorum.

"Bunu ben ve bu kasabadaki herkes söylüyor."

"Sen ve diğer herkes yanılıyor. Alissa senin gibi biriyle bir şansa sahip olduğu için şanslı olurdu."

Başını sallıyor ve tam ben tartışmaya devam edecekken elini kaldırıyor. "Ciddiyim Faith, bırak gitsin."

Yenilgiyle iç çektim. "Pekâlâ. Eğer fikrini değiştirirsen..." "Yapmayacağım," diye kesin bir dille yanıtlıyor.

Hmmm. Bunu göreceğiz. Biraz sinsi olmam gerekebilir, ama Alissa'yı çok göreceğim, bu yüzden zor olmamalı. Ayrıca Christopher'ın spor salonunda para kazanmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını öğrenmek için Cade ve çocuklarla konuşmam gerekiyor.

Gülümsüyorum. Evet ve bu Cade'i tekrar görmek için mükemmel bir bahane.

BÖLÜM 19

Cade

Cebimde telefonumun titrediğini hissettiğimde spor salonunda yürüyordum, antrenman ringine doğru gidiyordum. Çıkarıp Faith'in numarasını görüyorum ve aletimle birlikte kalp atışlarım hızlanıyor. Lanet olsun, gerçek bir korkağa dönüşüyorum. Yemin ederim Evans'tan daha kötüyüm.

Cevap veriyorum. "N'aber Red?" Yumuşak sesinin o ilk tınısı için kendimi hazırlıyorum, her zaman göğsüme bir yumruk gibi çarpıyor.

"Tanrıya şükür sana ulaştım. Yardıma ihtiyacım var." Ses tonundaki panik beni adımlarımın ortasında dondurdu. "Ne oldu, sorun ne?"

"Henüz bir sorun yok. Şu anda Charleston'dan dönerken trafiğe takıldım ve Ruth Jean'i okuldan almak için zamanında yetişmemin imkanı yok. Annem babamla bir doktor randevusuna gitti ve babama ulaşamıyorum. Katelyn dükkânından çıkamıyor ve Christopher da kaykay parkında bir arkadaşıyla takılıyor. Cep telefonu yok, bu arada ona bir tane almam gerekiyor ve..."

"Tamam, sakın ol. Gidip onu getireyim."

"Oh, teşekkür ederim. Özür dilerim, ayrılmanın sizin için kolay olmadığını biliyorum ve..."

"Sorun yok. Jaxson ve Sawyer burada. Gidip onu alayım ve spor salonuna geri getireyim. Yoksa senin evine mi götürmemi istersin?"

"Hayır, spor salonu iyi. Teşekkür ederim. Uzun sürmez... aslında öyle dememeliyim, her şey önümdeki dedenin burada Pazar gezintisine çıkmak yerine pedala basmaya karar verip vermemesine bağlı... hadi dostum, gidelim. Bazı insanların yapacak işleri var."

Başımı sallıyorum, lanet penceresinin muhtemelen açık bile olmadığını biliyorum, bu yüzden adam zaten onu duyacak gibi değil. "Acele etme, Red. Sorun yok."

"Tamam, yol tarifine ihtiyacın var mı?"

"Burada sadece bir ilkokul mu var?" "Evet."

"O zaman hayır. Nerede olduğunu biliyorum. Şimdi gidiyorum."

Elli kere daha teşekkür ettikten sonra telefonu kapatıyorum ve okula gidiyorum. Sadece beş dakikamı alıyor ve caddenin karşısında, ön kapıların hemen dışında bir park yeri buluyorum. Kamyonetimden atlayıp ona yaslanıyorum ki beni görebilsin, çünkü Faith'i bekliyor olacak.

Zil çaldığında küçük insanlardan oluşan bir patlama çift kapıdan dışarı dökülüyor. *Tanrım, yüzlercesi var. Bu kaosun içinde onu nasıl göreceğim?*

Birkaç dakika sonra onu hala göremeyince ve kalabalığın çoğu dağılınca, onu kaçırdığımdan endişelenmeye başlıyorum. Tam aramaya koyulacakken kapıdan başı öne eğik, çok üzgün görünen yalnız bir çocuğun çıktığını görüyorum. Saçının renginden onu hemen tanıdım.

"Hey, çocuk!" Dikkatini çekmek için bağırıyorum.

Başını kaldırıp baktığında boktan, kırık gözlüklerini burnunun üzerine itiyor ve kocaman bir gülümseme kaplıyor yüzünü

beni gördüğünde üzgün bir yüz ifadesi takınıyor. "Tade!" diye heyecanla bağılıyor ve yaya geçidine doğru koşuyor. Yaya geçidi görevlisi geçmesine izin verdiğinde, sanki Noel Baba'yımışım gibi caddenin karşısına fırlıyor ve bana doğru koşuyor.

Yavaşlamadığını fark ettiğimde kollarımı uzatıyorum ve onu kolayca yakalıyorum. Onu kucağıma alırken minik kollarını boynuma doluyor, sonra yanağıma özensiz bir öpücük konduruyor. Ona boş boş bakıyorum ama göğsümdeki değişimi inkar edemiyorum. Bu hem onun hem de Red'in ortak noktası.

"Hey, koca adam. Ne yapıyorsun burada?"

"Faith trafiğe takıldı ve seni alıp alamayacağımı sordu. Seni spor salonuna geri götüreceğim.

Güzel mi?"

Heyecanla başını sallıyor, "De toowest." Homurdanıyorum. "Sen nasıl istersen."

Kamyonetimin kapısını açtım ve koltuğumdan sürünerek yolcu tarafına geçti ve emniyet kemerini taktı. Bir dakika sonra bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum çünkü pencereden dışarı bakıyor ve tek kelime etmiyor. O asla sessiz değildir.

"İyi misin, evlat?"

Bana bakmıyor ama başını sallıyor ve gözlüklerini burnuna doğru itiyor. Tanrım, Faith'in ona yenilerini alması gerekiyor.

"İyi görünmüyorsun. Neyin var?"

Küçük bir nefes veriyor ve başını öne eğiyor. "Henwy Winkleman bugün yine beni rahatsız ediyordu.

Wike her zaman öyle."

Gerginim. *Kim bu Henry Winkleman?*

"Bana karşı hep çok kaba. Bana isimler takıyor ve çirkin olduğumu söylüyor. Hatta bugün beni itti ve..."

"Sana lanet ellerini mi sürdü?" Kendimi durduramadan bağırdım.

"Evet ve bana birkaç kez vurdu."

O küçük orospu çocuğu öldü! Direksiyonu kavradım ve öfkemi yatıştırmaya çalıştım. "Öğretmene söyledin mi?"

"Evet, ona durmasını söyledi ama o hiç durmadı ve bu böyle devam edecek."

Hayır, olmayacak. "Merak etme evlat. Spor salonuna gittiğimizde, o küçük fu... çocuk sana tekrar saldırırsa ne yapman gerektiğini göstereceğim." Ve onunla işim bittiğinde o küçük piç ona neyin çarptığını anlamayacak.

*

İnanç

Cade ile yaptığım telefon görüşmesinden 45 dakika sonra SEAL Extreme'in önüne geldim. Arabadan inip aceleyle spor salonuna girdim, ondan Ruth Jean'i almasını istemek zorunda kaldığım için kendimi çok kötü hissediyordum.

Kapıdan girer girmez küçük bir kızın kahkahası ve aşırı dramatik bir erkeğin iniltisi odada

yankılanıyor.

"Bu iyiydi evlat, teslim oluyorum. Ben yokum."

Antrenman ringine baktığımda Ruth Jean'in dolgulu kıyafetler giydiğini ve Sawyer'ın yerde yattığını görüyorum, sanki onu oraya koyan oymuş gibi görünüyor. Jaxson onun bir tarafında duruyor,

Cade diğ er tarafta gururlu bir ř ekilde dururken, eğ lenmiş g örünüyor. Onu ilk g ördüğ ümde her zamanki gibi kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Hayır yapamazsın, seni zorba!" Ruth Jean, Sawyer'a sert bir yüz ifadesiyle karş ılık verir. "Ben bitti demeden bitmez!" Koş ar ve onun üzerine atlar.

Sawyer bir eliyle hızla kasıklarını kapatırken diğ er eliyle de kızı havada yakalıyor. "Hey, sakın ol kızım. Belirli bir noktaya dikkat etmen konusunda sana ne demiştim?" diye azarlıyor onu baş ının üzerinde havada tutarken.

Ruth Jean ona dikkatle bakıyor ve bir yumruk atıyor. "Ve Tade mewcy yok diyor!"

Jaxson kıkırdar. "Haklısın Evans, o yüzden pısı rıklığı bırak ve erkek ol."

Sawyer ona ters ters baktı, "O zaman neden yerlerimizi değ iş tirmiyoruz, g öt herif..." durdu, kendini tuttu, "ve sen de di... parçalarını riske atabilirsin. Benimkini ç alışır durumda tutmalıyım ki..."

"Tamam, ben g e l d i m !" Ruth Jean bu konuşmayı daha fazla duyamadan gü lerek araya giriyorum.

"Faif!" Sawyer'ın kollarından kurtuluyor ve ringin iplerinin üzerinden taklalar atarak tüm teçhizatıyla bana doğ ru koş uyor.

Onu gü lümseyerek yakalıyorum. "Selam tatlı kız. Okulda seni bekleyemediğ im için çok özür dilerim, trafiğ e takıldım."

"Bu oday. Tade burada olduğ u için çok mutluydum."

"Eminim öyledir." Baş ımı çevirip Cade'in ringden aç ağı atlayış ını izliyorum. Bize doğ ru ilerlerken gözlerim onun güçlü vücudunda geziniyor. Zayıf kalçalarından mükemmel bir ř ekilde sarkan siyah atletik pantolonunu ve kesik kollarını örten koyu mürekkebin güzelliğ ini sergileyen beyaz kaslı atletini inceliyorum. Siyah beresinin altından koyu renk saçları g örünüyor ve hemen ellerimi altına sokup parmaklarımı saçlarında gezdirmek için dayanılmaz bir istek duyuyorum. Tanrım, adam cidden çok seksi.

Her zamanki boş ifadesi bize yaklaş tıkça daha da sertleşiyor. *Uh oh. Onu almasını istediğ im için kızdı mı?* Ruth Jean'i yanıma koydum ve endişeyle gü lümsedim. "Merhaba. Tekrar teşekkürler..."

"Sana ne oldu böyle?" diye bağ ırarak güneş gözlüklerimi yüzümden söküyor.

Hemen aklıma geç en gün Ryan'dan kalma siyah ve mavi göz morluğ um geliyor. "Önemli bir ř ey değ il. Sadece bir kazaydı."

Ç enemi kavırıyor ve tam olarak görebilmek için yüzümü çeviriyor. Öfke yüz hatlarını ç arpıtıyor. "Bu bir kazaya benzemiyor. Biri sana vurmuş gibi g örünüyor."

"Biri yaptı," diye hararetle söze girdi Ruth Jean, "Twistiphwor kötü bir çocukla kavga etti ve çocuk Faif'e vurdu."

Cade patlayacakmış gibi g öründüğ ünde, "Sadece bir kazaydı," diye açıklamak için acele ediyorum. "Christopher'a doğ ru sallanıyordu ve onun yerine bana vurdu."

Bu onu daha iyi hissettirecek gibi g örünmüyor. "Dur tahmin edeyim. Durdurmak için ortaya atladın o."

Ses tonundaki onaylamazlık karş ısında daha dik duruyorum. "Tabii ki yaptım. Buna seyirci kalamazdım ve Bırakın birbirlerini öldüresiye dövsünler."

Dişlerini gıcırdatıyor ve durumu yatış tırmazsam bunun hızla çirkinleş eceğ ini fark ediyorum. Ona doğ ru uzanarak elini nazikçe tutuyorum ve koluma yayılan farkındalık karıncalanmalarını

görmezden gelmeye çalışıyorum. "Gerçekten Cade, ben iyiyim ve Christopher bu konuda çok kötü hissediyor, her ne kadar onun hatası olmasa da."

Cevap vermeyince gözlüklerimi ondan alıp tekrar takıyorum. "Tekrar teşekkür ederim

onu almak için. Kimseye ulaşamayınca gerçekten paniğe kapıldım."

Gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve neyse ki konuyu değiştirmeme izin veriyor. "Sorun değil. Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabileceğini söylemiştim."

"Adamlar bana bir şeyler gösteriyorlardı. Ağır değil mi koca adam?" Ruth Jean göz kırparak söylüyor.

Cade yumruğunu ona doğru uzatıyor ve o da yumruğunu ona vuruyor. Göğsümde sıcaklık patlarken gülümsüyorum.

Ortalık sessizleşiyor ve ona aptal gibi baktığımı hemen fark ediyorum. "Evet, küçük hanım," diye dikkatimi Ruth Jean'e yöneltiyorum, "dondurma almaya gidelim diye düşündüm ve eve gitmeden önce seni biraz parka götüreceğim. Christopher bir arkadaşıyla bir süreliğine dışarıda."

Heyecanla alkışlıyor ve sonra Cade'e bakıyor. "Sen de mi tum yapacaksın?"

Onu açıklama yapmak zorunda kalmaktan kurtarmak için hemen araya giriyorum. "Cade'in çalışması gerekiyor, ama belki başka zaman, tamam mı?"

Yüzü hayal kırıklığı içinde düşüyor. "Otay."

Boğazını temizlediğini duydum. "Biraz gelebilirim."

Bakışlarım şaşkınlıkla ona kaydı. Ruth Jean ciyaklıyor ve yastıklı bedenini ona doğru fırlatıyor. Onu kolayca yakalıyor; normalde onunla olduğu kadar rahatsız görünmüyor. *Ne kaçırdım?*

"Parasını ödeyecek misin?" diye sorar, ciddiymiş gibi davranarak.

Kadın omuz silkiyor. "Shoure, bana biraz para verir misin?"

Gülüyorum. "Sana borç para veririm ama önce şu kıyafetlerini çıkar. Yüzün bu şekilde kapalıyken dondurma yiyemezsin."

Cade onu yere yatırır ve a letten çıkmasına yardım eder. Daha sonra Sawyer ve Jaxson'a doğru koşar. "Görüşürüz çocuklar. Bir dahaki sefere döneceğim, o yüzden beni bekleyin."

Jaxson ona bir yumruk atıyor, "Sonra görüşürüz evlat."

Sawyer eğilir ve onu bir bacağından tutar. Onu baş aşağı asarken kıkırdayarak çığlık atıyor. "Aslında benim için hazır olsan iyi olur, evlat. Bir dahaki sefere sana bu kadar kolay davranmayacağım."

Ruth Jean ona yumruk atar ve tekrar alt bölgelerine çok yaklaşır. Adam hemen ona hak verir. "Tanrım, sen tehlikeli birisin!"

Hâlâ kıkırdarken, koluna dostça bir yumruk atıyor. "Güle güle!" "Güle güle, güzelim."

Bize doğru koşuyor ve küçük elini Cade'in büyük elinin içine sokuyor. "Her şey yolunda, hadi gidelim." Kalbim yeniden eriyor ve kendi gülümsememle kapıdan çıkarken Jaxson ve Sawyer'a el sallıyorum.

Ruth Jean ve ben dondurma alan tek kişileriz, ne kadar reddetmeye çalışsam da sonunda Cade parasını ödüyor. Sonra, dondurmalarımızın tadını çıkarırken rahat bir sessizlik içinde caddenin aşağısındaki parka gidiyoruz. Ruth Jean'i hiç bu kadar sessiz duymamıştım.

Cade'in bakışlarının ağırlığını hissederek, beni izlediğini görmek için ona bakıyorum. Havacı gözlüklerinin ardından gözlerini göremiyorum ama yüz ifadesinden ne düşündüğünü bildiğimden eminim.

Ona bilmiş bir gülümseme veriyorum. "Dondurmamı mı kıskandın Walker?"

Burun delikleri genişlediğinde ve ifadesi daha da gerginleştiğinde kıkırdıyorum. Kendime engel olamayarak yavaşça ve hassas bir şekilde dondurmamın tadını çıkarıyorum. Dilimi yumuşak,

kremsi çikolatanın içinde kaydırıyorum, sonra ağızımı üzerine kapatmadan önce ucunun etrafında döndürüyorum.

Göğsünden çıkan alçak hırıltı tam bacaklarımın arasına çarpıyor. Yaşanan onca şeyden sonra bu his bana hala çok yabancı ve bende bu duyguları uyandırabilmesine çok şaşıyorum

küçük bir sesle. Olmamam gerektiği halde, bana her zaman başka hiç kimsenin hissettirmedeği şeyleri hissettirebildi.

"Sana söyledim, bir tane almalıydın, koca adam."

Cade, Ruth Jean'e bakar ve boğazını temizler. "Sanırım dinlemeliydim." "Evet!" diye cevap verir, tam külâhının sonunu bitirirken.

Parka vardığımızda oyun alanına doğru ilerlemeye başladı ama onu durdurmak için gömleğinin arkasından tuttum. "Dur bakalım, tatlı kız. Önce şu çikolatanın birazını ellerinden ve yüzünden temizleyelim." Elimden geldiğince kuru bir peçeteyle temizledikten sonra gitmesine izin veriyorum.

O kaydırağa koşarken, Cade ve ben çok uzakta olmayan bir banka doğru yürüyoruz ve ona yakın oturmakta tereddüt etmiyorum. "Biraz ister misin?" Dondurmamı ona uzatarak çapkınca soruyorum.

Gözlerini göremesem de, yemin ederim gözlerindeki yoğunluğu hissedebiliyorum. "Beni ne kadar zorladığına dikkat et, Red. Şu anda çocuklarla dolu bir parkta olduğumuz için çok şanslısın. Şu anda seni kurtaran tek şey bu."

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısıırıyorum. "Belki de senden kurtarılmak istemiyordumdur." Yüz ifadesi kasvetli bir hal alıyor.

"Kurtarılmalısın."

Gülümsemem kayboluyor ve kalın bir şekilde yutkunuyorum, kendini görme şeklinden nefret ediyorum. Ben cevap vermeden uzanıp parmaklarını hafifçe çürüğümün üzerinde gezdiriyor, çenesi öfkeyle bükülüyor.

"Olduğundan daha kötü görünüyor."

"Bu işe karışmamalıydın."

Sinirli bir nefes veriyorum ve başka tarafa bakıyorum çünkü onunla tartışmak istemiyorum. Elini başımın yan tarafındaki saçlarımın arasına sokuyor ve bakışlarımı tekrar kendisine çeviriyor. "Sende herhangi bir iz görmekten hoşlanmıyorum Red. Asla. Kaza olsun ya da olmasın."

Samimi ses tonu karşısında hayal kırıklığım yok oluyor. Bu anlayabileceğim bir şey, çünkü onun yaralarını görmek beni mahvediyor. Elimi onunkinin üzerine koyarak sıcak dokunuşuna yaslanıyorum ve aramızda her zaman var olan bağın tadını çıkarıyorum. Asla kopmayan bir bağ. "Biliyorum. Christopher'la daha sonra konuştuk ve her ne kadar bu bir kaza olsa ve diğer çocuk başlatmış olsa da, davranışlarını kontrol etmek için daha çok çalışacak." Duraksıyorum, "Aslında sana sormak istediğim bir şey var."

"O da ne?"

"Christopher kamu hizmetini bitirdi ve ben de onun bir şeyler yapmasını, hatta benden para kabul etmediği için belki biraz para kazanmasını istiyorum. Spor salonunda yapabileceği ya da yardım edebileceği bir şey var mı? Herhangi bir yere gitmesini istemiyorum ve üçünüzün etrafında olmasının onun için iyi olacağını düşünüyorum."

Homurdanıyor. "Bunu nasıl anladın?"

"Çünkü bence hepiniz onun yaşadıklarını biraz olsun anlayabilirsiniz. Zor zamanları atlatmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek." Şimdi dizlerimin üzerine çöküyorum, ona doğru eğilip dondurmamı çöpe atıyorum, sonra kollarımı boynuna doluyorum ve yüzümü onunkine sadece bir santim yaklaşıtıyorum. Elleri kalçalarımın gidiyor ve parmakları onları sıkıca kavradığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ama en önemlisi," diye fısıldıyorum, "bence iyi, güçlü, onurlu erkeklerin etrafında olması onun için harika olur. Hiç tanımadıkları bir kızı kurtarmak için

cehennemi yaşamış adamlar."

Elleri kalçalarımın yukarı, sırtıma ve saçlarımın altından geçerek yüzümü çenemin altından kavırıyor. "Sen zar zor tanıdığım bir kızdın."

"Siz bunu bir yabancı için de yaptınız ve bunu biliyorsunuz."

"Bizi çok yüksekte tutuyorsun, Red. Bunu yaptık çünkü bunun için eğitildik."

Başımı salladım. "Hayır. Hepiniz ellerinizle eğitildiniz ama kalplerinizle değil. Her şey burada başlıyor, Cade." Elimi güçlü ve sabit kalp atışlarının üzerine koyarak sessizce devam ediyorum. "Doğru olan için savaşmak üzere eğitilmeden önce iyi bir kalbe sahip olmanız gerekir. Ve sen, Cade Walker, tanıdığım herkes arasında en güzel kalbe sahipsin. Huysuz ve düşünceli olduğun zamanlarda bile," diye ekliyorum gülümseyerek.

"Bunu kullanmakla ilgili ne söyledim ki..."

İtirazını bir öpücükle kesiyorum; kontrolümü sona erdirmeden önce sadece kısa bir saniyeliğine hazırlıksız yakalanıyor. Alçak bir hırıltıyla başımı eğiyor ve açlıkla ağzımı istiyor. Dili dudaklarımın kenarını yalayarak izin istiyor ve ben de memnuniyetle ona izin veriyorum. Dilinin ilk darbesinde ikimiz de inliyoruz. Kafam bulanıklaşıyor ve duyularım onun tadı ve kokusuyla dolup taşıyor.

Uzun bir dakika sonra hayal kırıklığı içinde inliyor ve öpüşmeyi kesiyor. İkimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken alnını benimkine yaslıyor. "Çocuklarla dolu lanet bir parkta uygunsuz poz vermekten tutuklanmadan önce hemen durmalıyız."

Onu bu şekilde etkilemeyi sevdiğim için gülümsüyorum. Dudaklarına bir öpücük daha kondurduktan sonra tekrar oturuyorum ve kolunu omzuma doladığında ona yaslanıyorum. Kalbim uzun zamandır hissetmediğim bir huzur hissediyor.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve ona bakıyorum. "Bugün bizimle gelmene sevindim. Geçen hafta seni çok özledim," diyorum ona dürüstçe.

Bana bakarken, keşke gözlükleri olmasaydı da gözlerini görebilseydim ve belki de ne düşündüğünü bir anlığına yakalayabilseydim diyorum. Belki de bunu saklamalıydım diye düşünmeye başlıyorum. Nerede durduğumuzdan tam olarak emin değilim ve onu zorladığımı düşünmesini istemiyorum.

"Ben de seni özledim, Red. Her zaman." Tüm söylediği bu ama daha fazlasını söylemesine gerek yok çünkü bu tek cümle şu anda her şey demek. Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum ve avucunun içine bir öpücük konduruyorum.

"Çocuğa spor salonunda yapacak bir şeyler bulacağım."

Ayağa kalktım. "Gerçekten mi? Emin misiniz? Eğer elinizde bir şey yoksa anlarım ve başka bir şey düşünürüm. Sırf ben istedim diye yapmanızı istemiyorum. Sadece, sevdiği bir şeyi yapmasını istiyorum, anlıyor musun? Ve bence hoşuna gidecek..."

"Red. Bir nefes al. Eminim, ona ödeme yapacağız. Her şey yolunda."

Gülümseyerek kollarımı boynuna doluyorum ve yanağına kocaman bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim. Sanırım bu konuda çok heyecanlanacak. Onunla bu akşam yemekte konuşacağım. Ne zaman başlamasını istersin?"

Cevap vermiyor ve aniden altımda gerildiğini hissediyorum. Ona bakmak için arkama yaslandım. "Neyin var?"

Bana cevap vermek yerine hızla ayağa kalkıyor, beni de kendisiyle birlikte çekiyor ve ayaklarımın üzerine sabit bir şekilde yerleştiriyor. "Ruth Jean, buraya gel!" diye sesleniyor, tüm tavrı artık tamamen soğuk. Ruth Jean salıncaktan atlıyor ve bize doğru geliyor.

"Cade? Ne oldu?" Arkamdaki bir şeye başıyla işaret ediyor. Arkamı dönüyorum ve bakışlarım motosikletin yanında durmuş parkı izleyen bir adama takılınca midem alt üst oluyor. "Aman Tanrım. Bu Spike mı?"

Ruth Jean etrafımızdaki gerginliği fark etmeden mutlu bir şekilde yanımıza geliyor. "Ne oldu koca adam?"

Kolundan tutup onu bana yaklaştırıyor. "Burada kal." Ben daha ne yapacağını soramadan parkın karşısına geçmeye başladı.

"Bu Spite mı? Neden burada?"

Ruth Jean'in sesindeki korkuyla uzanıp onu kucağıma aldım. "Sorun yok, tatlım. Korkma.

korkuyorum." Bunu kalbim dakikada milyonlarca kilometre hızla çarparken söylüyorum. Kollarımda titremeye başladığını hissettiğimde ona daha sıkı sarılıyorum ve sırtı onlara dönük olacak şekilde dönüyorum.

Spike, Cade yaklaştıkça ona sırtıyor ve sonra bisikletine atlıyor. Çalıştırdığında Cade hızlanır ve inanılmaz derecede hızlı koşmaya başlar ama yeterince hızlı değildir. Spike elini kaldırır ve bir silahmış gibi Cade'e doğrultur, sonra da tetiği çekecekmiş gibi yapar. Cade ona ulaşmadan hemen önce hızla uzaklaşır.

"S.KTİR!" Cade yavaşlayarak duruyor, elleri hayal kırıklığıyla başının üstünde birleşiyor, benim midem ise tüm bunların ne anlama geldiğine dair çalkalanıyor.

Arkasını dönerek öfkeyle bize doğru geliyor ve Ruth Jean'i elimden alıyor. "Hadi gel." Kolumdan tuttu ve bizi parkın karşısındaki spor salonuna doğru hızla götürdü.

"Sence neden buradaydı?" Aklımdan milyonlarca farklı neden geçiyor, hiçbirisi iyi değil.

Soruma cevap vermek yerine kendi sorusunu sordu. "Christopher'ın şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bir arkadaşıyla kaykay parkına gidiyordu ama şimdiye kadar evde olmalıydı."

"Evi ara ve orada olduğundan emin ol. Kapıları kilitlemesini ve biz gelene kadar orada kalmasını söyle."

"Twistiphwor iki katına mı çıktı?" Ruth Jean korkudan sesi titreyerek sorar. Cade onu rahatlatmak için acele eder. "Hayır evlat, o iyi. Sadece dikkatli oluyorum."

Cep telefonumu çıkararak Christopher'ı arıyorum ve Cade'in emirlerini iletiyorum, bu da milyonlarca soruya yol açıyor ama ona eve gittiğimizde her şeyi açıklayacağımı söylüyorum. Cade, Ruth Jean ve beni arabayla evime götürüyor ve yolda Cooper'ı arıyor.

Otuz dakika sonra, Christopher ve Ruth Jean alt katta televizyon izlerken Cade, Cooper ve ben mutfaktaydık. Etrafımızdaki havayı gerginlik ve öfke dolduruyor, çoğu Cade'den geliyor.

"Siktir et! Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o lanet olası manzaranın tadını çıkarmak için orada değildi," diye Cooper'a sessizce homurdandı. Onu sakinleştirmek umuduyla elimi hafifçe sırtına koyuyorum. Ama farkına bile varmadı, çok öfkeliydi.

Cooper sakın bir şekilde, "Ben öyle demiyorum," diye söze başladı. "Söylediğim şey, halka açık bir parkta olduğu için gidip onu tutuklayamayacağım."

"Ne olmuş yani? Halka açık bir yer olduğu için orada sadece onları izliyor olması sorun değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Bu yüzden Faith'e hem kendisi hem de çocuklar için ona karşı bir yasaklama emri çıkarttıracağım. Bu şekilde bir daha onlara yaklaşırsa onu tutuklayabileceğim."

"Uzaklaştırma emri," diye tekrarlıyorum şaşkınlıkla. "O parkta olmak dışında bana hiçbir şey yapmamışken bunu yapabilir miyim?"

Cooper başını sallar, "Evet. Eğer kendinizi tehlikede hissediyorsanız ve Christopher'ın başına Spike ve babası tarafından gelenler göz önüne alındığında, bunu yapmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Olan biten her şeyi özümsemeye çalışırken ortalık bir dakikalığına sessizleşiyor. Birden bir ses araya giriyor ve sessizliği bozuyor. "Hazır başlamışken babama da bir tane takalım." Hepimiz dönüp mutfağın girişinde duran Christopher'ı görüyoruz. Merdivenleri işaret ediyor. "Uyuyakaldı."

Başımı sallıyorum ve ben daha ne demek istediğini sormadan Cooper soruyor. "Neden babana da bir tane takmamız gerektiğini söylüyorsun? Onu etrafta gördün mü?"

Christopher başını salladığında panik göğsümü ele geçiriyor. "Ne oldu? Bana ne zaman ve neden söylemedin?"

Omuz silkiyor. "Onu sadece iki kez gördüm, o da herkesin içindeydi. Bir şey yapmadı ya da söylemedi; sadece

Her zaman yaptığı gibi bana ters ters baktı. Aslında tesadüfen olduğunu düşünmüştüm ama Spike'ın parkta sizi izlediğini bildiğimden, sanırım öyle değildir. Özür dilerim. Keşke şimdi bir şey söyleseydim."

Cade'in hâlâ sırtında duran elimin altında titremeye başladığını hissediyorum. Cooper'ı işaret ediyor; "Yasaklama emirleri uygulanana kadar yirmi dört saat polis koruması istiyorum."

Cooper başını sallar. "Bunu yapacak insan gücüm ya da bütçem yok. Yine de rutin olarak onları kontrol etmesi için birini göndereceğim ve..."

"Saçmalık!" Cade yumruğunu masaya vurunca sıçradım.

O daha devam edemedi Cooper elindekini yere çarpıyor ve aynı şekilde sinirleniyor. "Hayır, saçmalık değil. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun Walker, ama duygularının aklını karıştırmasına izin veriyorsun. Tommy denen pisliğin havladığını ama ısırmadığını biliyorum. Sert bir adam gibi davranmaya çalışıyor ama aslında lanet olası bir korkaktan başka bir şey değil, bu yüzden sen peşine düştüğünde kaçtı."

"Hayatları üzerine bahse girmeye hazır mısınız?"

"Hayır, değilim, bu yüzden ona lanet olası bir yasaklama emri koyduruyorum ve onları rutin olarak kontrol edeceğim. Ama üçüyle de 7/24 birlikte olan birini istemiyorum ve bunu sen de biliyorsun!"

"O haklı Cade," diyorum sessizce, iş daha fazla çığırından çıkmadan. "Muhtemelen bizi korkutmaya çalışıyordu. Beni ya da çocukları tehdit etmediler. Aksine, sana daha kızgın görünüyordu."

Bana bakıyor ve gözlerinin soğuk yoğunluğu omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oluyor. Tüm odanın sıcaklığının düştüğüne yemin edebilirim. "Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyor musun, onları kötü gösterdiğimde biri benden intikam almak istediğinde?" Başını sallamadan önce bakışlarında acı ve öfke parlıyor. "Bir daha asla, Red. Beni duyuyor musun? Bir daha asla."

"Bu aynı şey değil. Dinle, ben..."

"Nereden biliyorsun? Neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrin yok." Duraklıyor, "Biliyor musun? İyi o zaman. O zaman kalacağım. Ben..."

"Ne yapacaksın?" Yumuşak bir sesle sordum. "Çalışmak zorundasın. Kilisede yapmam gereken işler var. Çocukların okulu var. Üçümüzle de 7/24 birlikte olamazsın. Hayatlarımızı yaşamak zorundayız." Başını sallıyor, ama o daha tartışmaya başlamadan ben yüzünün yan tarafını tutuyorum, ona ulaşmayı umuyorum. "Endişelendiğini biliyorum ama yemin ederim onları koruyacağım."

"Peki seni kim koruyacak?" diye soruyor sessizce.

Ona hüzünle gülümsüyorum, sonra etrafımızdaki herkesi görmezden gelerek daha da yaklaşıyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ben iyi olacağım. Daha dikkatli olacağıma söz veriyorum ve merak etme, eğer biri benim için gelmeyi aklından bile geçirirse, babam iki saniye içinde pompalı tüfeğiyle kıçlarına tekmeyi basar." Bu onun ruh halini umduğum gibi hafifletmedi.

Cooper boğazını temizler. "Yasaklama emrinin çıkması uzun sürmeyecek ve ben de elimden geldiğince hızlandıracığım. Baban için de bir tane çıkartacağız," diyor Christopher ile göz teması kurarak.

Bunların hiçbirisi Cade'i yatıştıracak gibi görünmüyor.

"Artık içeri girebilir miyim?" Ruth Jean mutfığa girerken yorgun bir şekilde gözlerini

ovuşturuyor.

Ona gülümsüyorum. "Evet, elbette, hadi." Benimle oturması için yer açıyorum ama onun yerine Cade'in kolunun altına girip kucağına tırmanıyor. Ona doğru eğiliyor ve göğsüne sokuluyor.

Cade uzun bir dakika boyunca ona bakıyor, yüzü ifadesiz, sonra kolunu kızın minik bedenine doluyor ve onu kendine çekiyor. Sessiz kalıyor ve gözlerini hiçbir şeye dikmiyor, ama kıza olan koruyucu bağıını inkâr etmek mümkün değil. Onları birlikte görmek kalbimi tamamen eritiyor.

Uzanıp elimi Ruth Jean'in bacağına koyuyorum. "Her şey yoluna girecek. Şerif Cooper

Bugün olanlarla ilgilenecek ve babanla Spike'ın sana ya da Christopher'a yaklaşmamasını sağlayacak. Bu yüzden ikisinden birini herhangi bir yerde görürsen ve biz yanında değilsek hemen bize haber vermen çok önemli, tamam mı?"

Usluca başını sallıyor ve sonra Cade'e bakıyor, "Bu gece bizimle kalacak mısın?" Cade'e bakarken gözleri geniş ve umut dolu; bu duruma düştüğü için kendimi çok kötü hissediyorum.

Tam ona bunun gerekli olmadığını söyleyecektim ki, ben konuşmadan o konuştu: "Evet evlat, ben kalıyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Cade. İyi olacağız," diye sessizce cevap veriyorum, kendimi suçlu hissederek. Bana bakıyor, yoğun, ela gözleri çok şey anlatıyor. "Olmadığını biliyorum."

Daha fazla tartışacaktım ama boş vermeye karar verdim, çünkü gözlerindeki bakıştan bunun anlamsız olacağını biliyordum. Ona yumuşak bir gülümseme vererek, elim hala Ruth Jean'in bacağındayken alnımı omzuna koyuyorum. Bugün olanların hiçbir anlamı olmaması için dua ediyorum. Cooper'ın haklı olması ve bunun sadece onların bir korkutma taktiği olması için, çünkü bu çocuklardan birine ya da Cade'e bir şey olursa hayatta kalamayacağımı biliyorum, asla.

BÖLÜM 20

Cade

İki gün sonra, Benson'la bir raunt yaptıktan sonra vücudum terden sıırıslıklam olmuş ve kalbim şiddetle çarparken antrenman ringinden aşağı atlıyorum. Sadece üçümüze ait olan kişisel soyunma odasına giriyorum ve cep telefonumu kontrol ediyorum. Red'den gelen ve Ruth Jean ile alışverişe çıktıklarını ve daha sonra geleceklerini bildiren mesajı görünce rahatlıyorum.

Christopher'ın yakında ilk vardiyasına başlamak üzere burada olacağını bildiğimden, hemen duşa giriyorum. Dumanı tüten sıcak su yorgun bedenime çarparken son birkaç günü düşünüyorum.

Uzaklaştırma emri Cooper'ın söz verdiği gibi hızla yürürlüğe girdi ve her iki şerefsiz de dün tebliğ edildi. Parktan bu yana onlardan hiçbir iz yok ama ben yine de güvenmiyorum ve onların iyiliği için bu lanet emre uymalarını umuyorum yoksa kendi ellerimle boku almaktan çekinmeyeceğim.

Dün gece Faith'in evinden ayrılabilirdim ama yapmadım. Bir geceyi daha onun kanepesinde, yatak odasından sadece birkaç metre ötede, aletim sertleşmiş ve onun için ağrırken geçirdim. Ama çocuk gelip yine yanıma sokulunca hemen gevşedi. O lanet olası kanepede ikimize yetecek kadar yer olmadığını söyleyip dursam da umursamıyor ve yeterince küçük olduğunda ısrar ediyor.

Orada bir gece daha geçirmemem gerektiğini biliyorum. İşler çok gerginleşmeye, çok gerçek olmaya başladı. Onlarla ne kadar çok zaman geçirirsem, çocuk o kadar bağlanıyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de ondan hoşlanmaya başlıyorum. Bu iyi bir şey değil ama oradan ayrılma düşüncesi, Red'den ayrılma düşüncesi... Başımı sallayarak duşu kapattım ve dolabıma doğru yürüdüm.

Ben giyinmeye başlarken Jaxson içeri girdi.

"Selam." "Selam."

"Benson oldukça iyi gidiyor. Bir an için kışına tekmeyi basacak sandım."

Benimle dalga geçtiğini bildiğim için homurdanıyorum. Kafamı kaldırdığımda onun keyifle sırttığını görmem de bunu doğruluyor. Benson iyi, ama o kadar da iyi değil.

"Faith'lerde işler nasıl, her şey yolunda mı?" diye soruyor, omzunu dolaplara yaslayarak.

"Şimdilik öyle."

Bir an sessizlik oldu ve sonra şöyle dedi: "Bize ihtiyacın olursa arkanda olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

Evans ve ben, eğer meseleyi kendi ellerinize almanız gerekirse sizi takip edeceğiz."

Başımı sallıyorum, arkamı kolladıklarını biliyorum; her zaman kolladılar, tam da bu yüzden benimle cehennemde bir hafta geçirdiler. Hâlâ kendimi bok gibi hissediyorum ve muhtemelen bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

"Teşekkürler, ama umarım iş o noktaya gelmez."

Başını sallıyor ve tam gitmek üzereyken onu durdurmak için sesleniyorum. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

Dönüyor ve yüz ifademde bir şey görmüş olmalı ki önümdeki uzun tahta banka oturmak için yanıma geliyor. "Tabii, ne oldu?"

Sormak istediğim Şeyi ona nasıl soracağımdan emin olamadığım için ensemi tutuyorum. Sabırla bekliyor, açıkça

rahatsızlığımı okuyor. Bankın diğer ucunda otururken onun yerine dolabıma bakıyorum. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar, kafası karışmış bir halde.

Boğazımı temizleyerek ellerimi sinirli bir şekilde kalçalarımaya sürttüm, kendimi lanet bir korkak gibi hissediyordum. Bir bok hakkında konuşmayı sevmiyorum, kimseyle değil, ama ne hissettiğimi bilen biri varsa o da Jaxson'dır. Ona bir bakış attım. "Julia'dan bahsediyorum. Ondan istediğin şeye sonunda boyun eğmek konusunda fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

Yüz ifadesinden nereye varmak istediğimi anladığı anlaşılıyor. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım bir sürü şey vardı," diye omuz silkiyor, muhtemelen o da benim kadar rahatsız hissediyor. "Benim sorunum, en uzun süre boyunca, onun için yeterince iyi olmadığımı düşünmektir ve işin gerçeği, hala değilim ve hiçbir zaman da olamayacağımı biliyorum. Ama aynı zamanda kimsenin onu benden daha fazla sevmeyeceğini ve kimsenin onu benim kadar koruyamayacağını da biliyorum. Beni neden sevdiğini söyleyebilir miyim bilmiyorum ama artık bir aptal gibi davranıp bunu kabul etmeyeceğim. Bu yüzden ona layık olabilmek için her gün deli gibi çalışıyorum." Ben onun cevabını düşünürken sessizlik etrafımızı sarıyor. "Dinle, ben burnumu sokacak biri değilim, bunu biliyorsun. Bu Evans'ın işi." Onaylayarak homurdandım. "Ama eğer bu Faith'le ilgiliyse, ki bence öyle, o zaman benden söylemesi Walker. Direnmeye devam ettikçe daha fazla zaman kaybediyorsun. Geri alamayacağın ve başkasının devreye girmesi için gereken zaman."

Başımı ellerimin arasına alıp dişlerimi gıcırdatıyorum. Onu başka biriyle düşünmek midemi bulandırıyor ve kanımı kaynatıyor. Doktor hanım evladını düşünüyorum ve ona dokunduğunu, onu öptüğünü, çocuklara yardım etmek için araya girdiğini hayal ediyorum... Şiddet içime hücum ederken düşüncelerimden hızla sıyrılıyorum.

Başımı ellerimin arasına alarak ona bakıyorum. "Peki ya doğru olanı yapmak?" "Bunun yanlış olduğunu kim söyledi?"

Bakışlarını tutuyorum ve ona en çok endişelendiğim şeyi söylemeye karar veriyorum. "Neler yapabileceğimi gördün, onlara ne yaptığımı gördün. Bu her zaman içimde saklı olan bir şey ve kırılma noktasına kadar zorlandığımda her zaman kontrol edemediğim bir şey." Bunu Red'den başka birine ilk kez söylüyorum.

İtirafımı düşünüyor, gözleri soruyla kısılıyor. "Ne yani, Irak'ta o şerefsizlere yaptıklarından mı bahsediyorsun?" Cevabım sessizlik oluyor. Başını sallıyor, "Kendini kandırma Walker; Evans ve benim içimizde de o var. Hepimizde var ve eğer Faith, Julia ya da Grace olsaydı, o orospu çocuklarının bağırsaklarını deşecek olanın ikimizden biri olacağına inansan iyi edersin. Tanrım, pozisyonlarımız tersine dönseydi neler yapabileceğimi düşünmek bile istemiyorum. Ama içimizdeki o boktan şey, aynı zamanda bizi yaptığımız işte iyi yapan şey ve onun üzerinde sandığından daha fazla kontrole sahipsin. Bunu biliyorum çünkü seni tanıyorum. Seni en kötü halinle de gördüm, en iyi halinle de gördüm ve ikisinin arasında her yerde gördüm. Çocuğum konusunda kimseye güvenmem, ama sana ve Evans'a güvenirim."

Ne söyleyeceğimi, ne düşüneceğimi bilemeden ayaklarıma bakıyorum. Söyledikleri mantıklı görünüyor ya da belki de sadece mantıklı olmasını istiyorum. Çünkü eğer Faith'i elimde tutma şansım varsa, onu her şeyden çok istiyorum, ama bu aynı zamanda ödümü koparıyor...

Tanrım, bu kadar çelişkili hissetmekten nefret ediyorum.

Jaxson ayağa kalkıyor ve yaralı sırtıma vuruyor. "Bunu bir düşün dostum. Gerçekten düşün ve seninle aynı yerde olan birini dinle ve pişman olduğumu bil. Eğer geri dönüp Julia'yı daha önce

alabilseydim, alırdım. Onunla zaten iki yıl kaybettin, daha fazla olmasına izin verme."

Uzaklaşmaya başlar. "Oh ve bir şey daha." Ona geri dönüyorum. "Evimizin aşağısındaki arazi satılık." Gözlerim şaşkınlıkla kısılıyor, bunu bana neden söylediğini merak ediyorum. Omuz silkiyor. "Bilmek istersin diye söyledim. İyi büyüklükte bir yer. Bir sürü oda var." Pek de ince olmayan bir sırtışıyla dışarı çıkıyor.

Arkamı dönüp başımı tekrar ellerimin arasına alıyorum ve bir dakika sonra birinin içeri girdiğini duyana kadar kendi kargaşamın içinde debeleniyorum.

"Vay anasını!" Christopher'ın arkamda durduğunu görmek için arkama bakıyorum; parçalanmış sırtıma bakarken gözleri şoktan büyümüş. Yavaşça ayağa kalkıp gömleğimi giymeden önce bir saniye bakmasına izin verdim.

"Ne oldu böyle?" Soruyu sorar sormaz hemen başını sallar. "Özür dilerim, boş ver. Beni ilgilendirmez."

"Irak'ta oldu." Neden bahsettiğimi bilip bilmediğini görmek için bekliyorum. Faith'in ona ne anlattığını bilmiyorum ama bir şeyler bildiği çok açık.

"Faith mi?" Onaylarcasına başımı sallıyorum ve çok iyi bildiğim o sert bakışıyla gözleri kısılıyor. "Ona da mı zarar verdiler?" Cevap vermiyorum ama gözlerimdeki gerçeği görmesine izin veriyorum. "Öldüler mi?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Başını sallıyor, bu durumdan memnun görünüyor. Çocuk sandığımdan daha çok bana benziyor.

"Peki ben burada ne yapacağım?" diye soruyor, bakışlarını kaçırıp yere tekme atarak. "Her gün okuldan sonra üç saatliğine buraya geleceksin. Soyunma odalarını temizleyeceksin, ekipmanların temiz ve steril kaldığından emin olun." Gözlerini deviriyor ama tavrının beni caydırmasına izin vermiyorum. "Ve eğer istediğimiz her şeyi yaparsan, hiçbir tavır takınmadan, son bir saat için ringe girmene izin vereceğim."

Bakışları benimkilere kayıyor, gözleri geniş ve umutlu. "Ne demek istiyorsun? Bana dövüşmeyi öğreteceğin gibi mi?"

Omuz silkiyorum. "Eğer istersen." "Tabii ki isterim."

Cevabının bu olacağını bildiğim için başımı sallıyorum. "Önce bazı koşullar olacak." "Ne gibi?" diye soruyor şüpheyle.

"Bunun amacı gidip istediğin kişiyi dövmek değil. Birini hızlı ve etkili bir şekilde yere sererken öfkene nasıl kontrol edeceğini öğrenmen için. Faith'in suratı yüzünden hala çok kızgınım, çünkü kontrolünü kaybettin ve eğer bir daha olursa bunun için kışını tekmeleyeceğim."

Suçlulukla bakışlarını indirir. "Biliyorum. Onun incinmesini istememiştim. Böyle bir şeyin başına gelmesini asla istemezdim. Ama adam bunu hak etti..."

"Neden? Duygularını incitmek için bir sürü saçma sapan söz söyledi diye mi?" Bana ters ters bakıyor ama o bana tavır alamadan ben devam ediyorum: "Bak, hayatta yumruklarını kullanman gereken zamanlar olacak ama savaşlarını seçerek yapmalısın ve duygularının incinmesi bunlardan biri değil."

Homurdanıyor. "O zaman ne garanti edilmiş sayılır?"

"Öncelikle, yumruklar havada uçuşurken üzerinize gelirlerse, nefsi müdafaa kapsamında onları hızlı ve etkili bir şekilde yere serersiniz. Bir kez yere düştüler mi, o iş biter. Bir diğeri de kız kardeşiniz ve hatta Faith gibi değer verdiğiniz kişileri korumaktır. Eğer iş yumruklarınıza ya da onların güvenliğine kalırsa o zaman yumruklarınızı kullanırsınız. Ama bir pislik duygularınızı incitti

diye yumruklarınızı kullanmazsınız.

Seni bilerek kışkırtıyor ve sonuçlarına katlanacak olan sen olacaksın, o değil, ya da Faith gibi başka biri katlanacak. Ve dediğim gibi, eğer bu bir daha olursa, evlat, çok daha kızgın olacağım. Eğer sana öğrettiğim şeyleri kötüye kullanırsan, o zaman durur. Anladın mı?"

Başını salladı, "Evet, anladım."

"Güzel."

"Savaşmayı nasıl öğrendin, Donanma'da mı?"

"Becerilerimin çoğu Donanma'dan geldi ama ondan önce de kendime nasıl bakacağımı biliyordum." Detaylandırmamı bekliyor, ben de ona anlatmaya karar veriyorum. "Benim de seninki gibi yaşlı bir babam vardı. Neyse ki ben küçükken öldü ama annem hâlâ pisliklerle çıkıyordu."

Başını eğiyor ve rahatsız bir şekilde kayıyor. "En azından annen burada kaldı." Çenesinin sıkışmasını izliyorum ve gittiği için annesine çok içerlediğini söylemek çok kolay.

"Benden sana tavsiye evlat, bazen onlarsız daha iyi olursun."

Arkamı dönüp dolabımı kapatırken boğazını temizlediğini duyuyorum. "Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

Ses tonundaki bir şey beni ona döndürdü ve sormasını bekledim.

"Faith'le ne yapıyorsun?" Bu soruyu beklemediğim için şaşkınlıkla gerildim. "Yani arkadaştan öte olduğunuz çok açık ve onun sana çok değer verdiği daha da açık. Bu yüzden onunla niyetinin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Şüphe çirkin yüzünü gösterirken bir an onu izliyorum. "Senin için ne önemi var?" Kahretsin, lütfen bana çocuğun ona aşık olduğunu söyleme.

Düşüncelerimin nerede olduğunu tahmin edebildiği için gözlerini deviriyor. "Sakin ol, öyle bir şey değil."

Anında rahatladım. Şükürler olsun, çünkü bununla nasıl başa çıkabilirdim emin değilim. Sessiz kalıyorum ve açıklamasını bekliyorum, o da açıklıyor. "Hem kız kardeşim hem de benim için çok şey yaptı. Ve daha önce de söylediğim gibi, sana çok değer verdiği açık, onun incindiğini görmek istemiyorum. Eğer biri ona zarar verirse, kışına tekmeyi basarım. Bu seninki olsa bile."

Çocuğun hakkını vermek lazım; taşaklı çocuk. Normalde bana bunu soran birine kendi işine bakmasını söyledim ama çocuk artık onunla birlikte yaşadığı ve onun hayatının bir parçası olduğu için sormasının adil olduğunu düşünüyorum. "Merak etme, kışımı sürüklememin nedeni onu senin istediğinden daha fazla incitmek istememem."

"O zaman yapmadığından emin ol. Zor değil."

Bu konuda olması gerekenden biraz daha endişeli görüldüğünü düşünerek kaşlarımı çatıyorum.

Başka tarafa bakıyor ve omuz silkiyor. "Beni umursayan tek kişi o, biliyor musun?"

Onunla bir başka ortak noktamız daha var. "Aslında evet evlat, neden bahsettiğini çok iyi biliyorum." Şimdi ona doğru yürüyorum, omzuna vuruyorum, "Hadi. Sana nereden başlayacağını göstereyim."

Onu bir tura çıkardıktan ve bazı dövüşçülerle tanıştırdıktan sonra, halka açık soyunma odasında onu başlattım ve ardından bazı evrak işlerini yapmak için ofisime gittim.

Bir süre sonra onu kontrol etmek için dışarı çıkıyorum ve adımlarımın ortasında duruyorum, "Tade!" diye bağırıldığını duyuyorum.

Girişe doğru bakıyorum ve küçük bir kızın bacaklarının onu götürebildiği kadar hızlı bir şekilde bana doğru koştuğunu görüyorum. Sesi Ruth Jean'e benziyor ama ona hiç benzemiyor. Kendini bana doğru fırlatırken onu yakalıyorum ve ona bakarken kol uzunluğunda havada tutuyorum. Temiz ve

üzerine t a m oturan yepyeni kıyafetler giyiyor. Yüzüne tam oturan yeni bir gözlük takmış ve

Gördüğüm en güzel ve en büyük mavi gözleri sergiliyor. Uzun, açık kahverengisaçları temiz ve omuzlarının etrafında güzelce kesilmiş. Ama en çok dikkatimi çeken ve göğsümde bir şeylerin yerinden oynamasına neden olan yeni kıyafeti, kafasına taktığı lanet olası siyah bere. Daha küçük olması dışında benimkinin birebir kopyası.

"Kimsin sen?" Şokun etkisi biraz geçince sordum.

Kıkırdıyor, "Ben Wuf Jean, ya silwy. Bir eşim var. Ve bak," diyerek beresini işaret ediyor, "Faiften bana da senin gibi bir şapka almasını istedim. Şimdi ikizlere huşu duyuyoruz!" diye heyecanla duyuruyor. "Beğendin mi?"

Bir süre ona bakıyorum, sesimi bulmakta zorlanıyorum. "Evet." Sesimin ne kadar hırçın çıktığını duyunca durup boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "İyi görünüyorsun, evlat. Her zamanki gibi, ama şimdi buna uygun öldürücü bir gülümseme var." Ki bu doğru. Dönüşümden dolayı kendine olan güveninde bir fark görebilirsiniz.

Kollarını sıkıca boynuma dolamadan önce gülümsemesi yayılıyor. "Tanks, koca adam."

Ben de ona sarılmakta tereddüt etmiyorum ama nedense sesimi tekrar bulamıyorum. Bana hiç hissetmediğim şeyleri hissettiren diğer kız olan Red'e bakıyorum ve onun bize gülümsediğini görüyorum. Uzun, kıvılcık saçları kafasında dağınık bir şekilde düğümlenmiş, bu çok seksi ve ağzımı her şeyden çok sokmak istediğim ince boynunu gösteriyor. Gözlerim pervasızca onun geri kalanında geziniyor, jean eteği ve kalçalarında kalın, kahverengi bir kemer sarkan dar, beyaz bir atletle kaplı küçük, kıvrak vücudunu alıyor. Bakışlarım kahverengi kovboy çizmelerine takılınca yarı kalkık sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor. Tanrım, kız çok güzel.

Gözlerim tekrar onun parlak yeşil gözlerine ulaştığında bilmiş bir gülümseme görüyorum. Ona bakıyorum ve tam olarak ne düşündüğümü görmesine izin veriyorum, bu da yanaklarının pembeleşmesine neden oluyor. Kahretsin, kızarıklığının ne kadar aşağıya indiğini görmek istiyorum. Bahse girerim...

"Ve bil bakalım başka ne var?"

Çocuk beni gerçekliğe geri döndürüyor ve az önce düşündüklerimden sonra aniden onu tutmaktan rahatsız hissediyorum. Tanrım, kendime gelmem lazım.

"O da ne?" Sesimin ne kadar sert çıktığını görünce kendimi aptal gibi hissediyorum. "Yeni bir ismim var!" diyor bana heyecanla.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve sonra Faith'e bakıyorum. "Tam olarak yeni bir isim değil," diye açıklıyor gülümseyerek. "Orijinal ismini koruyacağız çünkü eşsiz ve sadece ona özel olarak verilmiş. Ama bundan sonra kendisine başka bir isimle hitap edilmesini istiyor."

Tekrar çocuğa bakıyorum ve bana söylemesini bekliyorum. "Woofie," diyor kocaman bir gülümsemeyle.

Ne oluyor lan? Bu nasıl daha iyi olabilir ki?

Faith yüz ifadem karşısında gülüyor. "Ruthie," diye ekliyor, Ruth Jean'i düzelterek.

İşte bu çok daha iyi.

"Harika. Bunu sevdim, evlat."

"Affedersiniz?" diyor dramatik bir şekilde, kulağını avuçlayarak. Dudaklarımın titrediğini hissediyorum, "Yani, Ruthie."

Bana parlak bir gülümseme veriyor. "Bu daha iyi."

Faith kıkırdar ama Ruth Jean'in bir sonraki sorusuyla bu kıkırdama çabucak kaybolur. "Bu gece de kalacak mısın?" diye umutla sorar.

Red'e dönüp bakıyorum ve onun da aynı şeyi merak ettiğini anlıyorum ama hemen gözlerini kaçırıyor,

Göz temasını kesmek.

"Evet, yine kalıyorum." O ana kadar bunu bilmiyordum ve Red bana karnıma bir yumruk gibi çarpan bir gülümsemeyle baktığında, inanılmaz derecede boku yediğimi fark ettim.

BÖLÜM 21

İnanç

Ertesi gün öğleden sonra, Ruthie ve ben market poşetlerini bagajdan alıp ön merdivenlerden yukarı çıktık. "Tade henüz eve gelmemiş gibi görünüyor," diyor kamyonetini hızlıca tararken.

Ev... Gülümsüyorum ve onun bunu söylediğini duyunca kalbimin küçük bir takla atmasına engel olamıyorum. Sanırım burası gerçekten onun evi değil, ama son birkaç gündür öyle hissettirdiği kesin. Kanepe yerine gelip benimle yatsa daha da iyi olurdu. Ona baskı yapmak istemediğim için bir daha sormadım ama her gece onu yanımda hissetmek için can atıyorum. Uzun zaman önce o inanılmaz geceden hafızama kazıdığım kalp atışlarını yanağımın altında hissetmeyi arzuluyorum.

Ruthie'ye bakıyorum. "Henüz değil ama akşam yemeği için burada olacağını söyledi."

Parlak gülümsemesi bulaşıcı ve benim de gülümsememe neden oluyor, ancak kapıyı açıp evime adım attığımda birinin enstrümansız bir şarkı söylediğini duyduğumda gülümsemesi hızla kayboluyor. İnanılmaz ses beni olduğum yerde durduruyor ve şarkının Hedley'den 'Perfect' olduğunu hemen anlıyorum. Şarkı sözlerinin öyle bir tutkuyla söylendiğini duyduğumda şok içinde kalıyorum ki bunu ruhuma kadar hissediyorum.

"Bu Twistiphwor. Harika değil mi?"

Ayaklarımın dibindeki market poşetlerini bırakıp aşağıya, Christopher'ın odasına doğru inmeden önce Ruthie'ye şaşkınlıkla bakıyorum. Onun da arkamdan geldiğini hissediyorum.

Kapısının hafif aralık olduğunu görünce sonuna kadar itip açıyorum. Sırtı bana dönük ve kulaklıklarını takmış, söylediği şarkıyı bangır bangır çalıyor, bu yüzden beni henüz fark etmedi. Onu izliyorum; elleri ritimle havayı döverken, davul çalarken, muhteşem sesi dudaklarından dökülen her kelimeyle ruhumu kucaklarken tamamen büyülenmiş durumdayım.

Bir an sonra arkasını döner ve şaşkınlıkla geriye sıçrar. "Kahretsın!" Kulaklıklarını çıkarır. "Tanrım, ödümü kopardın." Yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmiş bir halde, endişeyle başka tarafa bakar.

"Şarkı söyleyebiliyorsun," diye fısıldıyorum şaşkınlık içinde. Başını sallıyor ama inkâr etmesine izin vermiyorum. "Evet, söyleyebiliyorsun. İnanılmazsın. Neden bana söylemedin?" Bunu benden sakladığı için biraz incindim, özellikle de ona ilgilendiği bir şey olup olmadığını sorduğumda. Bunun ikimizin de paylaşacağı bir tutku olduğunu biliyordu.

Cevap vermez ve yere bakmaya devam eder. Ruthie onun yerine konuşmaya başlıyor: "Çünkü şarkı söylemeye izni yok. Babam müziğin korkaklar için olduğunu söylerdi."

"Ruth Jean!" diye tersliyor, bana karşı dürüstlüğüne takdir etmiyor.

Babasının ona böyle nefret dolu saçmalıklar söylediğini düşündükçe öfke göğsümü tırmalıyor.

"Adım Woofie, unuttun mu?" diye öfkeyle karşılık veriyor. Aralarında başlamak üzere olan tartışmayı susturmak için elimi kaldırıyorum.

"Herhangi bir şey çalabiliyor musun?" Ona merakla soruyorum, yeteneği hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyorum.

Cevap vermeyince, Ruthie bir kez daha onun yerine konuşur: "Anneme ait bir gitarı vardı ama

babam onu çaldı. O gerçekten evlatlarını giymek istiyor." Christopher ona tekrar ters ters bakar

ve özür dilemeden omuz silkiyor.

"Bu doğru mu? Davul çalmayı öğrenmek istiyor musun?"

Sessizliğini korurken, sinirli bir nefes veriyorum ve tam karşısında duruyorum. "Christopher, bana bak!" Bunu yaptığında gözlerindeki kırılmalı kalbimin acıyla şişmesine neden oluyor.

"Bak, önemli bir şey değil tamam mı, unut gitsin."

"Katılmıyorum. Bence bu çok büyük bir mesele." Yine gözlerini kaçırmaya çalışıyor ama yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve beni susturmasına izin vermiyorum. "İnanılmaz bir yeteneğin olduğunu bilmelisin Christopher." Başını sallıyor ama yüzünü sıkıca ellerimin arasında tutuyorum ve gözlerimdeki gerçeği görmesini istiyorum. "Evet, var. İnanılmaz bir şey olabilirsin. Hayır, bunu bir kenara bırak, sen zaten inanılmaz birisin, ama eğer istersen bu konuda gerçekten bir yerlere gelebilirsin. Ya da istemiyorsan, bu da sorun değil, ama olanaklarını keşfetmeyi kendine borçlusun ve sana söylüyorum, Christopher, senin gibi bir sesle, olasılıkların sonsuz."

Doğru, bırakın on beş yaşında bir çocuğu, hiç kimseden bu kadar güzel bir ses duymamıştım.

Aklıma bir fikir gelince ona gülümsedim. "Benimle şarkı söyle."

"Ne?" Şok içinde geri çekildi ve yüzünü ellerimden çekip aldı.

"Benimle kilisede şarkı söyle dedim. Müzik okulum için bir açılış yapabiliriz. Harika bir tanıtım olur ve..."

"Hayır. Asla!" diyerek bu fikri anında reddediyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü Faith, aptal gibi görüneceğim."

"Hayır, yapmayacaksın!" Hararetle cevap verdim, bunun babasının ona söylediği saçmalıklardan kaynaklandığını biliyordum. "Christopher, babanın sana söylediklerinin tamamen saçmalık olduğunu bilmelisin. Demek istediğim, dünyanın en iyi gruplarının çoğu erkek şarkıcılardan oluşuyor ve onlar... pısrık olmaktan çok uzaklar," diyorum, onların önünde pısrık kelimesinin kullanılmasından hoşlanmayarak.

Kafasında bu olasılığın döndüğünü görüyorum ama aynı zamanda bunu kabul etmeye hazır olmadığını da görüyorum

Henüz.

"Bunu bir düşün, tamam mı?" Başını sallıyor ve reddetmek üzereyken elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

ve sonra yüz ifadesiyle kıkırdadı. "Evet. Sadece düşün. Şu anda hiçbir şey söyleme." Ruthie'yi elinden tutarak onu düşünceleriyle baş başa bırakıyorum. Tüm bu süre boyunca akşam yemeği pişirdim,

Aklımdan onu bu işe nasıl ikna edebileceğime dair milyonlarca fikir geçiyor. Büyük silahları çekmem gerektiğine karar veriyorum ve Alissa ile başlıyorum.

*

O gece yemekten sonra dördümüz alt katta oturma odasında oturmuş yatmadan önce televizyon izliyorduk. Cade ve ben kanepede otururken Ruthie onun kucağında, göğsüne sokulmuş bir şekilde oturuyor. Onunla yer değiştirmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum ama çok sevimli olduklarını kabul etmek zorundayım, özellikle de prenses geceliğini ve onunkıyla uyumlu siyah beresini giydiği için. Ona aldığımdan beri hiç çıkarmadı.

O televizyona dalmışken Christopher'a bakıyorum ve yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldığını hissediyorum. Sesinin ne kadar inanılmaz olduğunu düşünmeden edemiyordum. Akşam yemeğinde Cade'e heyecanla anlattım, bu Christopher'ı çok kızdırdı ama kendime engel olamadım. Böyle bir yeteneğe sahip olduğuna ve bunu bu kadar uzun süre sakladığına hâlâ inanamıyorum.

Bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi bana baktı ve ellerini havaya kaldırdı, "Şunu keser misin artık?"

"Ne?" Masumca soruyorum ama yüzümdeki kocaman gülümsemeyi silemiyorum. "Biliyor musun?"

"Ne kadar yetenekli olduğun konusunda heyecanlanamaz mıyım?" Gözlerini deviriyor ve iltifat karşısında başını sallıyor.

"Keşke şarkı söyleyebilseydim. Doğru dürüst konuşamıyorum bile" diyor Ruthie ama bu konuda pek de hayal kırıklığına uğramışa benzemiyor.

Cade onun omzunu dürtüyor. "Merak etme evlat, ben de bir bok söyleyemem."

Ona gülümsüyor ve kolunu boynuna doluyor. "Biliyorum. Birbirimize çok benziyoruz, koca adam!"

Ona kaşlarını çatığında bir kahkahayı bastırıyorum. Birbirlerine hiç benzemiyorlar-Ruthie hayat dolu, dışa dönük, her zaman iyimser ve gülümseyen biriyken Cade... yani tam tersi ama yine de aynı derecede özel.

"Senin de kendine özgü yeteneklerin var" diyorum, Christopher'la aynı yeteneğe sahip olmadığı için yeteneksiz olduğunu düşünmesini istemiyorum. "Ve eğer bir müzik aleti çalmayı öğrenmek istiyorsan, kilise tamamen açıldığında sınıfıma kaydolabilir ve ilk öğrencim olabilirsin... Christopher'ın yanında," diye çok ince olmayan bir ipucu ekliyorum ve ona gülümsüyorum.

"O yerin yakınına bile gitmiyor."

Ani ve sert ses tonu karşısında şaşkınlıkla gözlerimi Cade'in gözlerine dikiyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki oraya gidecek. Yakında Pazar okuluna başlayacak."

Buz gibi bir küçümsemeyle donuklaşmadan önce gözlerinde kısa bir an için endişe parlıyor. "Cehennem gibi." Oda tamamen sessizleşiyor ve bakışlarım öfkeyle ona yöneliyor, bana karşı kullandığı ses tonundan hoşlanmıyorum.

Christopher boğazını temizleyerek sessizliği bozar. "Hadi Ruthie, iyi geceler de sana bir hikâye okuyayım."

Tereddüt ediyor, Cade ve benim aramda gidip geliyor. Bakışlarımızı ayırıyorum ve ona güven verici bir şekilde gülümsüyorum. Ayağa kalkıp onu kucağıma alıyorum ve vücudumun öfkeyle titrediğini fark etmemesini umarak ona sarılıyorum. "İyi geceler tatlı kız, sabah görüşürüz."

"İyi geceler Faif," diye fısıldayarak cevap veriyor.

Onu Cade'e geri veriyorum ve sonra yukarı çıkıp arka kapıdan çıkıyorum, öfkeli kalbimi sakinleştirmek için temiz havaya ihtiyacım var. Uzun bir dakika sonra arka kapının açıldığını duyuyorum ve vücudumun onun varlığına verdiği tepkiden Cade olduğunu hemen anlıyorum.

Aptal, hain vücut.

Arkamı döndüğümde onun kızgın ve kararlı görüldüğünü görüyorum. "Ciddiyim Faith, o lanet yerin yakınından bile geçmeyecek."

Derin bir nefes aldım ve öfkemi dizginlemeye çalıştım, "Öncelikle Cade, benimle konuşma şekline dikkat et yoksa bu iş çok hızlı bir şekilde çirkinleşecek. İkincisi, evet oraya gidiyor. Burası onun diğer çocuklarla tanışması ve hayatın sunduğu iyi şeyleri öğrenmesi için iyi bir yer..."

"Bunların hiçbirinin iyi bir tarafı yok," diye bağıyor. "Bu tamamen saçmalık ve bu saçmalığı ona zorla kabul ettirmene izin vermeyeceğim."

"Onu hiçbir şeye zorlamıyorum, o gitmek istiyor. Ve bu senin için saçmalık olabilir Cade, ama benim için değil." Çenesinin öfkeyle bükülmesini izliyorum ve yemin ederim dişlerinin

gıcırdadığını duyabiliyorum. "Dinle, kız kardeşine olanlar yüzünden bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama bilmelisin ki..."

"Dikkat et, Faith! Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bu yüzden onun hakkında konuşma, asla!"

Öfkeden tamamen tükenmiş bir halde beni izlerken ona bakıyorum ve boğazımı tıkayan acıyı yutmaya çalışıyorum. "Peki. O zaman şunu söyleyeyim. Tanrı hayatımın büyük bir parçası ve ben Ruthie'nin yasal vasisiyim, yani bu benim kararım ve..."

"Biliyor musun, bir saniye bunun hakkında konuşalım. Bu saçmalıklara hala nasıl inanabildiğini bilmek istiyorum. Yaşanan onca şeyden sonra artık daha iyi biliyor olman gerekirdi."

"Ne demek istiyorsun?" Ne dediğini çok iyi bilmeme rağmen titrek bir fısıltıyla soruyorum.

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben geri çekiliyorum, yüz ifadesinin vahşileşmesini izlerken midem dehşet içinde sıkışıyor. Üst kolumu sıkıca kavriyor ama acıtmıyor. "Demek istediğim, bunu hâlâ nasıl takabildiğini bilmek istiyorum." diye tükürüyor, göğsümde duran büyük, ağır haçı tutarak. "Başına gelenlerden sonra nasıl hâlâ Tanrı'ya inanabildiğini bilmek istiyorum.

Nasıl? O pislikler aletlerini zorla içine sokarken senin Tanrının neredeydi lan!"

Acımasız, kaba sözleri beni o kadar acıtıyor ki, bunu ruhumun derinliklerine kadar hissediyorum. Gözyaşları gözlerimi yakarken öfkeli ifadesi yüzümün önünde bulanıklaşıyor. "Seni bana o gönderdi," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Tanrım, buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"Tüm kalbimle." Kolumu onun sıkı kavrayışından kurtararak daha dik duruyorum ve Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ona odaklanıyorum. "Seninle tanıştığım ve bedenim benden çalınmadan önce bana güzel hissettirecek şekilde dokunulmasının nasıl bir his olduğunu öğrenme şansına sahip olduğum için Tanrı'ya her gün şükrediyorum."

Acımı bastırmak için mücadele ederken nefesim kesiliyor ve yüzüne yayılan bir dizi çalkantılı duyguyu izliyorum. "Tanrı'ya olan inancım olmasaydı, orada başıma gelenlerden sağ çıkabileceğimi sanmıyorum. Benden çok şey çaldılar ama inancımı çalmalarına izin vermedim, boğazıma bıçak dayadıklarında bile. Ve bundan hiç kimse için vazgeçmeyeceğim, sen bile."

İlk hıçkırık boğazımdan fısıldayarak geçerken, onun önünde kendimi tamamen kaybetmeden önce onu itip eve doğru koşuyorum.

Yatağıma kıvrıldım ve gözyaşlarımın yastığıma akmasına izin verdim. Kalbim kırılıyor, sadece benim için değil, onun için de. Cade'le bir tür geleceğe dair beslediğim umut solmaya başlıyor ve göğsümde yeni bir acı dalgasının oluşmasına neden oluyor. Onun için neredeyse her şeyi yapardım ama söylediklerimde ciddiydim, hiç kimse için Tanrı'dan vazgeçmeyeceğim, asla.

*

Saatler sonra saate baktığımda sabahın üçü olduğunu görüyorum ve hiç uyuyamayacağımı fark ediyorum. Kalbim çok ağır ve başım son altı saattir ağlamaktan şiddetle çarpıyor.

Kalkıp uzun, ince hırkamı alıyorum ve beyaz, pamuklu, bebek geceliğimin üzerine atıyorum, sonra da aspirin almak için aşağıya iniyorum. Aşağı indiğimde Cade'in kanepede olmadığını görüyorum ve gitmiş olması gerektiğini anlıyorum.

Bu düşüncenin getirdiği yeni gözyaşı dalgasını yutuyorum ve mutfığa gidiyorum. Arka ışığın hâlâ açık olduğunu fark edince kapatmak için oraya doğru yürüyorum ve Cade'in merdivenlerde, başı ellerinin arasında ve sırtı bana dönük bir şekilde oturduğunu görünce adımlarımın ortasında duruyorum. *Aman Tanrım. Bunca zamandır orada mıydı?*

Ne kadar kaybolmuş ve yalnız görüldüğünü görünce acım daha da derinleşiyor. Kapıyı açıyorum, havadaki küçük ürperti bana çarptığında kazağımı üzerime katlıyorum ve verandadan

geçip ona doğru yürüyorum.

"Cade." Elimı sırtına koyarken usulca adını söylüyorum. Altımda gerildiğini hissediyorum ama o

kafasını kaldırmıyor. Önünde durmak için etrafından dolaşıyorum. "Sen iyi misin? Bunca zamandır burada mıydın?"

Yine bana cevap vermiyor ve ben de cevap vermeyeceğini hemen anlıyorum. İçimi çekerek uzaklaşmak için dönüyorum ve geceliğimin altından çıplak kalçalarımın arkasından tutup beni bacaklarının arasına çektiğinde nefesim kesiliyor. Yüzünü karnıma gömüyor ve soğuk bedenini hissettiğimde bunca zamandır burada olduğunu anlıyorum. "Özür dilerim bebeğim. Sana söylediklerim için çok özür dilerim."

Sesindeki kargaşayla kalbim paramparça oluyor, onun sesi gibi bile gelmiyor. Cevap veremeden, kavrayışı kalçalarımın arkasında sıkışıyor ve ayaklarımdan kaldırıldığımda tekrar nefes nefese kalıyorum. Hızlı ve kolay bir hareketle aniden ona sarılıyorum, yüzünü benden gizlerken alnı omzuma dayanıyor.

Şaşkın bir saniyeden sonra kollarımı boynuna doluyorum. Onu bir süre tuttuktan sonra ona bakmak için arkama yaslanıyorum ama o başını omzuma gömülü tutuyor. "Cade, lütfen bana bak," diye yalvarıyorum usulca.

Sonunda yüzünü bana doğru kaldırmadan önce uzun bir süre tereddüt ediyor. Yüzündeki acı dolu ifade karşısında keskin bir nefes alıyorum. Suçluluğunu, umutsuzluğunu ve kendinden nefret ettiğini görmek kalbimi tamamen kırıyor.

"Ah, Cade," diyorum sessizce, boğazım yine gözyaşlarıyla tıkanıyor. Onu böyle görmek beni öldürüyor, özellikle de duygularını göstermesine asla izin vermediği için.

Çaresiz yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve gözleri acısını gizlemek için kapanıyor. Umutsuzluğunu içinde tutarken nefes alış veriş ağırlaşıyor. Eğilip yüzümün yan tarafını onunkine yaslıyorum ve dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama onu asla tehlikeye atmayacağımı bilmelisin."

"Bilerek yapmadığını biliyorum, sadece..." Başını salladığını hissediyorum. "Bu asla anlaşılamayacağımız bir konu. Yapamam Red, bu konu beni deli ediyor."

"Her konuda aynı fikirde olmak zorunda değiliz, ancak bu konuda birbirimize saygı duymalıyız."

"Biliyorum. Seni incitmek istememiştim bebeğim. Sadece o kadar berbat durumdayım ki, konu bu boka geldiğinde doğru düzgün düşünemiyorum."

Sesindeki ıstırap daha da belirginleşiyor ve kalbim hala ne kadar acı çektiği için ağrıyor. "Senin için neredeyse her şeyi yaparım, Cade. Benim için çok şey ifade ediyorsun, sana anlatamayacağım kadar çok şey, ama Tanrı'ya olan inancım vazgeçemeyeceğim tek şey... Üzgünüm ama yapamam."

"Yapmak zorunda değilsin, Red. Özellikle de benim gibi boktan bir pislik için."

"Kendin hakkında böyle konuşma," diye nazikçe azarlıyorum, kendisi hakkında böyle düşünmesinden nefret ediyorum. "Acı çekiyorsun ve bu sorun değil. Bunda berbat bir şey yok."

İnançsız bir nefes veriyor ve başını tekrar sallıyor. "Seni hak etmiyorum, hiçbir parçanı hak etmiyorum," diyerek yüzünü boynuma çeviriyor. İri, kaba elleri çıplak kalçalarımın parmakları dantelle kaplı kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavrayana kadar yükselirken nefes alışverişim hızlanıyor. Geceliğim artık belimde düğümlendiği için pozisyonumuzu yakından fark ediyorum. "Ama uzak kalamam. Her zaman senin yanında olmalıyım Red, yoksa nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum."

Onun bana, benim ona ihtiyaç duyduğum kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu duymak ruhumu saran güzel bir şey. "Uzak durmanı istemiyorum, benim de sana aynı derecede ihtiyacım var, Cade. Ben..."

Güçlü, yakıcı bir öpücükle ağzımı alarak sözlerimi kesiyor. Acımızı bırakıp tutkunun bizi tüketmesine izin verirken iniltilerimiz havada birbirine karışıyor. Tanıdık erotik tadı duyularıma hücum ederken inliyorum; karanlık ve günahkâr ama bir o kadar da güzel. Tıpkı adamın kendisi gibi.

Sıcak, sert dudakları boğazımın sütununda gezinirken ağzını ayırıyor ve çok ihtiyacım olan oksijeni içime çekiyorum. Bacaklarımın arasında küçük bir ağrı tutuşuyor, sadece onun getirebileceği bir ağrı

ve çaresizlikle ona tutunuyorum, hiçbir şeyin bu anın gerçekleşmesini engellemesini istemiyorum.

Kazağım omzumdan aşağıya doğru kayıyor ve açgözlü dudakları pürüzsüz tenimin üzerinden geçip göğüslerimin kabarıklığı boyunca ilerliyor. Biraz geri çekiliyor ve parmağının Aadil'in adı olduğunu bildiğim şeyin üzerinde iz bıraktığını hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim şu anda bununla başa çıkamayacak kadar acıyor. Cade bunu hissediyor ve siyah yazının üzerine yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra yoluna devam ediyor. Ağzı alçaldıkça yavaşladığını, temkinli adımlarla ilerlediğini hissediyorum.

Çekip gitmesin diye parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. "Lütfen durma," diye umutsuzca yalvarıyorum. "Bana dokunmana ihtiyacım var, Cade. Bana dokunmanı istiyorum."

Boğazının derinliklerinde bir inilti titreşiyor ve yoğun bakışlarını benimkilere kaldırıyor, ela gözleri şehvetle yanıyor ama aynı zamanda tereddüt ediyor. "O zamandan beri sana dokunan oldu mu Red?" Cevap vermemi beklerken yüz ifadesini bir sertliğin ele geçirdiğini görüyorum. Başımı sallıyorum ve gözlerinde rahatlamaya benzeyen bir şeyin titreştiğini görüyorum. "Peki ya kendin, bebeğim, kendine dokundun mu?"

Başımı tekrar sallamadan önce yüzümün saçlarım kadar kızardığını hissediyorum. "Hayır. Sana kadar dokunulmak için hiçbir arzu duymadım. Hissetmek istediğim tek kişi sensin ve umutsuzca anılarımı silmeni istiyorum." Henüz kimseye ifade etmediğim kelimeleri çıkarmaya çalışırken boğazım yanmaya başlıyor. "Bana son dokunanların onlar olmasından nefret ediyorum."

İfadesi ölümcül bir hal aldığı anda ve çenesi o kadar sıkılaştı ki kırılmadığına şaşırdım. "Özür dilerim, seni kızdırmak istememiştim," diye usulca özür diliyorum.

Gözlerini kapatıyor ve ben de soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışmasını izliyorum. Gözlerini tekrar açtığında bakışları biraz daha yumuşak. "Üzülme. Duyması ne kadar zor olursa olsun bana her şeyi anlatabilirsin." Eli boğazımdan başımın arkasına doğru ilerliyor ve beni öne doğru çekip uzun, derin bir öpücük veriyor. Kalbimin en derinlerine ulaşan bir öpücük.

Uzun bir dakika sonra alnını benimkine yaslamak için geri çekiliyor. "Bunu yavaştan alacağız, Red. Sana dokunacağım bebeğim ve kendini iyi hissetmeni sağlayacağım ama hazır olmadığın bir şey yaparsam bana söyleyeceksin, tamam mı?"

"Evet," diyorum usulca.

Kazağımın kollarını kollarımdan aşağı doğru kaydırmadan önce elleri omuzlarıma doğru ilerliyor, ağzı ortaya çıkan tenimde geziniyor. Parmakları geceliğimin birkaç küçük düğmesini göğüslerimin arasından geçirdiğinde kalbim beklentiyle çarpıyor. Kumaşı aralıyor ve askıları omuzlarımdan aşağı doğru iterek belime kadar kıvrıyor, beni bakışlarına maruz bırakıyor.

Yumuşak akşam esintisi aşırı ısınmış tenimin üzerinde fısıldayarak tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Hiddetli bakışları açıkta duran göğüslerime sabitleniyor, meme uçlarım onun dokunuşu için anında geriliyor. Göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseliyor ve bu ses bacaklarımdaki zonklamayı artırıyor. "Lanet olsun kadın, çok güzelsin."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyorum; sözleri ve ateşli ifadesi bana sadece onunla hissettiğim güzelliği hissettiriyor.

İri elleri göğüs kafesimden yukarı çıkıp göğüslerimin ağırlığını kavradığında, sert avuç içleri sıkı, ağrıyan noktalarımda kayarken gülümsemem hızla kayboluyor. İnleyerek ellerini kendi ellerimle kapatıyorum ve dokunuşunun bana verdiği zevkin tadını çıkarıyorum.

Meme ucumu başparmağı ve parmağı arasında yuvarlarken, "O kadar mükemmelsin ki Red, her bir santimin mükemmel," diye geveliyor. Eğilerek, işkence görmüş bir tomurcuğu ağzına alıyor ve

elektriğın vücuduma ve doğrudan klitorisime fırlamasına neden olacak kadar basınçla emiyor.

Dudaklarımdan bir zevk ılığı dökölürken başım geriye düşüyor. İleri geri gidip geliyor, her sıkı ucuyla acele etmiyor. Ellerim beresinin altından kayıyor ve yumuşak, dağınık saçlarının arasından geçerken, kalçalarım umutsuzca rahatlama arayışıyla ereksiyonuna karşı öğütmeye başlıyor.

"Daha fazlası için hazır mısın, bebeğim?"

Kendimi ona karşı daha da sertleştirirken cevabım ateşli bir inilti oluyor.

Boğazından aç bir inilti yükseliyor, "Kahretsin, pantolonumun içinden amının sıcaklığını hissetmek beni boşaltmaya yetiyor."

Müstehcen, erotik sözleri içimde bir başka sıcaklık dalgası yaratıyor. "Lütfen Cade," diye sızlanarak yalvarıyorum.

"Seninle ilgileneceğim Red, güven bana."

O bilmiyor ama ben biliyorum. Ona hayatımdaki herkesten daha fazla güveniyorum ve bu çok şey ifade ediyor.

Bir eli hâlâ göğsümü avuçlarken, diğer elini karnımdan aşağıya doğru kaydırıyor ve kaslarımın tepki olarak titremesine neden oluyor. Elini dantel külotumun içine sokarken, gözleri benimkilere dikilmiş, bende herhangi bir tereddüt belirtisi arıyor. Ama bulamayacak, bu sefer değil. Şu anda korku ya da panik yok, sadece içimi dışımı yakan şiddetli bir ihtiyaç var.

"Bu iyi mi, bebeğim?" Derin sesi şehvetle kabalaşmış ama yine de endişe dolu.

Yüzünün yan tarafını tutuyorum, başparmağım güçlü çenesini okşuyor. "Evet. Ellerim, ağzın ve bedenim olduğu sürece her şey ve her şey tamamdır," diyorum ona dürüstçe.

"Çünkü sen benimsin Red." demeden hemen önce bakışlarında daha yumuşak bir şey parlıyor. Her zaman öyleydin, kilometrelerce uzaktayken bile ve her parçanı biliyor."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum, sözlerinin gerçekliği içimde karışık duyguların fırtınasına neden oluyor. "Haklısın," diye itiraf ediyorum usulca, dudaklarım onunkinden sadece bir nefes uzakta. "Her parçam bunu her zaman biliyordu, özellikle de kalbim. Keşke sen de bunu bilseydin."

Gözlerinde suçluluk duygusunun parlayışını izliyorum, bu da beni suçlu hissettiriyor. Uzak durma nedenlerini anlasam da, yine de acı veriyor ama önemli olanın şimdi ve burada olduğunu da biliyorum.

Tam bunu ona söyleyecektim ki önce o konuştu. "İnan bana, bebeğim. Bunu hep biliyordum, bu yüzden son iki yıldır başka kimseye dokunmadım."

Şok beni olduğum yerde dondurdu. "Benden sonra kimseyle birlikte olmadın mı?" Yardım edemiyorum ama içimde bir umut kıvılcımının alevlendiğini hissediyorum.

Başını sallıyor, içten bakışları benimkileri yakıyor. "Hayır. Tek düşünebildiğim, tek istediğim sendin. Yemin ederim Red, beni ve sikimi başkaları için mahvettin."

Gölümsüyorum ve bunu duyduğumda göğsümde bir sevinç patlaması yaşıyorum; son iki yıldır onu görmediğim için acı çeken kalbimin derin bir kısmı aniden hafifliyor.

Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırırken alnımı onunkine yaslıyorum ve yüzünün bir tarafını avuçluyorum, "Benim de tek istediğim sensin. Bana dokunmasını istediğim tek kişi sensin."

"Güzel bebeğim, çünkü şu anda yapacağım şey tam olarak bu." Ağzıma tutkulu bir öpücük daha konduruyor ve parmak eklemi ıslaklığında kaymadan önce elinin külotumun içinde kaydığını hissediyorum.

Ben onun ağzına karşı inliyorum, o da benimkine karşı inliyor. "Ah lanet olsun, çok ıslaksın,

Red. Dokunuşum için çok hazırsın."

"Her zaman," diye inliyorum ve parmak eklemi klitorisimi sıyırdığında bu inilti hızla bir nefese dönüşüyor. Dokunuşu bana bir daha hissedebileceğimden emin olmadığım bir zevk verirken vücudumda küçük şok dalgaları dalgalanıyor. Odağını orada tutuyor, şişmiş yumruyu yavaşça ve ustalıkla mükemmel miktarda daire içine alıyor

basınç.

Kaldıraç olarak geniş omuzlarını kavıyorum ve kas tankı giydiği için yara izlerinin ham, buruşuk derisini hissediyorum. Bu kalbimin bir anlığına duraksamasına neden oluyor ve o da bunu hissediyor. "Bu saçmalığı düşünme Red. Sadece beni hisset, sadece dokunuşumu hisset."

O biraz daha hızlı dönerek ritmini hızlandırırken, parmakları tam da ihtiyacım olan şekilde okşarken onun isteğini yerine getirmekten başka bir şey yapamıyorum. "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor." Kavrayışım sıkılaşıyor, tırnaklarım kaslarının derin oluklarını kazıyor, onun yetenekli hareketlerine karşı öğütmeye başlıyorum.

"İşte bu, bebeğim, elimi sik."

"Daha fazlasını istiyorum,"

diye inliyorum.

İnliyor. "Bu gece değil, Red. Burada kalacağız ve bundan daha ileri gitmeyeceğiz, ama güven bana, seni de aynı sertlikte boşaltacağım."

Her ne kadar vücudum buna karşı çıkmak istese de, yapmıyorum. Çünkü o haklı, şu anda her şey yolunda gidiyor ve bunu hiçbir şeyin değiştirmesini istemiyorum, gerçi hiçbir şeyin değiştirebileceğinden de emin değilim.

Sırtımı saran kolunu daha yukarı kaldırarak eğiliyor ve boncuklu bir meme ucunu ağzına alıp dişleriyle sıyrıyor. Dudaklarımdan bir zevk çığlığı dökülürken başım geriye düşüyor. Bir elim onu orada tutmak için saçlarına dolanıyor, parmaklarım saç tellerini o kadar sıkı kavıyor ki bazılarını kopardığımdan eminim, ama bundan en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibi görünüyor. Aksine, eğer az önce çıkardığı derin hırıltı bir şey ifade ediyorsa, bundan zevk alıyor gibi görünüyor.

Kalçalarım onun ritmine uymak için hızlandıkça, vücudum patlamadan önce mümkün olan en yüksek zevk noktasına ulaşmaya başlıyor. Tam bu ana kadar unuttuğum bir duyguydu bu. "Tanrım, Cade, boşalacağım."

Hırlıyor. "Onu bana ver bebeğim, elimin her yerinde hissetmeme izin ver." Erotik kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, hassas meme ucumu ısıyor ve vücudum bir volkan gibi patlıyor.

İçimden coşku akıyor ve bedenim hislere boğulurken gözlerimin arkasında ışıklar patlıyor. Cade ağzını ağzıma bastırıyor ve zevk çığlıklarımı yutuyor, yetenekli eli vücudumdaki her zevk zerresi dökülene kadar ritmini asla bozmuyor.

Uzun bir süre sonra, nefesimi tutmaya çalışırken alnım onun omzuna yaslanıyor. Bedenimin az önce yaşadıklarını özümserken sessiz kalıyorum. Sonunda uğruna acı çektiğim tek adam tarafından dokunulduğumu ve zevk aldığımı fark etmek, bazı çirkin anıların ve utancın ruhumu terk etmesine neden oldu.

Ben farkına varmadan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya doğru sıcak ve hızlı bir şekilde akmaya başlıyor. Cade elini külotumdan çekip iki güçlü kolunu titreyen bedenime doluyor, kucaklamasıyla huzur ve güven getiriyor. Hiçbir şey söylemiyor; sadece bana sarılıyor ve ihtiyacım olanı bırakmama izin veriyor.

Gözyaşlarım dinmeye başladığında yüzümü boynunun kıvrımına çeviriyorum ve sert çenesinin alt tarafına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim." Kelimelerim ancak fısıltı halinde ama o duyuyor.

Yüzünü benimkine doğru çeviriyor ve gözümün kenarındaki yaşı öpüyor. "Çok güzelsin Red," diyor sessizce ve sesinin bu kadar sert çıkmasına şaşırıyorum. "Bilmen gereken tek şey bu ve sana söz veriyorum, hayatının geri kalanında hissedeceğin tek şey bu olacak. Bir daha kimsenin seni

incitmesine izin vermeyeceğim."

Sözleri daha fazla gözyaşı dökmeme neden oluyor ama aynı zamanda ruhumu biraz daha iyileştiriyor çünkü ona inanıyorum. Bir daha kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğini biliyorum.

Bana hızlı ve sert bir öpücük verdikten sonra geceliğimi yukarı çekip tekrar yerine oturtuyor, ardından kazağını üzerime sarıyor ve beni kollarına alarak ayağa kalkıyor. Bacaklarım onun kalçalarına dolanıyor ve

kollarımı boynuna doladım. Arka kapıya doğru ilerlerken çenesine ve boynuna yumuşak öpücükler konduruyorum. "Kahretsin!" Aniden durdu ve olduğumuz yere geri döndü. "Neredeyse şapkamı unutuyordum."

Ben hâlâ kollarındayken eğilip onu verandadan alırken kıkırdıyorum. "O şeye karşı ciddi bir takıntın var Walker," diye takılıyorum.

"Biliyorum bebeğim. Bu çok korkutucu ve tamamen sağlıksız."

Dürüstlüğü karşısında tekrar kıkırdıyorum. "Mmmm, sorun değil, çünkü içinde gerçekten seksi görünüyorsun." Yorumumu boynuna bir öpücük ve keskin bir ısırıkla takip ediyorum.

İlkel bir hırıltı çıkarır. "Kes şu saçmalığı. Zaten boşalmaya çok yakıным."

Bu söz birdenbire onu düşünmediğim için ne kadar bencil olduğumu fark etmemi sağladı. Duygularıma o kadar kapılmışım ki, henüz beni fark etmemiştı. Kapıyı kilitledikten sonra yüzümü onunkinin önüne getirip çenesini kavriyorum. "Bunu değiştirebilirim."

Başını sallamadan önce dişlerini sıkışını izliyorum. "Hayır, bu gece olmaz. Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak."

"Ama ben istiyorum. İyi hissetmeni istiyorum ve..."

Başını tekrar sallar. "Ciddiydim, Red. Ağırdan alacağız. Bu gece güzel bir geceydi; bırakalım öyle kalsın. İnan bana, sana dokunmak benim için yeterliydi ve söz veriyorum eninde sonunda tahsil edeceğim."

Bu adamın bana yaptıkları karşısında söyleyecek söz bulamayınca eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Üst kata çıkıp beni odama taşıyor ve yatağıma yatırıyor. Ayağı kalkmaya başladığında gömleğini ellerimle kavriyorum. "Lütfen burada benimle uyuyacağını söyle?" Sesimin savunmasız çıkmasından nefret ediyorum ama bu gece onun kollarında uyumaya her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

"Evet bebeğim, kalıyorum" diye cevap vermeden önce bir süre bana baktı. Ayağı kalkarak omuzlarının arkasına uzanıyor ve tek bir hareketle gömleğini çıkarıyor.

Kutsal olan her şeyin kutsal annesi. Vücudunun ne kadar güzel olduğunu unutmuşum, yaraları ve her şeyiyle. Gördüğümde ağzım kuruyor.

"Red, bana böyle bakmaya devam edersen bebeğim, bu gece burada seninle uyuyamayacağım."

Tanrım, bu çok utanç verici. Utanç duyduğumu göstermek yerine hemen kendimi toparlıyorum ve utanmadan ona gülümsüyorum. "Üzgünüm, kendime engel olamıyorum. Ama iyi olacağım. Söz veriyorum."

Bana inanmayarak homurdanıyor ve yatağın diğer tarafına doğru sürünüyor. Pantolonunu çıkarmıyor ve yorganın üstünde kalıyor ama üst tarafım göğsünün üzerine gelene kadar beni kendine çekiyor. Onun temiz, erkeksi kokusunu içime çekiyorum ve sıcak, sert göğsüne sokuluyorum.

Kendimi durduramadan parmaklarım karın kaslarının sert düzlüklerinde gezinmeye başlıyor, "Biliyor musun Walker," diye başlıyorum sessizce, "Bahse girerim tüm kıyafetlerini çıkarıp benimle birlikte yorganın altına gersen çok daha rahat edersin."

Gerginleştğini hissediyorum ve tam göğüs ucuna saplanmış dekoratif metal parçasına ulaştığımda bileğimi kavriyor ve uyarıcı bir hırıltı çıkarıyor. "Faith, çok ciddiym. Terbiyeli ol!"

Sesindeki gerginliğe kıkırdıyorum, sonra da durumu onun için daha da zorlaştırmak istemediğim için kendimi kötü hissediyorum. "Tamam, tamam. Özür dilerim, dayanamadım. Söz

veriyorum bir daha olmayacak."

Dönüp göğsüne yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra yanağımı güçlü ve sabit kalp atışlarına yaslıyorum. Uzun zaman önce hafızama kaydettiğim ve tekrar duymak için can attığım tek ritim. Umutsuzca ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum; Irak'taki o ilk haftadan beri hep sevdiğimi, çünkü bunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyorum. Ama bunu biraz daha tutmaya karar verdim ve bunun yerine

"İyi geceler Walker." de.

Başımın üstüne bir öpücük kondurduğunu hissediyorum. "İyi geceler Kızıl," diye fısıldıyor usulca.

Çok geçmeden, yorgunluk tatmin olmuş bedenimin üzerine çöktü ve derin bir uykuya daldım, kendimi o zamandan beri... daha doğrusu her zaman hissettiğim en güvenli ve huzurlu hissettim.

BÖLÜM 22

Cade

Ertesi sabah hayatımın en güzel uykularından birinden küçük bir nefesle uyanıyorum. Gözlerim hızla açılıyor ve hemen Faith'in uykudan yumuşamış güzel yüzüne bakıyorum. Sesin ondan gelmediğini anladığımda arkamda duran çocuğu görmek için başımı çeviriyorum. Üzerinde bir önceki geceden kalma prenses geceliği ve siyah beresi var, bu da bana onunla uyuyup uyumadığını merak ettiriyor.

Solgun yüzünü ve gözyaşlarıyla dolmuş iri mavi gözlerini görünce göğsüm sıkışıyor. Hemen tişörtümü giymediğimi hatırlıyorum ve yaralarımı ilk kez gördüğünü fark ediyorum. *Kahretsin!* Boğazımı temizliyorum, bu durumla en iyi nasıl başa çıkacağıma karar vermeye çalışıyorum ve Faith sonunda uyanıyor.

Ruthie'nin orada durduğunu ve sanki biri kedisini öldürmüş gibi baktığını görünce hemen ayağa kalkar. "Ruthie, tatlım sorun ne?"

Faith'e cevap vermek yerine sadece bana bakıyor, yanaklarından iri iri yaşlar süzölmeye başlarken dudakları titremeye başlıyor. "Sana kim uyku ilacı verdi?"

"Oh..." Faith üzgün bir şekilde iç çeker.

Ruthie'nin ilk hıçkırık sesine dayanamayıp uzanıyorum ve onu kucağıma alıyorum. Kollarını boynuma doluyor ve başını göğsüme gömüyor. Bir şey söylemiyorum çünkü sesimi bulmakta zorlanıyorum, özellikle de Red'e bakıp onun da gözlerinin cam gibi olduğunu gördüğümde.

Tanrım, bu bokla başa çıkabilecek donanıma sahip değilim. İnsanların beni önemsemesine alışık değilim. Jaxson ve Sawyer dışında ama onlar farklı.

Faith uzanıp Ruthie'nin sırtını ovmaya başlıyor. Kendi sözcüklerini bulmak için çırpınışını izliyorum. "Ruthie, sana Cade'le nasıl tanıştığımı anlattığım zamanı hatırlıyor musun?" Yüzünü Faith'e çeviriyor ve başını sallıyor, gözyaşları göğsümü ıslatıyor. "Ve sana onun ve arkadaşlarının hayatımı kurtardığını söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" Tekrar başını sallıyor ve devam etmeden önce Red'in kalın kalın yutkunmasını izliyorum, "İşte o yara izleri böyle oldu, çünkü hayatımı kurtardı."

Çocuk oturuyor ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını silebilmek için gözlüklerini çıkarıyor, ağlamasını durdurmaya çalışırken dudakları hala titriyor. Gözlüğünü tekrar taktıktan sonra kollarını tekrar boynuma doluyor ve canımı sıkıyor. "Birinin seni sevdiğini biliyorum, koca adam."

Ona tekrar sarıldım ve sesimi bulmam bir dakika sürdü, "Benim için üzölme evlat, üzölmüyorum. Onlara sahip olduğum için mutluyum, çünkü olmasaydım Faith burada olmazdı."

Ani, yumuşak bir ses dikkatimi Faith'e çekiyor ve onun da ağladığını görüyorum. Onun gözyaşları da en az çocuklarıki kadar kalbime işkence ediyor. Kolundan tutarak onu kendime çekiyorum. Yanıma kıvrılıyor ve kolunu Ruthie'nin üzerine koyuyor.

"Ben de seni çok seviyorum Faif." Ruthie bir kolunu Faith'in üzerine atıyor, ta ki biz birbirine dolanmış dev bir ağ olana dek. "İyi ki Tade seni kurtardı."

Ben de öyle. Diğer olası sonuçları düşünmemeye çalışıyorum.

"Ben de, Ruthie," diye fısıldayarak cevap veriyor Faith, sonra kaburgalarımı yumuşak bir öpücük kondurduğunu hissediyorum.

Benim için kimsenin yapamayacağını düşündüğüm kadar önemli olan iki kızı kucağıma aldığımda, ani bir panik beni etkisi altına almaya çalışıyor ama onu hızla itiyorum. Artık geri çekilemeyecek kadar derine batmış durumdayım ve dürüst olmak gerekirse bunu istemiyorum. Bunu istediğimi fark etmeye başlıyorum; onları her şeyden çok istiyorum. Umarım bunu berbat etmem...

*

Bir saat sonra Ruthie'yi okula götürüyordum çünkü Faith'in tekrar uyumasını istiyordum. Bu sabah çok yorgun görünüyordu... hâlâ çok seksi ama yorgundu ve dün gecedен sonra uyumaya ihtiyacı vardı. Gecemizin nasıl bittiğini düşünmemeye çalışıyorum yoksa aletim bütün gün acı içinde olacak.

Christopher'a da beni bırakmasını teklif etmiştim ama o yürümek istedi, benim için sorun değildi çünkü Ruthie ile sadece ikimiz konuşmak istiyordum.

Düşüncelere dalmış bir halde sessizce pencereden dışarı bakıyor ve minik omuzlarının çökmüş olduğunu fark etmiyorum.

"Şimdi iyi misin, evlat?"

Dönüyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. Güzel bir gülümseme. Son zamanlarda bunu onda çok sık görüyorum. Red ona uyan yeni kıyafetler aldığından ve saçlarını temiz ve bakımlı tutmasına yardımcı olduğundan beri, daha önce gözden kaçan, her zaman saklı olduğu için kimsenin fark etmediği gerçek güzelliğini gösteriyor.

"Evet, şimdi daha iyiyim."

Başımı sallayıp boğazımı temizliyorum, "Dinle, seninle bir şey konuşmak istiyorum." Merakla bana bakıyor, "Ne oldu?"

Sözlerimi toparlamam bir dakikamı aldı. "Biri sana bir şey yaparsa ya da seni rahatsız eden bir şey söylerse bana söyleyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Beni izlediğini hissettiğimde bir an sessizlik oluyor. Bu konunun beni ne kadar paniklettiğini görmemesi için yüz hatlarımı düzeltmeye çalışıyorum.

"Otay."

"Bu herkes için geçerli Ruthie, kim olursa olsun ya da sana ne söylerlerse söylesinler, seni üzdüklerinde ya da rahatsız ettiklerinde her zaman bana söyle. İster öğretmen, ister çocuk, ister ebeveyn, ister arkadaş... o kilisedeki herkes." Bunu dişlerimi gıcırdatmadan söylemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Seni bir şeyle tehdit etseler bile onları dinlemiyorsun ve her zaman bana söylüyorsun."

Aramızda bir sessizlik anı daha geçtiğinde bana baktığını görüyorum, korkudan ödü kopuyor. Lanet olsun, bunu mahvediyorum. "Böyle bir şeyin asla olmayacağından eminim, ama olursa bana her zaman söyleyeceğinden emin olmak istiyorum, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Otay, yapacağım. Umarım."

Nefesimi bırakıyorum, bu iş bittiği için rahatlıyorum. Beni sorularla izlemeye devam ettiğini hissediyorum ama bu kadarla bırakıyorum. O lanet yere gideceğini bilmek beni hâlâ delirtiyor ama umarım Red her zaman onun yanında olur ve umarım ona bulaşan biri olursa bana söyler. Ve eğer

biri yaparsa... onlara yardım et. Bu onların hayatının sonu olur.

BÖLÜM 23

Cade

Birkaç gün sonra, üçümüz antrenman ringinin ortasında durmuş, bir sonraki kendini savunma dersi için materyalleri gözden geçirirken Christopher bir yarasa gibi vardiyası için salona koşarak geldi.

Koşarak yanımıza geldi ve bizimle birlikte ringe atladı. "Bana yardım etmelisiniz. Ciddi bir bokun içindeyim!" "Neler oluyor?" Sakın bana çocuğun yine dövüşürken yakalandığını söyleme.

"Alissa beni okul dansına davet etti."

Ona bakıyorum, sonra ne olduğunu duymayı bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Jaxson ve Sawyer'a bakıyorum, acaba bir şey mi kaçırıyorum diye ama onlar da en az benim kadar kaybolmuş görünüyorlar. Tekrar ona bakıyorum. "Tamam..."

"Ve bir aptal gibi evet dedim!"

Devam etmesini bekliyorum ama yine başka bir şey söylemiyor. "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum? Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

"Bu büyük bir sorun çünkü dans edemiyorum."

Oh... kahretsin! "Bana bakma, evlat. Bu sana yardım edebileceğim bir şey değil."

"Dans etmeyi bilmiyor musun?" diye soruyor inanamayarak.

"Dans edebilecek birine benziyor muyum?"

Cevap vermek yerine Jaxson'a bakar ama Jaxson ellerini havaya kaldırır. "Bana bakma."

Başını öne eğiyor. "Berbat durumdayım. Ona gidemeyeceğimi söyleyeceğim. En başta neden evet dediğimi bilmiyorum."

Ben cevap veremedenden Evans araya girdi: "Pekâlâ, şimdi sakın olun. Acele etmeyelim. Bu iş bende."

Oh Tanrım! Kendimi bu aptalın ne yapacağına hazırlıyorum çünkü onun da dans etmediğini çok iyi biliyorum.

"Tamam dinle, bu işin basit olduğunu yeni keşfettim. Yapacak bir şey yok evlat. Hatunu tut ve güzelce kendine çek." Kollarını kaldırıp önüne uzatıyor. "Şimdi onu ne kadar yakın hissetmek istediğine bağlı olarak, ya onun elini sağ elinin içinde tutabilirsin ya da kollarını onun beline, onunkini de boynuna dolayabilirsin. Şahsen ben ikincisini öneriyorum, özellikle de hissetmek istiyorsan."

Tanrı aşkına!

Aptalın daha fazla konuşmasını engelleyemeden Christopher atladı, "Ne? Bunu yapamam. Ereksiyon olurum!"

Jaxson kıkırdıyor ve çocuğun dürüstlüğüne eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundayım. Elbette Evans kendini beğenmiş bir gülümseme takınıyor ve tamamen uygunsuz bir şey söylemek zorunda kalıyor. "Kesinlikle ve eğer yeterince şanslıysan daha sonra senin için onu okşayacaktır."

"Tanrım, Evans, senin neyin var?"

"Ne?" diye soruyor umursamazca, yüzündeki aptal sırıtışı silemese de. "Yeterince büyük değil ya." Christopher'a dönüp bakıyor, "Sen kaç yaşındasın? On beş mi?"

Christopher boğazını temizliyor. "Daha iki gün önce on altı yaşına bastım."

"Ne?" Şok içinde böğürdüm. "İki gün önce on altı yaşına girdim de ne demek? Faith biliyor mu?" Bilmesine imkân yok. Çocuk neden bir şey söylemesin ki?

"Hayır. Ona bir şey söylemedim çünkü bu konuyu büyüteceğini biliyordum."

"Öyle mi düşünüyorsun? Bugün senin doğum günün evlat ve doğum gününden haberi olmadığı için çok üzülecek.

o."

"Bak, önemli bir şey değil tamam mı? On yaşımdan beri doğum günümü kutlamadım ve O zaman bile gizliydi, bu yüzden rahat bırakın."

Şimdi açıkça kızgın, ringden aşağı atlıyor ve soyunma odasına gidiyor. Az önce söylediklerini düşünürken üçümüzün üzerine gergin bir sessizlik çöküyor. Bu bana kendi çocukluğumu düşündürüyor. Annem benimkini hatırlayamayacak kadar kafayı yemişti, hatta umurunda bile değildi, oysa onun babasının bunu bilerek yaptığını biliyorum, sadece bir pislik olmak için.

Jaxson'a baktığımda onun da en az benim kadar sinirli olduğunu görüyorum, Sawyer ise bana yanlış bir şey yapmışım gibi bakıyor.

"Ne?"

"Bir de bana çocukla nasıl konuşacağımı bilmediğimi söylüyorsun. En azından onu fırlatıp atmadım." Bunu söyledikten sonra sırıtıyor ve omzuna yumruk attığımda kıkırdıyor.

"Ona böyle bir şey söylediğine hâlâ inanamıyorum."

"Her neyse. Onu duydun, on altı yaşında. O zamana kadar ilk sevişmemizi yapmıştık." "Yani? Ona böyle şeyler söyleme. Bizden daha iyi olmasını istiyoruz."

"Bizim neyimiz var böyle? Bence ben oldukça havalıyım ve o çocuk benim gibi bir şey olduğu için çok şanslı. Kesinlikle daha çok seks yapıyor olurdu, orası kesin." Bunu söyledikten bir saniye sonra yüz ifadem karşısında kahkahayı basıyor ve onun ukala kıcını tekmelemeye hazır olduğumu anlıyor. "Sakin ol dostum, seninle taşak geçiyorum. Tanrım. Ve kabul edelim ki çocuğa bir hatun üzerinde bazı hareketler öğretmekte yanlış bir şey yok. Berbat etmesine ve aptal gibi görünmesine izin vermekten iyidir. O aşamada bu çok garip."

Haklı olduğu bir nokta var. "Bir dahaki sefere biraz daha incelikli yap o zaman." "Pekala, tamam. Ama bekle, çocuk gol atacak ve hepsi benim sayemde olacak."

Başımı sallıyorum ve sadece beni kızdırmaya çalıştığını bildiğim için bu aptalca yorumu duymazdan geliyorum. "Şimdi gitsem ve çocuğu eve götürsem olur mu?"

O kızgınken burada kalmanın bir anlamı yok ve dürüst olmak gerekirse Faith'in yanına dönmek için can atıyorum.

Ev... Kahretsin, bunu gerçekten çözmem gerek. Parkta o pisliği gördüğümünden beri onun evinden çıkmadım. Daha önce uzaklaştırma emri tebliğ edilene kadar kalıyordum ama şimdi kalıyorum çünkü ondan uzak kalamıyorum. O bana karşı uyurken aletim sertleşmiş ve ağrıyor olsa bile, burası hala olmak için en sevdiğim yer...

"Evet, dostum, devam et, burada iyiyiz," diye cevap veriyor Jaxson, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Teşekkürler."

Aşağı atlayıp çocuğu yakaladım. Vardiyasına kalmadığımıza şaşıyor ama soru sormuyor ve hala kızgın görünüyor. Kamyonete binip eve döndüğümüzde, surat asmasına izin vermiyorum. "Dinle, orada seni kızdırmak istememiştim. Seni kızdırmak istemedim.

Bir şey söylemiyorum ama Faith sana karşı hep iyi davrandı ve doğum gününü kaçırmaması onu gerçekten üzecek. İkimiz de bu konuda kendini suçlu hissedeceğini biliyoruz ve o bundan daha fazlasını hak ediyor."

"Biliyorum," diye homurdanıyor sessizce. "Onu incitmek istemiyorum ama nasıl davranacağını biliyorum ve bunun büyük bir mesele haline getirilmesini istemiyorum. Zaten yeterince şey yaptı."

"Bırakın buna karar verecek olan o olsun. Güven bana, anlıyorum; ben de bu saçmalıktan hoşlanmıyorum. Bunu ona söylemekten çekinmeyin, ama bilmeyi hak ediyor. Zaten öğrenmesi an meselesi olacak."

"Biliyorum. Eve gittiğimizde ona söylerim."

"Güzel, hazır başlamışken ondan dans konusunda sana yardım etmesini iste. Başta neden ondan istemediğini anlamıyorum." Bana bakıyor ve dudaklarımın hafifçe kalkmasına neden olan 'benimle dalga geçiyor olmalısın' bakışını atıyor. "Tamam, ona neden söylemek istemediğini biliyorum ama sana bu konuda yardımcı olabilecek kişi o olacak. Ve eğer bu kızdaki hoşlanıyorsan iptal edip gitmemekle aptallık edersin, aksi takdirde başka biri devreye girer ve onu alır."

Homurdanıyor. "Evet, muhtemelen şu Ryan denen dallama ve zaten o pisliği yumruklamamak için yeterince zorlanıyorum."

"Dizginleri elinde tut, evlat. Unutma, savaşlarını seç ve belirle."

"Biliyorum, öyleyim."

Evin önüne geldiğimizde sohbetimiz sona eriyor ve Red'i göreceğim için aletimle birlikte kalp atışlarım da hızlandığı için kendimi yumruklamak istiyorum. Tanrım, onun içinde olmalıyım. Yakında o hamleyi yapacağım. Bana bir servete mal olacak şeyleri çoktan yerine koymaya başladım, ama onun doğum günü olduğunu unutmadım. Piyano barda olanlardan ve çocuklarla ilgili her şeyden sonra onun için bir şeyler yapmak istiyorum. Mükemmel hediye düşünmem çok uzun sürdü. Evans din dükkânını önerdi ama oraya asla giremezdim, dükkân bile avuçlarımı terletiyor.

Christopher'ı evin içinde takip ederken, Faith ve Ruthie'nin oturma odasındaki kanepede oturduklarını ve ikisinin de üzgün göründüklerini görünce ikimiz de ön girişte duruyoruz.

"Neler oluyor?" Bir şey oldu ve o piçler yasaklama kararına uymadılar diye endişelenerek onlara doğru yürüyorum. Ruthie bana bakıyor, sonra bakışlarını yere indiriyor. Faith etkilenmemiş bir şekilde bana bakıyor ve hemen kızgın olduğunu anlıyorum.

"Bugün Ruthie'nin müdüründen bir telefon aldım ve onu erken almak zorunda kaldım," diye sakın bir şekilde başladı, "Henry Winkleman adında bir çocukla kavga ettiği ortaya çıktı. Sonunda onun burnunu kırmış."

Lanet olsun.

"Ben de ona böyle bir şeyi yapmayı nasıl öğrendiğini soruyordum." Bana bakıyor, tam olarak nereden öğrendiğini biliyor.

Ruthie bana bakıyor ve ne hissettiğini anlamak zor. "Şapkamı uçurdu ve bana isimler taktı. Dediğin gibi ona iki kez bağırdım. Beni itti ve yere düşürdü."

O küçük pislik.

Faith, dudağı titremeye başladığında sırtını ovmaya başlar. Ruthie derin bir nefes alır ve kararlılığını pekiştirir. "Ben de kalktım ve bana söylediğin şeyi yaptım, o da neye uğradığını şaşırıyor."

Güzel, bu küçük piç kurusuna ders olur. Christopher onun yanına oturuyor ve bir kolunu omuzlarına atıyor, gururlu görünüyor, bu da Faith'in bana hançer gibi bakmasına neden oluyor.

Ayağa kalktı. "Seninle mutfakta bir dakika konuşabilir miyim?" Yanıt beklemeden odadan

çıkmaya başlar.

Ruthie endişeyle bana bakıyor. Beni yumruklaması için yumruğumu uzattım, bilmesini istedim

Yaptığı şey için onunla gurur duyuyordum. Bunu yaptıktan sonra ona bir göz kırpıyorum ve Faith'in kızgın kıcını mutfağa kadar takip ediyorum. Ne kadar güzel bir kıcı olduğunu da fark etmeden edemiyorum, jean şortu kıcına mükemmel bir şekilde oturuyor ve ellerimi kaşındırıyor...

"Aklından ne geçiyor senin?" diye sert bir fısıltıyla beni düşüncelerimden koparıyor.

Bakışlarımı onun kızgın bakışlarına yöneltiyorum. "Sanırım o küçük pislik hak ettiğini buldu."

"Ona burnunu nasıl kıracağını nasıl öğretirsin, Cade? Ne tür bir örnek oluşturuyorsun?"

Kendi öfkem alevlendi. "Öncelikle, ona burnunu nasıl kıracağını ben öğretmedim. Ona kendini nasıl savunacağını öğrettim. O da yaptı. O küçük pislik uzun zamandır onunla uğraşıyordu. Onu duydun, çocuk onu itti. O lanet olası bir kabadayı ve haddinin bildirilmesi gerekiyordu. Burnu kırıldıysa, bu ona bir daha onunla uğraşmaması için iyi bir hatırlatma olur. Ona el kaldırdı ve kıcını tekmeleyen ben değil de o olduğu için çok şanslı!"

"Bunu bilmem gerektiğini düşünmüyor musun? Ona zorbalık yapıldığından haberim yoktu. O telefonla tamamen gafil avlandım. Müdür çok öfkeliydi ve pek de arkadaş canlısı değildi..."

"O zaman gidip kıcını tekmeleyeceğim...." "O bir kadın."

"O zaman sana onun kıcını nasıl tekmeleyeceğini öğreteceğim!" İnanmayan bir kahkaha atıp başını sallıyor ama ben onun üzerinden devam ediyorum. "Belli ki işini yapmıyor, çünkü bu bok uzun zamandır devam ediyor. O küçük pislik ona taş bile attı."

"Peki neden bana söylemediniz? Neden hiçbiriniz bir şey söylemediniz?"

Ben cevap veremedim Ruthie üzgün bir şekilde koşarak içeri girdi. "Lütfen ona kızma. Bu onun suçu değil."

Faith'in yüz ifadesi suçlulukla yumuşar ve hemen yanına gidip önünde diz çöker. "Oh, tatlım, sorun yok. Gerçekten kızgın değilim. Sadece bilmediğim için üzgünüm. Keşke bana neler olduğunu anlatsaydınız. Müdürle durumu daha iyi idare edebilirdim."

"Onun burnunu kırmak istememiştim ama her zaman bana çok kötü davranıyor ve herkesi de buna dahil ediyor. Tek istediğim uyum sağlamak ve arkadaşlarımın olması." Elleriyle yüzünü kapatıyor ve ağlamaya başlıyor. Faith'in kalbinin kırılışını izliyorum ve benimkinin de kırıldığını hissettiğime eminim ama öfke daha hızlı akıyor. O küçük pislği parçalara ayırmak istiyorum.

"Ruthie, bebeğim bana bak." Ruthie bakınca Faith onun minik, ıslak yüzünü ellerinin arasına alır. "Bazı insanlar öne çıkmak için doğarlar ve sen, tatlı kızım, onlardan birisin. Sen herkes gibi olamayacak kadar özelsin." Çocuk ona küçük bir gülümseme veriyor ve ben de onun özgüveninin biraz daha arttığını görüyorum.

Elbette Faith ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu, yemin ederim kadın mükemmel.

"Neden küçük bir toplantı yapmıyoruz? Arkadaş olmak isteyebileceğini düşündüğün bazı çocukları davet edebilirsin. Parka, dondurma yemeye ya da sinemaya gidebiliriz."

Gülümsemesi daha da büyür. "Bunu çok isterim. Teşekkürler, Faif!" Kollarını boynuna doluyor ve ona sıkıca sarılıyor.

"Bir şey değil. Diğer her şey için, müdürünüzle konuşacağım ve bunun durduğundan emin olacağım.

Olmazsa bana söyleyeceğinden emin olmalısın." "Söyleyeceğim, söz veriyorum."

"Tamam, güzel. Neden ben yemeğe başlarken sen de gidip temizlenmiyorsun?"

Merdivenleri koşarak çıktıktan sonra Faith ayağa kalkıyor ve bana dönüyor. Bakışları daha yumuşak ve o kadar da kızgın görünmüyor. Her halükarda, kızgın olsun ya da olmasın, yine de onu öpmekten başka bir şey istemiyorum, bu yüzden tam olarak yaptığım şey bu. Tam bir şey söyleyecekken onu kucağıma aldım.

ayaklarım yerden kesiliyor ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Şaşkınlığını üzerinden atması hiç zaman almadı. İnleyerek kollarını boynuma doluyor ve benimkiyle eşleşen bir yoğunlukla beni öpüyor. Onun tatlı tadı ve yumuşak, ince bedeninin sert bedenime karşı verdiği hisle sikim anında sertleşiyor. Bana o kadar mükemmel uyuyor ki, sadece benim için yaratıldığına yemin edebilirim.

Bacaklarını belime dolayarak sikime sürtünmeye başlıyor ve en seksi iniltiyi çıkarıyor. Bu ses, onu duvara fırlatıp son iki yıldır yapmak için can attığım gibi anlamsızca becermek istememe neden oluyor. Tam olarak bunu yapmaya yakın olduğumu bildiğimden, isteksizce ağzımı çekiyorum ve ikimiz de nefesimizi tutarken alnımı onunkine yaslıyorum.

"Artık bana kızmak yok, Red."

Bana küstah bir gülümseme veriyor, "Mmmm, bilmiyorum Walker, eğer kızdığımda bana böyle yapacaksan, sana sonsuza kadar kızgın kalabilirim."

"Bebeğim, hangi ruh halinde olduğun önemli değil, seni her zaman isteyeceğim." Bunu yüksek sesle söylediğim için pişmanlık duymayı bekliyorum ama olmuyor.

"O zaman belki de beni almanın zamanı gelmiştir." Daha fazla detaylandırmasına gerek yok, ne dediğini tam olarak biliyorum ve aletim de öyle.

Ben daha durduramadan boğazımdan alçak bir hırıltı yükseliyor. "Niyetim o, Red, çok yakında. Bu da beni sana sormak istediğim soruya getiriyor."

"O da ne?" diye soruyor
usulca. "Cuma gecesi için
planın var mı?"

Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kalkıyor. "Henüz değil, neden?"

Boğazımı temizliyorum, aptalca bir nedenden dolayı aniden gergin hissediyorum. "Dışarı çıkmak ister misin diye merak ediyordum. Belki bu gece Ruthie'ye bakabilecek birini bulabiliriz?" Onunla ilgili aklımdaki şeyi aceleyle getirmek istemiyorum.

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun Walker?" Yüzümdeki boş ifadeye
kıkırdıyor. "Ya öyleysen?"

"Hmmm," diye düşünüyor, alt dudağını ısıırıyor, bu da sikimin pantolonumun içinde sarsılmasına neden oluyor. "Biriyle çıkmadığını sanıyordum?"

Onu masaya oturtuyorum ve kollarımı iki yanına koyuyorum. Kendimi onun kişisel alanına sokarak yaklaştığımda gülümsemesi kayboluyor. "Şimdiye kadar bu kuralların senin için geçerli olmadığını bilmen gerekirdi Red. Benimle dalga geçmeyi bırakıp evet diyecek misin yoksa seni ikna etmem mi gerekecek?" İkna olmak istediğini söylemesi için dua ederek elimi kalçasının iç kısmında gezdirmeye başladım.

Tam cevap vermek üzereyken Ruthie hızla içeri giriyor ve elimi hızla çekmemi sağlıyor. "Otay, hepsi süttten kesilmiş. Ne var ne yok?"

Gözlerimi kapatıyorum ve ağlamak istiyorum. Çocuğu severim ama zamanlaması çok kötü.

Faith hayal kırıklığına kıkırdıyor ama ben geri çekilmeme fırsat vermeden gömleğimi avucunun içine alıyor ve mükemmel gülümsemesiyle beni onurlandırıyor: "Beni ikna etmene hiç gerek yok Walker. İstedğin her yerde seni takip ederim."

Sözleri beni olduğum yerde sersemletiyor ve göğsümde yine o tuhaf kaymaya neden oluyor. Bana cevap verme şansı vermiyor. Bana hızlı ve sert bir öpücük vererek, sanki dünyamı ekseninden oynatmamış gibi masadan aşağı atlıyor.

Ruthie'yi kucağına alır ve yanağına kocaman bir öpücük kondurur. "Hep birlikte pizza yemeye ne dersiniz?"

bu gece?"

"Yaşasın!"

"Senin için sorun olur mu Christopher?" Faith mutfağa girerken sorar.

Başını sallıyor ve sonra rahatsız bir şekilde yer değiştirmeye başlıyor. "Evet, ama gitmeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor." Bana bakıyor ve ben de onu cesaretlendirmek için başımı sallıyorum.

Faith bu alışverişi izler ve yüz ifadesi endişeli bir hal alır. Ruthie'yi yere bırakır ve tek odağını ona verir. "Pekâlâ. Ne oldu?"

Boğazını temizliyor ve cesaretini toplaması bir dakika sürüyor. Tanrım, çocuk düşündüğümünden daha gergin.

"İki gün önce doğum günümdü."

Faith'in gözleri suçlulukla kararmadan önce şaşkınlıkla parlar. "Oh, Christopher, çok üzgünüm," diye koşarak ona sarılır, "Bilmiyordum. Keşke bana söyleseydin."

Garip bir şekilde sırtını sıvazlıyor. "Önemli bir şey değil. Uzun zamandır kutlamadığımız bir şey."

Bu onun geri adım atmasına neden olur. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Christopher cevap veremedi Ruthie cevap verir. "Babam doğum gününde bizi ıslatmıyor." Yanına gidip kollarını kardeşinin beline doluyor ve hüznle ona bakıyor. "Çok üzgünüm, Twistiphwor. Son zamanlarda aklımda çok şey vardı."

"Sorun değil, Ruthie. Bu konuda nasıl olduğumu biliyorsun.

Umurumda değil." Bundan şüpheliyim.

Öfke Faith'in yüz ifadesini karartıyor ve konuşmadan önce derin bir nefes almasını izliyorum, "Artık bu sona erdi. Büyük bir kutlama yapacağız ve..."

"Hayır! Bak Faith, bunun büyütülmesini istemiyorum. Bu yüzden sana söylemedim. Özür dilerim, ama ben... ben gerçekten böyle şeylerden hoşlanmıyorum."

Tartışmak istediğini ama bunun anlamsız olduğunu bildiğini söyleyebilirim. Üzüntüyle iç geçiriyor, "Peki, en azından ailen ve arkadaşlarınla birlikte sana bir akşam yemeği hazırlamama izin verir misin? Lütfen? Sadece basit bir şey, söz veriyorum."

Çocuk hala bu fikre sıcak bakmıyor ama ona hayır diyemediği için pes ediyor. Bu da başka bir ortak noktamız.

"Bu hafta sonu değil ama bir sonraki hafta sonu için plan yapacağım."

Başını sallıyor ve sonra tekrar gergin bir şekilde kayıyor, "Sana söylemem gereken başka bir şey var." "Tamam," diye yavaşça cevap veriyor, kendini kötü haberlere hazırlıyor.

"Alissa beni okul dansına davet etti ve ben de evet dedim, ama..."

"Eeeeeekkkk!" diye ciyaklıyor ve deli gibi zıplamaya başlıyor, zavallı çocuğun gömleğine yapışıyor.

Ruthie kıkırdayarak yolumdan çekiliyor ve yanıma geliyor. Onu kucağıma aldım ve ikimiz de eğlenerek izledik.

"Aman Tanrım, Christopher, bu çok heyecan verici! Senden hoşlandığını söylemiştim. Tamam, gidip sana yeni bir kıyafet alacağız. Katelyn'in gelip ona vermeyi çok isteyeceğini biliyorum..."

"Whoa, dur!" Onun omuzlarını tutuyor. "Gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum." "Ne? Neden gitmiyorsun?"

"Çünkü dans etmeyi pek sevmiyorum ve... çünkü yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."
Endişesini elinin tersiyle itiyor: "Merak etme. Sana göstereceğim. Gerçekten çok kolay, ben

söz veriyorum."

Başını sallar. "Bilmiyorum, Faith. Sadece hayır dememin daha iyi olacağını düşünüyorum. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

Çocuğun omuzlarını tutuyor, yüz ifadesi kararlı. "Beni dinle Christopher, bundan çok iyi şeyler çıkacak. Alissa oradaki en şanslı kız olacak çünkü onu sen götürüyorsun." Adam gözlerini deviriyor ama kadın sözünü kesmesine izin vermiyor. "Yani sana nasıl dans edileceğini göstermeme izin vereceksin, sana yeni bir kıyafet almama izin vereceksin ve onu o dansa götüreceksin çünkü ikiniz de gitmeyi ve iyi vakit geçirmeyi hak ediyorsunuz. Anladın mı?"

Kadının ses tonu daha fazla tartışmaya izin vermeyince adam isteksizce başını sallar. "Peki. Ama yeni kıyafet yok. Bu sadece bir dans ve ben güzel bir çocuk gibi giyinmeyeceğim..."

"Seni güzel bir çocuk gibi giydirmeyeceğim çünkü sen öyle biri değilsin. Gidip yeni bir 'sen' kıyafeti alacağız. Kişiliğine ve tarzına uygun bir kıyafet, çünkü sen olduğun gibi mükemmelsin."

Tekrar gözlerini deviriyor ve yüzünün kızarmasını izliyorum. Zavallı çocuk daha ne olacağını anlayamadan Faith yüzünü iki eliyle kavırıyor ve yanağına kocaman bir öpücük konduruyor.

"Hey!" Adam kızın elinden kurtulur ve ona ters ters bakar. "Kes şunu!"

Gülümsüyor, kendisiyle gurur duyuyor. "Seni hazırlıksız yakalamalıydım ve bunu çabucak yapmalıydım, yoksa bu şansı elde edemezdim."

Ruthie kıkırdıyor ve Christopher başını sallıyor ama dudaklarındaki hafif seğirmeyi kaçırmıyorum. "Her neyse, biz kamyonda olacağız." Ruthie'yi benden alıyor ve omuzlarına atıyor.

"Hemen arkanda olacağım," diye sesleniyor Faith, kapıdan çıkarken onun geri çekilen sırtına.

Bana gülümseyerek bakıyor ve sonra heyecanla dans etmeye başlıyor, "Aman Tanrım, Cade, bu çok heyecan verici. Oh adamım, ben ve Katelyn onu güzelleştireceğiz." Arka kapıya doğru yürürken eğildi ve sandaletlerini giymeye başladı. Gözlerim hemen kışına kayıyor ve istemeden de olsa onun heyecanlı gevezeliklerine odaklanıyorum. Eşyalarını toplamak için mutfakta dolaşırken odağım orada kalıyor.

Mutfağın girişinde durduğunda, birden ortalığın sessizleştiğini fark ediyorum. Bakışlarımı kaldırıyorum ve onun bilmiş bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum. "Geliyor musun, yoksa seni ikna etmemi mi istiyorsun?" Gülmekten karnına ağrılar giriyor, yüz ifademi çok komik buluyor. Bu bende onu yukarı çekip şımarıklığını sikip atma isteği uyandırıyor. Bir yanıt beklemek yerine, kahkahaları hala arkasında yankılanırken, küstah kışını mutfaktan çıkarıp ön kapıya doğru yürüyor.

Başımı sallayarak takip ediyorum. Cuma günü kışı benim olacak ve ben onunla işimi bitirdiğimde gülüyor olmayacak. Umarım o kadar uzun süre bekleyebilirim.

BÖLÜM 24

İnanç

O akşamın ilerleyen saatlerinde çocuklarla mutfak masasında dondurma yerken Cade telefon görüşmesi için dışarıdaydı ve kapı çaldı. Christopher'a baktım. "Birini mi bekliyorsun?"

Başını sallıyor.

Ayağa kalkıp kapıya yöneliyorum ve çocukların beni takip ettiğini hissediyorum. Gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum ve takım elbiseli, öfkeli görünümlü bir adam ve yanında burnu bandajlı küçük bir çocuk görünce midem bulanıyor.

Uh oh!

Derin ve titrek bir nefes alarak kapıyı açıyorum ve yüzüme kendinden emin bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyorum. "Merhaba," diye nazikçe selamlıyorum, bu durumu olabildiğince yumuşatmayı umarak. Ama işe yaramıyor. Adam bana ters ters bakıyor ve öfkeli bakışlarının vücudumda gezinmesini kaçırmıyorum. "Sen İnanç

Williams?"

"Uh oh!" Ruthie sessizce söylüyor ve arkama geçiyor.

Güven vermek için elini tutuyorum ve gülümsememi sabit tutuyorum. "Öyleyim. Ve sen de öyle olmalısın..."

Sözlerim boğazımda düğümleniyor ve oğlunu arkasına alıp eve girdiğinde geri çekiliyorum. "Buraya şaka yapmaya gelmedim hanımefendi. Size o çocuğun tam olarak ne yaptığını göstermek için buradayım," diye bağırarak arkamdaki Ruthie'yi işaret ediyor, "benimkine yaptı ve oğlum bir özür alana kadar buradan ayrılmayacağım."

Christopher bana bir adım daha yaklaştı ama elimi kaldırarak daha ileri gitmesini engelledim. Kibirli adamın öfkesini değerlendirmek için bir dakika durduktan sonra Ruthie'ye ters ters bakan oğluna bakıyorum.

"Bakın, Bay Winkleman, size ne söylendi bilmiyorum ama bence ikisi de birbirlerinden özür dilemeli. Oğlunuz..."

"Oğlum hiçbir şey için özür dilemeyecek!" diye bağırarak parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Özür dileyecek tek kişi..." diye devam ediyor ve hızla yüz hatlarını düzeltmeden önce arkamdaki bir şeye bakarken gözlerinin kısa süreliğine alarmla parladığını izliyorum.

Arkamı döndüğümde Cade'in oturma odası ile mutfak arasındaki girişte durduğunu görüyorum; her zamanki bol, siyah atletik pantolonunu ve dövmelerinin çoğunu sergileyen beyaz kaslı atletini giyerken güçlü vücudu tümüyle sergileniyor. Soğuk, sert ifadesi ve hükmedici duruşu odadaki gerilimi artırıyor, onu bildiğim kadar güçlü ve ölümcül gösteriyor.

"Neler oluyor?" diye sorarken bakışlarını önümdeki öfkeli adama dikmiş durumda.

Boğazımı temizliyorum. "Bu Bay Winkleman ve Ruthie'nin bugün okulda tartıştığı oğlu Henry. Ruthie'nin özür dilemesini istiyor ve ben de ona ikisinin de özür dilemesi gerektiğini söylüyorum..."

Adam tekrar sinirleniyor ve kişisel alanıma giriyor, "Ve size çocuğumun özür dilemediğini söylemiştim..."

Duruyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Cade önümde, adamla benim aramda duruyor.
"Geri çekil lan."

Bay Winkleman'ın kendine güvenini korumaya çalışmasını izliyorum ama gözlerindeki korkuyu inkâr etmek mümkün değil. Henry geri çekiliyor; gözleri kocaman oluyor ve Cade'in tehditkâr yüzüne bakmak için başını geriye doğru çeviriyor.

Bay Winkleman aptalca bir şekilde geri adım atmaz ve daha uzun durmak için doğrulur ancak Cade'in çenesine ancak ulaşır. "Çocuğumun hak ettiği özrü almasını istiyorum ve tıbbi masrafların tam olarak karşılanmasını bekliyorum." Takım elbisesine bakılırsa para onun için hiç de sorun değil.

Cade, ben hiç de öyle hissetmediğini bildiğim halde rahat duruşunu koruyor. "Ondan özür dilemiyor. Kendini savundu ve çocuğunuz bunu uzun zamandır hak ediyordu..."

"Burnunu kırdı! Kız lanet bir hayvan ve bir kafese kapatılmalı!"

Nefesim kesiliyor, öfkem sıcak ve hızlı bir şekilde yüzeye çıkıyor. Christopher etrafımda dolanıyor. "Hey, sen kime hayvan diyorsun, pislik herif!"

Cade kolunu uzatır ve onu geri çeker. "Christopher, kız kardeşini aşağıya götür." İtaat etmeyince Cade sabrını kaybediyor ve "Şimdi!" diye bağırıyor.

Henry ve babası da dahil olmak üzere herkes komuta atlıyor. Christopher Ruthie'yi kucağına alıyor ve onun ne kadar endişeli olduğunu görünce, onlar merdivenlerden aşağı kaybolmadan önce ona güven verici bir gülümseme vermeye çalışıyorum.

Odayı sessizlik dolduruyor ve havanın sıcaklığı düşüyor gibi görünüyor. Cade adama doğru tehditkâr bir adım attığında kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor. Elimi uyarmak için koluna koyuyorum ama ya umursamıyor ya da fark etmiyor. "Yerinde olsam çocuğunun burada olduğunu hatırlardım, çünkü seni uyarıyorum, bir daha ağzından böyle bir şey çıkarsa, çocuğun olsun ya da olmasın, kışına tekmeyle basarım." Adam sinirli bir şekilde yutkunur ve Cade onun kişisel alanında kalırken geri çekilir.

"Şimdi size burada ne olacağını söyleyeceğim. Benim çocuğum seninkinden özür dilemeyecek." Ruthie'ye benim dediğini duyunca kalbim aniden durdu. "Ve senin tıbbi faturalarının tek kuruşunu bile ödemeyeceğiz. Bugün yaptığı şeyi ona ben öğrettim çünkü oğlunuz onu itip kakıyordu. Umarım onun iyiliği için dersini almıştır. Çünkü eğer bir damla daha gözyaşı dökmesine neden olursa, vücudunun başka bir yerini kırmasını sağlayacağım, sonra da onun kışını tekmelemeyi bitirdikten sonra evinize gelip sizin kışınızı tekmeleyeceğim!" Çocuk korkudan tükürükler saçarak geri çekiliyor ve babası da daha iyi görünmüyor. "Şimdi seni dışarı atmadan önce evimden defol git!"

Bu sefer Bay Winkleman geri çekilecek kadar akıllıdır. Henry ile birlikte kapıdan çıkarken soğukkanlılığını korumaya çalışır.

Cade arabalarına binmelerini izler ve kapıyı çarpmadan önce uzaklaşmalarını bekler. "Pislik herif." Arkasını döndüğünde yüzümde kocaman, aptal bir gülümsemeyle ona baktığımı gördü. "Ne?"

Benim çocuğum. Ben daha bir şey söyleyemeden, Ruthie ve Christopher merdivenlerin yarısında, kulak misafiri oldukları belli olan yerlerinden koşarak içeri giriyorlar.

Ruthie kendini Cade'e doğru fırlatır ve Cade onu kolayca yakalayarak kollarının arasına alır. "Ciddi miydin?" diye sorar umutlu bir gülümsemeyle.

Cade kafası karışmış bir şekilde ona bakar.

"Ne demek istiyorsun?" "Bana tid'ini söyledin.

Ciddi miydin?"

Gözlerinde bir farkındalık beliriyor ve yüz ifadesinden bunu söylediğini biliyor muydu yoksa

şimdi mi fark ediyordu emin değilim. Ruthie onun cevap vermesini beklerken Christopher'a ve bana baktı. Ben de onun cevabını öğrenmek için can atmıyordum desem yalan olur.

Onun umutlu ifadesine bakıyor ve kalbimi ısıtan bir şey söylüyor: "Evet evlat, ciddiymdim."

Kollarını onun boynuna dolamadan önce kocaman bir gülümsemeyle "Beni sevdiğini biliyordum," diye cevap veriyor. "Ben de seni seviyorum koca adam. Hem de çok."

Yakışıklı yüzünde o kadar çok duygunun geçişini izliyorum ki, adını bile koyamıyorum ama ondan herhangi bir duyguyu görmek bile beni mutlu ediyor.

Yanımdaki Christopher'a bakıyorum ve o da endişeyle geri çekiliyor. "Beni bir daha öpmeyi aklından bile geçirme."

Gülümseyip bir adım uzaklaşıyorum, ama sonra hızla geri dönüp yanağına hızlıca bir tane yerleştiriyorum. "Hadi ama Faith! Neyin var senin?" diye huysuzca cevap veriyor, yanağını silerek.

Kıkırdarak homurdanmasını duymazdan geliyorum ve Ruthie'yi Cade'in elinden alıyorum. "Hadi tatlım, seni yatağa hazırlayalım."

Herkese iyi geceler diledikten sonra onu üst kata çıkardım ve yatırdım. Tüm bu süre boyunca yüzünde ışıltılı bir gülümseme vardı ve bu gülümseme benimkine de eşlik ediyordu. Alnından öpmek için eğildiğimde kollarını sıkıca boynuma doluyor, "Seni seviyorum Faif ve ailemizi seviyorum."

Kalbim ısınıyor ve boğazımın duygularla tıklandığını hissediyorum. "Ben de Ruthie, hepiniz başıma gelen en güzel şeylersiniz." Ona son bir öpücük verip odasından çıkıyorum ve alt kattaki oturma odasına iniyorum.

Cade kanepede oturmuş, sehpanın üzerine eğilmiş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor. Christopher'dan bir iz göremeyince ve yatmaya gittiğini anlayınca ona doğru ilerliyorum. Kafasını kaldırıyor ve ben ona doğru atılmadan hemen önce kendini destekliyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve seksi ağzına saldırmadan önce ne yapmak üzere olduğumu fark etmesine zaman bırakmıyorum.

Hırlayarak, her zaman olduğu gibi öpücüğün kontrolünü hemen ele geçiriyor. Ağzı sert ve talepkâr ama bir o kadar da nazik. Dillerimiz mükemmel bir uyum içinde birbirine kayıyor ve her zaman olduğu gibi etrafımızdaki her şey sanki bu dünyada kalan tek iki kişiymişiz gibi yok olup gidiyor. Her zaman böyle olacağını biliyorum çünkü o benim tek sevgilim. Bana ilk öpücüğümü veren ve vücuduma bildiği tek zevki tattıran kişi ve ben onu son öpücüğüm yapmak için savaşıyacağım. O benim kara meleğim ve tüm kalbimle sevdiğim adam.

Elleri kalçalarımın kıcımlı kavrayacak şekilde hareket ediyor ve beni ereksiyonuna doğru yaklaştırıyor. Ben inliyorum, o da çekilmeden önce acı dolu bir inilti çıkarıyor. Nefeslerimizi tutarken alınlarımız birbirine yaslanıyor.

"Bu ne içindi?" diye kabaca sorar.

"Ruthie'yi bu şekilde savunman bende sana her türlü yaramazlığı yapma isteği uyandırıyor."

Gözleri bir ton daha koyulaşlıyor ve dudaklarını boğazımda gezdirmeden önce kıcımlı sıkıyor. "Tanrım, Red, eğer seni azdıran buysa, gidip herkesin kıcını tekmeleyeceğim ve senin de izlemene izin vereceğim."

Kıkırdıyorum ve şapkasını kafasından söküyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken o da boğazıma doğru lezzetli saldırısını sürdürüyor. "Yaptığın her şey beni tahrik ediyor. Huysuz ve düşünceli olduğunda bile seksi olduğunu düşünüyorum," diye takılıyorum nefes nefese.

"Seksi olan sensin, bebeğim." Ağzını aşağıya doğru kaydırıyor ve ince atletimin içinden büzülmüş meme ucumu buluyor. Dişlerinin arasında keskin bir şekilde ısırıldığında inliyorum ve kendimi onun ereksiyonuna doğru itiyorum.

Düşük bir hırıltı çıkararak kalçalarımı ondan uzaklaştırıyor ve elini hızla şortumun içine ve külotumun altına kaydırıyor. Hemen şişmiş klitorisimi bulduğunda ve parmağıyla ustaca alay etmeye başladığında inliyorum.

"Tanrım, baksana ne kadar ıslanmışsın."

"Sen yanımdayken böyleyim," diyorum ona nefes nefese, kalbim hızla çarpmaya başlıyor

Vücudumu birkaç saniye içinde yakıcı bir sıcaklığa getirirken sertleşiyor.

Daha fazlasını isteyerek dokunuşuna karşı koyuyorum. Bu noktayı henüz geçmedik ama ben geçmeye hazırım.

Onun için hazırım. "Daha fazlasını istiyorum Cade, seni istiyorum," diye umutsuzca inliyorum.

İnliyor. "Biliyorum Red, ben de, ama henüz değil. Bunun için planlarım var ve seni lanet olası kanepeye götürmeyeceğim, ama istersen sana daha fazlasını veririm bebeğim." Parmağını ağrıyan girişime doğru kaydırıyor, onay beklerken sadece dışarıda geziniyor.

İzin verir gibi başımı sallıyorum, sonra hiç vakit kaybetmeden bir parmağını içimde yavaşça kaydırarak girebildiği kadar derine sokarken nefes nefese kalıyorum. İnliyor ve geri çekilmesini isteyip istemediğimi görmek için bekliyor.

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum ve başımı sallıyorum. "Durma."

Parmağını emin vuruşlarla içime sokup çıkarmaya başlıyor, yoğun bakışları tüm zaman boyunca benimkinde kalıyor. Ağlamamak için dudağımı ısıırıyorum ve parmaklarım çıplak omuzlarını ısıırırken, vücudumu ona kadar mümkün olduğunu hiç bilmediğim yükseklerle çıkarıyor.

Çenesinin bükülmesini izliyorum ve kendi gözlerinde yanan ihtiyacı görüyorum. Hiç düşünmeden ellerimden birini göğsünden aşağı kaydırırken diğer elimle omzunu sıkıca kavriyorum. Tam bel kemerinin altından geçirmeye başladığımda elini kalçamdan çekip bileğimi kavriyor. Diğer elini sabit tutarak parmağını içime gömüyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Red," diye kabaca nefes alıyor, kendini tutarken göğsü kabarıyor.

"İstiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Sana dokunmama da izin ver." Bakışlarımdaki gerçeği görünce elini gevşetiyor ve elimin bel kemerini geçmesine izin veriyor. Hemen ereksiyonuyla temas ediyorum ve iç çamaşırı giymediğini fark ediyorum. Onu kavradığımda ikimiz de inliyoruz, parmaklarım ereksiyonunun etrafını zar zor tamamen sarabiliyor.

Onu elimde hissetmek utanç ya da çirkin anılar getirmiyor, sadece iyi olanları getiriyor. Çok uzun zaman önce bir gece beni nasıl doldurduğu ve gerdiği, bedenimin hissedebileceğini bilmediğim bir şekilde bana zevk verdiği.

Kavrayışımı sıkı tutarak onu tabandan uca doğru okşamaya başlıyorum. Sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes tıslıyor ve kendini elime pompalıyor. "Siktir, bebeğim, elin çok iyi hissettiriyor."

Hayranlıkla izliyorum ve onu hissetmekten zevk alıyorum; çok pürüzsüz, ama sert... Parmağını tekrar içime sokup çıkarmaya başladığında nefesim kesiliyor, sonra inliyorum. Kendimi tamamen zevke kaptırmamaya çalışıyorum, böylece ritmimi ona odaklayabiliyorum, ama tanrım, bunu yapmamak çok zor. Özellikle de nereye dokunacağını ve ne kadar baskı uygulayacağını her zaman biliyor gibi görüldüğünde.

Elinin pozisyonunu ayarlıyor, böylece parmaklarının her itişinde avuç içi klitorisime doğru kayıyor. Ateş vücuduma yayılmaya başlıyor ve "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor" diye inleyerek alnımı onunkine koyuyorum.

Kalçalarım onun dokunuşuyla ritim tutarak hareket etmeye başlıyor, bir yandan da elimin hızını sikinin üzerinde tutmaya çalışıyorum. Üstünden ön sperm sızdığını gördüğümde, onu pürüzsüz ucun etrafında döndürüyorum.

Düşük bir hırıltı çıkarıyor ve parmağı kendi lezzetli saldırısını hızlandırırken elimi becermeye başlıyor. "Bu daracak, ateşli amcığını benim sikim doldurana kadar bekleyemem Red."

İnliyorum, "Ben de bunu çok istiyorum. Seni tekrar içimde hissetmeye ihtiyacım var." "Yakında, bebeğim, söz veriyorum."

Karın kaslarım doruk noktamlar birlikte beklentiyle gerilmeye başlıyor ve o da bunu biliyor. Kalçamda tuttuğu elini kaldırarak göğsümü avuçluyor ve ince atletimin içinden sert meme ucumu çimdikliyor. Bu his klitorisime vuruyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Cade ağzını benimkine bastırıyor, ılıklarımı içine çekiyor ve zevkimi ortaya çıkarmaya devam ediyor. İçimde yırtılan tüm inanılmaz hisler arasında, elimi kendi eliyle kapattığını ve momentumumu onun üzerinde tutmama yardım ettiğini hissediyorum.

Nabzının atmaya başladığını hissediyorum ve yakın olduğunu anlıyorum. "Benimle gel," diye inliyorum ağzına karşı, sonra dudağını ısıırıyorum.

"Siktir!" diye homurdanıyor, ben ilk sıcak meni akışının elime döküldüğünü hissetmeden hemen önce. İkimiz de birbirimizin ılıklarını ve inlemelerini içimize çekiyoruz, ta ki her bir zevk zerresi içimizden dökülene kadar.

Sonunda gerekliğē geri dönüyorum, nefeslerimizi tutarken alınlarımız birbirine yaslanırken bedenim gevşek ve tatmin olmuş hissediyor.

Bir an sonra elini şortumdan çıkartıyor ve parmağını ağzına sokup uyarılmışlığını emdiğinde nefesim kesiliyor. Coşkuyla inliyor, sonra ağzıma derin ve sert bir öpücük konduruyor.

"Bir dakika arkana yaslan, bebeğim."

Bunu yaptığımda, bir elini hâlâ onu tuttuğum yerde benimkinin etrafında tutuyor, sonra arkasına uzanıp gömleğini çıkartıyor. Ellerimizi silmeye başlarken gözlerim onun zayıf ve gcl göğsünde geziniyor. Meme ucu halkalarına odaklanmadan önce her belirgin çizgisini ve sert kıvrımını alıyorum.

Tanrım, bu şeyleri gerçekten seviyorum; bu adam cidden çok seksi.

"Bana böyle bakmaya devam et, bebeğim ve ben de kendimi senin sıkı, sıcak bedenine gömülmekten alıkoyamayacağım."

Yakalandığım için utançtan yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve sonra en şaşırtıcı şey oluyor. Kıkırdıyor, beraberinde tam bir gülümseme getiriyor ve bu kesinlikle çarpıcı. Yüz hatlarını yumuşatıyor ve bana bunu daha önce Irak'ta bir kez grebildiğimi hatırlatıyor. Ona aptal gibi sırtıttığımı görünce gülümsemesi çabucak kayboluyor.

"Ne?" diye homurdanıyor rahatsızca, neye glmsediğimi çok iyi biliyor.

Yüzünü iki elimin arasına alıyorum ve ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Daha sık glmsemelisin Walker, sadece sana yakıştığı için değil, ruhuna da iyi geldiğē için."

Bir an için beni izliyor, yoğun gözleri benimkileri delip geçiyor. "Ruhuma iyi geliyorsun, Red."

Kalbim kt küt atıyor, onun değeri sözleri kalbime çok güzel şeyler yapıyor. Daha fazla düşünmeden ona gereğē, her zaman bildiğim şeyi söylemeye karar veriyorum. "Seni seviyorum, Cade Walker."

Vücudu altımda geriliyor ve gözlerinde endişē parlıyor. Bu tam da beklediğim tepkiydi. Bir şey söyleyemeden elimi ağzının üzerine kapatarak onu yine hazırlıksız yakalıyorum. "Bir şey söylemeni istemiyorum çünkü muhtemelen 'aşk diye bir şey yoktur' gibi aptalca bir şey söyleyeceğini biliyorum ve bu beni daha da kızdıracak."

Kaşlarını çatıyor ve dudaklarının avucumun altında seğirdiğini hissediyorum. Elimi çekip gcl çenesinin yan tarafını kavırıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Sana söylemedim ki sen de söyle diye, sana söyledim çünkü bu Tanrı'nın dürüst gereğē ve artık içimde tutmak istemiyorum. Son iki yılda öğrendiğim bir şey varsa o da hayatın hissettiğimiz şeyleri saklayamayacağımız kadar değeri olduğudur. Irak'taki o ilk haftada sana aşık olduğumu dşnmştım ama emin değildim çünkü o kadar kısa sürede birine aşık olmanın imkansız olduğunu düşünüyordum." Duraksıyorum ve kalın kalın yutkunuyorum, birazdan söyleyeceklerim yüzünden boğazım tıkanmaya başlıyor. "Ama o hücreye srklendiğimde ve gözümün önünde lmeni izleyeceğimi düşündüğümde, seni sevdiğimi

ruhumun her parçasıyla biliyordum. Ve orada söylediklerimde ciddiymdim, Cade. Bana ne yaptıkları umurumda değildi, senin için öldüm."

Gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başlarken yüzü gözümün önünde bulanıklaşıyor, ama gözlerinin kalbimi acıtacak kadar büyük bir kargaşayla karardığını görmeden önce değil. Hissettiklerini içinde tutmaya çalışırken nefes alışının ağırlaştığını hissediyorum. Ne olduğunu anlamadan önce, ağzı nefesimi çalan ve ruhumun hasarlı kısımlarını daha da iyileştiren bir yoğunlukla benimkini yutuyor.

Uzun bir dakika sonra geri çekiliyor ama alnını benimkine dayıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bir daha asla Red," diye sıkılmış dişlerinin arasından boğuk bir sesle bağılıyor, "beni duyuyor musun? Bir daha asla böyle bir duruma düşmeyeceğiz. Son nefesimi vereceğim güne kadar seni koruyacağım."

Gölömsüyorum, kalbim huzur buluyor. 'Seni seviyorum' olmayabilir -henüz değil- ama kulağa sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor ve şu anda bu benim için yeterli.

BÖLÜM 25

Cade

Cuma akşamı Ruthie'yi gece için Sawyer ve Grace'e bıraktıktan sonra evin önüne geliyorum. Kamyonetten inerken kalbim çarpmaya ve avuçlarım terlemeye başlıyor, bu da beni tam bir korkak gibi hissettiriyor.

Bir gün lanet olası bir randevuya çıkacağımı hiç düşünmemiştim, ama yine de Faith gibi biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Onun gibi birinin var olduğunu düşünmemiştim. Her zaman başkalarıyla ilgilenen ve karşılığında hiçbir şey istemeyen biri. Onun için güzel şeyler yapılmasını hak ediyor, benden daha fazlasını hak ediyor ama uzak durabilirsem ne âlâ. Uzak duramıyorum. Bunun yapmam gereken ve uzun zaman önce yapmam gereken bir şey olduğunu biliyorum, ama ne zaman geri çekilmenin en iyisi olduğunu düşünsem, panik göğsümü o kadar sıkıyor ki nefes alamıyorum. Havaya ihtiyacım olduğu gibi ona da ihtiyacım var, yoksa hayatta kalamam.

Başımı sallayarak eve giriyorum ve mutfakta Katelyn olduğunu tahmin ettiğim kişiyle yarın Christopher için kıyafet alışverişi hakkında telefonda konuştuğunu gördüğümde aniden duruyorum.

Onu görünce sikim kalktı. Üzerinde kısa, yeşil, askısız, vücudundan gevşekçe akan, alt kısmı seksi, krem rengi dantellerle süslü bir elbise var. İnce kalçalarının üst kısmıyla dalga geçiyor ve dizlerinin hemen altında biten kahverengi kovboy çizmeleriyle kaplı uzun, pürüzsüz bacaklarını gösteriyor. Kendimi onun içine sokarken kalçalarıma sarılmış o mükemmel bacakları hissetmek için can atıyorum.

Sanki aniden varlığını hissetmiş gibi arkasını dönüyor ve elbisesinin renginden daha da belirginleşen derin, yeşil gözleri, yüzümdeki ifadeden anladığım kadarıyla kısa bir an için parlıyor. Göğsüme bir yumruk gibi çarpan yumuşak bir gülümseme veriyor. Belli belirsiz bir allık yanaklarını lekeliyor, omuzlarının etrafında gevşek dalgalar halinde dağılmış koyu kırmızı saçlarına uyuyor.

"Katelyn, gitmem gerek. Yarın görüşürüz." Telefonu kapatır ve tezgahın üzerine koymak için döner. "Merhaba, umarım ben..."

O arkasını döndüğünde ben çoktan onun önündeydim. Cevabını keserek onu yerden kaldırıyorum ve şaşkın nefesini yutarak onu öpüyorum. Kollarını ve bacaklarını etrafıma sarmadan hemen önce en seksi iniltiyi çıkarıyor ve benimkiyle eşleşen bir çaresizlikle beni öpüyor. Onu tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra ağzımı onunkinden ayırıyorum ve dudaklarımı boğazının ince sütununda gezdirmeye başlıyorum.

"Mmmm. Giydiğim şeyin uygun olup olmadığını soracaktım ama tepkinizden uygun olduğunu varsayıyorum."

Homurdanıyorum. "Her zamanki gibi çok seksi görünüyorsun Red." Bacaklarının arasındaki nemli satene ulaşana kadar elimi elbisesinin altından ipeksi kalçasının iç kısmına doğru kaydırmaya başlıyorum.

"Oh Tanrım!" Parmak eklemlerim ıslak merkezini yukarı ve aşağı okşarken başını arkasındaki dolaba yaslıyor. Tanrım, benim için ne kadar hızlı ıslandığına inanamıyorum. Sızlanmaları ve inlemeleri beni o kadar güçlü bir ihtiyaçla dolduruyor ki, sadece ona dokunduğum için sikimin

patlamak üzere olduğuna yemin edebilirim.

Evet, gitmeden önce onu boşaltacağım. Ağzımı aşağıya, mükemmel göğüslerinin üzerinde gezdirmeye başlıyorum ki yüksek bir ses beni hızla yukarı çekiyor.

"Oh kahretsin!" Elimi hızla çekiyorum ve Christopher'ın gözlerini kapatıp arkasını döndüğünü görmek için arkamı dönüyorum. Red dehşet içinde nefesini tuttu ve önünde durup hiçbir şey yapmamama rağmen beni itmeye başladı.

"Dostum, çok özür dilerim. iPod'umu almaya gelmiştim, bana aldırmayın. Devam edin," diye sinirli bir şekilde merdivenlerden inerken konuşuyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım. Lütfen bana bunun az önce olmadığını söyle."

Faith'in sesi bu kadar üzgün çıkmasaydı tüm bu durumu eğlenceli bulabilirdim. Suçluluk ve dehşet dolu ifadesini görmek için arkamı dönüyorum.

"Aman Tanrım, onu benden alacaklar, biliyorum. Oh hayır, onları kaybetmek istemiyorum..."

"Bebeğim, sakın ol. O kadar da büyük bir mesele

değil." "Ne demek istiyorsun? Tabii ki önemli.

Bak ne..."

Omuzlarından tutup histerisini yatıştırmaya çalışıyorum. "Red, cidden sakın ol. Çocuk bizi sevişirken basmadı ya. Elim elbisenin üzerindeydi ve seni örttüğüm için göremedi."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra omuzlarımı itti, "Git onunla konuş. Gidip ona bazı şeyleri açıklamam gerekiyor."

"Neyi açıklayayım? Çocuk on altı yaşında, neler olup bittiği hakkında oldukça iyi bir fikri var."

"Tanrım!" diye bininci kez inliyor ve elleriyle yüzünü kapatarak kıkırdamama neden oluyor. Yüzü tekrar bana dönüyor ve yüz hatları yumuşuyor. "Utancımın neredeyse çıkardığın o sese değdiğini söyleyebilirim Walker... Neredeyse."

Tanrım, onun ve benim kıkırdamamızın nesi var? Ben daha fazla düşünmeden çocuk merdivenleri hızla çıkıyor ve mutfığa bakmıyor. "Uh, görüşürüz."

"Christopher, bekle!" Faith sesleniyor.

Arkasını dönüyor ve kadın tezgâhtan atlayıp ona doğru ilerlemeye başlayınca endişeyle yer değiştiriyor. Elini omzuna koyuyor ve söyleyeceği şey için kendini hazırlamasını izliyorum. "Bunu duyduğun için çok üzgünüm. Bir daha asla ama asla olmayacak, söz veriyorum."

Evet, tabii ki olmayacak. Tanrım, Tanrı aşkına sevişmiyorduk ki.

Garip bir şekilde omuz silkiyor, "Her neyse. Önemli bir şey değil. Beni beklemiyordun zaten."

"Yine de böyle bir şey olmamalıydı... Sormak istediğin bir şey var mı?"

Çocuk geri sıçradı. "Ne? Hayır!" diye cevap verir dehşet

içinde. "Emin misin? Çünkü konuşabiliriz..."

"Lanet olsun, Faith, dur. Bana seks konuşması yapmana ihtiyacım yok. On altı yaşıdayım." Yardım için bana baktı.

"Şey, düşündüm de..."

"Red, çocuğu bırak." Christopher'a el salladım, o da kapıdan dışarı fırladı.

Dönüp bana bakıyor, yüz ifadesi suçlulukla yumuşamış. "Durumu daha da kötüleştirdim, değil mi?"

Yanına gidip ayakları yerden kesilsin diye onu kaldırıyorum ve hızlı, sert bir öpücük veriyorum, oyalanmamaya dikkat ediyorum yoksa yine kontrolümü kaybedeceğim. "Bunun için endişelenme."

"Sadece onları kaybetmek istemiyorum." Sesindeki kırılganlık göğsüme dokunuyor.

"Öyle bir şey olmayacak Red. Sen onların başına gelen en iyi kişinin ve

onlar için en iyisi. Bırak gitsin bebeğim, sorun yok."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve kollarını boynuma doluyor. "Beni nereye götürüyorsun Walker? Bu randevuya devam etmek ve benim için ne sakladığını görmek istiyorum." Bu küstah sözün ardından eğilip dudağımdan keskin bir ısırık alıyor.

Sikim anında sertleşti. Hırlayarak kışını tokatladım, sonra onu daha yükseğe kaldırdım ve omzuma attım.

"Bekle, çantam!" diye bağıyor gülerek, ben kapıdan çıkarken.

"Ona ihtiyacın yok."

Kamyona kadar yol boyunca kıkırdadı. "Burada güzel bir manzaram var, Walker." Gömleğimin alt kısmını kaldırıyor ve parmağını boxer külotumun elastik bandının hemen altına sokuyor. "Mmm, bu sefer komando olmadın, ha?"

"Tanrım." Mırıldanıyorum ve başımı sallıyorum, sikim onun küstahlığını sikmek için ağrıyor.

Gülüyor, kendini çok komik buluyor ama bu gece onunla işim bittiğinde gülmüyor olacak. Çılgık atıyor-evet, gülüyor-hayır. İki uzun lanet yıldan sonra nihayet tekrar hissetmek için can attığım tek kadına sahip olacağım ve biliyorum ki, tıpkı geçen seferki gibi, bu hayatımı sonsuza dek değiştirecek.

Otuz dakika sonra, otoyolun kenarına çekip ıssız bir plaja açılan küçük bir açıklığa giriyorum.

Faith gülümseyerek bana dönüyor, "Sahilin en sevdiğim yer olduğunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi biliyorum, Red." Tamam, yalan söylüyorum. Julia ve Grace benim için öğrendiler. Neyse ki bu konuda bana yardımcı oldular çünkü ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Kamyondan inip ona yardım etmek için yanına geliyorum ama ben ona ulaştığımda o çoktan inmiş ve seksi botlarını çıkarmış oluyor. "Seninkileri çıkarmayacak mısın?" diye soruyor, ayakkabılarımı göstererek.

"Hayır."

Başını sallıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Tabii ki hayır! Ne düşünüyordum ki?" Alaycılığını görmezden geliyorum. Botlarını kamyonete koyduktan sonra elinden tutup onu ıssız koya doğru çekmeye başladım.

"Kamyondan bir şeye ihtiyacın yok mu?"

"Hayır," diye gizemli bir şekilde cevap veriyorum. Julia ve Grace sağ olsun, kamyondayken almam gereken tek şey onun hediyesi, onu da daha sonra alacağım. Eğer şimdi çıkarırsam ne olduğunu anlayacak ve henüz görmesini istemiyorum. Umarım beğenir ve doğru olanı seçmişimdir.

Sahilde yürürken, onu dev kayanın etrafından dolaştırıp koyun ortasına götürüyorum ve orada yerimizin hazır olduğunu görüyorum. Tanrım, kızlardan battaniye ve yiyecek bırakmalarını istemiştin ve tabii ki istediğim şeye hiç benzemiyordu.

Faith, aşırıya kaçan düzeni görünce nefesi kesilir. Büyük bir battaniye serilmiş ve üzerine çiçek yaprakları serpiştirilmişti. Ortasında bir piknik sepeti, bir vazo çiçek ve... o lanet olası şampanya mı? Ben o boku içmem.

Red şaşkınlıkla bana dönüyor ama bir anda kızlara olan kızgınlığımı azaltan bir gülümsemeye sahip oluyor. "Pekâlâ. Sen kimsin ve benim kara kara düşünen adamıma ne yaptın?"

Bana adamım dediğini duyduğumda göğsümde oluşan tekmeği inkar edemem, ona yalan söylemeyi ve tüm övgüyü kabul etmeyi düşünmeme neden oluyor, ama sonra buna karşı karar veriyorum. "Üzgünüm Red, ama bunu ben yapmadım. Julia ve Grace'e lanet bir battaniye ve yiyecek bırakmalarını söyledim. Bunu değil."

"Hmmm," diye düşünüyor, "belki de onlardan birine çıkma teklif etmeliyim o zaman." Benim sınırlı halime gülüyor

yüz ifadesi. "Şaka yapıyorum," diyor, sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. "Zaten yürümezdi. Görünüşe göre ben erkeklerimi karamsar, düşünceli ve seksi seviyorum."

Homurdanıyorum, sonra elini çekiştirip battaniyeye doğru yürüyorum. Diz çöküyor ve bir avuç yaprağı kavrayışını izliyorum, gülümseyerek ince parmaklarının arasından kaymalarına izin veriyor ve keşke tüm bunları düşünen ben olsaydım diyorum.

Şampanya şişesini eline aldı ve bana kaşlarını çatarak, "Sence sana hiç bira koymuşlar mıdır?" diye sordu.

"Şüpheli," diye cevap veriyorum, karşısına oturarak.

Sepeti açtı. "Yanılıyorsunuz. Burada birkaç bira ve bir not var." Katlanmış küçük bir kağıt parçası çıkardı ve açtı. Bir kahkaha patlatıyor ve okuduktan sonra bana uzatıyor. "Sanırım bu senin için."

Kağıdı aldım ve Evans'ın yazısını hemen tanıdım: *Bir şey değil. Romantik randevunda iyi eğlenceler, kedicik.*

Homurdanıyorum ve kağıdı elimde ufalıyorum. Pislik herif. Kafamı kaldırdığımda Red'in yemek sepetimizi karıştırdığını görüyorum. "Mmm, bunlar güzel görünüyor ve hepsi vejetaryen. Ne yiyeceksin?" diye alay ediyor ve sepetin tamamını kucağına koyuyor.

"Oradakilerle idare ederim." Esas olarak Ruthie'yi Sawyer ve Grace'e bıraktıktan sonra hamburger yediğim için ama bu kısmı kendime saklıyorum.

Hemen yemeye başlıyoruz, çünkü Red'in açlıktan öldüğü çok açık. Bu kadar küçük biri için gerçekten çok fazla yiyecek paketleyebiliyor. Her zamanki gibi konuşmanın çoğunu o yapıyor ve ben de memnuniyetle oturup onu dinliyorum. Dans için Christopher'ın kıyafetini seçmekten ve yarın onunla ve Katelyn'le biraz zaman geçirmekten heyecanla bahsediyor. Daha önce bizi basan çocukla ilgili sıkıntısı artık onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

İşimiz bittikten sonra çöplerimizi sepete geri koyuyor, sonra da sikimin pantolonumun içinde sarsılmasına neden olan bir gülümsemeyle bana doğru sürünüyor. Bacaklarımın üzerine tırmanıyor ve bana sarılıyor. Ellerim elbisesinin altından kayıyor ve onun mükemmel, yuvarlak kıcını avuçluyor.

İnliyor ve ereksiyonuma sürtünüyor. "Ayakkabılarını çıkar, Walker. Biraz daha kal."

İnliyorum ve kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu biliyorum ama yapamıyorum, henüz değil. Kalçalarını kavriyorum ve onu zonklayan sikimden uzaklaştırıyorum. "Henüz değil, bebeğim. Bir dakikalığına kamyonete geri dönmeliyim."

"Neden?" diye soruyor nefes nefese, kalçalarını tutmama karşı mücadele ediyor, bu da benim işimi daha da zorlaştırıyor.

"Çünkü gidip doğum günü hediyeni almam gerekiyor."

Denemelerini durdurur ve şaşkınlıkla arkasına döner. "Doğum günü hediye mi?"

"Evet, sana daha önce vermek istedim ama aradığım şeyi bulmam biraz zaman aldı."

"Nedir bu?" diye soruyor heyecanla.

Homurdanıyorum. "Dikkatimi dağıtmayı bıraksaydın şimdiye kadar öğrenmiş olurdun."

Kıkırdıyor ve üzerimden kalkmadan önce bana hızlı, sert bir öpücük veriyor. "Elbette."

İsteksizce ayağa kalktım ve kamyonete yöneldim. Görmesin diye bir ton pisliğin altına gömdüğüm hediyeyi arka koltuktan aldıktan sonra, yerimize geri dönüyorum ve Red'in suyun kenarında durduğunu gördüğümde hızlı bir şekilde duruyorum, dalgaların ayaklarının üzerine çarpmasını izlerken narin yüzünü süsleyen huzurlu bir ifade ve yumuşak bir gülümseme. Batan

güneş arkasından beni Irak'taki o ilk haftaya geri götüren bir parıltı yayıyor. O mükemmelliğin resmidir ve yemin ederim ki

Bu dünyada ondan daha güzel bir kadın daha yok.

Her zaman yaptığı gibi beni hissederek başını kaldırıyor ve taşıdığım gitar çantasına bakıyor. Bana doğru ilerlerken gülümsemesi meraka dönüşüyor. Çantayı battaniyenin üzerine bırakıyorum, avuçlarım yine gergin bir şekilde terlemeye başlıyor.

"Hmmm, burada ne olabilir?" diyor alaycı bir tavırla, çantanın yanına oturuyor, onu neyin beklediğini bildiğini düşünüyor ama hiçbir fikri yok.

"Aç ve öğren."

Karşısına oturuyorum ve o çantayı açarken kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başlıyor.

Tanrım, ben lanet bir korkağım.

Tepkisini dikkatle izliyorum, şık, siyah akustik gitara şaşkınlıkla bakarken gülümsemesi tamamen kayboluyor, titreyen parmakları el yazısıyla atılmış imzanın üzerinde hafifçe geziniyor.

"Cade?" diye soruyor titrek bir fısıltıyla. "Evet, Red."

"Elvis'in adı neden bu gitarda?"

Boğazımı temizliyorum, "Çünkü imzaladı. Bana 1976'da bir konserde de çaldığı söylendi ve..."

"Lanet olsun!" Şaşkınlıkla arkamı döndüm, bu sözler onun ağzından çıktığı için şok olmuştum.

"Bu gerçek mi Walker? Yani, bu gerçek mi?" diye soruyor sesinde bir histeri notasıyla.

"Öyle olsa iyi olur." O lanet şey için büyük bir birikim yaptım ve Jimmy'ye güveniyorum; o gerçek diyorsa gerçektir.

"Aman Tanrım! Oh-my-god..." diye mırıldanıyor, gülümsemesi geri dönüyor ve gözleri cam gibi oluyor. "Böyle bir şeyi nasıl satın alabildiniz?"

"Yurtdışında tanıştığım bir adam, emekliliğine yaklaşan yaşlı bir denizciydi ve hobisi aklınıza gelebilecek her şeyi toplamaktı. Bana emekli olduktan sonra yapmayı planladığı şeyin bu olduğunu söylemişti. Her neyse, iletişim bilgileri hala bendeydi ve bulmama yardım edebilecek biri varsa onun o olacağını düşündüm. Biraz zaman alsa da haklıydım. Elvis'i mi yoksa şu Cash denen adamı mı seçeceğime emin değildim," derken gülümsüyor, adını yanlış anladığımı tahmin etmemi sağlıyor, "ama Christopher Elvis dedi, ben de öyle yaptım..."

Kendini bana doğru fırlatıp beni yere düşürdüğünde sözüm kesiliyor.

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" diye tekrar tekrar söylüyor ve her yerime öpücükler konduruyor.

Yüzüme dökülen ılık gözyaşlarını hissetmeye başlıyorum, şu anda yüzünde gördüğüm en büyük gülümsemeye sahip olmasaydı kendimi bok gibi hissederdim.

"Sanırım bu hoşuna gittiği anlamına geliyor?" Dudaklarımda hafif bir kıpırdanmayla soruyorum.

"Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en olağanüstü, en değerli şey. Onu seviyorum, Cade."

Yüzüne bu gülümsemeyi yerleştiren kişi olduğum için gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

"Senin için bir şeyim daha var."

"Başka bir hediye mi? Bir kızı nasıl özel hissettireceğini gerçekten biliyorsun Walker. Kim bilebilirdi ki?"

Homurdanıyorum ve küstahlığını görmezden geliyorum. "Bu aslında başka bir hediye değil, daha çok sana ait olan bir şeyi geri vermek."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor ve birden yine geriliyorum. "Biraz doğrul bebeğim." Onu hafifçe dizlerinin üzerine kaldırıyorum, sonra cebime uzanıp uzun zamandır yanımda taşıdığım ve yanımdan hiç ayırmadığım bir şey çıkarıyorum.

"Elini uzat." Karnıma tekrar otururken ona nazıkçe söylüyorum.

İstedığımı yaptığında narin zinciri eline tutuşturuyorum. İki yıl önce benim için bıraktığı müzik notasının bulunduğu halhala bakarken keskin bir nefes alıyor.

Bir şey söylemesini bekliyorum ve tepkisini ölçmeye çalışıyorum ama yüz ifadesi şoktan başka bir şey göstermiyor. "Buna sahip olduğuna inanamıyorum."

Boğazımı temizliyorum. "Rehabilitasyon merkezindeyken eşyalarımız bize gönderildi. Size geri vermek için doğru zamanı bekliyordum."

Umarım daha önce geri vermediğim için kızmamıştır ama ondan ayrılmaya hazır değilim. Bir şey söylemeyince halhalı alıyorum, sonra hafifçe eğilip ince ayak bileğine takıyorum.

Islak, duygusal gözlerini benimkilere çevirmeden önce bir dakika boyunca ona bakıyor. "Bunu sana beni hatırlayabileceğin bir şey olsun diye verdim."

Uzanıp yüzünün yan tarafını avuçluyorum. "Seni hatırlamak için hiçbir şeye ihtiyacım olmadı, Red. Seni asla unutmazdım."

Eğilip alnını alnıma dayamadan hemen önce küçük bir hıçkırık kaçıyor, dudaklarımız birbirinden sadece bir nefes uzakta ve beni tadına bakmaya teşvik ediyor. "Seni seviyorum" dediğinde ben de tam bunu yapmak üzereydim.

İstmeden geriliyorum, kendimi durduramıyorum. Geçen gece söylediğinden beri düşünmemeye çalıştığım o lanet olası üç kelime yine aklıma geliyor. Lanet olası panik göğsümü sıkı bir mengene gibi kavırıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Bu sözleri bana sadece bir kişi söylemişti ve o da hiçbir şeyden haberi olmayan küçük bir kızdı.

"Bana inanmıyorsun."

Sesindeki hüzünlü nota kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. "Sorun o değil..."

"Sonra ne olacak? Hâlâ aşkın var olmadığını düşünüyor olamazsın. Jaxson ve Sawyer'a bak."

Islak, zümrüt gözlerine bakıyorum, cevaplar için yanan bir ihtiyaç görüyorum ve kendimi durduramadan ona gerçeği söylüyorum. Ona en büyük korkumu söylüyorum. "Sana inanmadığımdan değil, ne zaman uyanacağını ve buna layık olmadığımı anlayacağını merak ettiğimden."

Keskin bir nefes alıyor ve gözyaşlarının daha fazlasının yüzüme çarptığını hissediyorum ama bakışlarımı onunkilerden ayırmıyorum.

"Asla," diye fısıldıyor üzüntüyle.

"Tüm aşklar koşullarla birlikte gelir. Sence neden bu kadar çok insan boşanıyor?" "Benimki değil. Ben koşulsuz seviyorum ve bence siz mükemmelsiniz, hepiniz."

"Benimle ilgili mükemmele yakın hiçbir şey yok, Red. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

"İşte bu kadar. Kusurlarının her birini görüyorum ve onlara da en az güçlü yanların kadar değer veriyorum. Sen benim için her yönden mükemmelsin. İyi," dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, "kötü," bana bir tane daha konduruyor, "ve... çirkin diyecektim ama sende çirkin olan hiçbir şey yok, Cade Walker," diye ekliyor gülümseyerek.

Şu anda kaldırılabileceğimden daha fazla boktan hissediyorum, ona hızlı, sert bir öpücük veriyorum, tam bir pislik olmak istemiyorum, sonra konuyu değiştiriyorum. "Benim için şarkı söyle."

"Ne?" diye sorar, bunu beklemediği bellidir.

"Yeni gitarını çal ve benim için şarkı söyle."

"Cade, bebeğim, o senin alacağın bir gitar değil. O asılıp tapacağın bir gitar."

"Oynasan iyi olur." Tanrım, almayacaksa o kadar parayı ne diye harcadım ben? Kafasını bana sallıyor, kıpırdamıyor, "Hadi Red, bir şarkı bebeğim. Ben istiyorum

Seni duyuyorum."

İnatçı bakışları yumuşuyor ve gitara özlemle baktığında onu yakaladığımı anlıyorum. İsteksizce iç geçiriyor, "Peki, bir şarkı."

Sürünerek gitara yaklaşıyor ve gitarı eline aldığı anda ellerinin yeniden titremeye başladığını görüyorum. "Aman Tanrım, Elvis'in çaldığı gitarla çalmak üzere olduğuma inanamıyorum." Bana bakıyor, "Bu sana bir servete mal olmuş olmalı."

Aynen öyle ve Jimmy bana bir anlaşma yaptığını söyledi. Ondan önce ne kadar olduğunu bilmekten korkuyorum. Tabii ki bunların hiçbirini dile getirmiyorum.

"Harcadığım her kuruşa değdi. Bunu hak ediyorsun, Red."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Umurumda bile değil. Sadece seni duymak istiyorum," diyorum ona dürüstçe.

Düşünürken beni izliyor ve kararını verdiği anı görüyorum. "Mmm, tamam.

İşte size tanıyacağınız ve seveceğinizi düşündüğüm bir tane."

Geriye doğru kayıyor ve arkasındaki kütüğe yaslanıyor. Onu tam olarak görmek istediğim için önde duruyorum ve gitarını dayamak için dizlerinden birini kaldırıp bana cennet olduğunu bildiğim şeyin bir görüntüsünü gösterdiğinde sikim sarsılıyor.

İnce parmakları akorları zarıfçe tıngırdatmaya başlar başlamaz, yüzünü nefes kesici bir gülümseme kaplıyor. Enstrümana bakıyor, kendisi için bir efsane olan birinin gitarını çaldığı gerçeğini içine çekiyor. 'Free Falling' şarkısının melodisini hemen hatırlıyorum ve haklı olmasa da bu şarkıyı seviyorum.

Ağzını açtığı ve şarkı sözleri dudaklarından döküldüğü an, her zamanki gibi tamamen büyüleniyorum, sesi bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor, ancak acı yok, sadece zarafeti ve güzelliği var...

O iyi bir kız, annesini seviyor, İsa'yı

ve Amerika'yı da seviyor.

O iyi bir kız, Elvis'e deli oluyor, atları

ve erkek arkadaşını da seviyor.

Bana küçük bir göz kırpıyor, gülümsemesi büyüyor ve başlangıçtaki sözlerin imalarını kaçırmıyorum. Güzel olduğu kadar küstah da ve sikimi çelik gibi sertleştirmiyorsa ne olayım.

Reseda'da yaşamak uzun bir gün.

Bahçeden geçen bir otoyol var Ve ben kötü bir

çocuğum çünkü onu özlemiyorum bile Kalbini

kırdığım için kötü bir çocuğum

Parmakları daha hızlı tıngırdamaya başlıyor, kendini kaybetmeye başladığında ayağı kuma vurmaya başlıyor. Başı geriye düşüyor, sesi o notaya ulaşıyor, nefesinizin boğazınızda düğümlenmesine neden olan notaya...

Ve ben özgürüm, özgürüm

*düşüyorum Evet ben özgürüm,
özgürüm düşünüyorum*

Kendimi daha fazla tutamayarak ona doğru ilerliyorum. Şarkının içinde kaybolurken bakışları gökyüzünde kalıyor. Elim ince bileğine ulaştığı anda duraksıyor ve bana bakmak için başını öne eğiyor.

Başımı sallıyorum. "Durma, Red."

Yeniden yerini bulurken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Elimi pürüzsüz bacağından yukarı doğru kaydırmaya başlıyorum, ağzım saten, kusursuz teninde gezinerek yolunu takip ediyor. Yukarı çıktıkça tekrar bocalamaya başladığını duyduğumda dudaklarım seğiriyor. Kalçasının iç kısmındaki en yüksek kısma ulaştığımda elbisesini kalçalarına kadar itiyorum, uyarılmasının temiz kokusu duyularıma nüfuz ediyor ve aletimi tam yoğunluğa çıkarıyor.

Narin etine keskin bir ısırık attığımda inliyor ve oynamayı bırakıyor. "Devam et Red," diye mırıldanıyorum bacağına karşı.

"Unut şu lanet şarkıyı, Cade!" Gitarı yanına bırakıyor, şapkamı kafamdan çıkarıyor ve parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor.

Ağzımı bacaklarının arasındaki tatlı noktaya yaklaştırmaya çalıştığında kıkırdıyorum ve direndiğimde hayal kırıklığı içinde inliyor. "Sorun ne bebeğim?"

"Biliyor musun? Kaba davranıyorsun," diye homurdanıyor ve daha fazla güç uyguluyor, parmakları öyle sert çekiyor ki kafa derimdeki acı neredeyse pantolonumun içine boşalmama neden oluyor.

"Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

İnliyor ve kalçalarını ağzıma doğru yaklaştırıyor. "Ağzını üzerimde istiyorum. Irak'ta o gece yaptığın şeyi bana da yapmanı istiyorum, en iyisiydi..."

Saten külotunu vücudundan sıyrıldığında bir solukla geri çekiliyor ve hiç vakit kaybetmeden hayatımda tattığım en tatlı amcığa dalıyor.

"Tanrım, evet!"

Bu kadar gürültülü olmasına bayılıyorum.

Saçlarımı kabaca çekiyor ve sırtı kavisleniyor, dilim sıcak, ıslak etini yutarken amını ağzıma yaklaştırıyor. Dizlerini açıp bana tam erişim sağladığında onaylayarak inliyorum. Onun zevk çığlıkları sikimi düşündüğümde daha sert hale getiriyor. Şişmiş yumruğunu yalıyorum, her saniye daha da sertleştiğini hissediyorum ve şimdiden boşalmaya yakın olduğunu biliyorum. Ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü sadece onun tadından bile boşalmaya yakın hissediyorum.

"Tanrım, Cade, boşalacağım."

Etine karşı homurdanıyorum ve bir parmağımı dar, sıcak girişine sokuyorum, sonra şişmiş klitorisini dudaklarımın arasına alıyorum, bu da onun paramparça olmasına neden oluyor. Bacakları başımı sıkıyor, çığlıklarının sesini boğuyor, ben de ondan dökülen her zevkin son zerresini içiyorum. Bacaklarının gevşemeye başladığını hissedene kadar rahatlamıyorum.

Ağzımı geri çekip her iki kalçasının iç kısmını öpüyorum, sonra yukarı çıkıp ağzını öpüyorum, tadının ne kadar güzel olduğunu bilmesini istiyorum. İnliyor ve gömleğimi çekiştirmeye başlıyor. Geri çekiliyorum ve oturuyorum, rekor sürede ondan kurtuluyorum. Ben daha üzerine gelemeden hızla doğrulup kollarını belime doluyor, dudakları ve dili karın kaslarımın oluklarında geziniyor.

"Gerçekten çok güzel bir vücudun var Walker." Onun için çok acı çektiğim için vücudumu bitkin düşürmeye çalıştığım tüm o gecelerden.

Parmaklarımı ipeksi saçlarına geçiriyorum ve yumuşak dudaklarını bedenimde hissetmenin keyfini çıkarıyorum. Kaburgalarımın yazılı olan ismin üzerinden yavaşça geçip bir öpücük

konduruyor. Göğsümde hissettiğim acı hissini görmezden gelmeye çalışıyorum ama neyse ki o bunu hissediyor ve hızla yoluna devam ediyor.

Kemerimden başladı ve pantolonumu hızlı bir hassasiyetle çözdü, sonra içeri uzanarak zonklayan sikimi yumuşak eliyle kavradı. Nefes alıyorum ve kendimi onun sıkı kavrayışına bırakıyorum.

Bana bakıyor, bakışlarında sıcaklık belirgin ama aynı zamanda başka bir şey, savunmasız bir şey. "Seninle birlikte tüm o korkunç anıları silmek istiyorum. Seni ağzıma almak istiyorum ama... bunu daha önce hiç yapmadım... en azından isteyerek," diye yutkunuyor, gözleri cam gibi oluyor.

O orospu çocuklarının ona yaptıklarını düşündükçe öfke damarlarımda sıcak ve hızlı bir şekilde dolaşüyor, şehvetle karışıyor. Onu daha fazla üzme istemediğim için vücudumu rahat tutmak için çok mücadele ediyorum ve yüzünü avuçluyorum, "Bunu başka zaman yapabiliriz bebeğim. Neden şu anda tek bir şey üzerinde çalışmıyoruz?" Ve bu gece onun içinde olmak istiyorum.

Başını sallıyor, "Beklemek istemiyorum, sadece tüm kötü anıların gitmesini istiyorum, Cade. Hepsinin." Ben cevap veremeden aletimin başına yumuşak bir öpücük konduruyor ve bir kedi gibi ağlamak istiyorum. Bana bakıyor, "Lütfen yanlış bir şey yaparsam söyle."

"Yanlış yapabileceğin pek bir şey yok, Red. Nefesini sikime bu kadar yaklaştırmam bile beni patlatmaya yetiyor."

Belli ki söylediğim doğru şeydi çünkü gülümsüyor, kendine güveni geri geliyor. Başka bir şey söylemeden yavaşça eğiliyor ve beni ağzına alıyor. Tüm nefesim ciğerlerimi terk ediyor ve başım omuzlarıma düşüyor, "Becer beni!"

Bir kadın beni ağzına almayalı çok uzun zaman olmuştu ve Red'inki yavaş ve emin olmayabilir ama yine de sikimin etrafına sardığım en iyi dudaklardı. Kalçamda duran ellerinden birini alıp sikimin dibine doluyorum ve ağzının ulaşamayacağı bir yerden sıkıca kavradığını gösteriyorum. Çabucak kavıyor ve ağzını eliyle aynı ritimde hareket ettirmeye başlıyor.

Dişlerimi sıkıp parmaklarımı onun yumuşak saçlarının arasından geçiriyorum. Tutuşumu nazik tutmaya çalışıyorum; kontrol edildiğini hissetmesini istemiyorum, ama lanet olsun çok zor. Bana bakıyor, zümrüt gözleri ateşle parlıyor. "Tanrım, Faith, şu an tam bir manzara gibisin. Önümde diz çöküp bana sakso çekmeni kaç kez düşündüğümü tahmin bile edemezsin bebeğim." Edepsiz sözlerimden inliyor, sikimin üzerindeki titreşimi zevkimi bir üst seviyeye çıkarıyor.

Sırıttıyorum, onunla edepsiz konuştuğumda boşalması hoşuma gidiyor. Ağzına bir kez pompalıyorum ve hala, bununla iyi olup olmadığını görmek için bekliyorum ve başka bir inilti çıkardığında cevabımı alıyorum.

Saçlarını biraz daha sıkı kavriyorum ve küçük, sabit vuruşlarla ağzını sikmeye başlıyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve sikimin etrafında inleyerek karnımda ateş birikmesine neden oluyor. Durmazsam boşalacağımı bildiğim için geri çekiliyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, çaresizlikle ağzını alıyorum ve tatlı tadının tadını çıkarıyorum.

Bir an sonra öpüşmeyi kesiyor ve bana bakıyor, dudakları şişmiş ve ıslak, nefes alıp vermesi ağır. "Neden beni durdurdun? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, harika hissettirdi. Benim için uzun zaman oldu Red ve senin içine boşalmak istiyorum bebeğim."

Elbisesinin arka fermuarını açıyorum ve anında vücudundan düşüyor, külotunu zaten yırttığım için onu tamamen çıplak bırakıyor. Onu nazikçe sırtına doğru çekiyorum ve önünde diz çöküp şimdiye kadar gördüğüm en güzel vücuda bakıyorum. "Tanrım, Faith, sen mükemmelsin."

Gülümsüyor, "Sen de öylesin. Şimdi buraya gel Walker ve beni ısıt."

Kusursuz teninde tüylerimin diken diken olduğunu, pembe meme uçlarının gerildiğini ve ağzım

için yalvardığını hemen fark ediyorum. Kenarda duran katlanmış battaniyeyi kapıyorum ve Julia ile Grace'e her şeyi düşündükleri için teşekkür etmem gerektiğine karar veriyorum.

İsterse üzerini örtebilmesi için yanımıza koyuyorum, sonra da üzerine çıkıyorum. Yumuşak vücudu benim sert vücuduma mükemmel bir şekilde uyuyor ve ikimiz de ten tene temastan dolayı inliyoruz. Tatlı meme uçlarından birini ağzıma alıyorum ve dişlerimin arasındaki sıkı tomurcuğu sıyrıyorum. İnliyor ve kalçalarını kaldırarak çıplak, ıslak amını karnıma sürüyor.

"Tanrım, Red, üzgünüm bebeğim, ama daha fazla bekleyemem. Senin içine girmem lazım." Doğrudum ve hâlâ üzerimde asılı duran kotumun arka cebinden cüzdanımı alıp prezervatife uzandım.

Kolumu tutup beni durdurdu, "Hayır. Prezervatif yok. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve sadece seni istiyorum, hepinizi hissetmeye ihtiyacım var."

Bana iki kere söylemesine gerek yok. Cüzdanımı arkama atıp onu güldürüyorum. Şahsen şu anda aletimin ne kadar sert olduğu konusunda komik bir şey bulmuyorum. Pantolonumu biraz daha indiriyorum ama çıkarmak için daha fazla zaman kaybetmiyorum. Ona çok ihtiyacım var, iki uzun yıldır bu kızın içinde olmak için can atıyorum ve lanet olası bir saniye daha bekleyemem.

Kendimi onun girişinde konumlandırıyorum ve ona bakıyorum. "Hazır mısın bebeğim?" "Evet," diye fısıldıyor güçlü bir şekilde, ama bakışlarındaki endişeyi kaçırmıyorum.

Kontrolümü dizginlemeye çalışıyorum, dikkatli olmam gerektiğini, onu ölmek istediğim gibi unutulana kadar beceremeyeceğimi biliyorum. Sikimin ucunu yavaşça ona doğru kaydırıyorum ve sıkı, sıcak amcığı onu sıkı bir mengene gibi emerken inliyorum, şimdiden patlamak istiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve sahip olduğum tüm öz kontrolü bulmaya çalışıyorum.

"Cade?"

Sesindeki korku karşısında donup kalıyorum ve gözlerimi açtığımda onunkilerin sıkıca kapandığını görüyorum. Nefes alış veriş panikten ağırlaşmıştı ve onu kaybetmek üzere olduğumu biliyordum. "Red, bana bak." Komutumla gözlerini açıyor ve bakışlarının ne kadar lanetli olduğunu görünce keskin bir nefes alıyorum. "Tanrım, durmamı mı istiyorsun?" Ölebileceğimden oldukça eminim ama onu kaybedemem. Onu bu şekilde istemiyorum.

Başını sallıyor, bakışlarında alarm yanıp sönüyor, "Hayır, yapma. Sana ihtiyacım var. Sadece... yardım et bana, lütfen.

Korkuyorum."

"Siktir!" Onun acı dolu yakarışları beni sanki biri boğazıma yumruk atmış gibi hissettiriyor. Hızla dönerek pozisyonumuzu tersine çeviriyorum ve o üzerime binecek şekilde oturuyorum, bu da sikimi tamamen içine yerleştiriyor. Ani hareket karşısında şaşkınlıkla nefesini tutuyor ve yüzümü ona yakın tutabilmek için kaldıraç olarak kütüğe yaslanıyorum. Daha önce hiç üstte bir kadın olmamıştı, her zaman kontrolün bende olmasını severim ama Faith için bunu yapacağım.

Duygusal gözlerine bakıyorum ve başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. "Bu senin gösterin, Red.

İstedığınız kadar hızlı veya istediğiniz kadar yavaş gidiyoruz. Durmak istersen dururuz. Tamam mı?"

Başını salladı ve alnını benimkinin üzerine koydu, dudaklarından sessiz bir hıçkırık döküldü, "Çok üzgünüm, bunu mahvediyorum."

Göğsümdeki yakıcı acıya karşı dişlerimi sıkıyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok bebeğim ve hiçbir şeyi mahvetmiyorsun. Sana sahibim Faith, söz veriyorum."

Bana doğru başını sallıyor, gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. "Biliyorum."

Yumuşak yanağını okşuyorum. "Bana içinde kimin olduğunu söyle,

bebeğim." "Sen," diye fısıldıyor.

"Adımı söyle."

"Cade."

Elimi kalçasından kaburgalarının yan tarafına doğru hareket ettirmeye başlıyorum, ta ki yuvarlak ve sert küresini kavrayana kadar.

Göğüs uçları avucuma sürtünüyor. İnliyor ve etrafımda kenetleniyor. Dudaklarımı boğazının sütununda gezdirmeye başlıyorum. "Peki bu beden kime ait?"

"Ben."

Farklı bir cevap duymayı beklediğim için şaşkınlıkla duraksıyorum. Sırıtarak ona bakıyorum ve o da bana gülümsüyor. "İyi cevap, bebeğim. Peki sana dokunmasına izin verilen tek kişi kim?" Sorduktan sonra sert meme ucunu parmaklarımın arasında kıştırıp yuvarlıyorum.

İnliyor ve yavaşça sikimin üzerinde hareket etmeye başlıyor, bu da karnımın acıyla gerilmesine neden oluyor. "Sen." "Bu doğru. Sadece ben. Her zaman, sadece ben."

"Evet." Ritmini yükseltmeye başlıyor, vücudu zevk peşinde.

Kıpırdamamak için mücadele ediyorum, hızımı onun ayarlamasına izin veriyorum, hareket edersem bir aksilik çıkmasından korkuyorum. "İşte böyle, Red. Bırak iyi hissettirsin bebeğim."

"Benimle konuşmaya devam et, içimdeyken sesini duymak hoşuma gidiyor."

Tanrım, beni öldürüyor. "Bunu kaç kez düşündüm biliyor musun, Faith?"

Son iki lanet yıl içinde kaç kez vücudunu tekrar benimkinin etrafında hissetmek için can attım?"

Elimi yüzünden indirip diğer göğsünü avuçluyorum ve her iki meme ucuna da sertçe bastırıyorum. İnliyor. "Her zaman bunu düşündüm. Hayatımın en güzel gecesiydi."

"Ben de bebeğim, sikimi her okşadığımda seni düşündüm, senin bedeninin olmasını diledim."

İnliyor, yarısı zevkten, diğer yarısı duygudan. "Seni çok özledim, seninle geçirdiğim o haftayı düşünmek kabusları atlatmama yardımcı olan tek şeydi."

Suçluluk duygusu beni boğmakla tehdit ederken kalın bir şekilde yutkunuyorum, ama beni aşağı çekmeden önce ağzını benimkine kapatıyor ve çaresizlikle üzerimde hareket etmeye başlıyor.

Artık onun her şeyine sahip olduğumu bildiğimden, içine pompalamak için kalçalarımı bir kez kaldırıyorum. Nefes nefese kalıyor ve sonra inliyor, "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor."

"Çok iyi hissediyorsun, Red. Yemin ederim bebeğim, vücudun benim için yaratılmış." Kendimi daha fazla tutamayarak, sabit bir tempoyla içine girmeye başladım ve dar amcığının etrafımda çırpınmasını sağladım. "Bu iyi mi, Faith?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum.

"Tanrım evet, durma. İnanılmaz bir his."

Kesinlikle öyle. Hiçbir şeyin onu Irak'a götürdüğüm gece kadar iyi hissettiremeyeceğini düşünmüştüm, ama onu çıplak sikimin üzerinde hissetmek... bunun gibi başka hiçbir şey yok.

Artık perili olmayan ama her zaman bakmaları gerektiği gibi şehvetle parlayan koyu yeşil gözlerine bakıyorum. Saçları okyanus esintisiyle yüzünün etrafında hafifçe dalgalanıyor ve teninde vücutlarımızın yarattığı terden kaynaklanan yumuşak bir parıltı var. O çok güzel.

Ellerimden biri ona rehberlik etmek için kalçasına düşerken, diğeri vücutlarımızın arasındaki klitorisine doğru hareket ediyor. Okşamaya başladığımda dudağını ısıırıyor ve inliyor. "Cade, yine boşalacağım."

"Lanet olsun haklısın. Ver onu bana, Red. Sikimi sıkıldığını hissetmeme izin ver, bebeğim."

Onu uçurumun kenarına göndermek için ihtiyacı olan tek şey bu sözlerdi. Başı bir çılgınlıkla geriye düştü, amı sikimi sıkıca kavradı ve beni sıcak derinliklerine çekti. Ve bu beni hayatım boyunca hiç olmadığım kadar sert bir şekilde boşalttı.

Orgazmının son sarsıntılarından sonra kollarını bana doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Vücudunun bana karşı titrediğini hissetmeden hemen önce gözyaşlarını hissediyorum ve ilk hıçkırık dudaklarından süzülüyor.

Boğazımdaki yanmayı bastırmak için yutkunuyorum, sonra yanımdaki battaniyeye uzanıyorum ve onu örtüyorum. Ona gömülü kalmak istesem de, onu üzerimden kaldırıyorum, ama yakınımnda tuttuğumdan emin olduktan sonra bizi yatırıyorum

vücudunun üst yarısını benimkinin üstüne getirirken. Ona sıkıca sarılıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum, olanları değiştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum, ama keşke olsaydı. Eğer geri dönüp o orospu çocuklarının bağırsaklarını tekrar deşebilseydim, yapardım.

Yüzünü çevirip ıslak dudaklarını çeneme bastırıyor. "Seni seviyorum, Cade Walker. Ruhumu pek çok yönden iyileştiriyorsun."

"Keşke ruhunun iyileşmeye ihtiyacı olmasaydı,"

diyorum ona dürüstçe. "Senin sayende artık yok."

Onu sırt üstü çeviriyorum ve alnımı onunkine dayamadan önce ağzına sert bir öpücük konduruyorum. "Bana güveniyorsun, değil mi? Sana bir daha böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun. Asla."

Bana usulca gülümsüyor ve yüzümü okşuyor, "Evet, öyle. Hiç kimse beni senden daha güvende hissettiremez, babam ya da babam bile."

Bunun beni harika hissettirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Pek çok şeyde iyi olmayabilirim ama onu korumak yapabileceğim bir şey.

"Babamdan bahsetmişken..." diye devam ediyor ve beni dikkatle izliyor. Bakışlarında şimdi belirginleşen endişeyi kaçırmıyorum. "Christopher'ın doğum günü yemeğini ve kimi davet edeceğimi düşünüyordum. Tabii ki arkadaşlarımızı davet etmeyi planlıyorum ama... tabii ki ailemin de orada olmasını istiyorum."

Bununla nereye varacağını bildiğim için geriliyorum ve tepkimi fark edip yüz ifadesi üzüntüye dönüştüğünde kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

"Babamla tanışmanı istiyorum Cade, o da seninle tanışmak istiyor. O iyi bir adam, senin ve babamın yanında tanıdıklarımın en iyisi."

Tam da nefret ettiğim şeyi vaaz eden bir adamla aynı odada bulunma düşüncesi damarlarımda öfke dolaşmasına neden oluyor.

"Ona bir şans veremez misin? Benim için, lütfen?"

Lanet olsun, bana böyle sorduğunda nasıl hayır diyebilirim ki? Umut dolu gözlerine bakıyorum ve nefesimi üflüyorum, "Evet, bebeğim."

Gülümsüyor ve sonra bana yumuşak bir öpücük veriyor. "Teşekkür ederim. Söz veriyorum onu seveceksin."

Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım.

"Ve babamı gerçekten seveceksiniz, o da üçünüze çok benziyor. O da 'f' kelimesini çok söyler." O küçük sevimli kıkırdamasıyla kıkırdıyor.

"İyi anlaşıcağımıza eminim."

"Babamla da olacaksın. Göreceksin."

Ben bir şey söylemeyince yüzümün yan tarafını tutuyor. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Bu yüzden ona bir şans verdiğin için teşekkür ederim."

"İstediğin her şeyi sana vereceğim, Red, eğer yapabileceksem."

"Seni istiyorum."

"Bana sahipsin, bebeğim. Son iki yıldır sahipsin."

Gülümsüyor ve ellerini göğsümde gezdirmeye başlıyor, meme ucu halkalarıma ekstra ilgi göstererek sikimin canlanmasını sağlıyor. "Güzel. O zaman göster bana."

İki kez düşünmeden içine giriyorum, sikim onun için tekrar sertleşiyor. Nefesini içine çekiyor ve parmakları omuzlarıma gömülüyor. Kıkırdamadan, bana izin vermesini bekliyorum. "Evet ve

sakin durma."

Ben de yapmadım. Onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilmeden tekrar tekrar içine girdim. Tam olarak kime ait olduğunu bildiğinden emin oldum ve adımı haykırana kadar durmadım. Ve

Tüm bu süre boyunca tek yapabildiğim bunu asla kaybetmemeyi, onu asla kaybetmemeyi ummaktı çünkü eğer kaybedersem asla hayatta kalamayacağımı biliyordum.

BÖLÜM 26

İnanç

Birkaç gün sonra, Ruthie ve ben mutfakta Christopher'ın Cumartesi günü için doğum günü pastasını süslemeye hazırlanırken Cade her zamankinden daha erken kapıdan içeri girdi.

Her zamanki gibi onu ilk gördüğümde kalbim küt küt atıyor, farkındalık bedenimin her zerresine sızıyor. Mutlu görünmediğini hemen fark ediyorum... normalden daha mutsuz.

"Hey, koca adam!" Ruthie, çikolatalı kek karışımıyla kaplı kaşığı yalarken onu selamlıyor.

"Hey, evlat," diye cevap veriyor bana bakmadan önce. "Christopher nerede?"

"Ne demek istiyorsun? O seninle değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Spor salonuna hiç gelmedi ve cep telefonuna da cevap vermiyor."

Kalbim korkudan çılgınca çarpmaya başlıyor, ona ne olmuş olabileceğine dair her korkunç görüntü beni rahatsız ediyor, ama panik moduna geçmeden ön kapı uçarak açılıyor ve Christopher öfkeli bir şekilde içeri giriyor. Kapıyı o kadar sert çarpıyor ki, gürültüyle sığıyorum.

"Hey," diye dikkatle selamlıyorum onu.

Ben daha ne olduğunu sormadan, Cade "Hangi cehennemdeydin sen?" diye söze başladı. "Dışarıdaydım," diye yanıtlıyor sırt çantasını oturma odasına fırlatarak.

"Ne demek dışarı? Spor salonunda olman gerekiyordu." "Evet, bir işim çıktı."

"O zaman beni ara, lanet olsun, ya da en azından telefonunu aç. Onu sana bu yüzden aldık."

"Peki, al bakalım!" Christopher elini cebine atıp telefonunu Cade'e fırlatıyor, Cade neyse ki telefonu yakalıyor, sonra da dikkatini bana çeviriyor: "Dans için bana aldığın o aptal kıyafeti de geri alabilirsin, çünkü artık gitmiyorum."

"Ne?" Cevap vermiyor ve merdivenlere doğru yöneliyor ama kaçamadan kolundan tutuyorum. "Ne demek gitmiyorum? Neden gitmiyorsun?"

"Çünkü Alissa'nın annesi benimle gitmesine izin vermiyor. Onu o Ryan denen pislikle gönderiyor!" "Ne?" Şok içinde tekrarlıyorum. "Ama neden?"

"Ne demek neden? Çünkü o benim!" diye öfkeyle bağırıyor. Sözleri öfkeyle çıksa da, ifadesinden dökülen acı kalbimi tamamen kırıyor. "Sana bunun olacağını söylemiştim, ama sen beni hiç dinlemiyorsun!"

"Hey!" Cade o kadar yüksek sesle bağırıyor ki sığıyorum. "Kızgın olman umurumda değil, onunla nasıl konuştuğuna dikkat et."

"Her neyse, ben gidiyorum." Merdivenlerden hızla indi ve bir saniye sonra kapısı çarptı.

Olduğum yerde donup kalmış bir şekilde önümdeki boşluğa bakıyor ve az önce olanları anlamaya çalışıyorum.

Cade omzuma dokunduğunda irkiliyorum ve döndüğümde elinde üzgün bir Ruthie tuttuğunu görüyorum. Yutkunuyorum.

Boğazımdaki yanmayı geçtim. "Ben gidersem bir süre burada kalabilir misin?"

Sessiz bir an beni izliyor, nereye gitmeyi planladığımı biliyor, sonra yüzümün yan tarafını avuçluyor, küçük hareketi duygu fırtınamı yatıştırıyor. "Evet, biz iyiyiz. Sadece saçını çektiğin için gelip seni hapisten kurtarmak zorunda bırakma beni, Red."

Avucunu öperim. "Saç çekmek yok, söz veriyorum."

Hem onu hem de Ruthie'yi hızlıca öptükten sonra arabama binip Alissa'nın evine doğru sürmeye başladım. Yaklaştıkça daha da sinirleniyorum. Bunun bir hata olduğunu ve Christopher'ın her şeyi yanlış anladığını umarak sakinleşmeye çalışıyorum ama ne kadar üzgün olduğuna bakılırsa... bundan şüpheliyim.

Birkaç dakika sonra varıyorum ve buraya ilk taşındığımızda ailemin akşam yemeği için davet edildiği tanıdık iki katlı evin önündeki sokağa park ediyorum. Ön merdivenleri çıkarken derin bir nefes alıyorum ve kapıyı çalmadan önce duygularımı dizginlemeye çalışıyorum.

Alissa'nın annesi hemen cevap veriyor. "Faith, merhaba," diye endişeyle selamlıyor, içeriyi görememem için kapıdaki küçük açıklığın arasında duruyor.

"Merhaba Helen, bir dakikan var mı?"

Endişeyle arkasına bakıyor. "Tabii, hızlı bir tane."

Çok ince olmayan ipucunu kaçırmadım. "Harika, o zaman hemen sadede geleyim. Christopher az önce eve çok üzgün geldi, Alissa'nın onunla dansa gitmesine izin vermediğini ve onu Ryan'la gitmeye zorladığını söylüyor. Bana yanıldığını söyleyeceğini umuyorum."

Durumun böyle olmayacağını hemen anladım. "Bak Faith, bence o çocukları yanına alman gerçekten çok asilce." 'O çocuklar' deyince kanım ısınmaya başladı. "Ama kızımın ilişki kurmasını istediğim biri değil ve..."

"Neden olmasın? Alissa onunla gittiği için çok şanslı olur." "Dinle, babasını tanıyorum ve..."

"Babasına hiç benzemiyor."

"Ryan Hunter'ın yüzüne ne yaptığını düşünürsek, öyle olduğunu söyleyebilirim." "Onu kışkırtan Ryan'dı, Christopher değil!"

"Ben de ona sürekli bunu söylüyorum ama beni dinlemiyor," diyen Alissa'nın üzgün sesi birdenbire ortaya çıkıyor ve konuşmayı kesiyor. Helen arkasını döndüğünde onu görüyorum, güzel kahverengi gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmiş.

"Alissa, şimdi yukarı çık. Bunu daha sonra konuşuruz."

"Hayır. Burada kalmak ve Faith'i dinlediğinden emin olmak istiyorum." "Bir şey fark etmeyecek!" diye öfkeyle tükürdü.

"Neden?" diye sordum. "Sana söylüyorum, o iyi bir çocuk, sadece hayata çok kötü bir başlangıç yaptı ve birçok kez hayal kırıklığına uğradı. Onunla dansa gideceği için ne kadar heyecanlı olduğunu tahmin bile edemezsin. Yanıldığını kanıtlaması için ona bir şans veremez misin?"

"O çocuklar hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum, Faith. Herkes biliyor ve onlar beladan başka bir şey değiller. Yani şu küçük kızın zavallı Henry'nin burnuna ne yaptığına bir bakın..."

Öfkem sıcak ve hızlı bir şekilde alevleniyor. "O küçük Henry, buraya taşındığından beri ona zorbalık yapan bir pislik. Ona taş attı, ona isimler taktı ve hatta onu itti. Sonunda kendini savundu ve bunun için ne senin ne de bir başkasının onu yargılamasına izin vermeyeceğim!"

"Bu onun burnunu kırmasını doğru yapmaz. Bu çocuklar şiddet yanlısı ve kontrolden çıkmışlar ve umarım onların iyiliği için kilise açıldığında kiliseye gelmelerini sağlarsınız çünkü buna ihtiyaçları var..."

"İhtiyaçları mı var?" Öfkeyle bağıyorum. "Hanımefendi, Tanrı'ya ihtiyacı olan biri varsa o da sizsiniz. Çünkü sen

Her Pazar kiliseye gitmek sizi iyi bir Hristiyan mı yapar? Yapmaz. Ne vaaz ediyorsan onu uygulamalısın ve belli ki bunu yapmıyorsun, yoksa kızını gerçekten iyi bir adam tarafından dansa götürölme şansından alıkoymaz ve onun yerine istemediği bir pislikle gitmeye zorlamazdın. Her ikisine de zarar veriyorsun, bunu neden göremiyorsun?"

Bana burun kıvırdı, "Sanırım aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek. Biz burada senden daha uzun süredir yaşıyoruz, Faith ve onun sarhoş babası..."

"Son kez söylüyorum, Christopher o adama hiç benzemiyor! Kızının da sana hiç benzemediğini söylemekten mutluluk duyuyorum - kendini beğenmiş bir kaltak."

Söylediklerim karşısında şok olmuş bir şekilde geri çekiliyor, açıkçası ben de öyle, ama umursamayacak kadar kızgınım. Şimdi gitme zamanının geldiğini biliyorum yoksa Cade beni kefaletle hapisten çıkarmak zorunda kalacak.

Merdivenlerden inmeye başlıyorum ve son bir kez geri dönüyorum, "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çocuklarımın ikisi de kiliseye gidecek, ihtiyaçları olduğu için değil, Tanrı'nın en iyi yarattıklarından biri oldukları için."

Alissa adımı seslendiğinde arabama doğru ilerlemeye devam ediyorum. Tekrar arkamı döndüğümde annesinin yanından geçerken gözyaşlarının yüzüne aktığını görüyorum. Bana ulaştığında ona sarılıyorum, kalbim hem onun hem de Christopher için parçalanıyor.

"Böyle davrandığı için çok üzgünüm, Faith. Son zamanlarda evimde işler pek iyi gitmiyor." "Üzülme. Bu senin suçun değil. Seni Ryan'la gitmeye zorladığı için üzgünüm."

Geri adım atar ve başını sallar. "Hayır, onunla gitmiyorum. Eğer Christopher'la gitmeme izin vermezse o zaman hiç gitmeyeceğim. Ona ne kadar üzgün olduğumu ve gerçekten onunla gitmek istediğimi söyleyebilir misin? Ondan çok hoşlanıyorum, Faith."

Kendi gözlerimin dolmaya başladığını hissediyorum, "Ona söyleyeceğim. O da senden çok hoşlanıyor, Alissa."

Başını sallıyor ve daha çok ağlıyor. Eve girmeden önce ona son bir kez sarılıyorum. Eve dönüş yolunda duygularım karmakarışık. Kalbim iki çocuk için de parçalanıyor, ama aynı zamanda onun ne kadar yargılayıcı olduğuna da öfkeliyim. Babamı uyarsam iyi olur, eminim onunla tartışmamızı gündeme getirecektir, ama arkamı kollayacağını biliyorum.

Evin önüne geldiğimde kapıdan içeri girdiğimde Ruthie'nin Cade'in kucağında oturmuş televizyon izlediğini ve önlerinde bir kutu pizza olduğunu görüyorum. Onu yanına oturtuyor ve ayağa kalkıyor, "Hey, Red."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Hey."

Beni mutfığa kadar takip ediyor ve yüzümü değerlendirmek için çenemi parmaklarının arasında tutuyor, "Kedi kavgası yok."

"Hayır, ama kesinlikle onun üzerinde çok güçlü bir dil kullandım." Sırıttırıyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışıyorum ki ona olanları anlatmayı bitirebileyim. "O gerçek bir b-i- t-c-h. Kadın laf dinlemiyor ve Alissa'nın da Christopher kadar kalbi kırık. Çocuklar hakkında söylediği şeylere inanamazsınız, hepsi de babalarının kim olduğu yüzünden."

Başımı sallıyorum ve öfkeli bir nefes veriyorum, artık bu konuda konuşamayacak kadar üzgün hissediyorum. Cade beni güçlü ve sıcak bedenine doğru çekiyor. Kollarımı beline doluyorum ve onun temiz erkeksi kokusunu içime çekerken kalp atışlarım yavaşlıyor.

"Hiç geldi mi?" Göğsüne doğru mırıldandım.

"Hayır."

İçimi çektim ve geri çekildim, "Pe k â l â . Gidip onunla konuşacağım. Telefonu hâlâ sende mi?"

"Evet."

"Onu bana verin lütfen, aşağı indiğimde ona geri vereceğim."

"Hayır. Birkaç gün daha geri alamayacak."

"Neden?"

"Çünkü küçük pislik onu bana fırlattı ve onu aradığımda hiç açmadı, bu yüzden birkaç gün onsuz kalabilir."

"Sence de bu biraz sert değil mi? Üzgündü."

"Ne olmuş yani, sırf üzülüyor diye sinir krizi geçirip telefonlara çıkmayabilir mi? Başına kötü bir şey gelmediğini nereden bilebilirdim ki?"

"Haklısın ve bu konuda onunla konuşacağım. Şimdi telefonu bana ver."

Uzattığım elime baktı, "Geri vermeyeceğim, Red."

"Walker," diye uarmaya çalışıyorum ama aslında yapmak istediğim şey onun seksi, inatçı yüzünü öpmek. "Red," diye alay ediyor aynı tonda.

Kıkırdarak gömleğini tutuyorum ve onu kendime çekmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Bana seksi bir sırıtış attıktan sonra beni kendine doğru çekiyor ve müthiş bir öpücük konduruyor. Dillerimiz vahşi bir terk edilmişlik içinde birbirine dolanırken, onun tadı ve kokusu duyularımı sular altında bırakırken ağzına doğru inliyorum. Elleri beni daha da yakınlaştırmak için popomu kavrarken, benim ellerim gömleğinden yukarı doğru kıvrılıyor ve tırnaklarım beline dolanmadan önce sert, yontulmuş karın kaslarını çiziyor. İç çamaşırlarımın nemlenmesine ve bacaklarımın arasında bir zonklama başlamasına neden olan bir hırıltı çıkarıyor.

Sonunda ağzımı bıraktığında, çok ihtiyacım olan havayı ciğerlerime çekiyorum. Bana bakıyor, ateşli ve aç.

"Yatma vakti gelmedi mi daha?" Hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak ağır ağır nefes alıyorum.

"Henüz değil Red, ama hazır olsan iyi olur çünkü bu gece kığın benim olacak."

Gülümsüyorum, "Mmm, dört gözle bekliyorum." Parmak uçlarımda yükselip ona son bir öpücük veriyorum, sonra geri çekilip merdivenlere yöneliyorum. Yeterince uzaklaştıktan sonra ona dönüp bakıyorum ve arka cebinden gizlice aldığım telefonu kaldırıyorum. "Telefonu geri verdiğin için teşekkürler Walker." Şok olmuş yüz ifadesine kıkırdıyorum ve o telefonu geri alamadan hızla merdivenlerden iniyorum.

Christopher'ın kapalı yatak odasının kapısına ulaştığımda gülümsemem kayboluyor ve ruh halim bozuluyor. Hafifçe vuruyorum ve mırıldandığı "İçeri gel." sesini zar zor duyuyorum. Yavaşça açıyorum ve onu yatağında uzanmış, tavana bakarken görüyorum, kalbim onu görünce tekrar kırılıyor. "Hey."

"Hey," diye mırıldanıyor, bana bakmadan.

Yatağının kenarına, bacaklarının yanına oturdum ve yüzümü ona döndüm. "Alissa'nın annesi bu kadar kötü davrandığı için üzgünüm." Omuz silkiyor. "Bu senin hatan değil. Ayrıca en iyisi bu, Alissa bensiz daha iyi."

"Hayır, değil!" Hararetle cevap veriyorum. "O kadının sana yeterince iyi değilmişsin gibi hissettirmesine izin verme Christopher, o yanılıyor. Bunu ben de biliyorum, Alissa da biliyor."

Sonunda bana bakıyor ve gözlerindeki acı, duygularımı bastırmak için savaşıp neden oluyor. "Ondan asla uzaklaşamayacağım. Herkes beni her zaman onun oğlu olarak görecektir. Buradan ayrılmak kimsenin beni tanımadığı bir yere gidene kadar da bu durum bitmeyecek."

Onun gideceği düşüncesi gözlerimi yaşartıyor. Uzanıp elini tutuyorum, "Lütfen beni bırakma; sana hayatımda ihtiyacım var. Herkes gerçek seni görme şansına sahip olduğunda Christopher, senin ona hiç benzemediğini anlayacaklar ve eğer anlamazlarsa da... siktir et onları. Onlara daha

önce de ihtiyacın yoktu, şimdi de yok. Seni önemseyen ve arkanı kollayan bir sürü iyi insan var. Ben ve Cade, benim ailem, Cooper, Sawyer, Jaxson ve onların aileleri. Önemli olan biziz ve her zaman arkanızda olacağız."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sormadan önce bir süre beni izledi. Başına gelen onca şeyden sonra

Sen. Yani, tam boyutunu bilmiyorum ama Cade'in yara izlerinden ne kadar kötü olduğunu tahmin edebiliyorum. Nasıl olur da acı çekmez ya da öfkelenmezsin? İnsanları her zaman nasıl bu kadar kolay affedebiliyorsun?"

Bu soruyu beklemediğim için şaşırılmış bir halde ona bakıyorum. Bir dakika boyunca cevabımı düşündüm. "Şey, bilmiyorum. Sanırım ben böyle biriyim," diye omuz silkiyorum. "Büyükannem çok uzun zaman önce bana hep aklımda kalan bir şey okumuştı ve buna göre yaşamaya çalışıyorum. Rahibe Theresa'yı duydun mu?"

"Adını duymuştum ama rahibe gibi bir şey olması dışında hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Mmm evet, ama o bundan daha fazlasıydı. Hayatını hastalara yardım etmeye ve yoksulları doyurmaya adanmış bir kadındı. Tüm hayatını dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışarak geçirdi. Her neyse, herkes onun niyetinin iyi olduğunu düşünmüyordu ve ben küçükken büyükannem bana onun yazdığı bir senaryoyu okudu ve şöyle devam ediyordu:

"İnsanlar genellikle mantıksız ve benmerkezcidir. Yine de onları affedin. Eğer nazik olursanız, insanlar sizi art niyetli olmakla suçlayabilir. Yine de nazik olun.

Eğer dürüst olursanız, insanlar sizi aldatabilir. Yine de dürüst olun.

Eğer mutluluğu yakalarsanız, insanlar sizi kıskanabilir. Yine de mutlu olun.

Bugün yaptığınız iyilik yarın unutulabilir. Yine de iyilik yapın.

Dünyaya elinizden gelenin en iyisini verin ve bu asla yeterli olmayabilir. Yine de elinizden gelenin en iyisini yapın. Gördüğünüz gibi, sonuçta bu sizinle Tanrı arasındadır. Zaten hiçbir zaman sizinle onlar arasında olmadı."

"Bu hep aklımda kaldı çünkü anlamlıydı. Irak olayından sonra, evet haklısınız korkunçtu, Tanrı'ya olan inancım ve ailemin desteği iyileşmeye başlamama yardımcı oldu. Her sabah güne bu sözü söyleyerek başlıyordum. Buraya taşındığımda sadece kendim için değil, tüm ailem için yeni bir başlangıç yapmak istiyordum. Yeni bir yerde yeniden başlamanın acımın geri kalanını dinlendirmeme yardımcı olacağını umuyordum."

"İşe yaradı mı?"

Gülümsüyorum, "Evet, sonunda iyileştim ama yeni bir yerden başladığım için değil." Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Burada bulduğum insanlar sayesinde. Cade'i yeniden bulduğum için, senin ve Ruthie'nin sayesinde. Üçünüz de ruhumu hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin iyileştiremeyeceği kadar iyileştirdiniz. İşte bu yüzden beni terk etmemeni istiyorum, çünkü senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var Christopher."

Gözlerini kaçırıyor, itirafımdan rahatsız olduğu belli, ama başını da sallıyor ve ben de kalın kalın yutkunmasını izliyorum. "Gitmeyeceğim."

Bir nefes veriyorum ve elini sıkıyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Alissa'nın kalbi kırık." Bakışları tekrar benimkilere kaydı, "Ne demek istiyorsun? Onunla konuştun mu?"

"Evet. Annesiyle konuşmak için evine gittim."

"Neden?" diye soruyor sessizce, şok içinde bana bakarak.

"Çünkü yanılmış olmanı umuyordum ve eğer yanılmamış olsaydın ona saldıracaktım."

Ben de öyle yaptım. Hatta oldukça sert kelimeler bile kullandım."

Gözlerini devirip sırtıyor ama "Peki Alissa'yı gördün mü?" diye sorduğunda ifadesi kasvetli bir hal alıyor.

"Evet. Ağlıyordu ve annesiyle kavga ediyordu. Gerçekten kalbi kırılmıştı ve bana

Annesi bunu yaptığı için ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Senden çok hoşlandığını söyledi." Başka tarafa bakıyor. "Evet, ama şimdi o Ryan denen pislik onu alacak."

Başımı sallıyorum, "Hayır. Annesi seninle gelmesine izin vermezse hiç gitmeyeceğini söyledi." Saklamadan önce gözlerindeki rahatlamaı izliyorum. "Bak, sana verebileceğim en iyi tavsiye şu: Eğer birbirinizi bu kadar çok seviyorsanız, ki bence ikiniz de seviyorsunuz, o zaman sabırlı ol ve onu bekle. Pes etme, Christopher. Bu onun annesi, o değil. Ve sonunda her şeyin yoluna gireceğine inancım tam... Kelime oyunu yapmıyorum," diye ekliyorum gülümseyerek.

"Umalım da haklı olası."

"Ben her zaman haklıyım." Tekrar gözlerini devirdiğinde kıkırdıyorum. "Bu arada," diye telefonunu ona geri veriyorum, "sana mesaj atmaya ya da aramaya çalışırsa diye bunu geri al. Şimdi gidip Cade'e fırlattığın ve telefonuna cevap vermediğin için ondan özür dilemelisin." Suçlulukla başka tarafa bakıyor. "Bunu bir daha yapamazsın Christopher. Bir yerde olman bekleniyorsa, bir şey olduğunda ve gelmeyeceğinde bize haber vermelisin. Cade senin için endişelendi. Babanla Spike arasında haftalardır sessizlik olduğunu ve muhtemelen hiçbir şey çıkmayacağını biliyorum ama Cade senin her zaman güvende olduğunu bilmek isteyen bir adam, ben de öyle."

"Biliyorum. Bunu yapmamam gerektiği için özür dilerim ve bir daha yapmayacağım. Ondan özür dileyeceğim." Gülümsedim. "Güzel. Hadi yemeğe gidelim. Cade ve Ruthie pizza sipariş etti."

Beni takip etmek için ayağa kalkıyor ve ben odadan çıkamadan kolumu tutuyor. "Dur, bekle. Ben, ah..." diye kekeliyor endişeyle. "Düşündüm ve eğer hâlâ seninle şarkı söylememi istiyorsan söylemeye karar verdim."

Şok içinde ona bakıyorum. "Ciddi misin sen?" Başını sallıyor. "Neden, fikrini ne değiştirdi?" "Benim için yaptığın onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirim."

Heyecanım sönüyor, "Christopher, bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bunu sadece benim için yapmanı istemiyorum. Kendin için yapmanı istiyorum."

Omuz silkiyor, "İnsanların önünde rahatsız oluyorum, özellikle de babam müzik çalmak istediğim için ne kadar korkak olduğumu bildiğimden beri. Bu geri kazanmak istediğim bir şey ama kilise şarkıları söylemeyeceğim. Üzgünüm, saygısızlık etmek istemem ama bu benim tarzım değil."

Gülümsüyorum, "Bu aklımın ucundan bile geçmedi. Aslında mükemmel bir şarkı seçtim ve hoşuna gideceğini düşünüyorum, özellikle de kendi şarkımız haline getirdiğimizde."

Başını salladı, "Tamam o zaman."

Jesine gülümseyerek karşılık veriyorum, "Tamam."

Odadan çıkarken kolunu omzuma doluyor, şaşkınlıkla bocalamama neden oluyor ama rahatsız olup kolunu çıkarmasını istemediğim için hemen toparlanıyorum. Oturma odasına girdiğimizde Cade ve Ruthie'yi kanepede pizza yerken görüyoruz. Cade bana ters ters baktığında bir gülümsemeyi ısıriyorum, ateşli bakışları intikam vaat ediyor. Vereceği ceza için çok heyecanlıyım. Onu kızdırmaya bayılıyorum...

"Aramanıza cevap vermediğim için özür dilerim ve telefonu size fırlattığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Cade sert bakışlarını benden ayırıyor ve kanepenin diğer ucuna oturan Christopher'a bakıyor. Ruthie onun kucağından ayrılıp Christopher'ın kucağına oturuyor ve kollarını onun boynuna dolayarak yanağından öpüyor. "Üzülme, Twistiphwor, bu onun yosunu."

"Teşekkürler, Ruthie."

Cade onu izlemeye devam ediyor, belli ki her şeyi unutmaya hazır değil. "Eğer cevap vermezsen

Bir daha telefonunuzu almazsanız, aradığımızda size hiç telefon verilmeyecek."

Christopher onun sesindeki otorite karşısında gerilir ama kendini tutarak başını sallar.

Cade hala pes etmiyor, "Ve bir dahaki sefere, eğer olman gereken yerde olmayacaksan..."

"Hey, Walker," diye araya giriyorum onlarla oturmaya başlarken, "her şey yolunda. Üzgün olduğunu ve bir daha olmayacağını söyledi. Ne tür bir pizza aldın?" Gülümsüyorum ve yanından geçerken ona göz kırpyorum ama kalçalarımдан tutup beni kucağına çekiyor.

O daha cevap vermeden Christopher eğilip, "Tanrıya şükür burada bir et var," der. Cade homurdanır. "Tabii ki var."

Ruthie gülümseyerek, "Ben ve Faif sebzeli olanımızı çok seviyoruz ve bunun için daha iyi hissediyoruz," diyor. "Doğru," diye katılıyorum, eğilip bir dilim pizza aldıktan sonra

Cade'in çok büyük, çok sert ereksiyonu. Arkama yaslanırken onu geri itiyorum ve kalçalarımdaki tutuşu güçleniyor, onu ne kadar zorladığımı söylüyor.

Cade bir homurtu daha çıkarırken Christopher "Her neyse," diye mırıldanıyor.

"Onları dinleme, Ruthie. Onlar sadece kıskanıyorlar çünkü bizim sahip olduğumuz irade gücüne sahip değiller."

"Hiç sanmıyorum, Red. Bunu et sevdiğimiz ve yemek istediğimiz için yapmıyoruz."

Yüzümü ona döndüm. "Bunu kanıtla. Eğer durum buysa, bakalım sen ve Christopher bugünden sonra et yemeden bir hafta geçirebilecek misiniz?"

Bana gülünçmüşüm gibi bakıyor. "Lütfen, bir hafta mı? Aylarca göreve gittiğim oldu Red. Bir hafta hiçbir şey değil."

"Evet, ama sen hiç etrafında olmadın, bu yüzden seni hiç cezbetmedi." Christopher omuz silkti, "Pekala, ben de yapacağım. Bir hafta idare edebilirim." Gülümsedim, "Sanırım göreceğiz."

Bahse girecek olsaydım, en fazla üç gün derdim.

BÖLÜM 27

Cade

Gecenin ilerleyen saatlerinde duş almak için yukarı çıkarken Red ve Ruthie'nin onu yatağa yatırırken konuştuklarını duyuyorum. "Faif, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, bana her şeyi sorabilirsiniz."

"Tade neden Tanrı'ya inanmıyor?"

Yatak odasının kapısının hemen dışında duruyorum. Uzun bir sessizlik anı oluyor ve kendimi Faith'in ona söyleyeceklerine hazırlıyorum, geçmişimle ilgili hiçbir şeyin paylaşılmasını istemiyorum.

"Şey..." "Nedenini tüm detaylarıyla bilmiyorum. Bu Cade'in konuşmaktan hoşlanmadığı bir konu ama aynı fikirde olmasak bile herkesin inancına saygı duymamız önemli."

"Peki ya cennet?" "Ne demek istiyorsun?"

"Öldüğümüzde cennete gideriz, ama Tade Tanrı'ya inanmazsa ona ne olur? Yine de cennete gidebilir mi?"

Sesinin korkuyla titrediğini duyunca göğsümdeki acıya karşı dişlerimi sıkıyorum, sorusu bana çok uzun zaman önce başka birininkini hatırlatıyor.

"Evet, cennete gidecek."

"Ama nasıl?"

"Çünkü Cade Tanrı'ya inanmasa da Tanrı ona inanıyor." Onun bu saçmalığı içimde çalkantılı bir duygu fırtınası yaratıyor. Ona öfkelensem mi, yoksa bunun için onu öpsem mi bilemiyorum. "Bazen, Ruthie, hayatımızda bizi çok inciten şeyler olur ve bunlar muhakeme yeteneğimizi bozabilir. Cennete gitmemek için çok korkunç bir şey yapman gerektiğine inanıyorum. Kötü bir insan olmalısın ve ikimiz de Cade'in kötü bir insan olmadığını biliyoruz. O en iyilerden biri."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. Bu konuda çok endişeliydim. Tanrı'nın yanında olamayacağını düşünmek bile beni çok üzdü."

Bu konuda endişelendiğini, benim için endişelendiğini bilmek bir başka acı dalgasını içimden geçiriyor. İşte tam da bu yüzden onu bu boka bulaştırmak istemiyorum... "Ruthie, ne zaman bir şeyden korkarsan benimle konuşabilirsin ama Tanrı asla korkman gereken biri değil. O bizi anlayabileceğimizden çok daha fazla seviyor. Dedğim gibi, sen cennete gitmemek için çok kötü bir insan olmak gerekir. Bu yüzden artık bu konuda endişelenme, tamam mı?" "Otay, yapmayacağım."

"Güzel. İyi geceler, tatlı kız, iyi uykular."

"İyi geceler, Faif."

Kapıya doğru yürüdüğünü duyduğumda geri çekiliyorum ve kapıyı kapatır kapatmaz üzerine atılıyorum. Sıcak, ıslak ağzını umutsuz bir öpücükle aldığımda içime çektiğim ürkek bir nefes veriyor. Dilimde patlayan tatlı tadıyla şehvet damarlarımda dolaşıyor. Ellerimi onun kısa, şık

onu kaldırmadan önce dantelle kaplı mükemmel kıcını avuçluyorum. Yatak odasına doğru tökezlerken ince bacakları belime dolanıyor. Kapıyı tekmeleyerek kapattım, sonra onu kapıya yasladım ve ağrıyan sikimi bacaklarının arasındaki tatlı noktaya çarptığımda ateşli bir inilti çıkardı.

Ağzımı ayırıyorum ve benimkiyle eşleşen bir ihtiyaçla yanan koyu zümrüt gözlerine bakıyorum. "Mmmm, kulak misafiri mi oluyorsun, Walker?" diye soruyor ve bana, kaybolana kadar içine girme isteği uyandıran küstah bir gülümseme veriyor. Ben de tam olarak bunu yapacağıma karar veriyorum. Cevap vermek yerine onu banyoya götürüyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Ben de duş almaya gidiyordum, şimdi sen de geldin." Onu önüme yatırdım ve suyu açtım, odayı hemen buhar kaplayacak kadar sıcak hale getirdim.

Arkamı döndüğümde elleri kalçalarında kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediğini gördüm, "Bu telefonla mı ilgili?"

Tanrım, çok geveze.

Omuzlarımın arkasına uzanıyorum ve gömleğimi çıkarıyorum. Gülümsemesi kayboluyor ve gözleri vücudumda gezinirken kararıyor, takdiri sikimi daha da sertleştiriyor. Onu hazırlıksız yakalayıp etrafımda döndürüyorum ve sırtını önüme yaslıyorum. Elbisesinin askılarını aşağı çekerek ayaklarının dibinde toplanmasına izin verdim ve onu sadece bir çift beyaz, dantel külotla bıraktım. Mükemmel göğüslerinin ağırlığını kavriyorum ve sıkı, yumuşak meme uçlarını baş ve işaret parmaklarımın arasında yuvarlıyorum.

Başlı bir iniltiyle göğsüme düşüyor ve dudaklarımı ince boğazının sütununda gezdirmeden önce pürüzsüz, çıplak omzuna yumuşak bir öpücük konduruyorum, ta ki ağzım kulağına ulaşana kadar. "Evet bebeğim, bu telefonla ilgili, aynı zamanda gün boyu benimle alay eden arsız lanet ağzınla ve dar, sıcak amına gömülmek için sikimin ağırlığına neden olmanla ilgili."

Kulağını sertçe kısıtıyorum ve neredeyse pantolonumun içine boşalmama neden olacak bir inilti çıkarıyor. "O zaman elbette... cezalandır."

Onun nefessiz alayına homurdanıyorum. "Niyetim bu, Red." Külotunun kenarından tutarak tek bir yumuşak hareketle vücudundan yırtıyorum.

"Oh, Tanrım. Bunu yapman gerçekten hoşuma gidiyor."

Dürüstlüğüne sırttıktan sonra pantolonumu hızla çıkarıp elbisesinin yanında yere bırakıyorum. Onu duşa sürüklüyorum ve sıcak spreyin altında, suyun güzel, narin vücudundan aşağı akmasını izliyorum. O kadar şaşırtıcı bir şekilde yontulmuş ki, herhangi bir sanatçıyı mükemmelliği karşısında ağlatabilir.

Yaklaşıp kendini bana doğru yaklaşıyor ve meme ucu halkalarımın birini yalayarak dilini metal çemberin içinden geçiriyor. Zevk sistemime çarpıyor, aletim düşündüğümde daha sert şişiyor ve dişlerimi sıkarak içimdeki şehveti kontrol etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

Sahilden beri her gece sikimi ona gömüyorum ama liderliği onun almasına ve hızı belirlemesine izin veriyorum, ki bunu yapmak çok zor. Özellikle de tek yapmak istediğim onu duvara yaslayıp anlamsızca sikmekken.

"Sana bu şeyleri ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin Walker?" diye soruyor usulca. "Çok seksiler, tıpkı senin gibi." Dişleriyle metali kavriyor ve öyle sert çekiyor ki, küçük bir sızı elektrik çarpması gibi doğrudan sikime vuruyor.

Kendimi tutamıyorum. Beni bile şok eden bir vahşilikle hırlayarak onu döndürüyorum ve parmaklarımı ıslak yarığında gezdiriyorum. İnliyor ve sıkı, yuvarlak kıcını zonklayan sikime doğru

bastırıyor. "Kahretsin Faith, tempoyu senin ayarlamana izin vermeye çalışıyorum bebeğim, ama sana ihtiyacım var. Bütün gün senin bu daracık amına girmek için can atıyordum."

"O zaman beni al," diye cevap verir nefes nefese, "Hazırım Cade. Korkacak bir şey yok. Seni istiyorum ve ben

senin yoğunluğunu istiyorum."

Aslında yapmak istediğim şey bir kedi gibi inlemekken inliyorum, sözleri kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Emin misin bebeğim?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum. "Şu anda ne söylediğini gerçekten düşün Red." Kaydettiğimiz onca ilerlemeden sonra hiçbir şeyi berbat etmek istemiyorum.

"Evet, eminim. Beni becermeni istiyorum."

Bu sefer boğazımdan hayvani bir hırıltı çıkmadan hemen önce inliyorum. "Ellerini önündeki duvara yasla." Dediğimi yapar yapmaz kalçalarını sıkıca kavıyorum ve ayaklarını birbirinden ayırıyorum. "Ellerini biraz daha aşağı indir, bebeğim." Emrimi yerine getiriyor, duvardan dışarı sarkan topuzlara tutunuyor ve kıcıını benim pozisyonum için daha yükseğe çıkarıyor. "Aferin kızıma, şimdi sıkı tutun." Bir saniye daha kaybetmeden dizlerimi bükerek kendimi onun dar girişine hizaladım ve kendimi tam cennete soktum. *Oh lanet olsun!*

"Tanrım, Cade!"

Hâlâ çılgılığının iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim.

"İyi misin, bebeğim?" "Evet. Lütfen durma."

İnleyerek, daha önce hiç kimsede kullanmadığım bir vahşilikle onu kazığa oturtmaya başladım. Onu daha önce hiç sikmediğim kadar sert sikiyorum. Çılgıkları ve haykırıışları beni daha önce hiç hissetmediğim bir acelecilikle ateşliyor. Üzerimize sıcak su dökülüyor, hava kapalı alanın etrafına yayılan buhardan dolayı nemli.

"Kahretsin Red, ne kadar iyi hissettirdiğini tahmin bile edemezsin bebeğim."

Biraz geriye yaslanarak sikimin onu içine almasını, amının açgözlülükle beni sıcak derinliğine çekmesini izliyorum. Ellerimden birini kalçasından çekerek, onun önüne indirmeden önce çıkarılabilir duş başlığını almak için uzanırken momentumumu koruduğumdan emin oluyorum ve titreşen spreyi amına yerleştiriyorum.

"Aman Tanrım!"

"Hoşuna gitti mi bebeğim?"

"Evet," diye inliyor, "inanılmaz bir his, kendimi tutamıyorum."

Diğer elimi kalçasında sıkıyorum ve itişlerimi hızlandırıyorum. "O zaman yapma, Red. Bırak ve beni de yanında getir."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, amcığı beni şiddetle sıkıştırıyor. "Cade, hemen şimdi geliyorum," diye haykırıyor.

"Evet bebeğim, ben de seninle geliyorum." Sikim patlarken inliyorum, onun sıkı, çırpınan derinliğinde şiddetle titreşiyor. Hızımı koruyorum, ikimizde de verecek bir şey kalmayana kadar orgazmlarımız boyunca ikimizi de beceriyorum.

Hala nefes almaya ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Duş başlığını yeniden taktıktan sonra eğilip omzuna yumuşak bir öpücük konduruyorum. "İyi misin, Red?" Lütfen iyi olsun, çünkü iyi olmazsa kendimi asla affetmeyeceğim.

"Ahhmmm," diye tutarsızca mırıldanıyor. Sırıtiyorum ve bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. İçinden çıkarken inliyor, "Tanrım, Walker, beni bırakma yoksa yere düşeceğim."

Kıkırdıyorum, "Merak etme bebeğim, ben yanıdayım."

Onu ayağa kaldırarak vücuduma yaslıyorum ve sabuna uzanmadan önce ılık suyun üzerine dökülmesine izin veriyorum. Sabunu hızlıca vücudunda ve şişmiş kıvrımlarında gezdiriyorum, uyuyabilmesi için onu yeterince temizliyorum. Daha sonra duş almaya karar veriyorum çünkü

ondan çok daha iyi durumda değilim.

Suyu kapattıktan sonra uzanıp askıda asılı iki havluyu aldım ve birini diğerinin etrafına sardım.

Eğilip narin bedenini kollarımın arasına almadan önce bir kolunu belime, diğerini de Red'e doladım. Ben yatağa doğru yürürken kolunu boynuma dolamaya çalışıyor ama kolum gevşek kalıyor. Kendini beğenmiş bir memnuniyet çöküyor üzerime. Yorganı geri çekerek onu yumuşak şiltenin üzerine yatırıyorum ve titrediğini, porselen teninde tüylerinin diken diken olduğunu fark ediyorum.

"Sana kıyafet getirmemi ister misin?" *Uzun süre kalmayacaklarından değil...*

"Hayır. Gelip beni ısıtmanı istiyorum."

Bana iki kere söylemesine gerek yok. Havluyu üzerinden çekip yanına giriyorum ve yumuşak, çıplak bedenini sert bedenime doğru çekiyorum. Karnına doğru yuvarlanıp göğsümü yumrukluyor ve çenesini göğsüme dayıyor. Beni izlerken güzel yüzünde tembel bir gülümseme beliriyor. "Bu eğlenceliydi Walker, bir ara tekrar yapmalıyız."

"Eğlence" yüzyılın en büyük yetersiz ifadesi. "Bana birkaç dakika ver bebeğim, seve seve tekrar yaparım."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Birkaç dakika. Gerçekten mi?"

Homurdanıyorum. "Seksi kışın buraya taşındığından beri sikim hiç gevşemedi. Seni bütün gün siksem yine de doymam."

Memnun sırtışı, göğsüme bir öpücük kondurmadan önce o güzel gülümsemelerinden birine dönüşüyor. "Düşünüyordum da Walker."

Kahretsin, bu kulağa hiç de hoş gelmiyor... Kendine güvenini korumaya çalışmasını izliyorum ama dudaklarını endişeyle yalamasını kaçırmıyorum.

"Düşünüyordum da, madem sürekli buradasın, belki de tüm eşyalarını buraya getirmelisin... kalıcı olarak."

Paniğe kapılmayı bekliyorum ama panik gelmiyor. Onun da bunu beklediğini söyleyebilirim. Parmaklarımı ıslak saçlarına geçirip yüzüne doğru çekiyorum. "Emin misin, Red? O kadar uzun zaman olmadı."

"Ne istediğimi biliyorum Cade, o da sensin."

Evet, ama ne kadar süre için.

Uzanıyor ve parmağıyla dudaklarımı çiziyor. "Sonsuza dek," diyor usulca, sanki soruyu duymuş gibi, ama bunu yüksek sesle söylemediğimi biliyorum.

"Evet, bu düşünülmesi gereken bir şey," diye sessizce kabul ediyorum.

Gülümseyerek bana nazik bir öpücük veriyor. "Seni seviyorum, Cade Walker."

Onun içten bakışlarına bakıyorum ve umutsuzca cevap vermek istiyorum ama bu yalan olur. Çünkü ona karşı hissettiklerimi anlatacak kadar güçlü bir kelime olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden kelimelerle karşılık vermek yerine, ona göstermeye karar veriyorum.

Onu sırtüstü çevirerek, sert sikimi onun sıkı, ıslak sıcağına doğru kaydırıyorum. Şaşkınlıkla nefesini tutuyor ve ben hâlâ ne kadar şişmiş olduğunu hissediyorum. "Çok mu erken, bebeğim?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu mükemmel. Sen mükemmelsin." Onun saçmalıkları karşısında başımı sallıyorum, bu kızı bulacak kadar nasıl şanslı olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Bu sefer onu yavaşça ve iyice beceriyorum. Ona ne kadar güzel olduğunu söylüyorum ve bakışlarım onun masum, zümrüt gözlerinden hiç ayrılmıyor, kelimelere dökemediğim için onun için hissettiklerimi tam olarak görmesini ve hissetmesini istiyorum.

Daha sonra, uykuya dalarken ona sımsıkı sarılıyorum ve dünyada şu anda bulunduğum yerden daha iyi bir yer olmadığını biliyorum. Ve ne kadar hak etmesem de... onu hak etmesem de; gitmesine asla izin vermeyeceğim. Bir daha asla.

BÖLÜM 28

Cade

Birkaç gün sonra, Ruthie arkamdan gelirken ön kapıdan içeri girdim ve Christopher'ı kanepede, arkasından hızla bir şeyler iterken gördüm.

"Oh, sensin. Seni Faith sandım," diyor rahatlamış bir şekilde, arkasına sakladığı fast food çantasını çıkarmadan önce.

Ruthie soluk soluğa, "Ne yapıyorsun? Daha bir hafta bile olmadı."

"Umurumda değil, artık yapamıyorum. Bugün okulda açlıktan bayılacağımı sandım. Bana ne yaptıysa onu yedim ve beni doyurmak için hiçbir şey yapmadı."

Ne dediğini anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyordum; daha fazla öze ihtiyacım vardı. "O zaman neden ona söylemiyorsun?"

Bana 'benimle dalga geçiyor olmalısın' der gibi bakıyor, "Evet doğru. Bunun sonunu asla duymayacağım. Eline geçen her fırsatta bunu yüzüme vuracak." Bu doğru. Çantaya uzanıp birkaç hamburger çıkardı ve bir tanesini baştan çıkarıcı bir şekilde bana uzattı.

"Yapma, koca adam."

Gördüklerim karşısında ağzım sulanıyor ve midem açlıktan kasılıyor. Sikerim böyle işi! Onu alıyorum, sonra kanepenin diğer ucuna oturuyorum ve hiç vakit kaybetmeden içine dalıyorum. İkimiz de inliyoruz ve bedenlerimizin çaresizce mahrum kaldığı eti içimize çekmeye başlıyoruz. Tamam, bu biraz abartı olabilir.

Çocuk hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekip başını sallıyor ve kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Christopher parmağıyla onu işaret etti, "Bizi ispiyonlamasan iyi edersin."

"Buna gerek kalmayacak. Sırlar her zaman bir şekilde ortaya çıkar," diye öğüt verirken aramıza oturmaya geliyor.

Homurdanıyorum, Faith'in kafasını bu bokla doldurduğunu biliyorum.

"Bunu öğrenmesinin tek yolu..." Christopher cümlesinin ortasında duruyor ve bir araba kapısının kapandığını duyduğumuzda ikimiz de panik içinde donup kalıyoruz. "Kahretsin! Bir saat daha eve gelmeyeceğini sanıyordum?"

Ben de!

Hızlıca hareket edip boş paketleri gözden uzaklaştırıyoruz. Merdivenleri çıkarken onun belli belirsiz ayak seslerini duyuyorum ve hamburgerimin hâlâ elimde olduğunu fark ediyorum. Daha iyi düşünemedim Ruthie'nin üstünün yakasını çekip açıyorum ve gömleğinden aşağı atıyorum. *Hay sikeyim! Bu çok aptalcaydı.* Ciyaklıyor ve gülüyor ama bir elimle ağzını kapatıyorum ve tam Red içeri girerken onu kucağıma çekiyorum.

"Selam çocuklar. Postalamam gereken bir şeyi unuttum. Onu aldıktan sonra mağazaya gideceğim. Yapabilir misin..." Bizi görünce aniden durdu. "Her şey yolunda mı?"

Bunun ne kadar kötü görüldüğünü fark ederek elimi Ruthie'nin ağzından çekiyorum.

"Evet." Gözleri üçümüzü de şüpheyle tarıyor, "Bu koku da ne?"

Lanet olsun!

"Ne kokusu?" Christopher kolayca soruyor, ama onun bunu yutmadığını biliyorum.

"Fast food gibi kokuyor... Et gibi."

Ruthie'nin kahkahalarını tutmaya çalışırken titrediğini hissediyorum ve ona sadece yüksek sesle kıkırdamasına neden olan küçük bir uyarı sıkması veriyorum.

Faith sırtıyor ve kollarını kavuşturuyor, "Pekâlâ, görelim bakalım çocuklar. Nerede saklıyorsunuz?"

Christopher sessiz kalıyor ve bana baktığını hissediyorum, bu da bana cevap vermekten başka seçenek bırakmıyor. "Sakin ol Red. Hiçbir şey saklamıyoruz."

"Gerçekten mi?" Yanımıza geliyor ve etrafımızı incelemeye başlıyor. Eğilip Christopher'ın minderinin altına uzanırken bakışlarım bir çift dar kot şortla kaplı nefis kıçına düşüyor.

Artık boş olan fast food poşetini çıkarıyor ve Christopher hızlı bir açıklama yapıyor: "Patates kızartması yedim."

"Ve sen de bunu koltuk minderinin altına saklama ihtiyacı mı hissettin?" diye kaşlarını çatıyor.

Maskaralığı bırakır. "Hadi ama Faith, beni rahat bırak, bugün okulda neredeyse ölüyordum. Bunu yapamam. Ben büyüyen bir adamım ve bu et yememe olayı büyümemi engelleyecek."

Gözlerini deviriyor. "Öyle değil, sizi daha sağlıklı ve güçlü kılıyor ama bunu yapmak zorunda değilsiniz. Yapabileceğinizi söyleyen ikinizdiniz." Duraklıyor ve bana bakıyor, bakışları şüpheyle daralıyor, "Seninki nerede?"

Cevap vermiyorum ama vermeme de gerek yok çünkü Ruthie'nin kıkırdaması her şeyi anlatıyor. Faith'in bakışları kollarımın çocuğun karnına dolandığı yere kayıyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Şaka yapıyor olmalısın, Cade."

Kollarımı bırakıyor ve gömleğini kaldırarak yarısı yenmiş hamburgerin yere düşmesine izin veriyor.

Christopher çocuğun midesine bulaşan hardal ve ketçaba gülüyor.

Kahretsin!

Faith kulağa hiç de komik gelmeyen bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Size inanamıyorum çocuklar!"

Kıkırdayan Ruthie'yi kucağına alıyor ve mutfağa taşıyor. Hâlâ gülmekte olan Christopher'a bakıyorum ve kıkırdamadan edemiyorum. Hamburgeri yerden alıp çöpe atmak için mutfağa giriyorum.

Red lavabodan çıkarılabilir küçük bir başlık almış ve çocuğu temizlemek için bir bezle birlikte onu kullanıyor.

"Al. Ben onu temizlerim," diyerek ona doğru ilerliyorum, şimdi üzgün olduğu için kendimi kötü hissediyorum.

"Hayır, onu ben temizlerim. Sana inanamıyorum. Yani, ne düşünüyordun ki..." Elini öfkeyle bana doğrultuyor, püskürtme başlığını unutuyor ve ben geri sıçramadan hemen önce gömleğimi ve yüzümü ıslatıyor.

Nefes nefese kalıyor ve hortumu bırakıyor, az önce ne yaptığını fark ediyor ve özür dileyerek bana bakıyor. Christopher kargaşanın ne olduğunu görmek için içeri giriyor ve ıslak halimi görünce kısa kesiyor. Bir ses dikkatimi tekrar Faith'e çekiyor ve elini ağzının üzerine kapatıp kahkahasını bastırdığını görüyorum.

Ona doğru ilerlediğimde Ruthie'yi tutuyor ve koruyucu bir şekilde önünde tutuyor. "Çok özür dilerim, bir kazaydı, yemin ederim."

Çocuğu elinden çekip alıyorum ve Ruthie'yi Christopher'a vermem için geçen bir saniye içinde kaçıyor, ama onu çabucak yakalıyorum. Onu ayağından kaldırıp mutfağa sürüklerken bana karşı

tekme atıyor ve mücadele ediyor. "Cidden, bu bir kazaydı. İsteyerek yapmadım."

İtirazını görmezden geliyorum ve onu lavaboya geri götürüp tezgahla aramda sıkıştırıyorum.

Bana karşı kıvrınması sikimin sertleşmesine neden oluyor.

Onlar eğlenerek izlerken çocukların kahkahaları havayı dolduruyor. Suyu açıyorum ve küçük siyah başlığı elime alıyorum. "Cade, ben ciddiym. Sakın aklından bile geçirme. Yapacağım..." Yüzünü, saçlarını ve gömleğinin önünü ıslatırken sözleri bir solukta kesiliyor. "Aman Tanrım, dur! Lütfen!"

Sonunda duruyorum, ama tamamen ve tamamen ıslanana kadar değil. Püskürtücüyü bıraktıktan sonra geri çekiliyorum ve kendine gelmesi için ona bir dakika veriyorum. Lavabonun üzerinde asılı duruyor ve ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor, sonra tezgahın üzerinde duran havluyu alıyor ve elinden geldiğince kendini silmeye başlıyor. Bu işin bittiğini sanıyorum ama yanındaki bulaşık sabununa uzandığını görünce yanıldığımı anlıyorum.

"Uh oh, şimdi ikiye katlandın, koca adam."

Faith dönüp bana tatlı tatlı gülümsüyor, gözlerinde muzip bir parıltı var. "Bunu aklından bile geçirme, Red. Sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın," diye onu ciddi bir şekilde uyarıyorum.

Kaşlarını çatarak bir adım daha yaklaştı ve sabunu üzerime püskürtmeye başladı.

"Oh kahretsin!" Christopher kıkırdayarak küfrediyor.

Bunu çabucak yapıyor ve kaçmak için şişeyi bıraktığı anda bileğine yapışıyorum, ama ıslak tutuşumdan kurtuluyor ve merdivenlere doğru koşuyor. Peşinden koşmaya başlıyorum, bu sırada tezgâhtaki çikolata şurubunu da alıp arkasından merdivenleri tırmanıyorum. Ne kadar yakın olduğumu görünce çığlık atıyor ve kapıyı çarpmaya çalışıyor ama yeterince hızlı değil.

"Oh kahretsin!" Banyoya gitmeye çalışıyor ama ben onu arkadan yakalıyorum ve yatağa düşüyoruz. Yüzü bana dönük olacak şekilde onu altıma aldım ve bir elimle her iki bileğini başının üzerinde tutarken diğer elimle üzerine çikolata şurubu döktüm.

"Ahhhh!" Kahkahalarla çığlık atıyor, kaçmak için savaşıyor ve girişimleri onu sertliğime karşı öğütüyor. Bunu hissediyor ve inliyor, çabaları artık başka bir şeye dönüşüyor. Homurdanıyorum ve lanet şişeyi arkama atıyorum ve ağzını lanet gibi sıcak bir öpücükle alıyorum.

Masum tadını içime çekerek ve iniltilerini yutarak elim onun düz, ıslak karnında ilerlemeye başlıyor, göğüslerinin kabarıklığına ulaşmak için sabırsızlanıyordum ki küçük bir boğaz temizliğiyle bölündük. "Kusura bakmayın ama mutfakta çok büyük bir karmaşa var ve ben de çok acıktım."

Hayal kırıklığıyla ağlamak istercesine ağzımı Red'inkinden isteksizce çekip çocuğa bakıyorum. Ondandır gerçekten hoşlanıyorum ama çok kötü bir zamanlaması var. "Kardeşin nerede?" *Ve neden seni yanında tutmadı?*

"Telefonu çaldı ve aradığında cevap vermek için odadan çıktı," diye gülümseyerek açıklıyor, şu anda tarzımı ne kadar kötü etkilediğinin farkında değil.

Faith ona, "Hemen geliyoruz," der.

Aslında gelmiyoruz ama keşke gelseydik.

"Ateşkes mi Walker?" Faith'in çikolatayla kaplı, sırılsıklam ıslak vücuduna bakıyorum ve sikim daha da kabarıyor. O lanet çikolatayı gerçekten yalamak istiyorum ama çocuk bizi izlediği için ayağa kalkıyorum ve bunu ona daha sonra ödetmeye karar veriyorum.

Ona elimi uzattım, o da tuttu ve ayağa kalkması için çektim. Tam bir şey söyleyecekti ki Christopher odaya girdi ve sersemlemiş görünüyordu. "Buna asla inanmayacaksın."

"Ne oldu? İyi misin?" Faith endişeyle ona doğru yürürken sorar.

"Telefondaki Alissa'ydı. Babası sağ olsun, yarın akşam benimle dansa gelmesine izin verdi."

"Aman Tanrım, Christopher, bu harika!" Heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor, ama coşkusu

çocuğun kendisi kadar heyecanlı olmadığını fark ettiğinde çabucak kayboluyor. "Sorun ne, istediğin bu değil miydi?"

"Evet. Onunla gideceğim için mutluyum ama... beni aradığında gerçekten çok üzgündü. Annesiyle Ryan'ın babasının bir ilişkisi olduğu ortaya çıktı." Faith nefesini tuttu. "Biliyorum. Sanırım annesi bu yüzden Ryan'ın tarafındaydı. Ailesi ayrılıyor ve o gerçekten çok üzgün."

"Zavallı Alissa. Ne kadar acı çektiğini ancak tahmin edebilirim." "Onunla buluşup buluşamayacağımı sordu. Sorun olur mu?"

"Evet, tabii ki. Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Alışveriş merkezinin yemek katında buluşacağız." "Seni bırakmamı ister misin?"

Başını sallar. "Hayır, sorun değil." "Peki ya para? Hiç paraya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sorun değil, bende biraz var. Cade geçen hafta bana ödeme yaptı," diye mırıldanıyor, her zamanki gibi onun kendisine para vermeye çalıştığından bahsedilmesinden rahatsız oluyor.

"Tamam, çok geç olmasın ve eve dönerken ya da seni almamızı istediğinde bana mesaj at."

"Tamam, görüşürüz."

Odadan çıkıp gidiyor ve Red bana bakıyor, zümrüt derinliklerinde öfke kıvılcımları çakıyor. "Gördün mü? Sana ne demiştim? O kadın başka bir şey. O dışarıda zina yaparken çocuklarımın kiliseye gitmesi gerektiğini söyle bana. Ha! Sana söylüyorum," diye öfkeleni, parmağıyla beni işaret ederek kızgın kışını odada dolaştırdı, yıkamak için yataktan örtüleri çekti, "Hristiyanların adını kötüye çıkaran onun gibi insanlar. Bacaklarını açarken çok yüksek ve kudretli davranıyor..." diye devam ediyor ve Ruthie'nin odada olduğunu hatırlıyor.

Çocuk sabırla ona bakar, "Devam et."

Ben sırtıtıyorum ama Faith bunu o kadar eğlenceli bulmuyor ve suçlulukla başını sallıyor. "Hayır, bunu söylememeliydim. Negatif enerjimizi hak etmeyen biri hakkında konuşarak bir dakika daha kaybetmeyeceğiz." Gözlerimi deviriyorum. "Sadece üçümüz olduğumuza göre, akşam yemeği için dışarı çıkmaya ve sonrasında dondurma yemeye ne dersin?"

"Kulağa çok hoş geliyor."

"Harika. Gitmeden önce Cade mutfakı temizlerken ben de hızlıca bir duş alacağım." Kendini beğenmiş bir şekilde bana baktı.

"Ben mi? Neden ben temizlemek zorundayım?" "Çünkü böyle olması senin suçun."

"Cehenneme kadar yolu var. Bana ilk spreyi sıkan sendin."

Bana doğru yürüdü ve parmağıyla göğsümü işaret etti, "Ve sen de bana et yediğim konusunda yalan söyleyen, sonra da yarısı yenmiş hamburgerini bir çocuğun gömleğinin içine sokan kişisin." Lanet olsun, beni kandırdı. "Onları satın alan Christopher'dı," diye mırıldanarak çocuğu ispiyonladım.

Dışarı.

Sırtıtıyor, sonra gömleğimi küçük yumruğuyla kavırıyor ve bana hızlı, sert bir öpücük veriyor. "Sen

affedildim. Mutfağı temizledikten sonra." Dolaba doğru yürüyor ve yanımdan geçerken kıcıma bir tokat atıyor. "Şimdi git bakalım." Kapıyı kapatmadan önce yüzümdeki sert ifadeye gülüyor ve bende umutsuzca onu takip etme, kapıya çarpma ve küstahlığını sikip atma isteği uyandırıyor.

Çocuğun beni gülümseyerek izlediğini görmek için baktım, "Sana söylemiştim. İkincilerin her zaman bir yolu vardır

coming out."

Homurdanıyorum ve onu kucağıma alıp omuzlarıma koyduktan sonra eğilerek kapının altından geçiyorum. "Buradan daha hızlı çıkabilmemiz için bana yardım edebilirsin."

Faith'in bu savaşı kazanmasına izin vereceğim, ama savaş benim olacak. Bu gece onunla işim bittiğinde, artık gülmüyor olacak.

BÖLÜM 29

Cade

Merdivenlerden inerken mutfaktan bangır bangır müzik sesi geliyor. Bir çeşit eski şarkı. İçeri girdiğimde Red'i Christopher'ın doğum günü yemeği için yemek hazırlarken görüyorum. Duvara yaslanarak kalçalarının müzik eşliğinde sallanışını izliyor ve şarkı söyleyişini dinliyorum. Yeteneği, orijinal sanatçının yeteneğiyle parlıyor.

Bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi, onu izlediğimi görmek için arkasını döndü. Her zamanki gibi sikimin kalkmasına neden olan bir gülümsemeyle bana doğru dans etmeye başladı ve şarkıya eşlik etmeye devam etti...

*Eğer paylaşabileceğin bir aşk arıyorsan Tek
yapman gereken
Sarıl ona, öp onu, sev ve ona değer
verdiğini göster.*

Kelimelerin ardından kollarını boynuma doluyor ve karnına ne kadar sert olduğumu hissettiğinde gülümsemesi bilerek dönüyor, ama dansı asla duraksamıyor ve sesi de öyle.

*Ona sadece onu önemsedığınızı
gösterin Yapmaktan hoşlandığı
şeyleri yapın
Saçını sadece onun için yap, çünkü
onu elde edemezsin
Düşünüyorum ve dua
ediyorum Diliyorum ve
umut ediyorum*

*Sadece diliyor, umuyor, düşünüyor ve dua
ediyorum. Planlamak ve hayal etmek onun öpücüğü
başlangıçtır
Bu seni onun kalbine sokmaz.*

Kendimi daha fazla tutamayarak sıkı kıçını avuçluyorum ve bir öpücükle onu susturuyorum. Ağızımın içinde inliyor ve parmaklarını saçlarıma geçirerek aldığı kadar iyi veriyor.

Kahretsin, birkaç saniye içinde soğuktan sığağa geçmesine bayılıyorum. Elim sundress'inden yukarı ve külotuna sokarsam ıslak ve benim için hazır olacağını biliyorum. Ön kapının açıldığını duyduğumda tam da bunu yapmayı düşünüyorum.

"Tamam, buradayım, parti şimdi başlayabilir."

Katelyn'in sesini duyduğumda inliyorum. Elinde büyük bir kase, üstünde de bir hediye ile mutfğa giriyor. "Tüh, kötü zamanlama mı?" diye soruyor sırtarak, hiç de suçlu görünmüyor

sevişme seansımı mahvediyor.

Faith kıs kıs gülüyor ve benden uzaklaşmadan önce bana bir öpücük daha veriyor. "Hayır, zamanlaman gayet iyi," diye yalan söylüyor ve kaseyi Katelyn'den alıp yanağına bir öpücük konduruyor. "Bunu getirdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Doğum günü çocuğu nerede?"

"Alissa'yı buraya getiriyor, fazla uzun sürmez."

"Onu almak için evine kadar yürüdü ve şimdi de buraya geri mi getiriyor?" Faith gülümser ve başını sallar. "Tamam, bu gülünç derecede tatlı. Şimdiye kadar çıktığım hiçbir erkek böyle bir şey yapmazdı."

Homurdanıyorum. Çünkü o eziklerle çıkıyor. Bana

ters ters bakıyor, "Söyleyecek bir şeyin mi var

Walker?"

"Evet, belki de farklı türde bir adamla çıkmayı deneseydin yapardın," diye cevap veriyorum, masaya otururken. "Yani senin gibi gerçek bir mutlu mücevher mi?"

Faith araya girmeden önce ona kaşlarını çatıyorum. "Pekâlâ ikiniz, bu kadar yeter. Birbirinize karşı nazik olun, özellikle de bu gece."

Mesele şu ki, bir tür sessiz anlaşmaya vardık ve aslında hatunu umursamıyorum. İkimizin de ortak bir noktası var, Red'i önemsiyoruz ve burada kaldığımdan beri bana karşı yumuşadı.

"Elbette tanışacağız. Babamla tanışman için sabırsızlanıyorum." Sanki endişelenmem gerekiyormuş gibi sırtıyor. Büyükbaba için endişelenmiyorum, ama baba? O bambaşka bir hikâye. Bunu düşünmemeye çalışıyorum, çünkü her düşündüğümde kanım kaynamaya başlıyor ve içime nefret doluyor. Mantıklı olmadığını biliyorum ama elimde değil. En azından bu gece için bunu kontrol edebileceğimi umuyorum çünkü yapmak istediğim son şey Red'i üzme.

"Tatewyn!" Ruthie televizyon seyretmekten koşarak yukarı çıkar ve heyecanla Katelyn'in üzerine atılır.

Onu kucağına alır, "Selam güzellik kraliçesi. Bil bakalım Katelyn teyzen sana ne getirdi?" "Ne?"

Çantasını koyduğu tezgâha doğru yürür ve bir şişe pembe ışıltılı oje çıkarır.

Tanrım, gerçekten mi? Altı yaşında.

"Vay canına, çok beğendim, tank sende." Ruthie ona sarılırken gülümsüyor ve şişeyi beresine doğru tutuyor. "Şapkama çok yakışacağını düşünüyorum."

"Şapkanla mükemmel görünecek. Tırnaklarını daha sonra, yatmadan önce yapacağım."

Kimse daha fazlasını söyleyemeden kapı çalınır. Ruthie, Katelyn'in kollarından fırlar ve Katelyn'in arkasından kapıya doğru koşar.

Red'in üst dolaptan bir şeye ulaşmak için verdiği mücadeleyi izleyebilmek için cevap vermelerine izin vermeye karar verdim. Elbisesinin üst kısmı, sıcak pembe, saten külotunun küçük bir görüntüsünü yakalayabilmem için yeterince yükseliyor. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde yırtılacak olanlardan. Zıplamaya başladığında pes ettim ve hıyarlığı bıraktım.

Yanına gidip onukafesledim, "Anladım, Red. Neye ihtiyacın var?"

Arkasını dönüp bana doğru bastırıyor, "Baharat tuzu lütfen... ve teşekkür ederim." Ben uzanırken elini gömleğime sokuyor ve tırnaklarını karın kaslarıma geçiriyor, küçük bir sızı doğrudan sikime vuruyor. Göğsümden alçak bir hırıltı çıktığında kıkırdıyor. Cidden onun canına okuyacağım...

"Hey, Country, bu çocuğu tanıyor olabilir misin?" Evans'ın gürleyen sorusu beni

Düşünceler ve ben arkamızı döndüğümüzde onu kıkırdayan Ruthie'yi tek bacağından baş aşağı tutarken görüyoruz. Bütün çete: Grace, Jaxson, Julia, Kayla, Cooper ve Annabelle'i kucağında tutan Katelyn mutfağa giriyor.

Red etrafımda dolanıyor, sonra Ruthie'ye doğru yürüyor ve onu değerlendiriyormuş gibi yapıyor. "Hmm, sanırım bu küçük kızı tanıyorum, biraz tanıdık geliyor..."

Evans, "Ah ne olacak, hadi onu çöpe atalım," diyerek kızın kıvrınmasına ve ciyaklamasına neden olur. "Hayır, yapamazsın. Eğer beni uzaklaştırırsan Tade seni döver."

Evans, baş aşağı duran yüzü onunkiyle aynı hizaya gelene kadar bacağını yukarı kaldırır, "Bu adam sana bunu mu söylüyordu? Beni dövebileceğini mi? Yalan söylüyor, evlat. Kimse beni dövemez."

Jaxson ve ben ikimiz de homurdanarak yanına gidip bacağını onunkinden ayırıyoruz ve onu sağ tarafına çeviriyoruz. Kıkırdıyor ve kollarını sıkıca boynuma doluyor. "Kafasını yalanlarla doldurmayı bırak."

"Kanıtlayalım mı?" diye meydan okuyor ukala bir sırıtışla.

"Pekala, sakin olun. Kimse bir şey kanıtlamıyor." Faith herkesin hediyesini alıp onlara sarılırken kıkırdar.

Tam o sırada Christopher ve Alissa el ele tutuşarak içeri girerler.

"Hey, işte yakışıklı doğum günü çocuğu," diye anons eden Katelyn yanına gidip yanağına bir öpücük kondurunca zavallı çocuğun yüzü kıpkırmızı oldu.

Adam bir kızın elini tutarken bunu yapmak zorunda mıydı?

"Teşekkürler Katelyn," diye mırıldanıyor utanarak.

Sonra Alissa'ya sarılır ve ellerini saçlarında gezdirir. "Kıvırcıklığın iyi dayanmış. Saçların dün gecedan beri hâlâ harika görünüyor."

"Oh, evet öyle. Bunu benim için yaptığınız için tekrar teşekkür ederim,"

diye utangaç bir şekilde cevap veriyor. "Elbette her zaman."

"Dans nasıldı, evlat? Tavsiyeme uydun mu?" Sawyer ukala bir sırıtışla soruyor. Christopher panik içinde bakarken ben de kafasının arkasına bir tokat atıyorum.

"Ne tavsiyesi?" Faith merakla sorar.

"Hiçbir şey!" Christopher da ben de aynı anda cevap veriyoruz.

"Alissa'ya evi gezdireceğim... H a d i." Elini çekiyor ve kıcını kaldırıp gidiyor.

"Aman Tanrım, çok tatlılar," diye haykırıyor Julia ve tüm kızlar da aynı fikirde.

Sawyer homurdanıyor ve Jaxson'a doğru eğiliyor, "Evet, bahse girerim göreceği ilk ve tek oda onun yatak odasıdır."

Hepimiz kıkırdıyoruz ama Faith bunu komik bulmayarak nefesini tutuyor. "Hayır, Christopher öyle biri değil, o daha çok genç."

"O on altı yaşında, Country."

"Aynen öyle." Biz sessiz kaldığımızda her birimize bakıyor. "Siz kaç yaşındaydınız?"

Tabii ki Evans cevap verecek kadar aptal. "On beş."

Faith tekrar soluk soluğa, "On beş mi? Sen hâlâ bir bebektin."

"Lütfen, kıcımın bebeği," diye yanıtlıyor Sawyer hakaret ederek, "görmeliydin..."

"Pekâlâ, bu kadar yeter!" Grace sözünü keserek eliyle ağzını kapattı ve kıkırdamasına neden oldu.

Başımı sallayarak kucağımda Ruthie ile dışarı çıkıyorum ve barbeküyü ateşliyorum. Herkes beni takip ediyor ve verandadaki masanın etrafına oturuyor. Tüm kızlar bebeği tutmak için Katelyn

ile kavga ediyor ve sonunda Kayla kazanıyor, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Grace ve Faith herkese içki dağıtmaya başladığında

Christopher ve Alissa bize katılmak için dışarı çıktılar.

Sawyer, Cooper ve Jaxson'a "Çok çabuk oldu," diye mırıldanır ama herkes bunu duyar. Grace onun kolunu tokatlar. "Sawyer, ciddiym, bu kadar yeter."

"Ne? Ben sadece hızlı bir tur demek istedim." Kız ona ters ters bakıp saçmaladığını söyleyince, adam kıkırdayarak onu kucağına çekti. "Tamam, başka yok, Cupcake, söz veriyorum. Et yemeyeceksek bizi neyle besliyorsun, Country?"

"Merak etmeyin. Kendim ve isteyen herkes için sebzeli şiş kebab yaptım, annem de etli olanlardan getirecek. Ne de olsa Christopher'ın doğum günü ve bana günde en az bir kez et yemezse öleceğini söyledi."

"Bu gerçek bir hikâye" diyor çocuk ve hepimiz aynı fikirdeyiz.

Faith gözlerini devirir ve tam bir şey söyleyecekken arka kapı açılır. "Hey, işte benim kızlarım." Tuzlu ve biberli saçları ve Red'le aynı yeşil gözleri olan yaşlı bir adam dışarı çıkar. Katelyn'e sarılıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Red'i ayağa kaldırıyor. "Kekim nasılmış bakalım?"

Gülümsüyor, "Merhaba baba. İyiyim ama sen beni bu kadar sıkarken nefes almakta zorlanıyorum."

Kıkırdıyor ve onu bırakmadan önce yanağından öpüyor. "Ve şimdi iki numaralı kekim." Kıkırdamasından Ruthie'den bahsettiğini anlayınca onu yere bırakıyorum ve Ruthie ona doğru koşuyor. "Merhaba, baba."

Bileğini tutuyor ve elini değerlendiriyor. "Şu kancaya bir bakayım. O küçük pisliğe iyi bir yumruk attığını duydum."

"Baba, cesaret verme ve onun yanında konuşmana dikkat et." Dışarıdan gelen diğer erkek sesinin kime ait olduğunu bildiğim için hemen sertleşiyorum.

"Baba Joshua!" Ruthie heyecanla çığlık atıyor ve ona doğru koştuğunu duyuyorum ama bakmıyorum. Bakmıyorum. Kanım ısınmaya başlıyor ve kalbim hızlı ve sert atmaya başlıyor. Kendimi rahatlamaya ve nefes almaya zorluyorum.

"Ve bu da Cade." Kendime geliyorum ve Red'in herkesi tanıştırdığını fark ediyorum. "Cade, bu benim babam, George Williams."

Yaşlı adam beni değerlendiriyor, "Sen kesinlikle büyük bir piçsin, değil mi?" Faith inlerken Evans'ın kıkırdadığını duyuyorum. Ciddi olup olmadığını merak ederek ona bakıyorum. Uzun boyluyum ve iyi bir fiziksel kondisyonum var ama tamamen kaslı değilim ve yaşlı bir adam için kendisi de oldukça iyi durumda.

Bana elini uzattı. "Sen hizmet ettin ve benim kurabiyem seni sevdi, sanırım ben de seni seveceğim." "Ama işi batırırsan, kışına tekmeyi basarım." demeden hemen önce elini sıktım.

"Baba!" Faith azarlarken, Katelyn kahkahalarla gülüyor, bunu yiyip bitiriyor.

"Ne? Ben sadece bunu açık açık söylüyorum ve o bundan rahatsız olmuyor. İtiraf etmeliyim ki, o kibirli pislik Dr. Carson'dan daha iyi görünüyor."

Homurdanıyorum ve Red'e bakıyorum. "Kesinlikle doktordan daha iyiyim." Bana seksi bir gülümseme veriyor, "Bu konuda tartışmaya gerek yok."

Aynen öyle.

Sawyer, "Dr. Sissy konusuna hiç girmeyeyim bile," diye mırıldanıyor, Jaxson'la birlikte o dangalağın adı geçince iyice sinirleniyorlar.

Yaşlı adam yüksek sesle gülerek, "Dr. Sissy, işte bu iyiydi, ama 'Yalancı Dr. Sissy' olmalıydı. O

pislik, insanları kolesterolümün yüksek olduğuna inandırmaya çalıştı, sonra da kurabiyemle çıkmaya kalktı. Yalancı puştta biraz cesaret var." Faith ve Katelyn inanamayarak güldüler ve

Kafalar.

"Tamam baba, yine başlamayalım ve Ruthie etraftayken ağzından çıkana dikkat et," diye araya bir kadın giriyor. Saçları uzun ve koyu kıvılcık, aynı Faith'inki gibi, ama gözleri yeşil değil kahverengi. Ayrıca aynı narin yüz hatlarına ve porselen tene sahip. Red'in güzelliğini nereden aldığı belli.

"Bu da annem, Linda Williams."

Elimi uzatmaya başlıyorum ama kadın bana doğru yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor. Gerilmemek için elimden geleni yapıyorum ama rahatsız olduğum çok açık. Eskiye göre daha iyiyim ama sadece Red ve Ruthie'ye karşı. Başka birinin bana dokunmasından hoşlanmıyorum.

"Sonunda sizinle tanışabildiğim için çok mutluyum. Kıymetli kızımı kurtardığınız için hayatımı size borçluyum... hepinize," diye ekliyor, Sawyer ve Jaxson'a bakarken sesi duygu yüklü.

Övgüsünü hak etmediğimi düşünerek daha da rahatsız oluyorum, ama tam bir pislik olmak istemediğim için beceriksizce omzunu okşuyorum ve boğazımı temizliyorum, "Ben de memnun oldum."

İşlerin daha da garipleşebileceğini düşünmüyordum, ta ki bir sonraki kişi ortaya çıkana kadar. Tanışmaktan korktuğum kişi.

"Pekâlâ Linda, çocuğu bırak da onunla düzgün bir şekilde tanışabileyim."

Faith'in annesi kenara çekiliyor ve içimden onu burada tutmak, bu anın yaşanmasını engellemek için her şeyi yapmak geliyor.

"Cade, bu benim babam, Joshua Williams." Faith'in takdimi yumuşak ve endişeli.

"Karıma katılmak zorundayım. Sonunda kızımın hayatını kurtaran adamlarla ve özellikle de seninle tanışmak büyük bir zevk, Cade."

Bunu daha fazla uzatamayacağımı bildiğim için ona bakıyorum. Beklediğim gibi biri değil. 'Ona' hiç benzemiyor, hatta Red ve babasıyla aynı yeşil gözlere sahip ama bu, Ruthie'yi tuttuğunu gördüğümde kalbimin göğsümde güm güm atmasını ve damarlarımda öfke akmasını engellemiyor. Kızın kolları adamın boynuna sıkıca sarılmış, boynunda da küçük altın bir zincir ve üzerinde de lanet olası bir haç asılı. İçimden Ruthie'yi ondan koparıp almak geliyor ve buna tepki vermemek için tüm gücümü kullanıyorum. Çok uzun zaman öncesine ait görüntüler yeniden canlanmaya çalışıyor ama dişlerimi sıkıyor ve kendimi kaybedeceğimi bile bile ortaya çıkmalarını engellemek için var gücümle mücadele ediyorum.

"Cade?" Faith gergin bir şekilde söylüyor.

Adamın elini uzattığını ve tutmamı beklediğini hemen fark ediyorum; herkes sessiz, sahnenin gelişimini izliyor.

Tanrım sakın ol, o 'o' değil. O aynı adam değil. Elini sıkıyorum ve vücudumu rahatlatmaya çalışıyorum ama mantrayı kaç kez tekrarlırsam tekrarlayayım, damarlarımdan akan ateşi hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Merhaba," diyebildim sadece ve yüz ifadem de sesim kadar sertse, kimseyi kandıramadığımı biliyorum. Adam bundan caymıyor. Gülümsemesini korumayı ve bana sıkı bir tokalaşma teklif etmeyi bile başarıyor ama elimi hemen onunkinden çekiyorum.

Katelyn gerginliği azaltmak için boğazını temizliyor, "Herkes burada olduğuna göre doğum günü hediyelerini açmaya ne dersiniz?"

Christopher rahatsız bir şekilde, "Hediye olmayacaktı, sadece akşam yemeği olacaktı," diye mırıldandı.

"Tabii ki size hediyeler getirdik," diye yanıtlıyor Kayla. "Onlarsız ne tür bir parti olurdu ki?"

Özellikle de on altıncı yaş gününüz" diye ekliyor kıkırdayarak.

Herkes çocuğun hediyelerini açmasını izlemek için masaya oturuyor. Ben kendimi

Oturmadan önce Ruthie'yi adamın elinden kapmak istiyorum ama kendimi tutmayı başarıyorum. Tanıştığımızdan beri Faith'e ilk kez bakıyorum ve bana bakarken gözlerindeki acı boğazıma bir yumruk gibi iniyor. *Hay sikeyim!*

Başımı iki yana sallıyorum ve kendimi toparlamak için eve giriyorum. Banyoya girip kapıyı çarpıyorum ve yumruğumu lanet duvara vurmak istiyorum. Aynaya bakıyorum ve karşımda gördüğüm yansıma, Red ve çocuklardan beri görmediğim ama çok iyi tanıdığım bir yansıma. İfadem soğuk, gözlerim sert ve vahşi. Ayrıca solgun görünüyorum ve bunun nedeni kendimi fiziksel olarak hasta hissetmem, öfkenin midemi düğümlemesi, cildimin soğuk ve nemli olması.

Tanrım, bana neler oluyor böyle? Yüzüme soğuk su sıçratıyorum ve göğsümdeki gerginlikle derin nefesler almaya çalışırken lavaboyu tutuyorum.

Dakikalar sonra, çok olmasa da biraz daha sakinleştiğimde, çocuğun son hediyelerini açtığını görmek için dışarı çıkıyorum ve bunu kaçırdığım için kendimi bok gibi hissediyorum. Herkes bana bakıyor ama durumu daha da garipleştirmek istemedikleri için dikkatlerini tekrar Christopher'a veriyorlar.

Red bana bakıyor ve mümkünse gözleri daha da hüzünlü bir hal alıyor. Yanıma gelip kollarını bana doluyor, sonra da tam kalp atışlarımın üzerine bir öpücük konduruyor, bu da göğsümdeki daralmayı daha da artırıyor. Anlaşıldı. Onun canını yakan benim ama o beni teselli ediyor. Onu kendime doğru çekerek, söyleyemediğim şeyi ona gösterme ihtiyacı duyarak onu geri tutuyorum. Üzgün olduğumu.

"Kahretsin, ciddi misin Katelyn? Bana KISS'e bilet mi aldın?"

Katelyn heyecanla ellerini çırpıyor, "Biliyorum. Harika, değil mi? Bir müşterim beni ayarladı ve sahne arkası giriş kartı bile aldı. Raleigh'de olduğu için hafta sonu gidebiliriz diye düşündüm. Dört tane alabildim; bunlardan ikisi Faith ve benim için, diğeri de istediğin kişiye gidebilir." Alissa'ya bakıyor ve göz kırpmıyor.

"Teşekkürler. Bu gerçekten harika, aslında herkese teşekkür ederim. Tüm hediyeler harikaydı, gereksiz ama harikaydı."

"Hâlâ bir tane daha var," diye ekliyor Faith sessizce ve gülümseyerek bana bakıyor. Bunun güzelliği içimde dolaşan öfkenin küçük bir kısmını hafifletiyor.

Christopher'a doğru yürür ve onu ayağa kaldırır. "Cade ve ben de sana bir şey aldık." Onu arka bahçeden garaja doğru götürmeye başlar. Herkes ayağa kalkıyor ve merakla onu takip ediyor.

Ruthie heyecanla, "Sen de görene kadar bekleyemeyeceğim, Twistiphwor," diye bağırıyor. Ona sarıldığını görmek istemediğim için başımı çevirip bakmıyorum. Çünkü bakarsam kendimi kaybedeceğimi biliyorum. Zaten sınıra çok yakınım.

Yan kapıya ulaştığımızda Red, Christopher'ın arkasında duruyor ve gözlerini kapatıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor endişeyle.

"Son saniyeye kadar görmeni istemiyorum." Bana bakıyor, heyecanı gözlerinden okunuyor ve başını sallıyor. Kapının kilidini açıyorum ve içeri giriyorum. Onu körlemesine içeri sokuyor ve herkes onu takip ediyor, sonra eğilip yanağından öpüyor. "Seni seviyorum Christopher. Doğum günün kutlu olsun."

Kadın ellerini çeker ve çocuk şok içinde, boşaltılmış ve yerine yepyeni bir davul seti, bir elektro gitar ve bir mikrofon yerleştirilmiş olan garaja bakar.

"Bateri öğrenmek istediğini biliyorum," diye yumuşak bir sesle söze başladı Faith, "ama aynı zamanda belki öğrenmek istersin diye bir gitarın da olsun istedim, çünkü son gitarınla hiç şansın

olmadı. Gitarı öğrenmene yardım edebilirim ama davul için haftada iki kez gelip sana ders verecek başka birini buldum."

Bir dakika daha odaya bakıyor, hepimiz onun bir şey söylemesini beklerken sessizlik havada ağırlığını hissettiriyor. Ağzını açıyor ve kelimeleri bir araya getiremeyerek hızla kapatıyor. Gözle görülür bir şekilde yutkunmasını ve Faith'i yakalayıp sıkıca sarılmadan önce başını sallamasını izliyorum. Şoktan çabucak çıkıyor ve ona aynı güçle sarılıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor huysuzca, "sadece... yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun." Faith'in cevabında gözyaşları belirgindir.

Herkes sessiz, bu özel anı izliyor ve ben de bakınca kızların burnunu çekip gözyaşlarını sildiğini, erkeklerin ise rahatsız bir şekilde yer değiştirdiğini görüyorum. Christopher bir dakika sonra geri çekiliyor, sonra bana doğru yürüyüp elimi sıkıyor. "Teşekkür ederim. Sadece bunun için değil, her şey için."

Elini sıkıca kavıyorum ve omzuna vuruyorum. "Bir şey değil ve Faith haklı, bunu hak ediyorsun."

Şimdi gülümseyerek davuluna doğru yürüyor ve herkes kontrol etmek için onu takip ediyor. Akşam yemeği için barbeküye bir şeyler koymaya karar verdim. Izgaraya bir şeyler koyarken Evans yanıma geliyor ve söyleyeceği şeyin beni kızdıracığını bildiğim için kendimi hazırlıyorum. Yanımda duruyor ve bana baktığını hissediyorum ama bakmıyorum.

"Sakinleşmen gerek Walker."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kendimi istediğim gibi saldırmaktan alıkoyuyorum. "Merak etme, ben iyiyim."

"Siktir et. Kimseyi kandıramazsın; cinayet işlemeye hazır gibi görünüyorsun. O, 'o' değil!"

Hızla ona döndüm. "Evans, seni uyarıyorum, geri çekil."

Bana ters ters bakıyor. "O zaman çocuğun doğum gününü mahvetmeden önce kendini topla."

Garaja doğru yürüyor ve ben de yaptığım işe geri dönüyorum. Söylediklerini yapmak, kendimi toparlamak için gerçekten çok uğraşıyorum ama olmuyor. Çok fazla acı ve nefret yüzeye çıkmak için savaşıyor ve bu gece bitene kadar onları bastırabilmek için dua ediyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, olmuyor.

Akşam ilerledikçe daha da kötüleşiyor. Adamla masanın karşı tarafındayım ve ona bir kez bile bakmadım, ama konuşmak için ağzını her açtığında, öfke birikiyor ve içimi kemiriyor. Mantıklı değil ve bunu biliyorum ama bir önemi yok gibi görünüyor. Kontrol edemiyorum. O korkunç günün görüntüleri yeniden ortaya çıkmaya çalışıyor ve beraberinde gelen acı ve şiddet boğucu oluyor. Kalbim tekrar çarpmaya başlıyor, adam kilise dediği lanet tarikatla ilgili planlarından bahsederken kanım sıcak ve hızlı akıyor.

"Ben de sana önümüzdeki ay katılacağım bir kongreden bahsedecektim Faith ve papazın çocuklarından ya da torunlarından herhangi biri gelip hafta sonu İncil kampına katılabilir. Bunun Ruthie'nin bana katılmak isteyebileceği bir şey olabileceğini düşündüm."

Elini sıkıktığımdan beri ilk kez başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Oh, bu..."

"Hayır!" Faith'in sözünü kesiyorum, sesim soğuk ve sert, tam olarak nasıl hissettiğimi yansıtıyor.

Masaya garip bir sessizlik çöker ve Faith boğazını temizler, "Bu daha sonra tartışabileceğimiz bir şey," der temkinli bir şekilde.

Hayatta olmaz. Adamın bakışlarını üzerime çektim. "Seninle ya da diğer pedofillerle bir gecede hiçbir yere gitmeyecek!"

"Cade..." Faith uyarıyı kapatır.

Adam derin bir nefes alır. "Dinle, oğlum." 'Oğlum' kelimesiyle geriliyorum, kafamın içinde onunkiyle birlikte başka bir ses... *"Şimdi olduğun yerde kal evlat. Bu Tanrı'nın isteğidir ve onun istediğini değiştiremezsin!"* Sesten kurtulmak için başımı sallıyorum ve şimdiki zamana geri dönüyorum. "Kız kardeşine ne olduğunu biliyorum ve sadece şunu söylemek istiyorum..."

"Kahretsin," diye küfrediyor Sawyer, tam da ben öfkeyle sandalyemden fırlayıp onu devirdiğim sırada. "Cade!" Faith sesinde bir çaresizlik notasıyla bağırıyor.

Adamı işaret ettim. "Sen kapa çeneni. Ne sikimden bahsettiğini bilmiyorsun. Biliyorsun..."

"Cade, hemen kes şunu! Haddini aşılıyorsun ve Ruthie'yi korkutuyorsun." Faith'in öfkeli uyarısı üzerine Ruthie'nin iri ve yaşlarla dolu gözlerine bakıyorum.

Suçluluk duygusu beni derinden etkiliyor ama öfkemi yatıştırmaya yetmiyor ve buradan siktir olup gitmem gerektiğini biliyorum. Dönüp sandalyeyi alıyorum ve kapıdan çıkmadan önce lanet olası avluya fırlatıyorum. Kamyonetime binıyorum ve içimden akan şiddeti serbest bırakabileceğim tek yere gidiyorum.

BÖLÜM 30

İnanç

Cade'in dairesine giderken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ve orada olduğunu umuyorum. Christopher'ın akşam yemeğinden kalanları kurtarmaya çalıştıktan ve Cade'in korkunç davranışı için bolca özür diledikten sonra, onu görmem, onunla konuşmam gerektiğini biliyordum.

Çok fazla duygu beni bunaltıyor. Christopher'ın yemeğinin tam bir fiyasko olmasına üzülüyorum, oysa bundan çok daha fazlasını hak ediyor. Cade'in ona davranış şekli yüzünden babam adına kırgın ve kızgınım ama her şeyden çok Cade için üzülüyorum. Bunun onun için zor olacağını biliyordum ve kız kardeşinin ölümüyle hiç başa çıkamadığını biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.

Babama baktığı andan itibaren soğuk ve öfkeli oldu, uzun zamandır görmediğim bir şeydi bu, ama bundan daha fazlası vardı, fiziksel olarak hasta görünüyordu. Solgundu ve terin cildini kaplamaya başladığını görebiliyordum, gözleri odaklanmıyordu bile. Sanki travma sonrası stres bozukluğu belirtileri yaşıyordu. Sonra banyodan çıktığında yüzündeki kırık ifade beni neredeyse öldürüyordu.

Kalbim onun için kırılıyor ama aynı zamanda babam için de kırılıyor. Böyle davranılmayı hak etmiyor. Cade'in ailemin gördüğü tek yönünün bu olmasından nefret ediyorum. Babam anlayışlı olmaya çalıştı ama benim için endişelendiğini görebiliyordum ve onu suçlamıyorum, Cade'in şu anda ona nasıl göründüğünü sadece hayal edebiliyorum ama Cade'in böyle biri olmadığını da biliyorum, derinlerde değil. Bu hepsine açıklamaya çalıştığım bir şeydi. Annem endişeli, babam kızgın... Bu karmaşa karşısında başımı sallıyorum.

Cade'in dairesine yaklaştığımda kamyonetinin burada olmadığını görüyorum, bu yüzden spor salonunda olduğunu umarak devam ediyorum. Gidebileceğini düşündüğüm tek yer orası.

Herkes gittikten sonra, ki akşam yemeğinden çok sonra değildi, onu birkaç kez aramayı denedim ama açmadı. Christopher Alissa'yı eve bıraktı ve Katelyn Ruthie'yle kalacağını söyledi, ben de gidip onu buldum. Babam gibi onun da kızmasını bekliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde kızmadı ve onu bulmam gerektiğini kabul etti.

Spor salonunun önüne geldiğimde kamyonetini görünce rahatladım. Kapıya doğru yürürken içerinin nispeten karanlık olduğunu görüyorum ama salonun arka tarafında loş bir ışık yanıyor. Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya ve içeri girerken gürleyen kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Kum torbası olduğunu tahmin ettiğim bir şeye vuran hızlı yumrukların sesini duyuyorum. Spor salonunun arka tarafına geçtiğimde bu ses netleşiyor. Cade cehennemi yumrukluyor. Şiddetini agresif bir şekilde torbadan çıkarırken ölümcül vücudu terden sırılsıklam. Bir an onu izliyorum, içindeki öfkeyi görünce kalbim sızlıyor.

Tam kendimi duyurmak üzereydim ki ilk o konuştu: "Burada olmamalısın. Gitmen gerekiyor."

Selamının acısını görmezden geliyorum ve başımı sallıyorum, "Hayır. Konuşmamız gerek ve konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Yumruk atmayı bırakıyor ve kollarını ağır bir şekilde torbaya dayıyor, nefesi kesiliyor. Sonunda bana baktığında, yüzündeki perili ifade karşısında keskin bir nefes alıyorum. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle

"O zaman çık dışarı."

Bana karşı soğukluğu acımı artırıyor ve öfkemi kabartıyor. "Bu kadar mı, Cade? Beni uzaklaştıracaksın, hepimizi uzaklaştıracaksın öyle mi?"

"Benden ne istiyorsun, Faith? Belli ki baban hayatındayken bu iş yürümeyecek."

"Neden? Ona bir şans bile vermedin. Sen sadece..."

"Ona bir şans bile vermek istemiyorum! Ondan nefret ediyorum. Bunu anlamıyor musun? Her zaman edeceğim ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Savunduğu her şey için ondan nefret ediyorum!"

"Peki ya ben?" Ağlıyorum. "Onun yaptığı her şeyi destekliyorum ve sen benden nefret etmiyor musun?" Dişlerini gıcırdatıyor ve nefes alış verişi sertleşiyor. Yutkunuyorum ve fısıldıyorum: "Kız kardeşine zarar vermedi. O..."

Bana doğru hışımla geliyor, yüz ifadesi vahşice, kollarımı sertçe ama acı vermeden kavıyor. "Kapa çeneni! Onun hakkında konuşma. O..."

"Hayır!" Ben de bağıryorum. "Susmayacağım. Bu konuyu geçiştirmekten bıktım; bununla yüzleşmen gerek. Onunla başa çıkmalısın..."

"Hiçbir şey bilmiyorsun!"

"O zaman açıkla bana! Ne olduğunu anlat bana! Sana yardım etmeme izin ver!" O kadar çok bağıryor ve ağlıyorum ki, her kelime ağzımdan acı içinde dökülüyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan, ağızlarımız saldırganlık ve tutkuyla birbirine dolanıyor. Öpücük sıcak, acımasız ve cezalandırıcı. Onun acısı ve öfkesi, ağızlarımızın yarattığı tatlı tatlarla karışıyor.

Parmaklarım terli saçlarını vahşice kavıyor ve kendi hayal kırıklığını dışa vurarak ona karşılık veriyorum. Dudağını ısırduğımda acımasızca hırlıyor ve beni ayaklarımdan kaldırıp duvara çarpıyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve ağızlarımız hararetli, öfkeli tutkusundan hiç kopmuyor. Kalçalarıyla beni duvara yapıştırıyor ve hiç vakit kaybetmeden ellerini elbisemin içine sokup külotumu yırtıyor.

Parmaklarını ıslak kıvrımlarımda gezdirip hazır olup olmadığımı test ettiğinde inliyorum, sonra ben daha tahmin edemediğim pantolonunu indiriyor, ereksiyonunu serbest bırakacak kadar, sonra da içime giriyor.

Onun hızlı ve sert istilasına karşısında haykırıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Vücudum coşku içinde ona kenetleniyor ama soğuk, uzak gözlerine baktığımda, bana acımasızca vururken, kalbim tamamen paramparça oluyor, onu bu şekilde istemiyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor, ona sessizce yalvarırken dudaklarımdan yumuşak hıçkırıklar dökülüyor, gözlerim bana geri dönmesi, bana güvenmesi için ona yalvarıyor. Gözlerini kapatıyor, kendini benden uzaklaştırıyor, sonra aramıza uzanıyor ve şişmiş klitorisimi okşuyor.

Onu bu şekilde istemesem de vücudumun verdiği tepkiyi durduramıyorum. Bana öyle bir dokunuyor ki, hızla kendimden geçiyorum ve vücudumdan coşku fışkırıyor.

Kendime gelip gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini görüyorum. İçime sert ve hızlı bir şekilde girmeye devam ediyor, işkence dolu bakışları beni ruhuma kadar kesiyor ve kaçan hıçkırıkları durduramıyorum. "Cade, lütfen. Lütfen bana geri dön."

Suçluluk duygusunun gözlerini doldurmasını ve kendinden nefret etmesinin yüz ifadesini değiştirmesini izliyorum, beni hızla çekip ayağa düşürmeden hemen önce. Pantolonunu tekrar yukarı çekip arkasını dönüyor. "Git Red, hemen."

"Lütfen, sadece..."

"Git dedim lan!" diye öfkelendi.

Ona bakıyorum ve ona ulaşamayacağımı fark ediyorum. Bu gece değil, belki de hiçbir zaman. Yutkunuyorum.

boğazımı boğan acıyı geçtim. "Tamam, gideceğim ve eğer istemezsen geri gelmeyeceğim. Çünkü mesele şu ki Cade, seni bu dünyadaki herkesten çok seviyorum ve ölene kadar da seveceğim ama beni sevmeni sağlayamam." Acı dolu bakışları benimkilere takılıyor ve hıçkırıklarımın oksijenimi çalması yüzünden acı dolu bir nefes alıp bitirmem gereken şeyi bitirmeye çalışıyorum. "Onun ölümüyle başa çıkana kadar kimseyi sevme yeteneğine sahip değilsin." Bir saniye daha kalamayarak dönüp binadan dışarı fırlıyorum, kalbim pişmanlıkla kanıyor.

O gece ağlayarak uyurken dua ettim. Kırık kalbim için dua ediyorum ama en çok Cade için dua ediyorum, huzur bulması ve bana geri dönmesi için dua ediyorum. Çünkü bir daha onsuz yaşayabileceğimden emin değilim.

BÖLÜM 31

Cade

Pazartesi öğleden sonra ofisimde masamda oturmuş, son iki gündür göğsümü daraltan ağrıya değil, önümdeki evrak işlerine odaklanmaya çalışıyorum.

Herkesi tersledikten ve müşterileri korkuttuktan sonra, daha da berbat etmeden önce kendimi buraya kilitlemeye karar verdim. Neredeyse kırk sekiz saattir uyumadığım için eve gidip uyumaya çalışmalıyım. Ama gözlerimi her kapattığımda Red'in acı dolu yüz ifadesi aklımdan çıkmıyor. Ona nasıl davrandığımı düşündükçe umutsuzluk ve kendimden nefret ediyorum. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve ona zorla sahip olan orospu çocuklarından daha iyi olmadığını bildiğim için bu acı verici düşünceye karşı dişlerimi sıkıyorum.

Kapı açılmadan önce hafif bir tıkırtı duyuyorum ve Christopher'ı görüyorum. Saate bakıyorum ve vardiyası için burada olduğunu fark ediyorum.

"Bugün gelmeni beklemiyordum." Sesim sert, tam da hissettiğim gibi çıkıyor. Bunun boktan bir selamlama olduğunu ve kendimi bir pislik gibi hissettiğimi biliyorum, ama yine de umursamayacak kadar kızgınım, başka bir şey söyleyemeyecek kadar... harap olmuş durumdayım.

"Neden, sorumluluklarından kaçtığın için benim de kaçacağımı mı düşünüyorsun?" diye alçak sesle ve sinirli bir şekilde cevap veriyor, yüzüme yumruk atmaya hazır görünüyor. Onu suçlamıyorum, kendi suratına yumruk atmak istiyorum ama şimdi onunla bu konuya girmenin zamanı değil; kafam yerinde değil.

"Evine git evlat, bugün Faith ve kız kardeşinle birlikte ol." Onun adını söylemek bile göğsümdeki gerginliği artırıyor.

Masama fırladı ve bir sürü şeyi devirdi. "Siktir git! Onların yanında olmalıydın. Onu asla incitmeyeceğine söz vermiştin ve şimdi, son iki gecedir, senin yüzünden ikisinin de uyuyana kadar ağladığını duymak zorundayım!"

Öfkeli bakışlarına bakarken acı ve iyi bir dozda kendinden nefret beni tüketiyor. Bu durumu düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğimden, ağzımdan çıkacak herhangi bir şeyden pişmanlık duymaktansa sessiz kalmaya karar veriyorum.

Cevap vermeyince vazgeçti. "Biliyor musun? Siktir git! Gidip kendini becerebilirsin, sana ihtiyacımız yok!" Dönüyor ve kapıyı arkasından çarparak dışarı fırlıyor. Kendi öfkem alevlenmeye başlıyor; öfke kanımda yeniden kaynamaya başlıyor ve bunu hoş karşılıyorum çünkü acıdan çok daha iyi hissettiriyor. Kapı tekrar açıldığında ayağa kalkıp eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Christopher'ın gelmesini bekliyordum ama Evans geldi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye soruyor, alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde.

Başımı sallıyorum ve bu işin daha fazla kontrolden çıkmasını istemediğim için sakinliğimi korumaya çalışıyorum. "Bu işe karışma Evans."

Gitmek için kapıya doğru yürüdüğümde, beni şok eden ve öfkemi bambaşka bir seviyeye çıkaran bir güçle beni geri itiyor. "Bu işin dışında kalmayacağım, artık değil. Hayatım boyunca kendini mahvetmeni izledim; hatta bunu yapman için seni yalnız bıraktım ama artık değil."

Başkalarının hayatlarını mahvederken olmaz. Kendini o çocukların ve Faith'in hayatına soktun, öylece çekip gidemezsin!"

Söylediği her şey doğru olsa da öfkemi yatıştırmıyor, sadece tırmandırıyor ve kendimi sınıra yakın hissediyorum. "Seni uyarıyorum Evans, şimdi benimle uğraşmanın sırası değil."

Başını sallar ve inanmayan bir nefes verir. "Asla öyle olmadı ve olmayacak. Bunu aşman gerek. Hepimiz onu özlüyoruz dostum, ama o gitti ve bir daha asla geri gelmeyecek."

İşte bu kadar. Kendimi kaybediyorum, şiddet içimi yakıyor ve ona doğru hamle yaparak çenesine hızlı bir sağ kroşe indiriyorum. Kendini hazırladı ve bunu bekliyordu ama darbe onu yine de geriye savurdu.

Bana tüm gücüyle geri döndüğünde hala ona doğru gidiyordum. Çarpıştık ve kapının dışına düştük, yumruklarımız birbirimize hızlı ve sert bir şekilde yağıyordu. Birkaç iyi darbe alıyor ama ben onları hissetmiyorum, sadece şiddet beni tüketiyor.

"Kahretsin! Benson, bana yardım et." Jaxson kaosun içinde koşarak geliyor ve onun ve Benson'ın iyi bir manevra yapması gerekiyor ama bedenlerimiz yorulmaya başladığında bizi ayırmayı başarıyorlar.

Jaxson'ın kolları omuzlarıma dolanıyor ve ensemden kilitlenerek beni dizginliyor. "Dur. Sakinleşmen gerek dostum, burası bizim iş yerimiz. Kendini topla."

Başımı sallıyorum, nefesim kesiliyor. Beni bıraktığında ağzımı yokluyorum ve beklediğimden çok daha fazla kan görüyorum. Evans'a baktığımda onda da epeyce kan görüyorum ve onun kadar kötü görünüp görünmediğimi merak ediyorum. *Kahretsin!*

Jaxson, "Ofise gel ve temizlen," diyor.

Başımı sallıyorum ve yavaşça ayağa kalkıyorum. "Hayır. Ben gidiyorum. Yarın geri geleceğim."

En iyi arkadaşıma ne yaptığımı görmek istemediğim için dışarı çıktım ve arkama bakmadım ve evime geri döndüğüm süre boyunca kim olduğumu ve bunu nasıl düzelteceğimi merak ettim.

BÖLÜM 32

İnanç

Ruthie dişlerini fırçalamayı bitirdikten sonra odasına giriyor ve Cade'in beyaz kaslı atletinden oluşan pijamalarını giyiyor. Siyah beresiyle birlikte onu görmek zaten ağır olan kalbime acı veriyor.

Saate tekrar bakıyorum ve Christopher'ın nerede olduğunu merak ediyorum. Spor salonundaki vardiyasından sonra Alissa'yı ziyarete gideceğini ama hava kararmadan evde olacağını söylemişti ve güneş yeni battı. Hiçbir zaman söylediğinden daha geç gelmez. Cep telefonumu alıp Ruthie'nin odasına geri götürüyorum ve o yatağa girerken onu arıyorum.

Direkt sesli mesaja düşüyör. Alissa'nın evini aramaya karar verdim. Bana adamın hiç gelmediğini ya da mesaj atmadığını söyleyince endişelenmeden edemiyorum. Korkumu bastırıyorum ve hala orada olmasını umarak spor salonunu arıyorum.

Telefon çalarken ağır kalbim hızla çarpıyor, Cade'in cevap vermesini umuyorum, ruhum onun sesini duymak için can atıyor. Onsuz geçen bu iki gün tam bir işkenceydi. Ne yazık ki telefonu açan o değil, Jaxson'dı. Bana Christopher'ın orada olmadığını söyleyip olanları özetlediğinde, Cade ile kavga ettiklerini bilmek kalbimi parçalıyor. Bir yerlerde yalnız ve üzgün olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. En azından öyle olduğunu umuyorum. Ama tek başına beş saat mi? Alissa'ya gitmeyecek de nereye gidecek?

Hemen Cooper'ı arıyorum ve ilk çalışta cevap veriyor:

"McKay." "Cooper, merhaba, ben Faith. Umarım seni rahatsız etmiyorumdur?"

"Hey, Faith, hayır hiç de değil. Her şey yolunda mı?"

"Öyle umuyorum ama... Christopher henüz eve gelmedi. Okuldan sonra spor salonunda vardiyası varmış, sonra da Alissa'yı ziyaret edecekmiş. Hava kararana kadar evde olacağını söylemişti. Ancak spor salonunda kalmadı, Cade'le kavga ettiler," diye açıklıyorum usulca, boğazım tıkanıyor bu düşünce karşısında. "Jaxson gerçekten üzgün ayrıldığını söyledi ve az önce Alissa'yla konuştum ve onun evine hiç gelmediğini öğrendim, ama beni endişelendiren şey, bunu söylemek için ona hiç mesaj atmamış olması. Sanırım şu anda kapalı olduğu için telefonu kapanmış olabilir ama bu kadar uzun süre nerede olabileceğini bilmiyorum. Onu bulmak için arabayla dolaşmanın bir sakıncası olmaz diye umuyordum. Belki kaykay parkına bakarsın? Meşgulsen sorun değil, Katelyn'den Ruthie'yle kalmasını isteyebilirim, ben de gidip bakarım."

"Hayır, sorun değil, şimdi arabama biniyorum. Cep telefonun yanında olsun, onu bulduğumda seni ararım ya da eve ilk o gelirse bana haber verirsin."

"Tamam, yaparım. Teşekkürler Cooper, minnettarım."

"Sorun değil. Merak etme; iyi olduğuna eminim. Onu arayabileceğim birkaç yer biliyorum, sizi yakında arayacağım."

Ona tekrar teşekkür ederek telefonu kapatıyorum ve yatakta yatan Ruthie'ye bakıyorum, büyük, mavi gözleri bana bakarken üzgün. "Tade ve Twistphwor kavga mı etti?"

Üzüntüyle başımı sallıyorum ve onun yanına, sırtımı yatak başlığına yaslayarak yatağa

giriyorum. O kolumu kaldırırken ben de

yanıma kıvrılıyor ve ben de son iki gecedir yaptığım gibi ona sarılıyorum. İkimizin de kalbi Cade'i özlemekten ağırlaşmıştı. "Evet, Jaxson tartışıklarını söyledi ama Şerif Cooper endişelenmememizi söyledi. Christopher'ın olabileceği birkaç yer biliyor." Haklı olduğunu ve yakında ondan haber alacağımı umuyorum ama içimi saran şüpheye engel olamıyorum. Nerede olabilir ki?

"Büyük adamı özlüyorum," diye üzüntüyle mırıldanıyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve boğazımı tıkayan gözyaşlarımın arasından konuşmaya çalışıyorum. "Biliyorum tatlım, ben de öyle ama şu anda sabırlı olmamız ve her şeyin yoluna gireceğine inanmamız gerekiyor. Şu anda onun da acı çektiğini ve bunu atlatmak için zamana ihtiyacı olduğunu unutmamalıyız, ama onun da seni özlediğini biliyorum ve bize ihtiyacı olduğunda burada olduğumuzu biliyor."

Ruthie'ye Cade'in kız kardeşi hakkında her şeyi anlattım, çok detaylı değil ama altı yaşındaki aklının anlayacağı şekilde. Ona ihanet ettiğim için kendimi kötü hissettim ama neden böyle davrandığını, neden böyle hissettiğini ve babama neden böyle öfkelenildiğini bilmeyi hak ediyordu. Umarım bu sorunu çözüyordur ya da en azından çözmeye çalışıyordur ama Christopher'la olan kavgasını duyduktan sonra yanılmış olabileceğimi düşünüyorum.

Birkaç dakika boyunca ağır bir sessizlik içinde yattık, cep telefonum hala elimdeydi ve Cooper'ın aramasını endişeyle beklerken arkamdan gelen bir ses dikkatimi çekti.

"Neydi o?"

Christopher olduğunu düşünerek ve neden arka kapıdan geldiğini merak ederek doğrulup Ruthie'nin penceresinin panjurundan dışarı bakıyorum ama siyah giyinmiş iki adamın arka kapıdan içeri girmeye çalıştığını görünce içime bir korku çöküyor. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ama beni ele geçirmekle tehdit eden paniği bastırıp harekete geçiyorum. Ruthie'yi kucağıma aldım ve dolaba doğru koşturdum.

"Faif, neler oluyor?"

Onu en arka köşeye yerleştiriyorum ve korkmuş, solgun yüzünü okşuyorum. "Ruthie, bebeğim. Şu anda beni dinlemeni ve söylediklerimi harfiyen yapmanı istiyorum, tamam mı?" Başını sallıyor, telefonumu uzatırken alt dudağı titriyor. "Şerif Cooper'ı aramanı ve hemen buraya gelmesi gerektiğini sessizce fısıldamanı istiyorum. Ona iki adamın evimize girmeye çalıştığını söyle." Dudaklarından küçük, dehşet dolu bir hıçkırık döküldü. "Şşş, şşş, sorun yok. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum, ama şu anda güçlü olmana ihtiyacım var." Başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor. "Aferin kızım, şimdi beni dinlemeni istiyorum. Ne olursa olsun, ne duyarsan duy, Şerif Cooper gelip seni alana kadar buradan ayrılmayacaksın. Anladın mı? Ne olursa olsun, Ruthie."

Başını sallıyor ve titriyor. "Otay, yapmayacağım."

Cam kırıklarını duyduğumda nefesim kesildi. "Ne dediğimi unutma Ruthie, Şerif gelene kadar buradan ayrılma. Seni seviyorum. Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Telefonumun tekrar arama düğmesine bastım, ardından giysi sepetini önüne koydum ve onu dolaba kapattım.

Arka kapının penceresi olduğunu tahmin ettiğim camın kırılma sesini duymaya devam ederken, onun odasından çıkıp kendi odama koşuyorum ve Cade'in orada tuttuğu silahı arıyorum, hala burada olduğuna şükrediyorum. Hemen ayak seslerinin merdivenleri tırmandığını duyuyorum ve çılgınca elimi yatağın altına sokup silahı arıyorum; hissedemeyince panikle hıçkırıyorum. *Lütfen, lütfen, hangi cehennemde bu?* Nihayet iki adam da odama daldığında hissediyorum.

Neredeyse tamamen örtülü olmalarına rağmen Spike'ı ve çocukların babası Floyd Dennison'ı

taniyorum. İkisi de bana saldırınca çığlık atıyorum, silahımı çekiyorum ama daha kaldıramadan Floyd suratıma bir tokat atıyor. Acı veren darbe başımı komodine çarpıyor ve görüşümde siyah noktalar dans ediyor.

"Git Ruth Jean'i bul!" diye Spike'a emretti.

Panik içime işliyor, ama güçlü darbesinden kurtulamadan elini boğazıma doluyor ve beni yerden kaldırıyor. Beni yatağıma çarpıyor ve sıkıca kavrayarak havasız bırakıyor. Sahip olduğum tüm güçle ona karşı savaşıyorum. Elim yüzüne çarptığında, tırnaklarım yanağındaki deriyi oyuyor, uluyor ve zonklayan yüzüme bir tokat daha atıyor.

Bilincimi korumak için mücadele ediyorum ve Spike'ın odaya girdiğini zar zor fark ediyorum.

"Onu bulamıyorum."

İçimi küçük bir rahatlama kaplıyor ve Cooper'ın acele etmesi için dua ediyorum. Floyd üzerime eğiliyor, gözleri vahşi ve çılgın, "Kızım nerede, kaltak!"

Cevap vermeyince saçlarımdan bir tutam tuttu ve başımı acıyla geriye doğru çekti, "Kızım nerede dedim?"

"O burada değil." Ağlayarak söyledim. Bana inanmayarak elini kaldırıyor. "Lütfen. Yemin ederim burada değil, Cade'le birlikte."

Bakışları Spike'a kayıyor. "O pisliğin yalnız olduğunu söylediğini sanıyordum?" "Hayır, yalnız olduğunu düşündüğümü ama emin olamadığımı söyledim."

"Siktir!" diye öfkелendi, sonra bana baktı. "Umalım da zengin büyükbaban sen ve benim değersiz, boktan oğlum için hâlâ iyi bir para ödemeye razı olsun."

"Tanrım," diye tekrar hıçkırıyorum, Christopher'ın elinde olduğunu bilmek korkumu artırıyor. "Ona ne yaptın?"

Zehirli gülümsemesi beni daha çok ağlatıyor ve beni bayıltacağını bildiğim bir darbe indirmek için elini kaldırdığında tek düşünebildiğim, bunun tekrar olduğuna inanmadığım. Yumruğu yüzüme çarpmadan ve her şey kararmadan önce siren seslerini kısaca hatırlıyorum.

BÖLÜM 33

Cade

Uzun zamandır uyumadığım yatağında uzanıyorum, üzerimde hissetmeye alıştığım narin, sıcak, çıplak beden olmadan kendimi soğuk ve boş hissediyorum ve uyuşmuş bir şekilde tavana bakıyorum. Saatlerdir hareket etmiyorum, bu durumdan çıkmak istemiyorum, çok daha az acıtıyor. Daha iyi hissettiriyor, bu yüzden çalan cep telefonuma cevap vermedim, verirsem kendime gelirim diye endişeleniyorum.

Kapıma yüksek sesle vurulmaya başlandığında, muhtemelen Evans'tır ve en son istediğim şey en iyi arkadaşım ile tekrar kavga etmektir diye düşünerek görmezden geliyorum. Ancak kapının diğer ucundaki ses Evans'ın değil, Jaxson'ın, "Walker, dostum, aç kapıyı. Bir şey oldu."

Sözleri ve ses tonu beni harekete geçirdi ve hızla kapıya doğru ilerlememi sağladı.

Kapıyı açıp yüz ifadesini gördüğüm anda kötü bir şey olduğunu anladım. "Ne oldu? Ne oldu?"

Beni üzüntüyle izliyor. "Üzgünüm dostum ama Faith'lere gitmelisin. O ve Christopher kayıp."

Ona bakıp az önce ne dediğini anlamaya çalışıyorum ama panikten kalbim kulaklarımda öyle bir çarpıyor ki bana ne dediğini anlayamıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Ne demek kayıp?"

Öfke yüz ifadesini dolduruyor. "Evden alındı ve Christopher'ın da ellerinde olduğundan eminiz." Dehşet beni çarpıyor ve kanımı buza çeviriyor. O anlatmaya devam ederken ben botlarımı giymek için acele ediyorum, "Ruthie aradı, Faith onu dolaba saklamış ve dışarı çıkmıyor. Sürekli ağlıyor ve kimsenin sorularına cevap vermiyor. Katelyn ve Grace bile onu dışarı çıkaramıyor."

Farkına varmadan koridorda koşmaya başladım, korku hızımı artırıyordu. Jaxson'ın kapıyı çarptığını duyuyorum ve bana hızla yetişip kamyonetine binmemi söylüyor. Yolculuk sessiz ama hızlıydı.

Caddeye dizilmiş polis arabalarını gördüğümde korkum daha da artıyor. Jaxson durmadan önce kamyonandan atlıyorum ve eve doğru koşarken Ruthie'nin hıçkırıklarını duyabiliyorum. "Ruthie!" Merdivenlere doğru ilerleyerek bağıriyorum.

"Hey, bekle, sen kimsin?" Bir polis beni durdurmaya çalıştı ama ben onu fırlatıp mutfığa uçurdum.

Sadece Ruthie'ye ulaşmayı önemseyerek merdivenleri çıkmaya devam ediyorum ve hızla odasına ulaşıyorum. "Ruthie!" Tekrar sesleniyorum, küçük alanı dolduran birçok beden arasında yolumu zorluyorum. Bir açıklığı itiyorum ve en yürek parçalayıcı manzarayla karşılaşyorum - kızım bir köşeye büzülmüş, yüzü korkudan solmuş ve vücudu hıçkırıklarla titriyor.

Beni gördüğünde ağlamayı kesiyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Tade?" diye soruyor fısıltıyla, sanki gerçekten burada olduğumdan emin değilmiş gibi.

Eğildim ve kollarımı açtım, "Evet evlat, benim, buraya gel."

Bana doğru hızla sürünüyor; tişörtlerimden birinin onun minik bedenini sardığı gerçeğini gözden kaçırmıyorum. Onu yarı yolda karşılayıp kucağıma alıyorum, sonra da yüzünü tutarak bana bakmaya zorluyorum. "İyi misin?"

Yaralandın mı?"

Boynuma gömülmeden önce başını sallıyor ve histerik bir şekilde ağlıyor. Cooper omzuma dokunduğunda onu sakinleştirmeye çalışarak yakınımnda tutuyorum. "Onun konuşmasına ihtiyacımız var, dostum. Hiçbir şey bilmiyoruz. Varsayımlardan ve telefonda arka planda duyduklarından yola çıkıyorum."

Başımı salladım ve onu tekrar bana bakmaya zorladım, "Ruthie, bebeğim, bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

Hıçkırıyor ve gözyaşlarını yutmaya çalışıyor, "Ben ve Faif yatakta yatıyorduk ki eve birinin girmeye çalıştığını duyduk. Beni dolaba sakladı ve Bay Shewiff'le konuşmamı söyledi. Bana ne olursa olsun dışarı çıkmayacağımı telkin etti, ben de çıkmadım ama... Onun korktuğunu duydum." Tekrar hıçkırmaya başladı. "Babam ve Spite yaptı. Ben onları gördüm ve onlar da onu dövüyordu."

Nefesim ağırlaşıyor ve beni tüketmekle tehdit eden şiddete, içimde yükselen tanıdık karanlığa karşı dişlerimi sıkıyorum.

Başka bir hıçkırık dikkatimi sola çekiyor ve hem Katelyn'in hem de Faith'in annesinin ağladığını, başlarını babasının göğsüne gömüp onları tuttuğunu görüyorum ve garip bir şekilde ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum - ona karşı öfke duymuyorum. Ama belki de bunun nedeni, tüm bunların onu kaçırın orospu çocuklarına yönelik olmasıdır.

Yaşlı adam bana dik dik bakıyor, gözleri yaşlarla dolu ama öfke yüz ifadesini sertleştiriyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Benim hatam olduğunu ve haklı olduğunu, ben burada olsaydım bunların asla yaşanmayacağını. Hışımla yanımdan geçip koridorun karşısındaki odaya, Faith'in odasına yöneliyor. Kısa bir süre için odanın yerle bir olduğunu fark ediyorum.

"Onu nereye götürdüklerini söylediler mi? Ruthie'yi mi?" Cooper ona sakince sorar.

Başını sallıyor, "Hayır, ne söylediklerini söyleyemem, sadece seslerini duyabilirim."

Cooper bana bakıyor, "Onunla telefonda konuşurken arka planda biraz ses duydum. Dennison olduğunu söyleyebilirim ama başka bir şey yok. Polislere onun ve Spike'ın evini arattım, orada kimse yok."

"Sahip olduğu diğer mülkleri araştırdınız mı?" Sorusu üzerine başımı Sawyer'a çeviriyorum ve ilk kez burada kimlerin olduğuna dikkat ediyorum. Grace onun yanında, Julia da Jaxson'ın yanında duruyor, her iki kız da Katelyn kadar çok ağlıyor.

Cooper başını sallıyor. "Henüz değil, ama olmadığından oldukça eminim. Adam çok fakir, elindekini bile karşılayamıyor ve Spike'ın durumu da daha iyi değil. Ama yine de kontrol edip emin olacağım." Konuşmanın dışına çıkıyorum; bakışlarım koridorun karşısındaki odada cep telefonuna cevap veren yaşlı adama odaklanıyor. Yüz ifadesindeki bir şey beni ileriye doğru itiyor. Cooper fark etti

ve arkamdan geliyor.

Biz odaya girerken yaşlı adam elini kaldırarak sessiz olmamızı işaret ediyor. "Bunu yapabilirim. Size o miktarı sorunsuzca bulabilirim, sadece torunumla konuşmama izin verin ki iyi olduğunu bileyim." Faith'in telefona çıkıp çıkmayacağını görmek için beklerken kalbim göğsümde sıkışıyor. O lanet şeyi ondan koparmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. "Eğer onunla konuşmama izin vermezsen, hayatta olduğunu nereden bileceğim?"

Aniden, ahizeden hepimizin duyabileceği kadar yüksek bir sesle acı dolu bir çığlık geliyor ve acı verici sesi içimde bir ateş patlamasına neden oluyor. Ruthie'nin kulağını kapattım ve başını göğsüme gömdüm ama yeterince hızlı olmadığımı biliyordum.

"Hayır, dur, bu kadar yeter. Ne demek istediğini anladım ve sana parayı getireceğim, sadece onlara zarar verme." "Evet, anlıyorum." demeden önce kısa bir duraksama olur. Telefonu kapatır ve Cooper'a bakar. "Ona üç milyon dolar bulmam için bana yirmi dört saat veriyor. Christopher da onda." Gözlerimi kapatıyorum ve

Çocukla son karşılaşmamı düşünerek göğsümü daraltan suçluluk duygusuyla nefes alıyorum.

"Tanrım, o kadar çok var mı?" Sawyer soruyor.

"Evet, almak benim için sorun değil ama hepimiz biliyoruz ki ona bir kuruş bile vermeyeceğim." Cooper başını sallar, "Nereye bırakmamı istediğini söyledi mi?"

Başını sallıyor. "Bir saat önce beni arayıp nerede olduğunu söyleyeceğini söyledi. Belli ki polis de yok demiş, piç kurusu bir amatör, sanki bir filmde alıntı yapıyor gibi. Belli ki geçmişimi araştırmış, ne kadar param olduğunu bilsin diye, ama belli ki aptal, çünkü kiminle uğraştığını bilmiyor. Ve sana şimdiden söylüyorum Şerif, onu bir an önce bulsan iyi olur yoksa ben bulacağım ve onu ele geçirdiğimde, o orospu çocuğunu havaya uçuracağım."

Sıraya girebilir, çünkü bu bok parçalarını öldürecek biri varsa o da benim.

"Baba, sakın ol. Şerifin işini yapmasına izin vermeli ve her şeyin yoluna gireceğine inanmalıyız." Bakışlarım Joshua'nın titreyen sesine kayıyor ve Cooper'a dönmeden önce yeşil gözlerinin dökülmemiş yaşlarla dolduğunu görüyorum. "Planın nedir? Telefon görüşmesini mi bekleyeceğiz?"

"Onları bulmak için yirmi dört saat beklemeyeceğiz," diye cevap veriyorum. Sawyer ve Jaxson'a bakıyorum ve ikisi de başlarını sallayarak beni anladıklarını belli ediyorlar.

Ruthie'yi bana bakması için yukarı kaldırmadan önce Katelyn'e kısa bir süre bakıyorum, "Gitmem gerek bebeğim." Kolları boynuma dolanıyor ve gözyaşları küçük yanaklarından aşağı dökülürken dudakları titriyor. "Her şey yoluna girecek. Gidip onları geri getireceğim ama güçlü olmanı ve burada Katelyn ve diğerleriyle kalmanı istiyorum, tamam mı?"

Başını sallıyor ama içinden küçük bir hıçkırık dökülüyor ve bu hıçkırık kalbimi paramparça ediyor. "Tarefwul ol, koca adam."

Alnından öperim. "Her zaman."

Onu Katelyn'in bekleyen kollarına bırakıp odadan çıkıyorum, Jaxson ve Sawyer'ın da arkamdan geldiğini hissediyorum. Öfkeli bir Cooper tarafından hızla geri çekilip duvara fırlatıldım, "Bensiz hiçbir yere gitmiyorsunuz. Anladın mı? Anladıysanız, yemin ederim hepinizin kıcına tekmeyi basarım."

Derin nefesler alıyorum, karanlığımı yanlış kişinin üzerine salmamaya çalışıyorum. "O zaman ayak uydurup kendini hazırlasan iyi olur Şerif. Çünkü tek bir amacım var, o da ne pahasına olursa olsun onları sağ salim geri getirmek."

"Bana Şerif saçmalığı yapma!" diye öfkeyle yüzüme vuruyor. "Ben senin lanet olası arkadaşınım ve onların hayatı benim için de en az senin kadar önemli. Ama burası lanet olası Irak değil, burası benim lanet olası kasabam ve benim kurallarım. Siz pislikler bu piçleri öldürmek için gerekenlere sahip olabilirsiniz ama onları bulmak için benim sahip olduğum kaynaklara sahip değilsiniz. Bu yüzden seni uyarıyorum Walker, ya sözümü dinlersin ya da..."

Onu yakaladım ve duvara yapıştırdım. "Siktir git! Konu kadının ve çocukların olduğunda kimsenin kurallarına uymam. Beni duyuyor musun?"

"Lanet olsun Walker, bırak onu," diye bağılıyor Jaxson. Onun ve Sawyer'ın beni geri çekmesine izin veriyorum ama bakışlarımı Cooper'ın üzerinde tutuyorum.

"Dinleyin, ikiniz de kendinizi dizginlemelisiniz. Zaman kaybediyoruz," diye bağılıyor Evans mantıklı bir şekilde. "Cooper haklı, ona ve kaynaklarına ihtiyacımız var ama sen," diye Cooper'ı işaret ediyor, "onu rahat bırakmalısın. Bu Kayla olsaydı ne tür kurallara uyacağını hepimiz biliyoruz."

Birbirimize ters ters bakmaya devam ediyoruz, nefeslerimiz öfkeyle hızlanıyor. Neyse ki önce o söze girdi: "İkisinin de içmeye gittiği bir yer biliyorum. Eyaletler arası yolun hemen dışında bir motorcu barı.

orada olacaklar ve muhtemelen bir şeyler biliyor olacaklar. Özellikle Spike'la yakın olan birini tanıyorum."

Rahat bir nefes alıyorum, bunu öğrenmek zamanımızı alacağından başlamak için bir yerim olduğu için mutluyum. Jaxson'a baktım. "Önce senin evinde durup eşyalarımızı yükleyelim, böylece gidecek bir yerimiz varsa geri dönüp zaman kaybetmeyiz."

Cooper tekrar araya girdiğinde başını sallıyor, "Doldurmana gerek yok! Ben silahlıyım."

"Bu işe silahsız girmemizi bekleyemezsin."

Başını sallamadan önce tekrar ayrıldık. "Tamam, ama lanet olsun, aptallık edip seni bu işe bulaştırdığıma pişman etme beni. Seni evde bırakabilirdim, lanet olası dairende surat asabilirdim. Bunu unutma Walker."

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum ve bu sözü tutabilmek için dua ediyorum. Ama eğer ona herhangi bir şekilde zarar verdilerse, hepsi pencereden dışarı çıkar.

BÖLÜM 34

İnanç

Beni arabanın arka koltuğundan çektiklerinde kendimi destekliyorum, babamla konuşurken bana indirdikleri darbeden dolayı başım zonkluyor. Yere sertçe çarpıyorum ve içimi kesen taze acı dalgasını ısırarak geri püskürtüyorum ama Floyd beni saçlarımdan tutup kaldırdığında haykırmaktan kendimi alamıyorum, kafa derimdeki acı gözlerimi sulandırıyor.

Ellerim önümde kelepçeliyken yıkık dökük, terk edilmiş bir kulübeye doğru tökezliyorum, çok sıkı metal bileklerimi acıyla ısırıyor. Etrafıma bakıyorum, buradan kurtulmayı başarabilirsek hangi yöne gitmemiz gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

Floyd bana seslenerek, "Etrafına iyice bak, sürtük ve her ne düşünüyorsan unutabilirsin," dedi. "Kilometrelerce etrafta hiçbir şey yok. Seni bağırsakları deşilen bir domuz gibi bağırtabilirim ve kimse seni duymaz."

İğrenç tanımından duyduğum korkuyu yüz ifademde göstermemeye çalışıyorum. Tek istediğinin para olması ve Christopher'la bana zarar vermeyi planlamaması için dua ediyorum. Christopher'ı düşününce kalın bir şekilde yutkunuyorum, orada ve iyi olması için dua ediyorum.

Kapıdan tökezleyerek geçiyorum ve açtıkları lambanın yumuşak ışığına karşı göz kırpyorum, getirdiği baş dönmesi dalgasına karşı savaşıyorum.

Floyd Spike'a, "Onu onunla birlikte kilitle," diye emrederek beni ona doğru itti.

Emri yerine getiriyor ama Floyd'a attığı ters bakışı kaçırmıyorum. Beni evin içinde dolaştırıyor, mutfığa götürüyor, sonra arka kapıdan çıkıp tekrar dışarı çıkarıyor. Hava zifiri karanlık ve kulübeden epeyce uzaklaştık. Görebildiğim kadarını görmeye çalışıyorum ama ne yazık ki pek bir şey göremiyorum; küçük ahşap kulübeyi bile neredeyse tam önümüze gelene kadar göremiyorum.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarmaya çalışıyorum. "Lütfen, eğer buradan çıkmamıza yardım edersen, babam sana Floyd'un istediğinin iki katını ödeyecek."

Bana inanmayarak homurdanıyor ve kafamın arkasına bir tokat atıyor, bu da kusmak için karşı konulmaz bir istek duymama neden oluyor. "Kapa çeneni, sürtük. Ben o kadar aptal değilim."

Tekrar denemeyi düşünüyorum ama kafama daha fazla darbe alamayacağımı bildiğim için vazgeçiyorum. Üç ağır metal kolu kaldırmasını, ardından kapıyı açmadan önce bir anahtarla küçük bir asma kilidi açmasını izliyorum. İğrenç bir koku duyularımı bastırıyor, gözlerimi sulandırıyor ve öğürmememe neden oluyor.

"Hey, evlat, sana bir arkadaş getirdim."

Sağ üst köşedeki küçük bir fener karanlık ve rutubetli mekânda belli belirsiz bir ışık yayıyor ama bu ışık köşeye büzülmüş, başını eğmiş ve kollarını dizlerine dolamış bir çocuğun gölgesini görmeme yetiyor.

"Christopher?" Rahatlayarak hıçkırıyorum ve ona doğru koşuyorum. Yanına çöktüğümde kapının çarptığını ve sürgülerin yerine kilitlendiğini duyuyorum. "İyi misin?" Vücudunun titrediğini fark ediyorum, sonra burnunu çektiğini duyuyorum ve ağladığı için bana cevap vermediğini anlıyorum. "Hayır, Christopher. Bana bak, sen gerçekten

Yaralandın mı?" Korkuyla sordum.

Başını sallıyor ve bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum. Daha da yaklaşıyorum ama yine de anlayamıyorum. "Seni duyamıyorum. Lütfen bana bak, beni korkutuyorsun."

Yüzünü kaldırıyor ve ben hırpalanmış dağınıklığa bakarak keskin, acı dolu bir nefes çekiyorum. Ona bunu yaptıkları için içimde bir öfke kabarıyor ama kalbi kırılmış ifadesini gördüğümde bu öfke hemen kayboluyor. Onu ilk kez ağlarken görüyorum ve kesinlikle yıkılmış görünüyor.

"Onu öldürdü amına koyayım," diye boğuk bir sesle bağıyor.

Kalbim korkudan duracak gibi oluyor, kimden bahsettiğini merak ediyorum. "Ne? Kimden?" "Annem!" diye cevap veriyor acı dolu bir hıçkırıkla.

Başımı sallıyorum, neden böyle düşündüğünü anlamıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Çarpık yüz ifadesi bir an beni izliyor, söyleyip söylememekte kararsız, sonra küçük alanın karşısındaki köşeyi işaret ediyor. Karanlık ve görmek zor, ama bir sopa yığınının benzeyen şeyi seçmeyi başarıyorum.

"Bunlar insan kemikleri, Faith."

Elimi ağzıma götürmeden hemen önce boğazımdan küçük bir çığlık kopuyor. Hızla başka tarafa bakıyorum ve boğazımda yükselen safrayı umutsuzca yutmaya çalışıyorum. Christopher'ın acı sesini duyunca kendimi toparlıyorum ve kollarım onu sarana kadar kelepçeli bileklerimi başının üzerinden geçiriyorum. Yüzümü ona yaklaştırıp elimden geldiğince rahatlatmaya çalışıyorum. "Sorun yok, her şey yoluna girecek."

Başını sallar. "Bunca zamandır bizi terk ettiğini düşünüyordum. Bizi onunla nasıl bırakabildiğini anlayamıyordum ama bırakmadı."

"O olduğuna emin misin?"

"Evet. Yüzüğü yanındaydı ve Spike'a onu Ruthie ve beni götürmeye çalışırken yakaladığını söylediğini duydum. Bizi de yanında götürecek." Daha sert hıçkırıyor, kalbimi tamamen kırıyor.

"Çok üzgünüm, Christopher. Çok, çok üzgünüm," diye gözyaşlarımın arasında boğuluyorum. "Söz veriyorum bunu atlatacağız. Sana yardım edeceğim." Başka bir şey söylemedim ve sonraki birkaç dakika boyunca sadece ona sarıldım, elimden geldiğince onu rahatlatmaya çalıştım.

Biraz sakinleşince ayağa kalktı ve bana baktı. "Sen iyi misin? Ruthie nerede? İkinizi de yakalayacaklarını söylediler."

Onun soruları benimkileri de tetikliyor ama önce onunkileri yanıtlamaya karar veriyorum. "O iyi." *En azından öyle olduğunu umuyorum.* Bu korkunç düşünceyi bir kenara itip şu ana odaklanıyorum. "Baban içeri girmeden hemen önce onu sakladım ve neyse ki onu bulamadılar. Baban içeri girdiğinde Cooper'ı arıyordu. Bayıldığım sırada siren seslerini duydum ya da en azından duyduğumu sanıyorum. Seni nasıl yakaladılar?" Saçlarını hırpalanmış yüzünden çekerek usulca sordum.

Dişlerini gıcırdatıyor, "Beni spor salonundan itibaren takip ettiler. Cade ile kavga ettim ve ayrılırken o kadar öfkeliydim ki onları fark etmedim. Birkaç blok ötedeki bir arka sokağa döndüm ve öfkeyle bir çöp konteynerini tekmelemeye başladım. Arabayla geldiler, çıkış yolumu kapattılar ve güpegündüz beni yakaladılar. Onlara birkaç el ateş etmeyi başardım ama sonra babam silahının kabzasıyla bana vurdu ve beni bayılttı."

Ne kadar korkmuş olduğunu bilmek kalbimi kırıyor. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Evet, bu kulübe anneme aitti, onun ailesindendi. Buraya sadece birkaç kez gelmişim. Artık

bize ait olduğunu düşünmüyordum ama şimdi neden gizli tutulduğunu biliyorum." Başını tiksintiyle sallıyor.

Floyd Dennison'ın cinayet işleyebileceğini bildiğimden, benimkinden daha büyük bir tehlike içinde olduğumuzu fark ettim.

aslında düşündüm. "Tamam, dinle. Babamdan fidye parası istediler ve hiç şüphem yok Christopher, bizi arayan bir sürü insan var. Ama bizi bulmaları biraz zaman alırsa diye kendimizi de buradan çıkarmaya çalışmalıyız."

Başını sallıyor. "Kendime geldikten ve anneme ne yaptığını anladıktan sonra kapıyı kırmaya çalıştım ama beni duyup içeri girdiler. Onları alt etmeye çalıştım ve bu yüzden şimdi böyle görünüyorum ama bu köşede çalışmaya başladım." Kayıyor ve elini bir tahtanın altına sokuyor. "Altındaki tahta ıslak ve oldukça çürümüş. Altından kaymak için yeterince büyük bir alana ihtiyacımız var."

"Evet, bu bizim tek seçeneğimiz olabilir. Eğer altına girebileceğimiz kadar büyük bir şey yapabilirsek, kaçabileceğimiz kadar yakın bir yer biliyor musun?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

Bir nefes verdim, "Tamam, tek seçeneğimiz bu ve burada kalmaktan daha iyi olacak. Bu yüzden kaçmak için yeterince büyük bir alan yaratacağız ve saklanmak için ormana kaçacağız. Biri bizi bulana kadar ne gerekiyorsa yaparız ve birçok insanın bizi aradığından hiç şüphem yok."

"Evet, umalım da Cade de onlardan biri olsun, çünkü o adamın sonunda iyi sonuçlar aldığını biliyoruz."

Onun adını duyunca kalbim duracak gibi oluyor ve sesimi bulmam bir dakika alıyor. "Evet, Christopher, bizi aramak için ilk sıraya gireceğini biliyorum." Bu doğru -aramızda ne olursa olsun ve nasıl hissediyor olursa olsun, Christopher'ı sevdiğini biliyorum ve bana çok değer verdiğine inanıyorum.

"Keşke ona son sözlerim, gidip kendini becermesini söylemek olmasaydı."

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum ve son karşılaşmamızı da düşünüyorum. "Onu önemsedığını biliyor, seni ve Ruthie'yi de çok önemsiyor." Ve umarım onu sevdiğimi biliyordur, tüm olanlardan sonra bile onu bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimi biliyordur.

*

Cade

I-90'ın hemen dışındaki, en az otuz farklı motosikletle dolu kirli ve köhne bir bara yanaşıyoruz ve bir çift bunlardan birinin üzerinde, açık alanda birbirlerine giriyor. İçimden akan şiddeti dizginlemeye çalışıyorum ama bu iş uzadıkça öfkem daha da artıyor.

Sawyer ıslık çalar. "İçimden bir ses bunun kolay olmayacağını söylüyor, o yüzden bize kiminle uğraştığımızı söyle Coop. *Wild Hogs* gibi özentili pisliklerle mi uğraşıyoruz? Yoksa *Sons of Anarchy* gibi ciddi pisliklerle mi uğraşıyoruz?"

Hepimiz ciddi olup olmadığını merak ederek ona bakıyoruz. "Ne? Aslında oldukça iyi bir gösteri ve o pislikler cidden belalı, sadece çok yüksek sesle hapşırıldığınız için sizi öldürebilirler. Ben sadece eğer böyle bir şeyle karşılaşacaksam öldürmeye hazır olduğumdan emin olmak istiyorum."

"Kimse kimseyi öldürmüyor," diye yanıtlıyor Cooper. "Bu adamlar çoğunlukla uyuşturucu işiyle uğraşıyor, totem direğinin altındalar. Özellikle Spike ve Dennison'la çok takılan bir adam bir şeyler biliyor olabilir ama kolay kolay konuşmayacağından eminim."

Kamyondan inmeden önce "Konuşacak lan," diye cevap verdim.

Cooper küfrediyor ve hızla beni takip ediyor. "Dinle Walker, önce benim denememe izin ver.
Eğer konuşmazsa

o zaman ona sahip olabilirsin, ama çizgiyi aşma ve beni müdahale etmek zorunda bırakma."

"Önce onunla konuşmana izin vereceğim," diye cevap veriyorum, hiçbir söz vermiyorum çünkü ihtiyacım olan her çizgiyi aşacağım.

Park yerinin karşısından, beyni sikilen hatunun çıkardığı sesleri duymazdan geliyorum ve loş ışıklı, dumanla kaplanmış ve şişman, yağlı motorcularla dolu bara giriyorum. Herkes işini gücünü bırakıp bize yabancılarmışız gibi bakıyor.

Biri "Domuz," diye seslenirken, diğerleri homurdanma sesleri çıkarıyor. Üniformalı olmadığını düşünürsek Cooper'ı tanıdıklarını varsayıyorum.

Coop gözlerini deviriyor ve bana bakıyor. "Bu saçmalıklar çok çabuk eskiyor, yenilerini duymak güzel olurdu."

Bakışları barın en ucundaki birine takılmadan önce gözlerinin etrafı taramasını izliyorum. Ona doğru ilerlemeye başladığında adamımızın o olduğunu anlıyorum. Üçümüz de onu takip ediyoruz ve gözlerimizi etrafımızdan ayırmamaya dikkat ediyoruz.

Evans eğiliyor, "Evet, bu pislikler *Sons of Anarchy* değil, çok şişmanlar."

Homurdanıyorum, ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ortamı yumuşatmaya çalışıyor, çünkü eminim ki aklımı kaçırmak üzere olduğumu anlayabiliyor. Sorun şu ki, patlamakla tehdit eden öfkemi hiçbir şey yatıştıramaz, Red'i ve çocuğu sağ salim geri alana kadar.

"Silas," diye selamlıyor Cooper, uzun, kahverengi, yağlı saçları ve etli pazusunda gördüğüm en acınası kafatası dövmesi olan kısa boylu, tombul bir pisliği.

"Şerif," diye sırtarak karşılık veriyor.

"Spike ve Dennison'ın nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Coop daha sorusunu bitirmeden hıyar, "Hayır," diye cevap verdi ve yalan söylediği kolayca anlaşılıyordu.

Bir adım öne çıkıyorum ama Coop eliyle beni uyarıyor. "Yani bu gece yaptıkları kadın ve çocuk kaçırma olayı ya da onları nerede tutuyor olabilecekleri hakkında bir şey bilmiyorsun?"

"Hayır, bilseydim de senin gibi bir domuza söylemezdim."

Coop'un bir şey söylemesini beklerken sinirlerimin tepeme çıktığını hissediyorum ama o bana bir şey söylemiyor. Onun yerine abartılı bir iç çekiş yaptı. "Mesele şu Silas. Bu gece buraya polis olarak gelmedim. Buraya bazı arkadaşlarımla geldim, senin bulaşmadığın arkadaşlarla ve senin arkadaşların onlardan birinin karısını ve çocuğunu alarak onunla yattılar. Eğer konuşmaya başlamaz ve bana bildiklerini anlatmazsan, arkadaşlarımla tam olarak neler yapabileceğini görmene izin vereceğim."

Adam homurdanmadan önce bize kısa bir süre bakıyor ve ardından birasından uzun bir yudum alıyor.

"Tamam, zaman doldu." Şimşek hızıyla şişeyi ağzından alıp havada yakalıyorum ve kafasını tezgâha çarpıyorum. Burnundan kan fişkirirken uluyor ama ben vazgeçmiyorum. Elimi orospu çocuğunun boğazına dolayarak, elimdeki bira şişesini parçalamadan ve kırık camı boğazına tutmadan önce onu arkasındaki masaya sırt üstü çarpıyorum.

Arkama dönüp baktığımda Jaxson, Sawyer ve Cooper'ın silahlarını üç adama doğrultmuş olduğunu görmeden önce arkamda bir kargaşa olduğunu fark ediyorum. Etraflarında parçalanmış masalar ve yerde yatan üç adam daha. Her şeyi kontrol altına aldıklarını bildiğim için önümdeki herife dönüyorum. "Bana bilmek istediğim şeyi söyle yoksa seni şişko bir domuz gibideşerim."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

"Yalan söylüyorsun!" Keskin camı çenesinin altına sokuyorum, ona iyi bir dilim veriyorum ve acı içinde tekrar ulumasını sağlıyorum. "Ana atardamarının yanında bir milimetre var, küçük bir çentik ve sen öldün. Bana bilmek istediğimi söyle, yoksa yemin ederim sıradaki o olur." Gözlerinde saf korku kıvılcımları

ama hala konuşmuyor. Başımı sallıyorum. "Tamam!"

"Hayır, hayır, bekle! Dinle, bununla hiçbir ilgim yok, yemin ederim. Bana katılmak isteyip istemediğimi sordular. Dennison üç milyonu eşit olarak bölüşeceğimizi söyledi ama ben reddettim, çocuklara zarar vermeyi sevmiyorum dostum."

Kadınları incitmekle ilgili hiçbir şey söylememesini seviyorum. "Bana onları nerede tuttuğunu söyle." Şişeyi daha yukarı itiyorum, hemen cevap vermeyince onu tekrar kesiyorum.

"Ow fuck!"

"Vaktimi boşa harcamayı bırak ve nerede olduklarını söyle! Bu senin son şansın, göt herif!"

"Tamam, tamam. Dennison'ın buradan otuz dakika uzaklıkta bir kulübesi var. Eskiden karısına aitmiş; Spike onları orada tuttuklarını söyledi. Yemin ederim başka bir şey bilmiyorum, hepsi bu."

Onu kanlı boğazından tutup kaldırarak bara geri götürüyorum, sonra da önüne bir peçete atıyorum. "Lanet olası yol tarifini yaz."

"Kalemim yok," diye mırıldanıyor. Birdenbire, altına işemeye hazır görünen barmen tarafından önüne bir tane atılır.

İşini bitirdikten sonra peçeteye bakıp Cooper'a uzatıyorum. "Bana yalan söylemesen iyi edersin, çünkü orada değillerse buraya geri döner ve sahip olduğun her organın kanını akıtırım. Anladın mı?"

Dişlerini gıcırdatıyor ve başını sallıyor.

"Güzel." Diğerlerine bakıyorum. "Hadi gidelim!"

Üçümüz Coop'un kamyonetine bindikten sonra silahını ateşledi ve destek çağırdı. "Eğer şanslıysak oraya yirmi dakikadan kısa sürede varabilirim."

"On olsun," diyorum ona, ama bu bile çok uzun. Yaklaştıkça içimdeki karanlığın yüzeye çıkmasına daha çok izin veriyorum. O piçlerin aşkına, ikisine de herhangi bir şekilde zarar vermemiş olsalar iyi olur, yoksa Irak'ta o orospu çocuklarına yaptıklarım, onlara yapacaklarımın yanında hiçbir şeymiş gibi kalacak.

BÖLÜM 35

İnanç

Çürümüş tahtayı çekiyorum, parmak uçlarım şişmiş ve kanlı, başımdaki acıyla aynı ritimde titreşiyor, ama pes etmiyorum. "Neredeyse vardık, Christopher, biraz daha ve sanırım başarabiliriz." Sorun şu ki, ne kadar yükseğe çıkarsak ahşap o kadar kuruyor ve onu sökmek kolay değil.

Bir sonraki tahta çekilmeyince "Kahretsın!" diye küfrediyor ve vücudu bitkin bir halde hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "İşte, geri çekil!"

Yoldan çekiliyorum ve o da kuru tahtaya tekme atmaya başlıyor. Ellerimizin yaptığından daha fazlasını yapıyor ama yine de yeterli değil, en azından yeterince hızlı değil. Yardım etmeye çalışıyorum ama ayaklarım çıplak olduğu için pek yardımcı olamıyorum. Sonunda, birkaç dakika aralıksız tekmeledikten sonra tahtanın çatladığını duyuyorum. O duruyor ve ikimiz de ilerliyoruz, tahta kırılana kadar tüm gücümüzle çekiyoruz.

Bana baktı, "Sence bunu yapabilir miyiz? Çünkü daha fazla kırabileceğimizden emin değilim." Küçük açıklığı değerlendiriyorum ve fazla seçeneğimiz olmadığını bilerek başımı sallıyorum; en azından denemek zorundayız. "Tamam. Önce ben gideceğim, sonra diğer taraftan yardım edebilirim."

"Tamam, dikkatli ol ve yavaş git."

İlerliyor, sonra duruyor ve geri dönüp köşedeki dağılmış kemiklere bakıyor. Sürünerek yaklaşıyor ve yerden bir şey alıp cebine soktuğunu görüyorum. Annesinin yüzüğü olduğunu tahmin ediyorum. Onu küçük açıklığa doğru itmeden önce güçlü bir şekilde kucaklıyorum. Karnının üzerine çöküyor ve başını ve omuzlarını diğer tarafa geçirene kadar homurdanarak ve inleyerek her yöne doğru manevra yapıyor.

"İyi misin, Christopher?"

"Evet, iyiyim."

Kelepçeli ellerimle spor ayakkabılarının altını itiyorum, fazladan itmenin yardımcı olacağını umuyorum ve öyle görünüyor, çünkü bir dakika sonra dışarı çıktı. Rahatlayarak hafifçe gülüyorum, sonra onun yaptığını yapmaya çalışıyorum, ellerim önümde kelepçeliyken benimki çok daha zor oluyor. Yüzümün yan tarafını çamura batırırken çamurun içinde ne olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Kaba tahta yanağıma sürtünerek başımdaki zonklayan acıyı artırıyor, çıplak omuzlarım da aynı muameleyi görüyor. Üst yarımı çıkardıktan sonra dirseklerimin üzerine çıkmaya çalışıyorum ama belimdeki baskıdan dolayı acı içinde nefes alıyorum.

"Sadece bekle. Tamamen düz bir şekilde uzan ve kollarını önünde birleştir." Dediğini yapıyorum ve bileklerimi kavrayıp beni yavaşça çekiyor. Bacaklarımın arkasındaki kıymıklı tahtanın acısını görmezden gelmeye çalışıyorum ama neyse ki farkına bile varmadan dışarı çıkmış oluyorum.

"Aman Tanrım, başardık," diye rahatlamış bir şekilde nefes alıyorum ve kelepçeli bileklerimi boynuna doluyorum. O da bana kısaca sarılıyor, "Hadi, gidelim."

Ayağa kalkıp iki tarafa da bakıyoruz. "Bence ön tarafa doğru gitmeliyiz," diye fısıldıyorum.

"Arkada ne var bilmiyorum ama ön tarafa gidersek az ileride bir yol olduğunu biliyoruz ve umarım bir şoför bulabiliriz. Sadece pencerelerden uzak durmalıyız."

Başını sallayarak onaylıyor, sonra da kolumdan tutup beni yanına çekiyor. Dirseklerimi bükerek bileklerimi çenemin altına getiriyorum ve daha hızlı hareket etmenin daha kolay olduğunu düşünüyorum. Tam evin kenarına geldiğimizde arka kapının arkamızdan çarparak açıldığını duyuyorum ve kalbim korkudan tamamen duruyor.

"Ne dedi lan o?" Floyd'un öfkeyle sorduğunu duyuyorum.

"Az önce polisin ve üç adamın bara geldiğini, birinin sesinin erkek arkadaşına benzediğini ve sözde piçin yerimizi söyleyene kadar Silas'ın boğazını neredeyse kesip açtığını söyledi."

"Siktir! O amcığa bir şey söylemememiz gerektiğini biliyordum," diye feryat ediyor, sesi daha da uzaklaşıyor.

Christopher ve ben birbirimize bakıyoruz, sonra yakalanmak üzere olduğumuzu bilerek olabildiğince hızlı koşmaya başlıyoruz ve saniyeler sonra uzaktan büyük bir patlama sesi duyuyorum. "Lanet olsun! Hangi cehennemdeler?"

"Kahretsin. Faith, hadi, daha hızlı hareket etmeliyiz." Deniyorum ama lanet olası ayaklarım üzerinde birkaç kez tökezliyorum, neyse ki Christopher kolumdan tutarak beni dik tutmayı başarıyor.

"İşte oradalar!" Spike'ın bağırdığını duydum.

Arkama bakıp peşimizden koştuklarını görüyorum ve Floyd'un silahını bize doğru kaldırışını izliyorum.

Ateş edildiğinde çılgılık atıyorum.

"Arkana bakma, sadece ilerlemeye devam et!" Christopher beni daha hızlı çekerek bağılıyor. Ayaklarımın yapabileceğinden daha hızlıydı ve acı içinde karnımın üzerine düştüm.

"Ugh!" Hayal kırıklığı içinde bağıriyorum, sonra Christopher'ın yardımıyla hızla ayağa kalkıyorum ve kendimi daha fazla itiyorum. "Eğer bu bir daha olursa, devam et Christopher ve sakın durma."

"Hayır. Seni bırakmıyorum."

"Evet. Yapmak zorundasın, bu..." Tam ormana girerken bir el daha ateş ediliyor ve bu sefer kurşunun kulağımın dibinden vızıldayarak geçtiğini duyuyorum.

Boğazımdan bir korku iniltisi kopuyor ama kendimi sınırlarıma kadar zorlamaya devam ediyorum ve ayaklarımın altını acıyla ısırarak keskin toprak parçalarını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bir dakika sonra Christopher beni kenara çekti ve bizi bir ağacın arkasına sakladı. Parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret ediyor, ben de ağır nefes alıp verişimi durdurmaya çalışıyorum ama ciğerlerim fena halde oksijen istiyor.

"Kahretsin, dostum, hadi, onlar gelmeden buradan siktir olup gidelim." Spike'ın sesini duyunca nefesimi tutuyorum ve Floyd'un da aynı fikirde olması için tüm benliğimle dua ediyorum ama nafile.

Bir saniye sonra bir dalın kırıldığını duyuyorum, sesi çok yakından geliyor. "Dışarı çık, saklanabileceğin hiçbir yer yok, bu ormanı avucumun içi gibi biliyorum ve eğer şimdi teslim olmazsan, seni yakaladığımda, tıpkı orospu annene yaptığım gibi sana da acı çektireceğim."

Christopher'ın eğilip ağzını kulağıma dayamadan önce gerildiğini hissediyorum, "Onları şu tarafa götüreceğim," diye fısıldıyor, ormanın karşı tarafını işaret ederek. Başımı çılgınca sallıyorum, sonra başımın döndüğünü hissediyorum. "Evet, tek seçeneğimiz bu ve şu anda senden daha hızlı koşabilirim. Cade ve diğerleri yakında burada olacaklar, sadece onlar gelene kadar dayanmamız

gerekiyor. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." Ben onu durduramadan gitti.

"İşte!" Hızlı ve ağır bot düşüşlerinden birkaç dalın çatırdadığını duyuyorum. Bir silah sesi daha duyduğumda korku çığlığını bastırmak için elimi ağızıma kapatıyorum.

Her şey sessizleşiyor, çatırtı yok, hareket yok, hiçbir şey yok. Elim ağzımın üzerinde tutuyorum ve burnumdan yeterince oksijen çekmeye çalışıyorum, kalbim kulaklarımda hızla çarpıyor.

Ani bir çatırtı ve Christopher'ın feryadını duyduğumda içimi bir korku dalgası kapladı

Acı. "Seni küçük piç kurusu," diye bağıyor Floyd, "Onu yakaladım. Dışarı çıksan iyi edersin, kaltak, yoksa onu burada, hemen şimdi öldürürüm."

"Yapma, Faith. Olduğun yerde kal!"

Christopher'a tekrar vurduğunu duydum. "Dışarı çıkmak için üç saniyen var, yoksa kafasına bir kurşun sıkarım. Bir!..."

"Yapma bunu, Faith!"

Ciddi olsun ya da olmasın, bu riski göze alamayacağımı bilerek yenilgiyle ağlıyorum. "İki!"

"Dur, ben buradayım," diye bağırarak ağacın arkasından çıkıyorum. "Ben buradayım. Lütfen ona zarar verme." "Yakala onu!" diye emrediyor Spike'a, o da zaten bana doğru hışımıyla geliyor.

Olacaklara karşı kendimi hazırlayamadan bana arkadan vurdu. Beklenmedik darbe beni yere düşürdü ve görüş alanımın kenarında karanlık dans ediyor. "Lanet olası erkek arkadaşın tam bir baş belası."

Beni saçlarımdan tutup tekrar yukarı çektiğinde ve saç tellerimi kafamdan kopararak beni ormanda hızla sürüklemeye başladığında acı içinde çığlık atıyorum.

"Bırak onu, seni pislik!" Christopher babasına karşı mücadele ederek ondan uzaklaşmaya çalışır.

Babasının koluyla boynuna sıkıca sarılmış bir halde yanımda sürüklenirken, görüş alanıma girmeden önce itişip kakıştıklarını duyuyorum. Tam arabanın yolunu yarılamişken gökyüzünden parlak bir ışık düşüyor ve tepemizden bir helikopter sesi geliyor.

"Siktir!" Spike bağıyor.

Bir saniye sonra bir kamyon garaj yoluna doğru hızla geliyor, parlak farları ve yüksek sesli sirenleri kafamın içindeki acıyı daha da artırıyor. Kısa bir süreliğine bir grup cesedin yuvarlandığını görüyorum, ancak parlak ışıklardan kim olduklarını söylemek zor.

"Kımıldamayın! Silahlarınızı atın, hemen!"

Cooper'ın komutuyla rahatlayarak hıçkırıyorum ama dizlerimin üzerine çöküp Spike'ın keskin bıçağının boğazıma dayandığını hissettiğimde bu rahatlama kısa sürüyor.

Floyd aynı şeyi Christopher'a da yapar ama kafasına bir silah dayar. "Lanet olası silahlarınızı bırakın, yoksa onu vururum, tam burada, hemen şimdi!" Sesi ne kadar çılgınca ve panik içinde çıkarsa korkum o kadar artıyor.

Cooper kamyonun önüne geçip silahını onlara doğrultarak görüş alanına girer. "Böyle olmak zorunda değil, Dennison. Doğru şeyi yapman için hâlâ zamanın var. Ne olursa olsun, etrafın sarıldı ve hiçbir yere gitmiyorsun. Suç listene yenilerini ekleme."

"Kahretsin, dostum, belki de gitmelerine izin vermeliyiz. Anlaşmanın bu olmaması gerekiyordu."

"Hayır!" Floyd, Cooper'a bağırmadan önce cevap verir, "Siktir git! Umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Eğer bunun için batacaksam onu da yanımda götüreceğimden eminim."

"Hayır, lütfen yapma! Lütfen dur!" diye yalvarıyorum, Christopher'ı kaybetme ya da başka bir çocuğun gözümün önünde ölmesini izleme düşüncesine dayanamıyorum.

"Ciddiyim. Bizi buradan çıkarırsanız onları bırakırız. Eğer bırakmazsanız, onları da yanımda götürürüm. Seçim senin Şerif."

Cooper başını sallar. "Bunu yapamam Dennison, ama onları şimdi sağ salim bırakırsan bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Hayır! Yapacağım tek anlaşma bu. Şimdi sana üç saniye veriyorum."

Ben bu lanet tetiği çekmeden önce kararını ver!"

"Kahretsin!" Spike küfrediyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" "Bir!"

"Hayır, lütfen!" Hıçkırarak ağlıyorum ve Christopher'ın kelepçeli ellerimi tutmak için uzandığını hissediyorum, bu da beni daha çok ağlatıyor.

"İki!"

"Hey, pislik!" Başımı sola, sataşmanın geldiği yöne çeviriyorum ve Sawyer'ın gölgelerin arasından çıkıp Floyd'a yakın bir yerde durduğunu görüyorum.

Silahını Sawyer'a doğru savuruyor ve ben yüksek sesli patlamayla çığlık atıyorum, kalbim korkudan duracak gibi oluyor.

Sadece Sawyer beklediğim gibi yere düşmüyor, Floyd düşüyor.

"Kahretsin, bu da ne?" Saçlarımdan tutulup yukarı çekilmeden önce ne olduğunu anlamaya ancak zamanım oluyor. Spike kolunu hızla boynuma dolayarak oksijenimi kesiyor.

Nefes almakta zorlanırken panik kulaklarımda çınlıyor, karanlık bir kez daha görüş alanımın kenarında dans ediyor. Kendimi geriye doğru sürüklenirken hissettiğimde her şey aniden ağır çekime giriyor. Sawyer onu tutarken Christopher'ın gözyaşları içinde bana doğru koşmaya çalışmasını izliyorum. Cooper bir şeyler bağılıyor ama ben hiçbir şey duymuyorum, sadece ağzının hareket ettiğini görebiliyorum. Gözlerimin kısa süreliğine kapandığını hissediyorum ve onları açtığımda hepsinden daha da uzaklaşıyorum.

Tam karanlığa yenik düşmek üzereyken, inanılmaz bir güç bana çarpıyor ve beni Spike'ın elinden koparıp uçuruyor. Sarsıcı bir darbeye yere düşüyorum ve kafamı sert bir şeye çarptıktan sonra tutuyorum, içinden yayılan acımasız, kalp durdurucu ıstırapla çığlık atıyorum. Yan tarafıma yuvarlanıyorum, gözyaşları ve acı yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor. Cade'i izliyorum, odaklanmamış, Spike'a darbe üstüne darbe yağdırırken yüzü vahşileşmiş.

Christopher aniden ortaya çıkıyor, bana bir şeyler haykırırken acı ve korku yüz ifadesini değiştiriyor. Ağırlaşan gözlerimin kapandığını hissediyorum ve onları tekrar açtığımda Cade yanımda, Christopher'ın yanında diz çökmüş, bana bakarken öfkeli bir ifade takınıyor.

Söylemek istediğim çok şey var, ona söylemek istediğim çok şey var, ama kafamdaki çarpıntıdan kelimeleri düşünemiyorum.

"Beni duyabiliyor musun, Red? Ne acıyor, bebeğim?"

Cade'in sesi uzak ve boğuk. Ona ne söylemem gerektiğini düşünmem bir anımı alıyor. "Başım."

Yüksek sesle mi söyledim, yoksa kelimeleri ağzımdan mı çıkardım emin değilim ama anlıyor. Kelepçeli bileklerimi boynuna doladı ve beni kaldırdı. "Lanet olası ambulans nerede? Bir doktora ihtiyacı var."

"Bu tarafa!" diye bağılıyor biri.

Biraz daha net duymaya başlıyorum, bu da sadece başımdaki dayanılmaz ağrının artmasına neden oluyor. Gözlerimi kapatıyorum, beni çeken karanlığın içinde kaybolmak istiyorum, acıdan kaçmaya ihtiyacım var.

"Hadi Red, uyanık kal bebeğim. Lütfen uyuma."

Onun için gözlerimi açmak için çok çabalıyorum ama yapamıyorum ve farkına bile varmadan karanlığa yenik düşüp tatlı bir unutkanlığa kayıyorum.

BÖLÜM 36

Cade

Son yirmi dört saattir aralıksız kaldığım loş hastane odasında oturmuş, Red'in narin ve hırpalanmış elini tutuyorum. Birkaç kez uyandı, ama sadece birkaç dakikalığına ve her seferinde ilaçlar ve beyin sarsıntısı nedeniyle yönünü şaşırdı.

Dişlerimi sıkıyorum ve beni boğmakla tehdit eden suçluluk duygusunu yutkunarak geçiriyorum. Doktor sadece beyin sarsıntısı geçirdiği için şanslı olduğunu söylüyor ama bunların hiçbiri şanslı değil. Hiçbir şey yaşamamalıydı. Ona bir daha asla acı çekmeyeceğine dair söz verdim ve bu sözümü tutmadım.

"Cade?"

Adımın yumuşak sesiyle başımı kaldırıyorum ve bakışlarım onun şişmiş ve morarmış yüzüne takılıyor. Gördüğüm manzara karşısında göğsüm acıyla daralıyor ama onu biraz daha uyanık gördüğüme seviniyorum. Onu ölesiye öpmek istiyorum ama buna hakkım olmadığını biliyorum, bunu hak etmediğimi biliyorum.

"Selam Red," diye fısıldıyorum, sesimin ne kadar hırçın olduğunu duyunca şaşıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" "İyiym. Biraz daha uyanık ve başımdaki ağrı çok az."

Başımı sallayarak cevap veriyorum, sonra da kendimi durduramadan elimi kaldırıp dudaklarıma götürüyorum ve yumuşak bir öpücük konduruyorum. Parmağını Evans'la daha önceki kavgamdan kalan kesiğimin üzerinde gezdiriyor.

"Çok yorgun görünüyorsun," diyor üzüntüyle. "Hiç uyudun mu?"

Başımı sallıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Hayır, ama ben iyiym. Christopher'ı da kontrol etmek için gidip geliyordum."

"Durumu iyi mi?" diye soruyor endişeyle, gözlerinde yaşlar oluşuyor hemen.

"Evet, Red, o iyi. Sert bir çocuk. Doktorlar ona bazı ağrı kesiciler veriyorlar, bu yüzden çok uyuyor ama Katelyn de onunla birlikte odada kalıyor."

"Oh güzel. Peki ya Ruthie? Uyandığım zamanlardan birinde onu gördüğümü hatırlıyorum ama pek bir şey hatırlamıyorum."

"Sen ve Christopher için endişeleniyor ama o iyi. Sawyer ve Grace onu aldılar. Birkaç dakika önce bana mesaj attı ve birazdan geleceklerini söyledi. Önce kahvaltı edeceklermiş."

Beni izliyor, ifadesi daha da kasvetli bir hal alıyor. "Peki ya sen Cade? Sen nasılsın?"

Başımı eğiyorum ve inanmadığım bir nefes alıyorum. Yaptığım onca şeyden sonra nasıl oluyor da benimle ilgileniyor anlamıyorum ama bu Red. Sanırım şaşırmamalıyım.

Yüzümün yan tarafını kavradığını hissediyorum. "Cade, bana bak." Başımı kaldırıyorum ve hak etmediğim duyguları yansıtan yumuşak, anlayışlı gözlerine bakıyorum. "Bu senin suçun değil."

Bıkkın bir nefes bırakıyorum. "Evet, öyle. İkimiz de biliyoruz ki ben orada olsaydım bunların hiçbiri olmazdı." Bu doğru, çünkü onlar daha eve girmeden onları öldürmüş olurdum. Ama kafadan kontak olduğum için hayattan kaçmaya çalışmakla meşguldüm ve uzun zaman önce halletmem gereken bir şeyle uğraşmıyordum.

"Başka bir yol bulurlardı, Cade. Sen 7/24 bizimle değildin. Christopher'ı okuldan sonra almaya çalışabilirlerdi; beni gün içinde evden alabilirlerdi. Bir yolunu bulurlardı."

Cevap vermiyorum çünkü katılmıyorum. Bir sonraki soruyu sormadan önce kalın kalın yutkunuyor. "Tam olarak ne oldu? Hatırladığım son şey Sawyer'ın vurulduğunu düşündüğüm, ama vuran Floyd'du... Sanırım?"

"Sawyer, Christopher'ın kendisine nişan alacağını bildiğinden, silahı ondan almak için dikkatleri üzerine çekti.

Bunu yaptığında, Jaxson onu vurdu." "Öldü mü?"

"Evet."

Başını sallıyor. "Peki ya Spike?"

Bir dakika sessiz kaldım ve ona ne kadarını söylemem gerektiğini düşündüm. "Ölmedi ama durumu pek iyi değil. Mahkemeye çıkmadan önce bir süre hastanede kalacak." Bu kadarla bırakmaya karar veriyorum; onu oraya benim koyduğumu bilmesine gerek yok.

"Christopher annesinden kimseye bahsetti mi?"

"Evet, Cooper barakadaki cesetten haberdar, cesedin ona ait olduğunun doğrulanmasını bekliyoruz ama Christopher'ın söylediklerine bakılırsa öyle olacak gibi görünüyor."

"Onu bulduğumda yıkılmıştı," diye mırıldanıyor usulca, gözlerinde yine yaşlar oluşuyor. "Kalbim onun için kesinlikle kırılıyor, ama bunu atlatmasına yardım edeceğim ve o olduğu doğrulandığında onun için güzel bir cenaze töreni yapacağımızdan emin olacağım."

Bu dünyada bu kızıdan daha iyi yürüyen kimse yok. "Biliyorum, Red. Sana sahip olduğu için çok şanslı ve Ruthie de öyle."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlar ve nefesi kesilir. "Eğer beni istiyorsan, ben de senimim." Boğazımdaki yakıcı acıya karşı dişlerimi sıkıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben seni hak etmiyorum."

Sessiz bir hıçkırık kaçıyor ve işkence gören kalbimi ikiye bölüyor. Kendimi bir saniye daha tutamayarak yatakta onun yanına geçiyorum ve onu incitmek istemediğim için dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırıyorum. Ama parmaklarını saçlarımdan geçirip beni daha sert bir şekilde ağzına doğru çektiğinde tedbirim bir anda yok oluyor. Kendimi tutamıyorum ve beni spor salonunda bıraktığı geceden beri arzuladığım gibi onu öpüyorum. Hıçkırıklarını yutuyorum, gözyaşlarının tadına bakıyorum ve hiçbirini hak etmediğim halde ondan akan tatlılığın her zerresini açgözlülükle alıyorum. Ama bu onsuz yaşayamayacağım bir şey; o benim onsuz yaşayamayacağım biri. Bu düşünceyle geri çekiliyorum ve alnımı nazikçe onunkine yaslıyorum. "Dinle bebeğim. Sawyer ve Grace bir süreliğine sen ve çocuklarla birlikte evde kalacaklar."

Zümrüt gözlerinde alarm kıvılcımları. "Neden? Nereye gidiyorsun?"

"Halletmem gereken bir şey var, Red."

"Şu anda mı?"

"Evet, aslında bu gece gidiyorum." "Ne kadar süreliğine?"

"Tam olarak emin değilim."

Yüzünden daha fazla gözyaşı akmaya başladı. "Geri dönecek misin?" Sesindeki korku ve acı kendimi en büyük pislik gibi hissetmeme neden oluyor ama bunu yapmam gerektiğini ve daha fazla

bekleyemeyeceğimi biliyorum.

"Evet, Red, geri geliyorum."

"Sawyer ve Grace'in bizimle kalmasına gerek yok. Kendi başımızın çaresine bakınız ya da ev temizlenene kadar ailemle kalabileceğimizden eminim."

Başımı salladım. "Evin icabına bakıldı ve siz geldiğinizde hazır olacak, ama o seninle kalıyor, Red. Ben yokken güvende olduğunuzu bilmem gerek." Yanıt vermeyip daha da üzgün görüldüğünde, boynunun yan tarafını, çenesinin hemen altını avuçluyorum ve dudaklarımı onunkilere yakın tutuyorum. "Lütfen, bebeğim."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve başını sallıyor. Onu usulca öpüyorum ve narin elleri yüzümü çevreliyor. "Seni seviyorum Cade Walker ve seni bekliyor olacağım. Lütfen beni fazla bekletme."

Gözlerimi kapatıyorum, ona yaptığım onca şeyden sonra bunu bana nasıl söyleyebildiğini bilmiyorum ama bunu telafi edeceğim. Ya bunu düzelteceğim ya da denerken öleceğim.

37. BÖLÜM

Cade

Daha önce hiç gitmediğim ama uzun zaman önce gitmem gereken bir yere giden uzun beton patıkada dururken göğsüm daralıyor. Cenazeye ya da defin işlemine iki nedenden dolayı hiç gitmedim: Birincisi, kız kardeşimin ölümünü çevreleyen koşullara rağmen orospu annem cenazeyi kilisede kaldırdı ve ikincisi, onun küçük, masum bedeninin toprağa indirilişini izleme düşüncesi bile beni öldürecek kadar acı veriyor. Ve şu an hissettiklerime bakılırsa hâlâ da öldürebilir.

Bu anı daha fazla uzatamayacağımı bildiğimden, taş döşeli patıkadan aşağı inmeye başlıyorum ve yanından geçtiğim tüm mezar taşlarını görmezden gelerek sadece bir tanesini arıyorum. Evans'ın bana verdiği talimatları takip ettiğimde, uzun zamandır kendimden uzaklaştırdığım tatlı yüzün görüntüleri ortaya çıkmaya başlıyor ve beraberinde dayanılmaz bir acı geliyor. Büyük, masum, kahverengi gözlerinin beni güvenle izleyişi ve asla anlayamayacağım nedenlerle beni sevişi. Korktuğunda ya da üzüldüğünde ve birinin onu tutmasına ihtiyaç duyduğunda küçücük bedeninin kollarıma sığması. O çok iyi kalpli küçük bir kızdı ve dünyadan en kötü şekilde koparılmayı hak etmemiştir.

Mezar taşına ulaştığımda, bulanık görüşüm sayesinde yazıyı zar zor okuyabiliyorum:

Sevgi dolu anısına

Mia Elle

Walker 1995 -

2002

Tanrı'nın sevgi dolu kollarında

huzur içinde uyuyun.

"Sence öldüğümde cennete gitmek için yeterince iyi bir kız mıyım?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kafamın içinde yankılanan yumuşak, minik sesle göğsümdeki lanet ağrıya rağmen nefes almaya çalışıyorum. Kanlı ve tecavüze uğramış küçük bedeninin görüntüleri bir sonraki adımda yüzeye çıkıyor.

"Neden bana söylemedin?"

"Üzgünüm Cade, eğer söylersem seni öldüreceğini söyledi."

Suçluluk duygusu beni bitiriyor ve bu noktaya kadar başardığım her türlü kontrolü parçalıyor. Bacaklarım tutmuyor ve acı içinde dizlerimin üzerine çöküyorum, alnım mezar taşının üzerine düşüyor. "Çok özür dilerim. Orada olmadığım için çok üzgünüm," diye mırıldanıyorum güçsüzce, kelimelerim boğazımdaki dayanılmaz yanmayı zar zor geçebiliyor. "Zamanında yetişemediğim ve daha önce haberim olmadığı için üzgünüm. Seni korumalıyım." Özür dilemeye devam ediyorum; bedenimden akan duygular o kadar acı verici ki beni öldürecekmiş gibi geliyor.

Uzun süre oturup acının hafiflemesini bekliyorum ama hiç hafiflemiyor. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama batan güneşe bakarak epey zaman geçtiğini anlıyorum. Arkamdaki mezar taşına yaslanıp Colorado'nun turuncu gökyüzüne bakarken her şey sakın ve sessiz.

"Seni seviyorum,
Cade." "Ben de seni
seviyorum, evlat."

Kelimeler kafamda tekrarlanır tekrarlanmaz, aniden bir rüzgar çıkıyor ve elimi bir şey sıyrıyor. Yere bakıyorum ve kalbim tamamen duruyor. "Bu da ne böyle?" Elimin üzerinde uzanan kalın, beyaz kurdeleye tam bir şok içinde bakarken mırıldanıyorum, daha önce gördüğüme yemin edebileceğim aynı lanet kurdele. Hızla ayağa fırlayıp mezarlığı tarıyorum ama kimseyi bulamıyorum.

Hayır, hayatta olmaz. Burada biri olmalı. Kurdeleyi sıkıca tutuyorum ve az önce burada olan her kimse onu bulmak için etrafta hızlıca bir tur atıyorum ama yine kimseden bir iz bulamıyorum. İnançsızlıkla başımı sallayarak geri dönüyorum ve ne düşüneceğimi bilemeden kız kardeşimin mezarına bakıyorum. *Bunca zamandır buradaydı da ben mi kaçırdım?* Bu düşünceyi hemen bir kenara bırakıyorum, bunun kaçırmayacağım bir şey olduğunu biliyorum.

Eğilerek alnımı tekrar mezar taşına dayıyorum ve son bir kez veda ediyorum. "Seni düşünmekten asla vazgeçmeyeceğim. Seni seviyorum evlat. Sonsuza kadar."

Ayağa kalkarak, görüşüm bulanıklaşmış ve göğsümde asla geçmeyeceğini bildiğim ama şimdi bir şekilde daha kontrol edilebilir olan bir ağrıyla uzaklaşıyorum. Kiralık arabama binip bir sonraki hedefime, en az bir önceki kadar korktuğum bir hedefe doğru ilerliyorum ve on iki yıldır gitmediğim küçük, köhne evin önüne çekiyorum. Catherine Evans olmasaydı, içerideki kadının hâlâ burada yaşadığını bilemezdim.

Tanıdık, çatlak çimento basamaklardan yukarı yürüyorum ve kırık paravan kapıyı çalıyorum. Kapı açıldığında beni kolayca tanıdığım zavallı görünümlü bir kadın karşılıyor. Maria Walker çoğunlukla aynı görünüyor ama daha yaşlı, bu da iyi olmadığı anlamına geliyor. Çatlamış ve bir haftadır duş almamış gibi görünüyor.

Kahverengi, kan çanağına dönmüş gözleri kısa bir an için şaşkınlıkla açılıp nefretle bana bakıyor. Bu bakışı çok iyi hatırlıyorum, bana baktığı tek bakış buydu. "Burada ne halt ediyorsun?"

Onun selamının beni inciteceğini, beni koşulsuz sevmesi gereken kadının beni görmeye zar zor dayanabilmesinin beni inciteceğini düşünürsünüz ama öyle değil. Aksine onu unutmamı kolaylaştırıyor. Onu itip içeri giriyorum. "Mia'nın istediğim bir şeyini almaya geldim."

Kız kardeşimin eski yatak odasına doğru ilerlerken beni takip ettiğini hissediyorum. "Tek bir şey bile almayacaksın, onun hiçbir şeyini hak etmiyorsun." Onu görmezden geliyorum, bu da onu kızdırıyor ve tam odaya girmek üzereyken kollarımı tutuyor. "Ciddiyim, sen..."

Hızla ona dönüyorum ve bir çığlıkla geri sığıyorum. "Sakın bana elini sürme. Ona doğum günü için verdiğim tavşanı alıyorum ve eğer beni bir daha durdurmaya kalkarsan çok pişman olursun."

Kız kardeşimin odasına giriyorum ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum, bu yüzden bu kadının önünde savunmasız olmak istemediğim için hızlıca geldiğim şeyi alıyorum. Gitmek için döndüğümde şifonyerinin üzerinde duran çerçeveli bir resmin yanından geçiyorum, fuarda çekilmiş bir fotoğrafımız. Sırtımda, küçük yüzü benimkinin yanında, kocaman bir gülümsemeyle; nadiren gördüğüm bir gülümseme çünkü yaşadığımız ev çok berbattı. Ama o gece gülümsemesini hiç kesmedi ve onu oraya koyanın ben olduğumu bilmek bana kendimi iyi hissettirdi. Boğazımda yine

bir yanma hissederek fotoğrafi aldım, Maria'nın bunu umursamayacağını biliyordum

ve dışarı çık.

Oturma odasında Maria'nın yanından geçiyorum ve ölümcül bakışlarını görmezden geliyorum ama ayrılmadan önce kurdeleyi sormaya karar veriyorum. "Kurdeleyi mezarına sen mi koydun?"

"Ne kurdelesı? Sen neden bahsediyorsun?"

Ben de öyle düşündüm. Açıklama yapma zahmetine girmedim ve gitmek için döndüm, ama tam kapıdan çıkmak üzereyken "Sen olmalıydın" dedi. Kısa bir süre durup ona döndüm. "Keşke ölen o değil de sen olsaydın."

Ona bakıyorum ve bir annenin kendi çocuğundan, yaşamak ve nefes almak dışında hiçbir şey yapmayan bir çocuktan nasıl bu kadar nefret edebileceğini merak ediyorum. Red'i düşünüyorum. Christopher ve Ruthie'ye nasıl davrandığını ve onları nasıl koşulsuz sevdiğini. O bir annenin olması gereken ve bu annenin olmadığı her şey. İlk kez, her türlü berbat durumda olabileceğimi ama bu kaltak ya da pislik babam gibi olmadığını fark ediyorum.

"Onunla yer değiştirebilseydim değiştirirdim," diyorum ona dürüstçe. "Onun için ölürdüm, ama ne olduysa oldu, benim yerime onu öldürdün. Çünkü sen ilgi çekmek isteyen ve seni beceren bir pisliğin kızını becermesine izin veren işe yaramaz bir keşten başka bir şey değilsin." Kızgın gözlerinde acı parlıyor ama umurumda değil çünkü hepsi gerçek.

Sehpadan boş bir cam vazo alıyor ve bana fırlattığı anda eğiliyorum. "DEFOL VE BİR DAHA ASLA GERİ GELME!"

"Merak etme, olmayacağım. Ama kendine bir iyilik yap Maria ve kendine çeki düzen ver. Acıması hayatının bir bölümünü hâlâ kurtarabilirsin."

Bu son sözle birlikte oradan çıkıp havaalanına doğru yola koyuluyorum ve bir an önce bir uçuş olmasını umuyorum. Red'e ihtiyacım var ve ona şimdi ihtiyacım var, ama önce yerine koymam gereken şeyler var.

BÖLÜM 38

Cade

İki katlı, Viktorya tarzı evin önüne yanaşıp yorgun bir nefes alıyorum. Geçtiğimiz iki hafta, eskiden hiçbir şey hissetmeyen bir adam için çok zorlayıcı olan duygusal bir iniş çıkış treni gibiydi. Christopher'ın doğum günü yemeğinde çuvalladığım geceden, hayatımdaki en önemli iki insanı kaybedeceğimi düşünmeye, kız kardeşimle uğraşmaya, sonra da Maria'ya kadar... Geçtiğimiz hafta Faith'i deli gibi özledim. Evans bana her gün bilgi veriyor ama bir faydası olmuyor. Bir nebze bile. Ona ihtiyacım var ve yakında onu görmeyi planlıyorum. Halletmem gereken tek bir şey kaldı ve bu cehennem gibi garip olacak; buna hazır olduğumdan emin değilim. Umarım söyledikleri doğrudur ve beni bekliyordur ama beklemiyorsa da onu suçlamam. Bu boktan düşünceyi bir kenara iterek kamyondan iniyorum ve ön merdivenlerden yukarı yürüyorum. Kapıyı çalıyorum ve nasıl bir karşılamayla karşılaşacağımı merak ederek gergin bir şekilde yer değiştiriyorum. Kapı açıldığında karşıma gelen adam konuşmak için.

"Cade," Joshua Williams şaşkınlık içinde beni selamlıyor. "Merhaba, Joshua. Bir dakikan var mı?"

Geri adım atmadan önce bir saniye daha bana bakıyor. "Tabii ki. Lütfen içeri gelin."

Ben içeri adımımı atar atmaz Faith'in babası mutfaktan çıktı. Gözleri bana dikilmeden önce şok içinde genişliyor. "Burada ne halt ediyorsun?" Düşmanca karşılaşmasına şaşırmadım ve bunu hak ettiğimi biliyorum.

Ben daha bir şey söyleyemeden Joshua, "Kaba olma baba, benimle konuşmak için burada." dedi. Ona nasıl davrandığımı düşününce benim için ayağa kalkması beni şaşırttı.

"Kaba mı?" diyor yaşlı adam, hiç de nazik olmayan bir sesle. "Kekimi ağlattığı için bu pislığe tüfeğimi doğrulttuğumda sana kabalığı göstereceğim." Faith'in benim yüzümden ağladığını düşününce göğsüm suçluluk duygusuyla daralıyor.

Joshua bana dönmeden önce onu tekrar azarlıyor. "Neden gidip ofisimde konuşmuyoruz?"

Başımı salladım ve onu merdivenlerden yukarı doğru takip etmeye başladım. Yaşlı adama dönüp baktığımda bana hançer gibi baktığını görüyorum. Göz göze geldiğimizde bana 'seni izliyorum' işareti veriyor. Homurdanıyorum, mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldıktan sonra Joshua'yı merdivenlerden yukarı doğru takip etmeye devam ediyorum.

Ofisine girer girmez, odanın inanmadığım ya da en azından eskiden hiç inanmadığım bir şeyle dolu olduğunu görmenin tanıdık öfkesini ve kızgınlığını yaşıyorum... ya da hala inanmıyorum. Lanet olsun, artık ne düşündüğümü bilmiyorum.

Cennet olması gereken yerin devasa bir resmine odaklanıyorum. Ama dikkatimi çeken şey resim değil, alıntı:

'Biraz inanç ruhunuzu cennete götürecektir, ama çok inanç ruhunuza cenneti getirecektir.'

"Senin için ne yapabilirim, Cade?"

Çalkantılı duygular içinde bakışlarımı resimden kaçırıyorum. Buraya gelme sebebim olan tek şeyi söylemek yerine, elimi cebime atıyor ve üzerime düştüğünden beri yanımdan ayırmadığım kalın, beyaz saç kurdelesini çıkarıp masasına çarpıyorum.

"On iki yıldır görmediğim halde bunun nasıl elime geçtiğini söylemenizi istiyorum!"

Önce kurdeleye, sonra da bana baktı. "Ne oldu?"

"Ablamındı." Ondan bahsetmek bana acı verdiği için dişlerimi gıcırdatıyorum ve ondan bahsetmeye alışmamın biraz zaman alacağını biliyorum. "Bunu her gece saçına takardı. Birkaç gün önce ilk kez mezarına gittim ve her nasılsa, orada geçirdiğim saatlerden sonra, bu şey birdenbire üzerime düştü."

Kullandığım dil onu rahatsız ediyorsa bunu belli etmiyor. Ona bu soruyu sorduğum için bana tamamen deliymişim gibi bakmasını bekliyorum ama bakmıyor. Onun yerine sandalyesinde arkasına yaslanıp sabırla beni izliyor. "Sana ne söylememi istiyorsun, Cade?"

Cevap veremiyorum çünkü bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum.

Yanıt vermeyince bir nefes verdi. "Sana ne düşündüğümü söyleyebilirim ama muhtemelen duymak isteyeceğin bir şey değil."

"Neymiş o?" Sesimin birdenbire ne kadar hırçınlaştığını duyunca şaşırarak soruyorum.

Bana söylemeye karar vermeden önce bir süre düşündü. "Kız kardeşinin seni gördüğünü ve iyi olduğunu söylediğini söyleyebilirim."

"Bu imkânsız," diye çıkışıyorum, saçmaladığını düşünüyorum ama ona inanmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Tanrı söz konusu olduğunda hiçbir şey imkansız değildir, ancak bu konuda nasıl hissettiğinizi de biliyorum, bu yüzden, dediğim gibi, cevabımdan hoşlanmayacağınızı biliyordum, ama inandığım şey bu."

"Kızının başına gelenlerden sonra yaptığın şeye nasıl hâlâ inanabiliyorsun?" Acı yüz ifadesini kararttığında kendimi lanet olası bir pislik gibi hissediyorum.

"Çünkü inancım var." Cevabının çifte anlam taşıyıp taşımadığını merak ederek cevabını düşünüyorum. "Dinle, bunu her zaman hatırlamanın benim için kolay olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum, çünkü öyle değil. Kızıma ne olduğunu bilmek beni hâlâ öldürüyor ama iyiliğin olduğu yerde kötülüğün de olduğunu biliyorum. Ve inanıyorum ki ona zarar veren piçler, kız kardeşinize zarar veren adamla birlikte cehennemdedir."

Karşısındaki sandalyeye oturuyorum ve başım ellerimin arasına düşerken yorgun bir nefes bırakıyorum. Tekrar konuşmadan önce bir an sessizlik oluyor. "Kız kardeşine ne olduğu hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece Faith'in bana anlattığı kadarını biliyorum ve ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Bunun pek bir şey ifade etmediğini ve durumu daha iyi hale getirmediğini biliyorum ama bilmelisin ki Cade, ben o adam gibi biri değilim." Başımı kaldırdığımda onun beni kasvetli bir şekilde izlediğini gördüm. "Onun kim olduğunu bilmiyorum ama seni temin ederim ki o bir Tanrı adamı değildi."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Bu yüzden buraya geldim, doğum günü yemeğinde sana davranış biçimim için özür dilemek için. Artık ne düşündüğümü ya da neye inandığımı bilmiyorum. Bu dünyada olup biten onca kötü şeyden sonra, dışarıda büyük bir güç olduğunu kabul etmek benim için çok zor. Ne olursa olsun, bununla ilgili sorunlarımı senden çıkarmamalıydım."

"Şüphenezin nereden kaynaklandığını anlayabiliyorum, ama yine de inanç burada devreye

girişiyor. Tanrı'nın gizemli yollarla çalıştığını görüyorsunuz. Ben onun hala kötölükle savaştığına inanıyorum ve silahları da sizin, arkadaşlarınızın ya da babam gibi insanlar. Hatta benim gibi insanlar. Siz kötüyü öldürürken, ben inançla O'nu hayatta tutmak için buradayım. Kızıma neden bu ismi verdiğimi anlıyor musun?" diye sırtarak soruyor ama

benim cevap vermemi beklemiyor. "Onun harika bir şey olacağını, bir gün benim hayatımı değiştirdiği gibi pek çok kişinin hayatını değiştireceğini hep biliyordum ve haklıydım. Sen, Christopher ve Ruthie bunun ürünlerisiniz ve biliyorum ki daha fazlası var ve her zaman olacak, çünkü o özel bir şey."

"Aslında bir konuda hemfikir olduğumuz ortaya çıktı."

Gülümsüyor ama çabucak kayboluyor. "Onu görmeye gittin mi?"

"Hayır, ama yakında planlıyorum. Önce bazı işleri halletmem gerekiyor ama buraya geldiğimi ona söylemezsen sevinirim. İsterim."

Başını salladı. "Pekâlâ, çok fazla bekleme, seni özleyiyor ve sana ihtiyacı var."

Yeniden yükselmekle tehdit eden suçluluk duygusunu bir kenara itmeye çalışıyorum. "Yapmayacağım ve inan bana ona daha çok ihtiyacım var." Ayağa kalkıyorum, sonra daha iyi düşünemedim ağzımdan geçiriyorum, "Ona evlenme teklif edeceğim."

Şaşırması gibi görünmüyor. "Bana mı söylüyorsun yoksa soruyor musun?"

"Sana sormayı düşündüm ama nasıl olsa ona soracağım için senin ne dediğinin bir önemi olmayacağından sana söylemem gerektiğini düşündüm."

Gülümser ve başını sallır. "Yeterince adil."

Ona elimi uzatıyorum ve o da sıkıca kavıyor. "Yeterince iyi olmadığımı biliyorum ama onunla ilgileneceğim, söz veriyorum."

"Açıkçası, babası olarak kimsenin onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyorum, ama bir erkek olarak sana söyleyeceğim, bence sen ona layıksın." Verdiği yanıt beni şaşırtıyor; belli ki adam da kızı kadar bağışlayıcı. "Ama seni uyarmalıyım, eğer bir daha hata yaparsan babamı durdurmak mümkün olmayacak ve ben de bunu denemeyeceğim."

Başımı sallıyorum, bundan hiç şüphem yok. "Yapmayacağım, yaparsam da kendimi eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Kıkırdıyor ve beni dışarı çıkarmadan önce sırtımı sıvazlıyor. Yapacak son bir şeyle uzaklaşıyorum ve sonra umarım Red benim olacak.

BÖLÜM 39

İnanç

Babam bizi dışarı çağırmadan önce kilisenin arkasında beklerken Christopher'ın gergin bir şekilde ileri geri adım atışını izliyorum.

"Oh adamım, Faith. Artık bunu yapabileceğimden emin değilim."

Ona doğru yürüyorum, sonra omuzlarını tutuyorum ve ellerimin sinirden titrediğini fark etmemesi için dua ediyorum. "Evet, yapabilirsin. Bunu yapacağız Christopher ve harika olacağız. Çünkü birlikte müthiş bir güç merkezi olacağız ve bunu sen de biliyorsun."

Homurdanıyor. "Evet, çok iyi bir takım olduk, özellikle de birbirimize benzeyen soluk çürüklerimizle."

Gülümsüyorum. "Bu, hayatta kalanlar olduğumuz anlamına geliyor, gururla giyinin." "Seninle oraya gitmekten gurur duyuyorum."

Kalbim ısınıyor, son birkaç haftada bana bu kadar açılmasını seviyorum. "Ondan haber aldın mı?" diye sorduğunda gülümsemem kayboluyor.

Hüzne boğuluyorum, ruhum geri döneceğine söz veren ama iki dayanılmaz uzun hafta boyunca haber alamadığım adamı özleyor. Başımı sallıyorum ve hüznle gülümsüyorum.

"Eminim yakında ondan haber alacaksınız."

"Eminim ben de öyle yapacağım," diyorum hissettiğimden daha büyük bir güvenle. Zaman geçtikçe, her ne kadar yapmamaya çalışsam da, daha fazla şüphe duymaya başlıyorum. Pozitif kalmaya ve meşgul olmaya çalışıyorum. Çocuklar ve benim başa çıkmamız gereken çok şey oldu, ama aynı zamanda birlikte çok fazla iyileşme süreci geçirdik, bunun için minnettarım, ama keşke Cade de bunun bir parçası olsaydı, çünkü onun da iyileşmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Her gece uyandığımda onun yanımda olması için dua ediyorum. Irak'tan sonraki iki yıl boyunca onsuz yaşamayı nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu kadar uzun süre yok olacağını düşünmemiştim ve sürekli nerede olduğunu, ne yaptığını ve her şeyden önemlisi iyi olup olmadığını merak ediyorum. Sawyer bana iyi olduğunu söylüyor ama ben kendim görmeyi tercih ediyorum.

Alissa aniden kafasını odaya sokar, gözleri ve tatlı gülümsemesi sadece Christopher içindir. "Pekâlâ, siz hazır olduğunuzda biz de hazırız." Tekrar gözden kaybolmadan önce ona göz kırpmıyor.

Kendi gergin nefesimi içime çekiyorum ve Christopher'a dönüp bakıyorum. "Peki, hazır mısın?" "Hayır, ama yine de yapacağım. Dua edeyim de Alissa bundan sonra hâlâ seksi olduğumu düşünsün."

Kıkırdıyorum. "Seni daha da seksi bulacak, bunu biliyorum."

Sırıtıyor, "Ben oldukça karşı konulmazım."

Elini tutuyorum ve usulca gülümsüyorum. "Evet, öylesin. Seni seviyorum, Christopher."

Rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor ve "Ben de seni seviyorum. Şimdi ben senden vazgeçmeden önce şu işi bitirelim."

Onun da bunu söylemesi kalbimi ısıttı. Keşke sevdiğim diğer adama da bunu söyletebilseydim.

O zaman hayatım tamamlanmış olurdu. Üzüntümü bir kenara itiyorum ve tıklım tıklım dolu kilisenin sahnesine doğru yürüyorum. Bunun tam olarak planladığım gibi olması için dua ediyorum.

*

Cade

Dışarıda durup küçük, beyaz binaya bakarken midem çalkalanıyor ve kalbim göğsümde lanet bir kırıcı gibi çarpıyor. Avuçlarım kot pantolonumun önünü silmek zorunda kalacak kadar terlemeye başladığında kendimi yumruklamak istiyorum. "Hadi Walker, korkaklığı bırak, alt tarafı bir bina." Bu küçük moral konuşmasıyla, geri çekilmeden önce kıcımlı hareket ettiriyorum ve kız kardeşim öldükten sonra bir daha asla giremeyeceğimi düşündüğüm yere giriyorum.

Faith'in ön tarafta vaaz veren babası dışında tüm kilise tıklım tıklım ve sessiz. Büyük, ağır ahşap kapıyı usulca kapatıyorum ve dikkat çekmemek için kenarda duruyorum, ama fark edilmediğim ortaya çıkıyor.

"Tade!" Yüksek sesli, heyecanlı fısıltı odanın ortasından geliyor, Ruthie'nin hepsi Faith'in ailesi ve arkadaşlarımız olan bir grup insanın üzerinden sürünerek geçtiğini görmek için bakıyorum. Bana doğru koşmadan önce ona yardım edip yere yatırıyorlar.

Siyah beresiyle giydiği beyaz elbisesine bakıp sırtıyorum ve bana çarpmadan önce onu kucağıma alıyorum. Bana sıkıca sarılırken onu kendime doğru çekiyorum, minik bedeni gözyaşları yüzünden bana karşı titriyor. "Seni çok özledim, koca adam."

Ona daha sıkı sarılıyorum ve sesimi bulmam bir dakikamı alıyor. "Ben de seni özledim, evlat. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama yapmam gereken bir şey vardı."

Arkasına yaslandı ve büyük, mavi, sulu gözleriyle bana baktı. "Önemli değil, Faif beni sevdiğini ve geri döneceğini söyledi."

Tabii ki öyle dedi. Kalın kalın yutkunuyorum. "Hepinizi seviyorum ve söz veriyorum temelli döneceğim."

Gülümseyip bana tekrar sarılıyor ve işte o zaman odanın tamamen sessizleştiğini fark ediyorum. Herkesin bize baktığını görmek için etrafıma bakıyorum. Fark edilmemek için çok fazla.

Joshua gülümseyip başını sallıyor, yüz ifadesindeki şaşkınlık açıkça belli ama onayladığı da bir o kadar açık. "Walker." Evans beni kendi sıralarına doğru el sallıyor ve herkes bana yer açmak için yana kayıyor. I

Ruthie'yi kucağıma alıp yanına oturdum.

Faith'in annesi ve Katelyn bankın diğer ucundan bana el sallıyorlar ama babası bana yine 'seni izliyorum' işareti yapıyor. Keşke o da oğlu ve torunu kadar bağışlayıcı olsaydı.

Eğilip elini bacağıma koyan Grace dışında herkes başını sallayarak beni onaylıyor. "Seninle gurur duyuyorum, Cade." Övgüsü durumu daha da garipleştiriyor ama tam bir pislik olmak istemediğim için başımı sallıyorum.

"Ben de seninle gurur duyuyorum, bak ne kadar büyümüşsün, kocaman bir çocuk olmuşsun." Evans'ın aptal sırtışına ters ters baktım. "Kapa çeneni."

Kıkırdıyor ve o başka bir şey söyleyemeden Joshua tekrar konuşmaya başlıyor. "Pekala, bugün büyük açılışımız için özel bir gösterimiz var. Çoğunuzun bildiği gibi kızım sonbaharda burada bir anaokulu açacak ama aynı zamanda gençler için bir müzik programı yürütmeyi planlıyor. Bana çok sert bir şekilde buna koro demememi söyledi, yoksa kimsenin katılmayacağını söyledi." Herkes kıkırdıyor. "Şimdi o ve oğlu Christopher, size bu program için tam olarak ne planladığını gösterecekler. Son bir haftadır bu performans için çok çalışıyorlar ve biliyorum ki, bu kızımın

geldiği için, hepimizi şaşkırtacak."

Gerçek bu değil mi?

O isimlerini söylerken kalbim beklentiyle çılgınca çarpmaya başlıyor. Dışarı çıktıklarında, bakışlarım hemen son iki haftadır uğruna yanıp tutuştuğum kıza takılıyor ve tüm oksijen tek bir salınım ile bedenimi terk ediyor.

Her zamanki gibi güzel, sade beyaz bir güneş elbisesi, koyu kahverengi kovboy çizimleri giymiş ve uzun, kızıl saçları omuzlarına gevşek dalgalar halinde dökülüyor. Oraya kadar yürüyüp onu da yanımda götürmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Piyanonun başındaki kadına doğru yürüyüp bir şeyler fısıldarken çocuğa bakıyorum ve ne kadar gergin görüldüğüne dair bir gülümsemeyi ısırıyorum. Faith onun yanındaki yerini alıyor ve elini tutuyor.

Kalabalığa bakıyorlar ama asla bir kişiye odaklanmıyorlar, ki bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü şarkı söylerken beni görmesini ve bunun onu şaşırtmasını istemiyorum. Sanırım bunu düşünmeliydim - umarım onlar bitene kadar beni fark etmez.

Piyano çalmaya başlıyor ve ben hemen "Lean on Me"nin melodisini tanıyorum. Çocuk ilk nakarata başladığında kaskatı kesildim ve tamamen şaşkına döndüm. Ne oluyor...

*Bazen hayatımızda
hepimiz acı çekeriz
hepimizin üzüntüleri
var ama eğer akıllı
olursak*

Her zaman bir yarın olduğunu biliyoruz.

"Vay anasını, çocuk inanılmaz," diye fısıldıyor Evans, belli ki benim kadar şaşırmış bir halde. Başımı salladım, nutkum tutulmuştu. Red onun gerçekten iyi olduğunu söylemişti ama bu kadar iyi olduğunu düşünmemiştim. Şimdi Faith'in yumuşak sesi de katılıyor ve ikisi birlikte bir güç merkezi oluşturuyorlar.

*Bana yaslan!
Güçlü olmadığın
zaman arkadaşın
olacağım ve devam
etmene yardım
edeceğim çünkü sırtımı
yaslayacak birine
ihtiyacım olması uzun
sürmeyecek*

Christopher bir sonraki nakaratı tamamen Red'e bırakarak kayboluyor ve her zamanki gibi sesi karnıma bir yumruk gibi çarpıyor ve sikimi acı verici bir şekilde sertleştiriyor. Kilisede oturduğumu düşünürsek bu tamamen garip bir durum.

Lütfen

*gururunuzu bir
kenara bırakın*

*Eğer ödünç
almanız gereken
şeylerim varsa,
kimse dolduramaz.*

*göstermediğiniz
ihtiyaçlarınızı*

Christopher tekrar katılıyor ve ritmi yakalıyorlar.

*Yardıma ihtiyacın
olduğunda beni ara
kardeşim.*

*Hepimizin sırtını yaslayacağı birine ihtiyacı var!
Hepimizin sırtını yaslayacağı birine ihtiyacı
olduğunu anlayacağın bir sorunum olabilir.*

Herkes tempoya senkronize olarak alkışlamaya başlar ve ikisi de gülümser, daha rahatlamış görünürler, elleri birleşir ve sesleri uyum içinde birbirine karışır.

İtiraf etmeliyim ki bu şarkının şimdiye kadar duyduğum en iyi versiyonu bu ve herkesin yüzündeki ifadeye ve şarkıya katılma şekillerine bakarak aynı fikirde olduklarını söyleyebilirim. Eğer bekledikleri buysa Faith'in büyük bir grubu olacak ve sahnedeki iki kişinin benim olduğunu söylemekten gurur duyuyorum... Umarım.

Bu düşünce hızlı ve sert bir şüphe dozunu beraberinde getiriyor. Umarım bundan sonra onu buradan götürmeme izin verir ve ona teklif ettiğim şeyi kabul eder. Neyse ki bunu düşünmek için fazla zamanım olmuyor çünkü şarkı bitiyor ve herkes ayakta alkışlıyor. Küçük bina alkışlar ve ısıklarla inliyor. Red heyecanla Christopher'ın üzerine atılıyor, Christopher da onu gülerek yakalıyor ve kendisiyle gurur duyuyor - olması gerektiği gibi.

"İnanılmazdı, değil mi koca adam?"

Cevap verirken gözlerimi onlardan ayırmıyorum. "Evet evlat, inanılmazlardı."

Christopher bizim sıraya bakıp beni gördüğünde hâlâ Faith'e sarılıyordu. Gülümseyen ifadesi tamamen bir şok ifadesine dönüştü.

Bakışlarını tutuyorum ve tepkisinin ne olacağını ölçmeye çalışıyorum. Sertleşmiş olmalı çünkü Red bırakıyor ve onunla konuşmak için geri çekiliyor. Kolunu kaldırıyor ve beni işaret ediyor. Arkasını dönüyor ve güzel zümrüt gözleri benimkilerle çarpışıyor. Yüzünden geçen ilk tepki tam bir şok oluyor. Bunu sayısız başka duygu takip ediyor ve bana vereceği tepkinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmaması beni çok korkutuyor.

Alissa kendini ona doğru fırlattığında Christopher şoktan çıkar. Onu ayaklarından kaldırıp sırtına sarıldı. Faith tüm bu süre boyunca ne kımıldadı ne de gözlerini benden ayırdı. Gözlerini kırptığını bile sanmıyorum. Christopher onun elinden tutup arkasından sürükleyerek kalabalığın arasından geçerken herkes onlara ne kadar harika olduklarını söylüyor. Bana yaklaştıklarında yüzlerindeki soluk morlukları görebiliyorum, bu da ellerimin yumruk şeklinde kenetlenmesine ve vücuduma öfke pompalanmasına neden oluyor. Çocuğu hâlâ kucağında tuttuğum için çabucak sakinleşiyorum ve öfkemi bir kenara itmeye çalışıyorum.

Katelyn ve annesi bizim sıramıza geldiklerinde hemen Christopher'a sarılıyorlar, ardından tüm kızlar içeri giriyor. Faith onun yanında duruyor ve bana bakmakla meşgul olduğu için kimseye selam vermiyor.

"Hepiniz harikaydınız," diyor Grace hayretle. "Christopher, iyi olacağınızı biliyordum ama hiç

bilmiyordum."

"Teşekkürler," diye beceriksizce mırıldanıyor ama yüzündeki gururlu gülümsemeyi inkar etmek mümkün değil.

Herkes koridorda durmak üzere sıralardan çıktığında, Christopher'ın önüne gelene kadar ilerledim ve ona elimi uzattım, "Etkilendim evlat. İnanılmazdın ve kendinle gerçekten gurur duymalısın."

Sırıttıyor ve elimi sıkıyor. "Teşekkür ederim. Seni gördüğüme sevindim. Geldiğine sevindim."

Çabucak rahatlıyorum ve o ana kadar onun tepkisi konusunda ne kadar endişelendiğimi fark etmemiştim. "Ben de."

Şimdi Red'e odaklanıyorum ve onun hâlâ büyük bir şok içinde beni izlediğini görüyorum, ama gözleri de akmayan yaşlarla cam gibi olmuş.

"Git al onu, koca adam," diye fısıldıyor çocuk kulağıma. Ona bakıyorum ve Christopher'a teslim etmeden önce sırtıyorum.

"Selam Red," diye usulca selamlıyorum yaklaşırken. Çoğu insan hâlâ birbirine karışmış ve konuşuyor ama birkaç çift gözün üzerimizde olduğunu hissediyorum. Cevap vermeyip bana geniş gözlerle bakmaya devam edince rahatsız bir şekilde kayıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Dik dik bakıyorsun."

"Bir kilisedesin," diye fısıldıyor, bariz olanı belirterek.

"Biliyorum ve binada yangın bile çıkmadı."

Mümkünse, gülmeye başlamadan hemen önce gözleri daha da büyüyor. İçimdeki her soğuk yeri ısıtan ve deli gibi özlediğim bir kahkaha bu. Ama hıçkırıkları kahkahasına karıştığında çabucak acıya dönüşüyor. Hiç vakit kaybetmeden onu kollarıma alıp ayağa kaldırıyorum. O da bana sıkıca sarılıyor ve yüzünü boynuma gömüp gözyaşlarıyla ıslatıyor.

"Seni çok özledim," diye mırıldanıyor usulca.

Başının yan tarafını öpüyorum, sonra ağzım kulağına gelene kadar burnumu saçlarında gezdiriyorum. "Ben de seni özledim bebeğim. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Nereye gittin?"

Cevap vermeden önce etrafıma baktığımda birçok gözün üzerimizde olduğunu görüyorum ve daha fazla konuşmak istemediğime karar veriyorum.

Burada olmaz. "Benimle bir yere gel."

Bana bakmak için arkasına yaslanıyor ve ıslak, duygusal gözleri boğazıma bir yumruk gibi çarpıyor. "Şimdi mi?" diye şaşkınlıkla soruyor.

"Evet, şimdi."

Tereddüt ediyor ve çocuklara bakıyor.

"Git Faith," diyor Katelyn, araya girerek. "Onları ben alırım. Öğle yemeği yemeye gideceğiz ve seninle daha sonra buluşacağız."

Bana dönüp baktı. "Tamam, hadi gidelim."

Onu tekrar ayağa kaldırmadan önce alnından öpüyorum, sonra elinden tutup arkamdan sürüklüyorum. İnsanların arasına girip çıkıyorum ve kimseye dikkat etmiyorum. Tek bir amacım var, o da Red'i yalnız yakalamak. Kilisenin ahşap kapısından içeri giriyoruz ve onu merdivenlerden aşağı çekiyorum.

"Walker, yavaşla," diye gülüyor, "benim bacaklarım seninkiler kadar uzun değil."

Hızımı kesmiyorum, kamyonetime varana kadar da bırakmıyorum. Gülümsediğini görmek için arkamı döndüm. Tam bir şey söyleyecekken, onu ayaklarından kaldırıp kamyonetime çarparak sözünü kesiyorum.

Onun şaşkınlık dolu nefesini yutuyorum ve ağzıma dolan tatlı tatla inliyorum. Parmaklarını

saçlarıma geçirip sıkıca kavrarken, dili her umutsuz vuruşuma eşlik ediyor. Sıkım acıyla zonkluyor, onun içinde olmak için çığlık atıyor ve kendini ona doğru sürttüğünde, lanet bir kedi gibi inliyorum.

Tüm kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu bildiğimden, kolumu beline daha sıkı sarıyorum ve kapıyı açana kadar onu kendime doğru tutuyorum. Onu içeri atmadan ve kapıyı çarpmadan önce neler olduğuna itiraz etme şansı vermiyorum. Kamyonetin etrafında yürüyorum ve ihtiyacım olanı çıkaracak kadar uzun süre sikimi pantolonumun içinde tutabilmeyi umuyorum.

*

İnanç

Kapı çarpıldıktan sonra sersemlemiş bir halde oturuyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bir dakika önce umutsuzca arzuladığım adamı öpüyordum, sonra bir dakika sonra onun kamyonetine atıldım ve kapı yüzüme çarpıldı.

Nihayet geri döndüğü için hâlâ şoktayım, hatta kilisede olduğu için daha da şoktayım. Son iki haftadır bu an için dua ediyordum. Söylemek istediğim ve ona sormak istediğim o kadar çok şey var ki, ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok gibi görünüyor. Önemli olan tek şey onu hissetmek ve gerçekten burada olduğunu bilmek, işte bu yüzden kapıyı açıp içeri girer girmez kendimi ona doğru fırlatıyorum. Dizlerim kalçalarının iki yanında duruyor ve onu çaresizlikle öpüyorum, onu ne kadar özlediğimi gösteriyorum.

Derin hırıltısı dudaklarımda yankılanıyor ve her şey her zaman olduğu gibi yok olup gidiyor, sanki dünyada sadece biz varmışız gibi hissetmemize neden oluyor. Ereksiyonunu aşağı doğru çekiyorum, sert kotu ıslak külotumun ortasına doğru kayıyor, bu da bacaklarım arasındaki donuk ağrının tam yoğunluğa ulaşmasına neden oluyor.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavırıyor ve ritmimi durduruyor. "Becer beni, Red. Külotunu yırtıp seni tam burada becermeden önce durmalısın bebeğim."

"Evet, yap," diye yalvarıyorum nefes nefese. "Seni içimde hissetmek istiyorum." "Burada olmaz, bebeğim."
"Evet! Burada ve şimdi."

Hayal kırıklığı içinde inliyor, sonra parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor, telleri sıkıca kavırıyor ve ağzımı uzaklaştırıyor. Protesto için inliyorum ve buna karşı koymaya çalışıyorum.

"Lanet olsun Red, durman gerek. Şu anda seni sikmeyi her şeyden çok istiyorum ama o kiliseden bir sürü insan çıkmak üzere ve baban zaten beni vurmak istiyor. Ve eminim ki dışarı çıkıp beynini siktiğimi görürse bunu yapacaktır."

Sözleri nihayet cinsel sis perdesini aralıyor ve yenilgiyle iç çekiyorum. "Pekâlâ, sanırım babam seni vurmak istiyor. Sana biraz kızgın."

Homurdanıyor. "Biraz kızgın değil, sinirli ve silahını çekmesi için bir sebep yok. O yüzden lütfen beni vurmak istediği şeylerin listesine bir yenisini eklemeyin."

Gülümsememi geri alıyorum. "Merak etme Walker. O Tanrı'dan korkan bir adam ve üst kattaki büyük adamın yanında bir yer edinmeyi çok önemsiyor." Eğilip ona nazik bir öpücük veriyorum. "Ayrıca, seni vurmasına izin vermezdim zaten... Belki ayağından, ama başka bir yerinden."

Bana her zamanki sert bakışını attığında kıkırdıyorum, sonra yerime geçmeden önce dudaklarına hızlı bir öpücük daha konduruyorum. Yavaşça süründüğümünden ve ona bir gösteri sunduğumdan emin oluyorum. Kıcımda elinin keskin acısını hissetmeden önce hırıltısını duyuyorum. İnlememek için dudağımı ısıyorum ama yine de geçip gidiyor.

"Acele et ve lanet olası emniyet kemerini tak, Red," diye kabaca emretti, sesi

Zımpara kağıdı.

Tam koltuğuma oturup emniyet kemerimi takarken gaza basıyor. Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve o sürerken profilini inceliyorum, kaybolacak ve bu gerçek olmayacak korkusuyla gözlerimi ondan ayırmaya korkuyorum. İlk birkaç dakika boyunca kamyonu sessizlik kaplıyor ve aklıma bir sürü soru takılıyor ama önce ne soracağımı bilemiyorum. Şehirden çıkmaya başladığımızda kolay bir soruyla başlamaya karar veriyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Ses tonumu yumuşak tutmaya çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. Bana bakıyor ve elimi kendi elinin içine almadan önce elime uzanıyor. "Yakında göreceksin, bebeğim. Neredeyse geldik."

Merakım artıyor ama çok geçmeden sorum yanıtlanıyor ve Jaxson ve Julia'nın evinin hemen aşağısındaki çakıllı yolda Viktorya döneminden kalma eski bir evin önüne geliyoruz. Bordo süslemeli beyaz bir ev ve nefesimi kesen devasa bir verandaya sahip büyük, beyaz sütunlar. Ama kalbimin göğsümde çarpmasına neden olan şey, ön bahçeye dikilmiş olan büyük SAT tabelası.

Cade'e dönüp baktığımda onun gergin ve kararsız göründüğünü görüyorum. "Cade, neredeyiz?" Cevabı bildiğimden oldukça eminim ama umutlanıp yanılmak da istemiyorum.

Cevap vermek yerine kamyonundan indi ve inmeme yardım etmek için etrafımda dolaştı. Kapıyı kapattıktan sonra yüzünde kasvetli bir ifadeyle bana döndü ve elini uzattı. "Benimle yürü Red."

Elimi onun elinin içine koyduğumda gergin hissediyorum ve bizi geniş arazide uzaktaki büyük, beyaz ve bordo bir ahıra doğru yürütmeye başladığında neler olduğunu merak ediyorum.

"Colorado'ya uçtum ve kız kardeşimin mezarını ilk kez ziyaret ettim."

Bakışlarım ona kayıyor ve yüz ifadesindeki acıyla kalbim sıkışıyor. "Keşke bana söyleseydin. Seninle gelebilirdim."

Başını sallıyor. "Bu benim kendi başıma yapmam gereken bir şey, Red."

Başımı sallıyorum çünkü keşke onun yanında olabilseydim desem de bunu tek başına yapması gerektiğini anlıyorum. "Peki nasıl gitti?" Cevabını duymaktan korkarak usulca soruyorum.

"Çok acıdı; hâlâ da acıyor."

Sert sesi gözlerimi yaşartıyor ve onun acısını dindirebilmeyi her şeyden çok istiyorum. "Çok üzgünüm," diye güçlükle mırıldanıyorum, bunun hiçbir anlamı olmadığını bilerek.

Ahıra vardığımızda elimi bırakıyor ve arkasına yaslanıyor. Ellerini ceplerine sokuyor ve toprağı tekmelerken yere bakıyor. Bildiğim güçlü adamdan ziyade savunmasız bir çocuk gibi görünüyor.

"Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim; sonunda öldüğü ve bir daha geri gelmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek mi, yoksa çok acı verdiği için daha önce onu görmeye hiç gitmemiş olmak mı?"

Ona dokunmak ve biraz rahatlatmak istediğim için yanına gidip kollarımı beline doluyorum. "Onu sevdiğini biliyor, Cade."

İnançsız bir nefes verir ve başını sallır. "Nasıl, Red? Bunu nasıl bilebilir? Onu düşünmeme bile izin vermedim. O yokmuş gibi davrandım çünkü çok canım yandı, hâlâ da yanıyor ve bu acının hiç geçmeyeceğini düşünmeye başladım." Sesi çatladığında ve gözleri dökülmemiş yaşlarla dolduğunda benden uzağa bakıyor.

Konuşabilmek için kendi duygularımı yutmaya çalışırken boğazım yanıyor. "Şu anda canın çok yanacak çünkü gideli çok uzun zaman olmasına rağmen bunu daha yeni kabullenmeye başlıyorsun."

Acısını bastırmaya çalışırken çenesinin sıkışmasını izliyorum ama ne kadar çabalarsa çabalasın, gözünün kenarından tek bir damla yaş süzülüyor. Gözyaşlarımı uzak tutma çabalarım rağmen, onun serbest bırakması benimkilerin yanaklarımdan aşağı dökülmesine neden oluyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıp bana bakmaya zorluyorum. "Şu anda acı çektiğin için çok üzgünüm ama söz veriyorum Cade, zaman geçtikçe her şey biraz daha iyi olacak. Onu her zaman özleyeceksin ve eminim bu her zaman canını yakacak ama bu kadar değil. Aadil'i düşünmek hâlâ canımı yakıyor ama sen ve çocuklardan beri daha iyi olmaya başladı. Hepiniz kalbimi pek çok yönden iyileştirdiniz; bırakın biz de sizin için aynısını yapalım."

Alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Bu yüzden gittim. Onun ölümüyle başa çıkmam gerektiğini biliyordum ve deniyorum ama..." duygularıyla mücadele ederken duraksıyor.

"Ne?" Yumuşakça soruyorum.

"Lanet olası suçluluk duygusu, Red. On iki yıldır içimi kemiriyor ve en zor kısmı da bu, kendimi affetmeye çalışmak."

"Kendini ne için affedeceksin?" Kafam karışmış bir şekilde, neden bahsettiğini merak ederek soruyorum. "Durduramadığım için. Zamanında yetişemediğim için. İçin..."

"Cade, hayır!" Sözünü kesiyorum, onun kendini suçlamasına dayanamıyorum. "Olanların hiçbirisi senin suçun değildi, sen sadece bir çocuktun."

"On beş yaşındaydım."

"Aynen öyle! Christopher'a bak, onu suçlayabilir misin?"

Dişlerini gıcırdatıyor ve yüzüne kazınan acı karşısında kalbim paramparça oluyor. "Annemin nasıl biri olduğunu biliyordum, adamın kafadan kontak olduğunu biliyordum ama annemle yalnız kaldığını, onunla yattığını bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordun, çünkü bilseydin bunu durdururdun. Ona olanlar annenin ve onun hatasıydı, senin değil." Başını sallıyor ama itiraz etmesine izin vermiyorum. "Evet, Cade, beni dinle. Kız kardeşin onu sevdiğini biliyor ve tüm bunlar için kendini suçlamayı istemez. Hayattaki olaylara aynı gözle bakmadığımızı biliyorum ama onun iyi olduğuna ve huzur içinde olduğuna gerçekten inanıyorum."

Yüz ifadesinden bir şey geçiyor, çözemediğim bir şey. "Bunu söylemen çok komik..."

"Ne?" Sözünü bitirdiğinde soruyorum. Geri çekiliyor, sonra elini cebine atıyor ve uzun, geniş, beyaz bir kurdele çıkarıyor. Bana uzatıyor ve ben de şaşkınlıkla alıyorum. "Nedir bu?"

"Kız kardeşime aitti. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum..." Başını sallıyor. "Tanrım. Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Faith." Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ediyorum. "Mezarının başında saatlerce oturdum, onunla ilgili anılar aklımdan geçerken öylece oturdum; o kadar netlerdi ki yemin ederim sesini duyabiliyordum, sanki yanımdaydı. Ve sonra, aniden, bu şey bir anda ortaya çıktı ve tam elime düştü."

Gözlerim şok içinde açılıyor ve yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyor. "Aman Tanrım, Cade, sen ciddi misin? Bu inanılmaz."

"İnanılmaz mı?" diye tekrarlıyor, sanki ben deliymişim gibi. "Red, az önce sana kız kardeşimin saçına taktığı kurdelenin havadan uçup elime düştüğünü söyledim ve sen bana bunun inanılmaz olduğunu mu söylüyorsun?"

Küstah ses tonu yüzümdeki gülümsemeyi silmek için hiçbir şey yapmıyor. "Görmüyor musun? Seni gördüğünü ve huzur içinde olduğunu söylüyordu. Kaç kişi çok özlediği birinin kendisine bu kadar değerli bir şey göndermesini ister, biliyor musun?"

Bana deliymişim gibi bakmaya devam ediyor ama gözlerindeki umudu da görüyorum. Buna inanmak istediğini biliyorum ama bunun yerine homurdanarak cevap veriyor. "Baban gibi konuşuyorsun."

Gülümsemem kayboluyor ve bunun ne anlama geldiğini merak ederek hemen kaskatı kesiliyorum. "Babam mı?" "Evet, o da bana aynı şeyi söyledi."

Az önce hissettiğim öfkenin yerini hızla şok aldı. "Babamla mı konuştun?"

Başını sallıyor ve yüz ifadesinden suçluluk duygusunun geçişini izliyorum. "Christopher'ın doğum gününde işleri berbat ettiğimi biliyorum Red ve bir özrü hak etti. Buluşmamızın böyle olmasını istememiştim, sadece... Kendime engel olamadım. Tek hayal edebildiğim o piçin kız kardeşimi incittiği, onun kanlar içinde ağladığı..." diye devam ediyor ve çenesini sıkıyor.

"Benim babam o korkunç adama hiç benzemiyor, Cade," diyorum üzüntüyle, böyle düşünmesinden nefret ederek.

Yaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Biliyorum bebeğim. Bir parçam bunu o zaman da biliyordu ama dediğim gibi, kafamı karıştırmasına engel olamadım. Ve bu yüzden seni ve Christopher'ı neredeyse kaybettiğimi bilmek..." Başını iki yana sallıyor. "Bu yüzden onun mezarına gittim. Seni ve çocukları elimde tutmak istiyorsam bununla başa çıkmam gerektiğini biliyordum."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve bulanık görüşümle ona odaklanmaya çalışıyorum. "Peki istediğin bu mu?"

Ben ve çocuklar mı?"

Boynumun arkasını kavırıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Seni sadece istemiyorum Red, sana bir sonraki nefesimden daha fazla ihtiyacım var." Küçük bir rahatlama hıçkırığı kaçıyor benden, sözleri kırık kalbim için çok şey ifade ediyor. Gözyaşlarımı öpüyor ve dudaklarını ıslak yanağımda gezdiriyor, ta ki ağzı kulağıma ulaşana kadar. "Evlen benimle."

Kalbim tamamen durdu ve ona bakmak için geri çekildim. "Ne?"

Beni ciddiyetle izliyor, "Evlen benimle dedim. Seni hak etmediğimi biliyorum bebeğim, özellikle de yaptığım pislikten sonra, ama sana ihtiyacım var Red, üçünüze de. Seni hak ettiğin gibi seveceğime ve her günümü sana layık olmaya çalışarak geçireceğime söz veriyorum."

Tam bir şok içinde ona bakıyorum ve bunun gerçek olamayacağına yemin ediyorum. "Aşka inanmadığınızı sanıyordum?"

Samimi bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Evet, kızıl saçlı bir köylü kızı fikrimi değiştirmiş olabilir."

"Olabilir mi?" Islak yanaklarımı sıvazlarken gülümseyerek soruyorum.

Kalçalarını tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Fikrimi değiştirdin. O kadar da kırık olmadığımı fark etmemi sağladın."

Duygularıyla nefesim kesiliyor. "Sen kırık değilsin, mükemmelsin."

"Sensiz ben bir hiçim. Evet de, Red."

"Evet Red." Bana hayal kırıklığıyla baktığında kıkırdıyorum, sonra kendimi ona doğru fırlatıyorum ve onu ölesiye öpüyorum.

Hırlıyor, sonra kollarını belime doluyor ve beni kaldırıyor. "Bu bir evet mi bebeğim?" diye mırıldanıyor ağızma karşı.

"Mmmm. Hâlâ bunu düşünüyorum," diye takılıyorum.

Homurdanıyor ve beni tekrar ayağa kaldırıyor. Tam ona şaka yaptığımı söyleyecektim ki elini cebine attı ve küçük kadife bir kutu çıkardı. "Bu karar vermene yardımcı olacak mı?"

Kutuyu açıyor ve her iki yanında daha küçük beyaz elmaslar bulunan platin bir bant üzerinde duran güzel, kırmızı, armut biçimli elmasa bakakalıyorum. "Aman Tanrım, bana kırmızı bir elmas mı aldın?" Böyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu. Ona bir servete mal olmuş olmalı.

"Çok heyecanlanma Kırmızı, bu renge boyattırdım. Gerçekleri nadir bulunur ve fiyat aralığının çok dışında, özellikle de bu eve yatırdığım paradan sonra."

"Yani evi satın aldınız mı?" Tahmin ettiğim halde sordum.

Başını sallıyor. "Hep birlikte yeni bir başlangıç yapabileceğimiz bir yer olabileceğini düşündüm. Çok sayıda yatak odası olan büyük bir ev; hatta birini sen ve Christopher için müzik odası bile yapabiliriz."

"Bu büyük bir alışveriş Walker. Ya hayır dersem?" Yüzümü asmamaya çalışarak soruyorum. "Demeyeceksin."

"Peki neden?" "Çünkü sana izin vermeyeceğim."

Gülümsüyorum, sonra bir adım daha yaklaşıyorum ve yüzüğü kutudan çıkarıp parmağıma takıyorum. "Haklısın. Hayır demeyeceğim ama sen izin vermediğin için değil, seni tüm kalbimle sevdiğim için." Parmak uçlarımda durarak kollarımı boynuna doluyorum. "Şimdi beni öp, Walker, ve sakın durma."

"Benim için zevkti," diye homurdanıyor beni tekrar ayaklarımdan kaldırıp ahıra çarpmadan birkaç saniye önce. Ağzıma güçlü, yakıcı bir öpücük konduruyor, neyse ki bir daha asla onsuz yaşamak zorunda kalmayacağım. Ağzının içinde inliyorum ve onunla aynı vuruşu yapıyorum. İşler daha fazla kızıışmadan ahırın içinden ne olduğunu anlayamadığım bir ses geliyor.

Durakladım ve şaşkınlıkla ona baktım. "O da neydi öyle?" "Hiçbir şey."

Sözcük ağzından çıkar çıkmaz ses yeniden duyuluyor. Ona kaşlarımla çatıyorum. "Bu kesinlikle bir şey."

Boğazını temizliyor, şu anda nedense gergin görünüyor. "Sana bir şey aldım ama artık onu sana vermek istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü aptalca."

Yumuşakça sırtıyorum. "Eminim öyle değildir. Şimdiye kadar bana verdiğin her şeyi sevdim." "Hayır, inan bana Red, bu aptalca."

Şimdi merakla ondan uzaklaşıyorum ve büyük, ahşap kapılara doğru yürüyorum. Ona dönüp baktığımda daha endişeli göründüğünü görüyorum. Ses sıcak ve nemli havayı tekrar delip geçtiğinde ahırın kapılarını açıyorum ve tahta kapılı ahırın arkasındaki sevimli kahverengi buzağıya bakıyorum. Hayatımda gördüğüm en şirin şey. Açık kahverengi saçları, büyük kahverengi gözleri ve daha da büyük kulakları var. Başını yana eğip bana bakıyor, belli ki kim olduğumu merak ediyor.

Yanına gidip önünde diz çöküyorum ve elimi yumuşak, ince kürkünde gezdiriyorum. "Merhaba, sen gelmiş geçmiş en değerli şey değil misin?"

Tam olarak möö diyemeyeceğim bir ses daha çıkarıyor ve dokunuşuma sürtünüyor. Elim boynundan aşağı iniyor ve boynundaki büyük pirinç çana çarpıyor. Eğiliyorum ve üzerine kazınmış 'Hank' kelimesini görüyorum.

Bir kahkaha patlatıyorum ve arkamı döndüğümde Cade'in kapıda durup beni dikkatle izlediğini görüyorum. "Ciddi misin, bana Hank adında bir inek mi aldın?" Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek soruyorum.

"Sana bunun aptalca olduğunu söylemiştim," diye mırıldanıyor, kendinden emin görünmüyor.

Başımı sallıyorum, bu adamın benim için yaptıklarına inanamıyorum. İki yıl önce onunla paylaştığım bu kadar küçük bir şeyi hatırlamasına şaşırdım. Ayağa kalkıp Cade'e doğru ilerlemeden önce Hank'in başına bir öpücük konduruyorum.

Bakışları ısınıyor ve vücudumda geziniyor, beni hızlanmaya ve kendimi ona doğru fırlatmaya teşvik ediyor. Homurdanarak beni yakalıyor ve yanağına kocaman bir öpücük konduruyorum. "Bu aptalca değil. Onu seviyorum ve seni tüm kalbimle seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Red."

Gülümsüyorum ve bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacağımı biliyorum. Dudaklarımı tekrar dudaklarına götürerek onu yavaşça ve derinlemesine öpüyorum. "Benimle seviş Walker," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Planlıyorum bebeğim."

Bizi ahırın uzak köşesindeki saman balyalarının olduğu yere götürüyor ve beni nazikçe samanların üzerine yatırıyor. Üstüme çıkıyor ve pürüzsüz, sert dudaklarını boğazımın sütununda gezdirirken, elleri hiç vakit kaybetmeden ince askılarımı omuzlarımdan aşağı kaydırıyor. Dizlerinin üzerine oturarak elbisemi aşağıya çekip tamamen çıkarıyor ve beni beyaz, dantel külotum ve kovboy çizmeleri dışında tamamen çıplak bırakıyor.

Meme uçlarım geriliyor ve dokunması için yalvarıyor ve ateşli bakışları vücudumda gezinirken, elleri olduğuna yemin edebilirim. "Tanrım, Red, çok güzelsin. Her bir santimin mükemmel."

Tatlı ve içten sözleri dudaklarıma yumuşak bir gülümseme getiriyor. Tam onun da ne kadar mükemmel olduğunu düşündüğümü söyleyecektim ki eğilip ağrıyan meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. Isı vücudumda vahşi bir yangın gibi patlıyor. "Tanrım, Cade, bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum ve onu daha da yaklaştırmak için parmaklarımı saçlarına geçiriyorum.

Her bir hassas uç arasında ileri geri hareket ederek onlara özlem duydukları ilgiyi gösteriyor. Dişleriyle bir tanesini sıyırdığında, boncuklu tomurcuğu keskin bir şekilde ısırıldığında, acı klitorisime ateş ediyor ve zaten ıslak olan külotumun ıslanmasına neden oluyor.

Çaresiz bir iniltiyle kalçalarımı kaldırıp ereksiyonuna sürtünerek rahatlamaya çalışıyorum. "Cade, lütfen, sana çok ihtiyacım var. Daha fazla bekleyemem."

İnliyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, ardından gömleğini hızlı ve etkili bir şekilde çıkarıyor. Gözlerim şimdiye kadar gördüğüm en güzel vücudun üzerinde geziniyor ve hayatımın geri kalanında ona dokunacak tek kişi olma zevkini yaşayacağıma bayılıyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bebeğim, daha içine girmeden boşalacağım."

Yakalandığım için sırtıyıyorum, sonra tekrar üstüme gelmeden önce doğruluyorum ve ellerimi göğsünün sert çizgilerinde gezdiriyorum, üstlerinden geçerken meme ucu halkalarına küçük bir çekiştirme yaptığımdan emin oluyorum. Boğazından ilkel bir hırıltı geçiyor ve bacaklarımın arasındaki ağrıyı şiddetlendiriyor. "Kendime engel olamıyorum Walker, çok seksisin."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, tam çenemin altında tutuyor ve ben onun ateşli bakışlarına bakana kadar yüzümü eğiyor. "Seksi olan sensin, Red."

Eğilip dilimi karın kaslarının sert olukları boyunca gezdirmeden önce ona küçük bir gülümseme daha veriyorum, teninin temiz tadını seviyorum. Ben kemerinin tokasıyla uğraşırken o inliyor ve parmaklarını saçlarımdan geçiriyor. Kotunu çabucak çözüyorum ve ereksiyonu hemen serbest kalıyor, bana bugün komando olduğunu gösteriyor. Tekrar ona bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Son iki haftadır çamaşır yıkamak öncelik listemde üst sıralarda yer almıyor," diye açıklıyor boğuk bir sesle. "Mmmm, ne şanslıyım," diye fısıldıyorum, elimle onun büyük, pürüzsüz, sert aletini kavramadan hemen önce ve onu ağzıma alıyordum.

"Sik beni!" diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Onu gidebildiğim kadar geriye götürüyorum ve ağzımın ulaşamadığı yerleri okşayabilmek için elimi shaftının dibinde tutuyorum. İniltileri beni güçlendirirken, ucuna kadar emiyorum ve dilimi

dolgun tepesinin etrafında döndürüyorum ve pre-cum'un tuzlu tadıyla inliyorum.

Hareketi tekrarlamaya başladığımda benden önce davranıyor ve kalçalarını esneterek sikini dudaklarımın arasından geçiriyor. Duruyor ve benim için sorun olmadığından emin olmak için bekliyor. Ben inleyerek ona izin verdiğimde, o da

emin, istikrarlı vuruşlarla ağızıma sokmaya başladı. Ritmi kontrol etmesine izin veriyorum ve daha fazla emme için yanaklarımı oyuyorum. "Evet, işte böyle bebeğim, sikimi yala, aynen böyle." Boğazımın arkasına vurup durakladığında rahatlıyorum ve içgüdüsel olarak yutkunuyorum. "Oh lanet olsun! Kahretsin, bebeğim dur!"

Çekip gidiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan tekrar sırtüstü yatıyorum, yüzündeki sert ifade nefesimi kesiyor. "Ağızını ne kadar sevsem de, Red, içinde olmaya ihtiyacım var, bebeğim."

"Evet," diye inliyorum, bunu da istiyorum, sonra külotumun kenarını yırtıp vücudumdan ayırdığında nefesim kesiliyor. "Tanrım, bunun ne kadar ateşli olduğunu sana hiç söylemiş miydim?"

Kıkırdıyor ve o güzel, yabancı ses kalbimi küt küt attırıyor. "Evet, bundan bir iki kez bahsetmiştin." Kıkırdıyorum ama parmaklarını ıslak etimde gezdirdiğinde hızla bir iniltiye dönüşüyor. "Tatlı amının benim için güzel ve hazır olacağını biliyordum."

Eğilerek, ruhuma kadar ulaşan tutkulu bir öpücükle ağızımı alıyor ve ardından yumuşak, güçlü bir hamleyle içime giriyor.

Hızlı ve sert girişiyle haykırıyorum ve bedenlerimizin birlikte yarattığı mükemmellik karşısında gözyaşlarımın yüzümden aşağı döküldüğünü hissediyorum. "Seni çok özledim," diye hıçkırıyorum kendimi durduramadan önce ağızına karşı.

"Ben de seni özledim bebeğim. Hayatımın en uzun iki haftasıydı ve her lanet saniyede seni düşündüm."

Yavaş, derin itişlerle içimde hareket etmeye başlıyor, ağzı benimkinden hiç ayrılmıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum ve onun darbelerine karşılık veriyorum. "Tanrım, durma, çok iyi hissediyorsun."

İnliyor, "Asla, Red. Asla durmayacağım. Sen benimsin ve hayatımın sonuna kadar her gün seni becereceğim."

İnliyorum ve bir bacağıma sırtına doluyorum. "Daha sert, Cade," diye fısıldıyorum, onu gidebildiği kadar derinde hissetmek istiyorum.

Hırlayarak ellerimden birini tutuyor ve başımın üzerine kaldırıyor, sonra parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve bana istediğini veriyor. Ritmi yavaş ama itişleri sert ve tutkulu.

Vücutlarımız terden kayganlaşıyor ve birbirimize karşı mükemmel bir şekilde kayıyor. Yüzüme nazik öpücükler konduruyor ve tekrar tekrar ne kadar güzel olduğumu ve beni ne kadar sevdiğini fısıldıyor, bana hayatımda hiç olmadığım kadar değer verildiğimi hissettiriyor.

Kısa süre sonra karnımda tanıdık bir his oluşmaya başlıyor ve Cade bunu hissediyor. İnleyerek biraz yükseliyor ve sert itişlerinin açısını değiştirerek tam ihtiyacım olan yerde bana sürtünme sağlıyor.

"Tanrım," diye inliyorum.

"Bana istediğini ver bebeğim, bu sıkı, sıcak amcığın sikimin etrafında sıkılaştığını hissetmeme izin ver." Onun kirli sözleri beni uçurumun kenarına göndermek için ihtiyacım olan son küçük itici güçtü. Başımı arkaya atıp zevkle haykırıyorum, çünkü vücudumun her yerinden coşku fişkırıyor, el ve ayak parmaklarımın ucuna kadar yayılıyor.

"Kahretsin evet, ben de, Red," diye inliyor, durup kendini içime boşaltmadan saniyeler önce. Kollarımı sıkıca boynuna doluyorum ve doruk noktamızın sonunu birlikte titreyerek geçirirken ona sarılıyorum.

Daha sonra, terden birbirine karışmış bir halde sessizce uzanırken, ellerimi onun sert sırtında nazikçe gezdiriyor, yaralarının buruşuk derisini hissediyor ve ne kadar yol kat ettiğimizi ve bu

inanılmaz güçlü adamın hayatımı kurtarmak için nelere katlandığını hatırlıyorum.

Duygularımın boğazımı yaktığını hissederek ona sıkıca sarıldım ve dudaklarımı kulağına götürdüm, "Seni seviyorum, Cade Walker. Sen tanıdığım en güçlü, en onurlu adamsın ve koşullar ne olursa olsun seni hayatıma soktuğu için Tanrı'ya her gün şükrediyorum." Bu doğru, çünkü yaşadığımız cehennemde bile

İki yıl önce Irak'a gittiğim için pişman değilim, çünkü gitmeseydim Aadil'le ya da hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim bu inanılmaz adamla asla tanışamayacaktım.

Bana bakmak için arkasına yaslanıyor ve başparmağıyla gözyaşlarımı silerken bakışları yumuşuyor. "Ben de seni seviyorum, Red. Sen başıma gelen en güzel şeysin ve söz veriyorum sana ve çocuklara gözüm gibi bakacağım. Yemin ederim, bir daha kimse bize zarar vermeyecek."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum usulca, çünkü biliyorum. Bizi her şeyiyle koruyacağını ve dördümüzün birlikte harika bir hayat yaşayacağını biliyorum ve bunun için Tanrı'ya teşekkür etmem gerektiğine gerçekten inanıyorum.

EPILOG

Cade

2 Yıl Sonra

"Hadi ama Faith. Daha ne kadar fotoğraf çekeceksin?" Christopher, Alissa ile el ele arka bahçemizde yürürken şikayet ediyor.

"Sadece bir tane daha, söz veriyorum."

Adam ona şüpheyle bakar. "Son yirmi seferde de böyle demiştin."

"Biliyorum ama bu sefer doğruyu söylüyorum."

Arkamdan bir grup kıkırdama sesi geliyor ve ben de kendi sırtışıma engel olamıyorum. Christopher'ın mezuniyetini kutlarken arka bahçemiz en yakın ailemiz ve arkadaşlarımızla dolu.

"Homurdanmayı kes," diye sesleniyor Katelyn. "Bu hayatının en önemli günlerinden biri."

Faith başını sallar. "Kesinlikle ve ben o kadar da kötü değildim."

"O kadar da kötü değil mi?" diye cevap veriyor, kızgın bir şekilde. "Şaka mı yapıyorsunuz? Adım okunduğunda hepiniz ayağa kalkıp o kadar yüksek sesle bağıldınız ki muhtemelen tüm kasaba sizi duydu."

"Bu doğru. Siz kızlar oldukça abartılıydınız," diye söze giriyor Evans, bir yaşındaki kızı Hope'u kucağında tutarken, Grace de diğer ikizi, oğulları Parker'ı kucağında tutarak yanında duruyor.

Julia, iki yaşındaki kızları Annabelle'i omuzlarında taşıyan Jaxson'ın yanında durarak, "Onun için heyecanlıydık," diye karşılık veriyor.

"Evet, daha da kötüsü olabilirdi, yapacağımız gibi şerif departmanının megafonunu çalıp seni gerçekten duyurabilirdik," diye ekliyor Kayla, Cooper'ın kucağında otururken bir yaşındaki oğulları Beckett'i kendi kucağında tutuyor.

Cooper ona bakmak için arkasına yaslanır. "Neden çaldın ki? Neden benden istemedin?"

"Çünkü onu çaldıktan sonra kullandığımızda yüzünü görmek çok daha eğlenceli," diye sırtarak cevap veriyor. Gözlerini ona diktiğinde herkes kıkırdar.

Joshua her zamanki gibi mantıklı davranarak, "Kabul etmelisin ki birinin seni desteklemesi hiç kimsenin desteklememesinden daha iyidir," diye ekliyor. Karısı ona gülümserken, babam aynı fikirde olmadığını homurdanıyor.

Faith konuya geri dönerek, "Kesinlikle doğru, bu kadar oyalama yeter," dedi. "Kolunu Alissa'ya dola ve bu sefer daha büyük gülümse." Çocuk ofluyor ama sonunda dediğini yapıyor ve bütün gün olduğu gibi ona yarım yamalak bir gülümseme veriyor, ama Alissa yine de ikisi için de yeterince büyük gülümsüyor. Red fotoğrafı çektikten sonra ona sulu bir gülümseme veriyor ve tekrar yanaklarını silmeye başlıyor.

Çocuk gözlerini devirir ama ifadesi yumuşar. "Hadi ama Faith, lütfen bir daha ağlama," diye homurdanarak ona doğru yürür ve sarılır. Çocuğu ne kadar utandırırsa utandırсын, onun için yumuşak bir noktası olduğunu inkar etmek mümkün değil.

"Biliyorum. Özür dilerim," diye gözyaşları içinde özür diliyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Çok yol kat ettin." Adam onun övgülerinden rahatsız olur ama garip bir şekilde omzunu sıvazlar.

Birden küçük parmakların elimi kavradığını hissettim. "Hey, koca adam."

Kalbimi en az Red kadar iyileştiren küçük kıza bakıyorum, sonra eğilip onu kollarımda sallıyorum. "Hey, evlat, kızım nasıl?"

Bana parlak bir gülümseme veriyor ve bu gülümseme hâlâ göğsümde komik bir etki yaratıyor. "Güzel. Bu aralar çok çene çalıyor, değil mi?" diyor açıkça ve Red'e doğru başını sallıyor. Konuşma konusunda kat ettiği mesafeden hâlâ etkileniyorum.

Ben daha cevap veremediğim Evans tekrar söze giriyor: "Bunlar hamilelik gözyaşları evlat, inan bana daha çok var."

Grace ona dirsek atarken tüm çocuklar onaylarcasına homurdanıyor. "Sakın oraya gitme Sawyer Evans." "Merak etme Cupcake, seni kastetmiyordum. Diğer tüm hamile kadınlardan bahsediyordum."

Başını sallıyor ama gülümsemesini gizleyemez.

Bir kez olsun ona katıldığımı söylemeliyim. Red hamile kaldığından beri kesinlikle daha hassaslaştı ama bunu hiçbir şeye değişmezdim. İkinci kızımı ve Mia adını vermeye karar verdiğimiz üçüncü çocuğumuzu taşıyor.

Faith, "Tamam, bir resim daha," deyince Christopher bıkkınlık içinde ellerini havaya kaldırıyor. Kadın kıkırdıyor. "Biliyorum, üzgünüm ama ailemizden bir tane istiyorum."

"Hadi Red, bu kadar yeter bebeğim. Okulda bizden bir sürü var."

"Biliyorum ama ikimizden birini ağacın önünde istiyorum... Lütfen?" diye yalvarıyor biz kıpırdamayınca.

Kucağımda Ruthie'yle yürüyorum ve Christopher'ı omzundan alkışlıyorum. "Haydi. Bir tane daha," diyorum ona, Ruthie'nin yüzüne yeniden bir gülümseme konduracaksa her şeye katlanmaya hazırım.

Katelyn fotoğraf makinesini Faith'ten almadan önce, "İşte, ben alırım," der.

Hepimiz kız kardeşimin, Aadi'l'in ve çocukların annesinin adının kazılı olduğu büyük meşe ağacına doğru ilerliyoruz. Faith'in kaybettiğimiz sevdiklerimizin anısına diktiği bir ağaçtı bu. Altına giriyoruz ve ağaç kabuğuna kazınmış isimlerin yanında duruyoruz. Ruthie'yi kollarımda tutuyorum ve onu bir tarafıma doğru kaydırıyorum, böylece Christopher diğer tarafında dururken diğer kolumu Faith'in etrafına koyabiliyorum.

"Annen seninle çok gurur duyardı, Christopher," diyor Faith usulca. "Ve her gün olduğu gibi bugün de cennetten sana gülümsediğini biliyorum."

"Teşekkürler, Faith," diye huysuzca cevap verir.

Ruthie sesinde bir hüznle, "Evet, koca adam, sanırım bu bana sarıldığın son aile fotoğrafımız olacak," diyor.

Red ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktıktan sonra bakışlarımızı ona çevirdik. "Sen neden bahsediyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bebek doğduktan sonra muhtemelen onu her zaman kucağına almak isteyeceksin, çünkü o senin gerçek kızın."

Faith'in keskin bir nefes aldığını duyuyorum ve kendi kalbimin suçluluk duygusuyla burkulduğunu hissediyorum. "Oh, Ruthie, hayır, bu doğru değil. Elbette Cade de Mia'ya sarılmak isteyecektir ama bu sana daha az sarılacağı anlamına gelmez. Ve kim bilir, belki de Mia her zaman ona sarılmanı isteyecek?" Çocuk gülümsüyor, belli ki bunu hiç düşünmemiş.

"Evet, o bebek olabilir ama sen benim ilkinsin ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek evlat. Bana

izin verdiğin sürece senin sıska, küçük... kışını memnuniyetle taşıyacağım. Eğer bu seni liseye kadar taşımak anlamına geliyorsa bunu seve seve yaparım," diyorum ona ciddi bir şekilde, çünkü gerçek bu. Bu çocuğun büyüüp benim şu anda onun kadar havalı olduğumu düşünmeyeceği düşüncesi

düşünmekten hoşlanmadığım bir panik.

Kıkırdıyor ve yanağıma kocaman bir öpücük konduruyor. "Hayatımın geri kalanında beni taşımayı bırakmanı asla istemeyeceğim ve liseye gittiğimde çocukların bu yüzden benimle dalga geçmesi umurumda bile değil."

Christopher homurdanıyor. "Ona baktıklarında kimse seninle dalga geçmeyecek." Faith kıkırdar. "Bu doğru bir gerçek."

"Pekâlâ millet, şimdi buraya bakın ve peynir deyin," diye bağıyor Katelyn, sözümüzü keserek. Hepimiz ileriye bakıyoruz ama sadece Ruthie ve Red söylüyor.

"Cade, en azından mutluymuşsun gibi görünemez misin?" "Mutluyum," diye karşılık veriyorum.

"Öyle görünmüyorsun. Mutlu olan insanlar gülümser."

"Bu benim gülümsemem."

Gözlerini devirir ve Red, "Ruthie, Cade'e onu sevdiğini söyle" der.

"Seni seviyorum koca adam," diye fısıldıyor, burnunu dramatik bir şekilde yanağıma bastırmadan önce.

"Mükemmel!" Katelyn bağıyor ve Faith'e kamerayı geri veriyor. "Ruthie'nin yüzünü göremiyorsun ama en azından gülümsüyor." Çocuğu elimden alırken onun küstah gülümsemesine ters ters bakıyorum. "Hadi tatlım, gidip pasta yiyelim."

Daha fazla uzaklaşmadan ona yetişiyorum ve Ruthie'nin yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Ben de seni seviyorum, evlat." Katelyn, Faith'in annesinin pasta dağıttığı piknik masalarına doğru ilerlerken o da gülümsüyor ve bana bir öpücük konduruyor.

Red'in arkamdan gelip kollarını belime doladığını hissediyorum. Pürüzsüz ellerini gömleğimin altından geçirip tırnaklarını karın kaslarımda nazikçe gezdirdiğinde sikim sarsılıyor. "Red," diye homurdanarak beni bilerek izlediğini görmek için arkamı dönmeden önce uyarıyorum.

"Walker..." diye alay ediyor, gülümsemesini yüzünden uzak tutmaya çalışarak.

Onu kendime doğru çekiyorum, böylece sikimin ne kadar sert olduğunu hissedebiliyor. Gözleri ısınıyor ve bana öyle bir bakıyor ki keşke şu an yalnız olsaydık diyorum. Bu hamilelik olayında sevdiğim bir başka şey de bu, 7/24 istiyor gibi görünüyor, bu da benim için harika bir şey çünkü ona doyamıyorum, asla doyamayacağım.

"İnsanların önünde bu saçmalığı yapma, çünkü kapalı kapılar ardında kıcını tekmeleyeceğimi ve sana vereceğimi biliyorsun."

"Kendime engel olamıyorum Walker, bugün çok seksisin."

Homurdanıyorum. "Bunu her gün söylüyorsun."

"Çünkü her gün öylesin."

Eğilip onu nazikçe kaldırıyorum, böylece ayakları sallanıyor ve hafifçe yuvarlanmış karnını sert karnıma karşı hissediyorum, bu da aletimin acı verici bir şekilde zonklamasına neden oluyor.

"Seksi olan sensin Red ve herkes gider gitmez sana ne kadar seksi olduğunu düşündüğümü göstereceğim."

"Sanırım Ruthie'nin bu gece ailemin evinde kalması iyi bir şey, çünkü Christopher mezuniyet partisinde geç saatlere kadar dışarıda olacak, değil mi?" diye fısıldıyor şımarıkça, dudakları benimkilere yaklaşıyor.

"Bu konuda haklısın bebeğim ve sana öyle bir çılgılık attıracağım ki lanet olası komşuları

uyandıracaksın."

Kaşlarını çatıyor. "En yakın komşumuz bir mil ötede."

"Aynen öyle."

Başını arkaya atıp kahkaha atıyor, benim dudaklarım da artık alışılmadık bir şey olan gülümsemeye seğiriyor. Işıltılı zümrüt gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde, ona hızlı bir öpücük vermek için eğildim, ama her zamanki gibi kendime engel olamadım ve sonunda onu parçaladım. Ağzımın içinde inliyor ve aldığı kadar iyi veriyor.

Herkes arkamda olduğundan ve kimse göremediğinden, bir elimi elbisesinin altından geçirip ipekle kaplı kışını avuçluyorum. Tam kontrolümü kaybetmek üzereydim ki Evans avlunun öbür ucundan bağıyor, "Hey, bu partide çocuklar var, en azından ahıra girebilirsin."

Faith'i bir iniltiyle bırakıyorum ve tekrar ayağa kaldırıyorum. "Tanrım, bu adamdan nefret ediyorum." Kıkırdıyor. "Hayır, etmiyorsun. Onu seviyorsun ve o senin en iyi arkadaşın."

"Hayır, etmiyorum. Ondan nefret ediyorum," diye karşılık veriyorum.

Başını sallıyor, saçmaladığımı biliyor ve aslında haklı. Evans tüm düğmelerime ne kadar basarsa bassın, o ve Jaxson her zaman hiç sahip olmadığım kardeşlerim olacaklar. Onlar benim için önemli olan tek kadını kurtarmak için benimle birlikte cehennemi yaşayan iki adam ve biliyorum ki bunu benim onlar için yapacağım gibi onlar da gözlerini kırpmadan tekrar yaparlar. Her zaman birbirimizin arkasını kollayacağız ve birbirimizin ailesini başka hiç kimsenin koruyamayacağı kadar koruyacağız.

"Hadi Walker, bunu sonra bitiririz," diyor sırtarak ve elimi çekestiriyor. Bu konuda çok haklı. Beni herkesin pasta yediği piknik masasına sürüklemesine izin verirken bakışlarım onun kışında geziniyor.

"Sanırım Norman da bize katılmak istiyor," diyor Evans, beyaz çitin ardından bizi izleyen ineği işaret ederek.

"Onun adı Hank. Bunu sana her zaman söylüyorum," diye yanıtlıyor Faith, gülümsemesini bastırarak.

Omuz silkiyor. "Hank, Norman, her iki durumda da bu bir inek ve ben hâlâ bu sözde hediye konusundaki mantığını anlamaya çalışıyorum Walker. Demek istediğim, o kadınına bir ağaç alıyor ve bir salıncak kuruyor," diyor Jaxson'ı işaret ederek. "Ben kadınıma hep istediği fırını alıyorum ve sen de kadınına bir inek mi alıyorsun?" Birkaç adam kıkırdıyor, bu da Evans'ın yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi daha da fazla yumruklama isteği uyandırıyor. "Şu anda kızını kucağında tuttuğun için şanslısın Seksi Sawyer, yoksa kışını buradan çıkar."

Faith sırtarak, "Oh, Cade, o sadece dalga geçiyor," der.

"Evet, sadece şaka yapıyordum, ineğin yok," diye histerik bir şekilde gülüyor, yaşayan en komik pislik olduğunu düşünüyor.

Tam kafasına vurmak üzereydim ki Red gelip aramıza girdi. "Tamam, bu kadar yeter," diye azarlıyor ama gülmekten de kendini alamıyor. Belli ki o pisliği komik bulmayan bir tek ben varım. "Ve bilginiz olsun, Hank'i Grace'in fırını ve Julia'nın salıncığını sevdiği kadar seviyorum." Parmak uçlarında yükseliyor ve bana bir öpücük veriyor. "Gidip onu yakalayacağım ve bizimle takılabilmesi için buraya getireceğim."

Başladı ve kızlardan birkaçı onu takip etmek için ayağa kalktı. Evans'la masanın diğer tarafına oturmaya karar verdim, eğer o pislik benim düğmelerime basmaya devam ederse onu kışına

tekmeyi basacağımı biliyordum.

Ruthie yanıma geliyor ve kucağıma atlıyor. "Gidebilir miyim?" diye heyecanla sordu. Belli ki soruyu kaçırmışım.

"O da ne?"

Joshua onun yerine cevap veriyor. "Greenville'de gideceğim bir gece kongresi var ve çocukları ya da torunları olan herkes için eğlenceli bir kamp var. Ruthie'nin bana katılmak isteyebileceğini düşündüm. Tabii ki sen ve Faith için sorun olmazsa." İçimden hemen hayır demek geliyor ve Joshua da bana bakışından bunu anlıyor. "Tüm zaman boyunca onunla birlikte olacağım," diye güven verici bir şekilde ekliyor.

Gözlerini kocaman açmış ve umutla beni izleyen Ruthie'ye bakıyorum. "Gitmek istiyor musun?"

Heyecanla başını sallıyor. "Evet, sanırım ben ve Joshua Baba çok eğleneceğiz ve Pazar okulundan arkadaşım Morgan da orada olacak."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, hala bu fikir karşısında panik hissediyorum ama Joshua'nın onunla ilgileneceğine güvenebileceğimi biliyorum. "Tamam, eğer Faith için sorun yoksa benim için de yok."

"Yaşasın!" diye kollarını boynuma doluyor. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Bir şey değil evlat, ama unutma, Faith'in önce evet demesi gerekiyor." Başını sallıyor ve kucığımdan atlayıp otlağa doğru koşuyor.

Joshua'ya dönüp baktığımda bana onaylayarak gülümsediğini görüyorum. "Ona iyi bakacağım, söz veriyorum." "Bakacağını biliyorum."

Çocuklar spor salonu hakkında konuşmaya başladığında Red'in kahkaha sesiyle dikkatim dağılıyor. Hank kocaman, şapşal suratını onun hafif yuvarlak karnına sürterken onun güldüğünü görmek için bakıyorum. Güneş onun üzerinde parlıyor, sanki sadece onun için parlıyormuş gibi, var olduğunu hiç bilmediğim bir güzelliği sergiliyor. İşte bu görüntü ne kadar yanıldığımı anlamamı sağlıyor.

Konu din olduğunda, kız kardeşimin başına gelenler nedeniyle muhtemelen her zaman bazı endişelerim olacak, ancak giderek daha az şüphe duyduğum bir şey var, o da Tanrı. Çünkü hiç şüphe duymadan biliyorum ki, çok güçlü bir şey onun gibi olağanüstü bir şeyi yaratmış olmalı. Ona sahip olacak kadar nasıl şanslı olduğuma dair hiçbir fikrim yok ama her günümü hayatın en iyi yarattıklarından birinin kıymetini bilmek için harcayacağımı biliyorum.

Sevgili okuyucu,

Günaha Karşı Direnmek'i okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım Cade ve Faith'in hikâyesini önceki iki Onurlu Adam kitabı kadar beğenmişsinizdir. Bu hikaye kalbime pek çok yönden dokundu ve benim için yazması en zor ve en duygusal olanıydı. Bildiğiniz gibi, bu seri insan kaçakçılığına hafifçe değiniyor ve bu benim son derece tutkulu olduğum bir konu. Bu seriyi yazarken bu konu hakkında çok şey öğrendim ve bunun toplumumuzda bir sorun olduğunu bilmeme rağmen ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Bu dizi Irak ve Tayland'da (Anna'nın kaçırıldığı yer) geçmesine rağmen, bu sadece denizaşırı ülkelerde değil, Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri'nde de her yerde oluyor.

Her otuz saniyede bir kişi insan ticaretine zorlanıyor... HER OTUZ SANİYEDE BİR. Ve en çok hedef alınan yaş on iki.

Bu yürek parçalayıcı konu hakkında yaptığım araştırmalar sonucunda, Resisting Temptation'ın gelirinin bir kısmını bağışlayacağım harika bir organizasyona rastladım. Adı A21 Kampanyası. Web sitelerine göz atmaktan çekinmeyin: <http://www.thea21campaign.org/>. Bu kitabı satın alarak, hayatlarını geri kazanmalarına ve kendilerinden zorla çalınan özgürlüklerini geri almalarına yardımcı olarak birinin hayatında bir fark yaratıyorsunuz.

Şimdi gelecek kitaplardan bahsedelim. Bu Onurlu Adamlar serisinin sonu değil. Kayla ve Cooper'ın bir novellası olacak, Logan ve Anna'nın da kendilerine ait bir hikayeleri olacak ve tabii ki Katelyn de var. Bununla birlikte, seriye kısa bir ara veriyorum ve çok KISA demek istiyorum. Fighting Temptation'dan beri yazmak için can attığım tek başına bir kitap var ve bunu kağıda dökmem gerekiyor ama söz veriyorum buna değecek. Bunu bitirdikten sonra hemen geri döneceğim ve muhteşem Men Of Honor'ıma kaldığım yerden devam edeceğim.

Gelecekteki hikayelerden haberdar olmak için Facebook sayfama katılın: <https://www.facebook.com/pages/Author-KC-LYNN/575868539173061?ref=hl> bilgilerimin çoğunun dağıtıldığı yer burası. Bununla birlikte, sık sık güncellenecek olan bir web sitesi yapım aşamasındadır. Ayrıca bana istediğiniz zaman authorkclynn@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

Şimdi bunu bitirmek için, değinmek istediğim birkaç şey var. Resisting Temptation'ın şarkı listesi... İç çekiyorum. Cidden, Faith'i çok seviyorum. Her yazdığımda, belirli sahneler için bana ilham veren şarkılara odaklanıyorum. Bu kitabı bu muhteşem şarkılarla yazmayı çok sevdim ve umarım onları hikayeye ekleyerek duygularımı yakalayabildim ve siz okuyucularla paylaşabildim. İşte belirli bir sıraya göre olmayan çalma listesi ve bunları yazarken dinlediğim sanatçılar. Tüm şarkılar gerçek sahiplerine aittir ve benim tarafımdan yazılmamıştır.

Hallelujah - Rhea Marvanne (Dokuz yaşında çok yetenekli bir kız çocuğu) Cups şarkısı (When I'm Gone) - Anna Kendrick.

Perfect - Hedley (Christopher'ın şarkı söylerken yakalandığı şarkı) Free Fallin' - Haley Legg. (Tom Petty'nin versiyonunun cover'ıydı) Wishin' Hopin' - Dusty Springfield.

Lean On Me - Glee versiyonu, ki bence hala bu şarkının şimdiye kadarki en harika versiyonu.

Kitapta yer almayan ama benim dinlediğim bir şarkı Maroon 5'tan Daylight'tı. Bu şarkı bana hep Cade ve Faith'in Irak'taki son gecelerini hatırlattı.

Ayrıca, Faith'in Cade'e okuduğu, müzik hakkındaki hislerini anlatan şiir Pinterest'te bulduğum

bir şiirdi ama yazarı bilinmiyordu. Okuduğum anda bunun benim İnancım için olduğunu anladım.

Okuyucular olarak bana gösterdiğiniz tüm sevgi ve destek için çok teşekkür ederim. Çok etkileyiciydi ve bu muhteşem yolculuğu sizlerle paylaşmayı çok seviyorum. XOXO

K.C. Lynn

Teşekkür

İçinde bulunduğum bu muhteşem yolculuk için teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki, umarım kimseyi atlamam. İşte başlıyoruz:

Kocam Rob'a - Beni sevdiğin ve bu yazma işinin getirdiği tüm kaosa katlandığın için teşekkür ederim. Teslim tarihime yetişmek için mücadele ettiğim günlerde, eve geldiğinde evin kirli olmasından ya da akşam yemeğinin hazır olmamasından asla şikayet etmediğin için ve en önemlisi, evde olmadığım günlerde harika çocuklarımıza çok iyi baktığın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunu asla yapamazdım, beni her zaman desteklediğin için teşekkür ederim. XO!

Editörüm / harika arkadaşım Megan - Gittikçe daha iyi oluyor, değil mi? Ne fırtınalı bir yıl ve ikimiz için de inanılmaz bir yolculuk. Şimdiye kadar sahip olduğum en gerçek dostlardan biri olduğun için teşekkür ederim. Kitaplarıma gerçekten en az benim kadar emek veriyorsun ve bunun için sana teşekkür ederim. Aynı fikirde olmasak bile her zaman istediğimi yapmama izin verdiğin için de teşekkür ederim. Lol. Esprili yorumlarımız ve kolay şakalaşmalarımız o stresli günleri benim için çok daha iyi hale getiriyor. Bunu daha önce de söyledim ama ne kadar söylesem az, yeniden bir araya gelmemiz gerçekten bu yolculukta başımıza gelen en güzel şeylerden biri. Seni ve arkadaşlığımızı seviyorum. Bunu benimle birlikte sürdürdüğün ve başarımın bugünkü haline gelmesine yardımcı olduğun için teşekkür ederim. XO!

Kayla - Her zamanki gibi, seni seviyorum. Tüm masajlar, kanatlar ve Men Of Honor konuşmaları için teşekkür ederim. Bu hikayeleri yaratmamda çok büyük bir rol oynuyorsun ve beni asla yanlış yönlendirmiyorsun. Bu Indy dünyasından vazgeçmeme izin vermeyeceğim. Ha ha! Senin ve Coop'un hikâyesini yazmak için sabırsızlanıyorum. Kahretsin, gerçekten çok seksi bir polis... XO!

Shelley - Sana söz vermiştim, artık bu teşekkür yazılarında seni ağlatmayacağım, o yüzden kısa ve tatlı tutacağım. Sürekli desteğiniz için teşekkür ederim. Tüm bu yolculuk boyunca ailemden arkamı kollayan ve her zaman başarılı olmam için beni zorlayan tek kişi sensin. Seni seviyorum ve her zaman söylediğim gibi, sen benim için bir baldızdan daha fazlasısın, kalbimdeki gerçek bir kız kardeşsin. XO!

Anne - Sana bir kitap yazdığımı söylediğimde başımı okşayan ve şimdi benim bir numaralı hayranım olan kişi. Çoğu zaman beni deli etsen de, seni seviyorum ve hikayelerimi seninle konuşabilmeyi seviyorum. Huysuz ve stresli olduğumda bile beni her zaman dinlediğin için teşekkür ederim. XO!

Kristin - İmzalarımda benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım cidden bilmiyorum. Deneyiminin sensiz yarısı kadar pürüzsüz ya da eğlenceli olmayacağını biliyorum. Seni seviyorum, benim tatlı, küçük güneylim. XO!

Kim ve Sierra - Her zaman arkamı kolladığınız, beni tüm histeriklerimden vazgeçirdiğiniz ve kendimden vazgeçmeme asla izin vermediğiniz için teşekkür ederim hanımlar. Siz olmasaydınız hayatım ve yolculuğum aynı olmazdı. XO!

Stephanie - Yeni keşfettiğimiz arkadaşlığımızı seviyorum ve gecenin hangi saati olursa olsun her zaman uyanık olacağına güvenebilmeyi seviyorum. Lol! Sen bu Indy dünyasından gelen en iyi şeylerden birisin. Seni seviyorum, ruh kardeşim. XO!

Blair Hawkins - Gerçek bir Onur Adamına. Bana bilgiye hızlı erişim sağlamak için harcadığınız zaman ve tüm sorularıma gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim. Ama hepsinden önemlisi, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için yaptığınız tüm tehlikeli işler için teşekkür ederim. Siz gerçek bir Onur Adamısınız.

Chris, Luanna ve Laurice - İsteyebileceğim en muhteşem kapak için teşekkür ederim. Hepiniz karakterlerime hayat verdiniz. XO!

Tüm bloglara - As The Pages Turn; Two Unruly Girls; Bestsellers & BestStellers Of Romance; A Is For Alpha, B Is For Books; KYBO; Submit & Devour; Crazy Bitches Book Blog; ve çok daha fazlasını kaçırdığımı biliyorum. Benim için yaptığınız tüm tanıtımlar ve her zaman arkamda olduğunuz için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız başarımın hiçbir anlamı olmazdı. XO!

Ve son olarak, ama en az değil, sokak ekibime: K.C. Lynn's Ladies Of Honor - Beni pezevenkleştirmek için harcadığınız sonsuz saatler için teşekkür ederim hanımlar. Sürekli desteğiniz inanılmaz ve başımı dik tutmamı ve parmaklarımı yazmamı sağlayan şey bana sürekli gösterdiğiniz sevgidir. Teşekkür ederim ve hepinizi seviyorum. XOXO!

Yazar Hakkında

K.C. Lynn, Batı Kanada'da yaşayan küçük bir kasaba kızıdır. Lise aşkıyla evlendi ve dört harika çocukları var: iki sevimli kız ve bir çift yakışıklı ikiz oğlan. Tam zamanlı bir anne ve yazardır, ancak yerel lise futbol takımına koçluk yapan kocasına amigo kız takımına koçluk yaparak yardım etmek için zaman ayırır. Gülmeyi ve ağlamayı seviyor, bu yüzden tabii ki aşk kitaplarını seviyor. K.C.'ye oturup kendi romanını yazma cesaretini veren de romantizme olan aşkı olmuş. Yazı mağarasında yeni karakterler ve hikayeler üretmediği zamanlarda, bir kitabın sayfaları arasında yaşarken, yeni ateşli alfa erkekleri ve onların kadın aşklarıyla tanışırken bulunabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.